

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Herkes
bir gün
ölecek.
CESUR OL!

LISA GARDNER

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SON YÜZLEŞME

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Herkes
bir gün
ölecek.
CESUR OL!

LISA GARDNER

SON YÜZLEŞME

Çocukluğunu hasta annesinin şiddet ve korkunç travmalarına maruz kalarak geçiren ve şimdi genç bir kadın olan Charlie, geçmişini arkasında bırakarak yeni bir hayat için Boston'a yerleşir. Bu başlangıca alışırken çok sevdiği iki arkadaşının bir yıl arayla öldürülmesi Charlie'yi şeytani bir yapbozun içine sokar, çünkü ona göre sıradaki hedef kendisidir. Katiliyle yüzleşeceği gün için yaşayan Charlie, bu karşılaşmada geçmişiyle ilgili hiç bilmediği gerçekleri de öğrenir ancak bu her şeyi daha da altüst eder.

Lisa Gardner, *Son Yüzleşme*'de ustalıkla kullandığı üslubuyla bu sefer okuyucuları inanmakta zorlanacakları bir hikâyenin korku, şiddet ve şüpheyi harmanlanmış ayrıntılarında yolculuğa çıkarıyor.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-190-4

9 786053 481904

internetten sipariş: ckuoku.com

19

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranteay.org>

Giriş

Küçük kız tam da ona öğretildiği gibi uyandı: çabucak ve sessizce. Durgun gecede ciğerlerine derin ve sessiz bir nefes çekip gözlerini annesinin bitkin suratına dikti.

Annesi parmağını dudaklarına götürüp, “Şşt,” dedi. “Geliyorlar. Vakit geldi, ufaklık. Hadi.”

Küçük kız üzerindeki örtüleri atıp yattığı yerde doğruldu. Hava kış gecelerine yakışır biçimde soğuktu, parlak ay ışığı altında ağzından buhar halinde çıkan nefesini görebiliyordu. Küçük kız yine de hazırdı. O ve ablası hep üstleri başları hazır şekilde uyurlardı; üzerlerinde hep kat kat tişörtleri, eşofman üstleri ve mevsim ne olursa olsun kabanları olurdu. *Onların* ne zaman geleceklerini kestirmek zordu. Avlarını ürkütüp onları sıcacık sığınaklarından kalles vahşiliğe ne zaman kaçıracaklarını kimse bilemezdi. Hazırlıksız yakalanan çocuklar hiç şüphesiz çabucak teslim olacaklar, baskıya, susuzluğa ve korkuya boyun eğeceklerdi.

Ama küçük kız ve ablasının buna hiç niyetleri yoktu. Böylesi olaylara hazırlıklılardı. Daha yürümeye başladıkları ilk andan beri anneleri onları hayatta kalmaları için eğitmişti.

Küçük kız yatağının ayakucundaki sırt çantasını kaptı. Çan-

tanın geniş askılarını omuzlarına takarken bir yandan da minik ayaklarına bağcıkları gevşekçe bağlanmış spor ayakkabılarını geçiriyordu. Sonrasında binanın karanlık ikinci katında annesini takibe başladı. Annesi merdivenlerin en üst basamağında duraksadı, parmağını sessiz olması için dudaklarına götürüp karanlığı dik-katle süzdü.

Küçük kız annesinin hemen bir adım gerisinde durdu. Geriye dönüp, genellikle ablasının uyuduğu yere baktı. Bir avuç içi kadar olan bu kiralık bina ablasının kendine ait bir odasının, hatta bir yatağının bile olamayacağı kadar küçüktü. Tüm bunlar yerine ablası, kabanını bir döşek, sırt çantasını da yastık yaparak yerde uyuyordu. Annelerinin de dediği gibi tıpkı iyi bir asker gibiydi.

Ama şimdi küçük kızın baktığı uzak duvar dibi boştu, ne ablası, ne kabanı, ne de yıpranmış kırmızı sırt çantası yerindeydi. Şimdi artık uykusu tamamen kaçan küçük kız, içinde ilk defa bir korku hissetmeye başladı. Ablasının adını haykırıp ona seslenmek için kendini zor tutuyordu.

Annesinin bu konudaki talimatları kesindi: Birbirleri için endişelenmeyecekler, birbirlerini beklemekle vakit kaybetmeyeceklerdi. Bunun yerine bir an önce evden çıkıp vakit kaybetmeden ormana kaçacaklardı. Ancak evden sağ salım kaçmayı başarıp, yakayı kurtardıklarında daha önceden kararlaştırdıkları buluşma noktalarında buluşabilirlerdi. Ama ilk öncelikleri evden çıkmak ve esareten kurtulmaktı.

Ama bunu başaramayacak olurlarsa...

Tıpkı annelerinin daha önce, o incecik bedenini kaskatı kesip, yüzünü olduğundan daha büyükmüşçesine gösteren ifadeyle defalarca söylediği gibi cesur olacaklardı. Nasılsa günü geldiğinde herkes ölecekti.

Küçük kızın annesi ilk adımını atıp, basamağın muhtemelen en az ses çıkaracak olan sağ tarafına bastı. Hareket ettikçe üzerindeki birkaç beden büyük görünen yün kabanı, ayaklarına dolanan siyah bir kedi gibi bacaklarına yapışlıyordu.

Küçük kız da annesi gibi, aşağıdaki karanlıktan gelecek bir sese dikkat kesilerek onun ayak izlerini aynı titizlikle takibe başladı. Bu küçücük iki katlı, kiralık ev daha önceleri bir çiftlik evi olarak kullanılmıştı. Şehirden uzakta, toprak yollu, ormanın bitimindeki tozlu kahverengi bir toprak parçasının üzerine yapılmıştı. Toplumdan kopuk, komşularla tek bir bağın olmadığı bir yerdi.

Kızın sahip olduğu her şey sırtındaki çantasındaydı. Kıyafetten, su şişesine, kurutulmuş meyve ve bademden, bir kermesten satın aldığı yıpranmış Nancy Drew romanına, iki yıl önce yine annesinin onu ablasıyla birlikte uyandırdığı bir gece yarısı başka bir kasabanın başka bir yolunda bulduğu kuvars taş kadar her şey sırtındaydı. O evi de bir daha hiç görmemişti.

Kim bilir belki de diğer çocukların oyuncakları vardı. Hayvanları, televizyonları, bilgisayarları, okulları, arkadaşları vardı.

Küçük kızsın yalnızca bir sırt çantası, ablası, annesi ve bir de böyle bir hayatı vardı.

Annesi nihayet birinci kata ulaşmıştı. Annesinin tek kelime etmeden elini havaya kaldırmasıyla küçük kız aniden durdu. Kulağına hâlâ hiçbir ses gelmiyordu ama annesinin birer bot geçirdiği ayaklarının etrafında havalanıp uçuşan gümüşü toz parçacıklarını görebiliyordu.

İşte kız o an bir ses duydu. Önce bir tıngırtı, ardından da iki büyük gümbürtü koptu. En nihayetinde soğuşun farkına varan eski soba yanmaya başlamıştı. Bir dakika sonra, uzaklardan gelen gümbürtüler kesildi ve gecenin mutlak sessizliği geri döndü. Küçük

kız etrafına bakındı. Kulak kesildi. Sonrasında, hiçbir tehlike olmadığını anlayarak bakışlarını yeniden annesinin solgun yüzüne çevirdi.

Küçük kız gece yarıları zaman zaman yaşanan bu kaçışların sebebinin tanınmayan kötü adamlar ya da karanlıklarda pusuda bekleyen isimsiz tehditler olmadığını biliyordu.

Kimi zaman kaçmak zorunda kalıyorlardı çünkü bu eğitimde bir işte çalışacak zamanları yoktu; bu da ne kira, ne ısınma, ne de erzak parasını ödeyebilecekleri anlamına geliyordu. “Onların” pek çok farklı stratejileri vardı ve küçük kızın ailesini soğukta bitkin ve aç bırakmak en etkili silahlarıydı.

Küçük kız daha bu yaşta bir gölge gibi sessiz olmayı ve tıpkı karanlıktaki bir kedi gibi keskin gözlerle etrafa bakmayı öğrenmişti. Ama yine de her zaman midesinin guruldama, bedeninin üşüyerek titreme ihtimali vardı. Belki de en sonunda bunca açlık, soğuk ve bitkinlik ailesini kaybetmesine sebep olacaktı.

Annesi küçük kızın aklından geçenleri okumuş gibiydi. Hafifçe arkasına dönerek elini tuttu.

“Cesur ol,” diye fısıldadı. “Ufaklık...”

Bir an sesi titredi. Annesinin sesindeki bu nadir ve beklenmedik duygusallık küçük kızı karanlıktan, soğuktan ve evin sessizliğinden çok daha fazla ürkütmüştü. Kız bu seferki kaçışın bir eğitim olmadığını anlayarak annesinin eline biraz daha sıkı yapıştı. Bu kez tatbikat yapmıyorlardı. Ortada bir plan da yoktu.

Bir şeyler olmuş olmalıydı.

Onları bulmuş olmalılardı. İşte bu seferki gerçek bir kaçıştı.

Annesi ilerlemeye başladı. Küçük kızı da pencereden sızan ay ışığının yerde bir birikinti gibi durduğu ve incecik gölgelerin köşelere vurduğu küçük mutfığa doğru çekiştirdi.

Kız artık daha fazla gitmek istemiyordu. Ayak diretip bu çılgınlığa bir son vermek, üst kata koşup kafasını yatağındaki yorganın altına gömmek istiyordu.

Ya da ipini koparıp bir an önce kaçmak... Bu evden, bu gerginlikten, annesinin yüzündeki sert çizgilerden kaçmak istiyordu. Ormanın diğer tarafındaki beyaz eve kaçabilirdi belki. Orada genç bir adam yaşıyordu. Küçük kız kimi zaman onu izlerdi. Ulu meşe ağacının üzerinde onu gözetlerdi. İki kez genç adamın da gözlemindeki düşünceli ifadeyle ona baktığım görmüştü. Ama küçük kız tek bir kelime etmemişti. İyi kızlar, erkeklerle konuşmazdı. Askerler, düşmanla arkadaşlık etmezdi.

SisSis... Ablasına öyle çok ihtiyacı vardı ki. SisSis neredeydi?

Annesi, “Günü geldiğinde herkes ölecek,” diye mırıldandı. Mutfağın tam ortasına geldiğinde birden durdu. Ay ışığını inceler gibi bir hali vardı, belki de geceye saklanan tehlikenin sesini duymaya çalışıyordu.

Sessizliği ilk bozan küçük kız oldu. “Anne...”

“Sus, çocuk! Şu mutfağın hemen diğer tarafında olabilirler. Bunu hiç düşündün mü? Tam orada. Pencerenin dışında. Sırtlarını duvara verip, her adımımızı dinliyor olabilirler. Belki de bize yapacaklarının açlığı ve zevkiyle çoktan kendilerinden geçmişlerdir.”

“Anne...”

“Ateşe vermeliyiz. Duvarı tutuşturmalıyız. Onların telaş içinde uluduklarını, acıyla kıvrandıklarını görmeliyiz.”

Kızın annesi ani bir hareketle pencereye doğru döndü. Ay ışığı yüzüne vurmuş, kocaman birer kara delik gibi açılan gözlerini aydınlatmıştı. Annesi gülümsedi.

Küçük kız irkilerek geri çekilmek, elini annesinin elinden

kurtarmak istedi ama artık çok geçti. Annesi küçük kızın bileğine yapışmıştı, gitmesine izin vermiyordu. Belli ki bir şeyler yapacaktı. Korkunç, kan donduran bir şeyler.

Annesi belki *onları* tuzağa düşürüyormuş gibi görünüyordu, ama küçük kızın geçmiş tecrübelerine bakılırsa, olacaklar onların yerine ablasının ve kendisinin canını yakacaktı.

Küçük kız sızlanarak ağlamaya başladı. “Anne,” deyip, onun kara gözlerinin içine bakıyor ve gözlerinde tanıdık bir ifade bulmaya çalışarak şansını bir kez daha deniyordu.

“Kibritler!” diye bağırdı annesi. Sesi artık ~~kısık~~ değil, aksine gümbür gümbür, hatta biraz keyifliydi. Sanki bir doğum günü partisinde mum yakacaklarmış gibi. Ne mutlu bir an! Ne hoş bir macera!

Küçük kız yeniden sızlanarak ağlamaya başladı. Bileğini annesinden kurtarabilmek için var gücüyle kolunu çekiştiriyor, kendini her seferinde biraz daha zorluyordu.

Ama faydası yoktu. Böyle zamanlarda annesinin parmakları pençe gibi oluyordu. Tüm bedeni kırılması mümkün olmayan kaskatı bir çelik gibi bir güç yayıyordu adeta. İstedikini yapmakta zorlanmıyordu.

Annesi dolabın ilk çekmecesini hızla açtı. Sol eli hâlâ küçük kızın bileğini sımsıkı kavrarken, sağ eli türlü türlü alet edevatın içinde bir şeyler arıyordu. Parlak beyaz renkli plastik ve çelik çatal kaşıklar, çekmecenin içinden yer yer soyulmuş muşamba zemine bir yağmur gibi düştü. Ketçap paketleri, hardal torbaları, paketler halinde bedava verilen ktır ekmek poşetleri ortalığa saçıldı. Küçük kız çoğu gece bunları yemek için yatağından gizlice çıkardı. Bunu gizlice yapardı çünkü anneleri, aç kalmanın onları daha güçlü kılacağını söylüyordu. Oysaki, bu küçük kızın midesini ağrıtmaktan

başka bir işe yaramıyordu. Küçük kız ktır ekmekleri ağzına atıp ketçap paketlerini emerdi, sonra da evin içinde gürültü yapmadan dolaşamayan ama en az onun kadar aç olan ablası için mantosunun ceplerine hardal torbalarını doldururdu.

Soya sosu. Yemek çubukları. Kâğıt mendiller. Annesi bir o çekmecenin, bir bu çekmecenin altını üstüne getirirken, küçük kızı da peşi sıra sürüklüyordu.

“Anneciğim, lütfen, anneciğim.”

“İşte!”

“Anneciğim!”

“Şimdi bu namussuzlara haddini bildireceğim!” Küçük kızın annesi elinde bir kibrit kutusu tutuyordu. Parlak gümüş renkli bir yüzey, yanlarda iki siyah şerit...

Küçük kız çaresizlik içinde yeniden, “Anne!” diyerek şansını denedi. “Ön kapı. Ön kapıdan çıkabiliriz. Ormana kaçırız. Hızlı-yız, başarabiliriz.”

Annesi sesindeki güvenle, “Hayır!” diye bağırdı. “Onlar da zaten bunu bekliyorlar. Eminim ki üç, altı, belki de bir düzine adam bizim dışarı çıkmamızı bekliyor. Tam da o şekilde. Perdeleri tutuşturacağız. Alevler her yanı sardığında buradan kaçacaklardır. Lanet olası korkak herifler.”

Küçük kız bu sefer taktik değiştirerek çatlak bir sesle, “Christine!” diye bağırdı. Ayaklarının üzerinde doğrulup, altı yaşındaki cüssesinin el verdiği ölçüde boyunu uzatmaya çalıştı. “Christine! Kes şunu! Kibritle oynamanın sırası değil.”

Küçük kız bir an bu taktiğin işe yarayacağını düşündü. Annesi yüzündeki aydınlık ifadeyi kaybederken gözlerini kırptırdı. Sağ kolu yavaşça sağ yanına düşerken gözlerini kızına dikti.

Cesurca, “Kalorifer sönmüş,” dedi. “Ama ben yaptım. Şimdi

yatağına dön. Her şey yolunda. Yatağına dön.”

Annesi kızına bakmaya devam etti. Kafası karışmış gibiydi, ki bu, deliye dönmesinden çok daha iyiydi. Küçük kız nefesini tutup çenesini yukarı kaldırdı, omuzlarını geriye attı.

Onların kim olduğunu bilmiyordu ama ablasıyla birlikte, bu küçük yaşlarında annelerini onlara karşı hayatta tutabilmek için hazırlanıyor, planlar yapıyor, stratejiler geliştiriyorlardı. Kimi zaman annelerine ayak uyduruyorlardı. Kimi zamansa anneleri tamamen kendini kaybetmeden kontrolü ele almak gerekiyordu. Anneleri beynindeki görünmeyenlere karşı hiç dillenmeyen eylemleri yapmadan ve gerçekten buralardan kaçıp gitmek zorunda kalmadan bu gidişe dur demeleri gerekiyordu.

Yıllar önce, küçük kız sürekli kâbuslar görürdü. Kâbuslarında sürekli bir bebeğin ağladığını işitirdi, bu ses peşini hiç bırakmazdı. Derken annesi o zamanlardaki daha sakin, daha yumuşak, daha naif halleriyle odaya gelip onu yatıştırırdı. Kızının saçlarını okşayıp, kederli, güzel sesiyle yemyeşil çimenlerin, güneşli göklerin olduğu ve küçük kızların tok karınlarıyla gece uykularına daldıkları, yumuşacık kocaman yatakların olduğu uzak diyarların şarkılarını söylerdi.

Küçük kız annesinin bu halini çok severdi. Bazen, sırf annesinin sesini duymak, parmaklarının yanaklarında gezinişini hissetmek için daha sık kâbus görmeyi dilerdi.

Ama artık ne küçük kız, ne de ablası kâbus görüyordu. Çünkü artık kâbusu birebir yaşıyorlardı.

Ormandaki genç adam. Belki de küçük kız bileğini annesinden kurtarıp var gücüyle ormana doğru koşmayı becerebilirse...

Küçük kız olduğu yerde biraz daha doğruldu. Onu bir erkeğin kurtarabileceğine gerçekten inanmıyordu. Buna hiç inanmamıştı.

Hiç de inanmayacaktı.

“Christine, yatağına dön!” diye emretti küçük kız.

Annesi kıpırdamadı bile. Küçük kızın sımsıkı tuttuğu bileğini bıraktı ama sağ elindeki kibrit kutusunu tutmaya devam ediyordu. “Üzgünüm, Abby,” dedi.

Küçük kızın sesi yumuşamıştı. “Yatağına dön. Hepsi geçti. Sana yardım edeceğim.”

“Çok geç.” Annesi kılını dahi kıpırdatmadı. Sesi kısık ve kederliydi. “Ne yaptığımı bilmiyorsun.”

“Anne...”

“Yapmak zorundaydım. Bir gün beni anlayacaksın, evlat. Başka çarem yoktu.”

“Anne...”

Küçük kız elini uzattı. Ama artık çok geçti. Annesi çoktan harekete geçmişti bile. Sarı dantelli perdelere doğru bir hamle yapmıştı. Elindeki kibrit kutusunu iterek açtı ve ilk kibrit saklandığı karton hapisaneden kurtulmayı başardı.

“Hayır, hayır, hayır!” Küçük kız annesinin üzerine birkaç bedden büyük gelen kabanına asılarak, yün kumaşı tutup onu durdurmak istedi.

Şimdi artık her ikisi de odaya vuran ay ışığının huzmeleri altında dans edercesine dönüyorlar, uzun ve titreşen gölgelerinin etrafında bir fırıldak gibi yer değiştiriyorlardı. Ne var ki annesi küçük kızdan daha büyük, daha hızlı ve daha güçlüydü. Annesinde adeta bir delinin gücü varken, küçük kızın sahip olduğu tek şey çaresizlikti.

İlk kibrit, gecenin karanlığında etrafa göz alıcı turuncu bir ateş saçarak can buldu.

Annesi bir an başarısının tadını çıkarmak için duraksadı.

“Harika, değil mi?” diye fısıldadı.

Sonrasında da elindeki kibriti duvarda asılı duran perdeye fırlattı. Tam o esnada oturma odasının karanlıklarından çıkıp gelen küçük kızın ablası elindeki pirinç lambayı var gücüyle annesinin kafasının arkasına indirdi.

Anneleri bir an sendeleyip başını yukarı kaldırdı. SisSis sol şakağına bir darbe daha indirdi. Anneleri bir taş gibi yere yığılmıştı.

Antika lamba da hemen yanı başına düşmüştü. O esnada dantel perdenin etek uçları belli belirsiz bir ışıqla tutuştu.

Perdenin yanına ilk varan küçük kız oldu. Çıplak elleriyle perdeyi tokatlamaya çalışıyor, perdeyi kirli duvara bastırarak söndürmeye çabalıyordu. Tüm bu çabasına rağmen perdedeki ateş hızla yayılmış ve küçük kız sadece avuçlarının yanmasıyla kalmıştı.

Küçük kız nefes nefese ablasının yanına döndü. Her ikisi de annelerinin yerdeki bedeninin iki tarafındaydı. Küçük kız ablasına, ablası küçük kıza baktı.

Sessizliği ilk bozan küçük kız oldu. “Neredeydin?”

Ablası cevap vermedi ve küçük kız ilk kez o an başka bir şeyin farkına vardı. Ablasının sol tarafına bakakalmıştı. Ablasının gri renkli naylon kabanının sol tarafında tıpkı çiçek açmış gibi duran koyu bir kan lekesi vardı.

“SisSis?”

Küçük kızın ablası elini sol tarafına götürdü. Parmaklarını yayıp, koyu renkli lekeyi silmesiyle leke biraz daha büyüyüp, gri kabana yayıldı. Odadaki ay ışığı sanki o an sönüp gitmişti.

Küçük kız ancak şimdi ablasının neden üst katta onlarla beraber olmadığını anlayabilmişti. Çünkü anneleri ilk ablasını uyan-

dırmış ve ilk onu aşağı kata indirmişti. Sonra da kulağını dışarıdan gelen, kızına ne yapması gerektiğini haykıran seslere vermişti.

Küçük kız artık tek kelime etmiyordu. Elini uzattı ve ablası sendeleyerek önce kardeşinin elini tuttu, ardından da dizlerinin üzerine düştü. Küçük kız da onunla beraber kendini toz içindeki yere bıraktı. Annelerinin hareketsiz bedeninin üzerinden el ele tutuşmaya devam ediyorlardı. Daha önce birçok kez gizlice bu mutfağa sızıp, yiyecek bir şeyler aramış, annelerinden gizlenerek gizlice buluşmuş, birlik olmuşlardı. Çünkü herkesin savaşın ortasında bir müttefiğe ihtiyacı vardı.

Küçük kız hiç de aptal biri değildi. Annelerinin SisSis'in canını daha çok ve daha sık yaktığını biliyordu. SisSis'in annesinin vereceği cezayı kabullendiğini de biliyordu, çünkü nasılsa anneleri kendini kaybettiğinde birileri bunun bedelini ödeyecekti. SisSis küçük kız kardeşini korumayı tercih eden iyi askerdi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı SisSis. Tek kelimelik bir özür, tek nefeslik bir pişmanlık...

Küçük kız, “Lütfen, SisSis, lütfen,” diye yalvardı. “Beni bırakma... 911'i arayacağım. Yardım gelecek. Bekle, tamam mı? Beni bekle.”

Ablası cevap olarak sadece elini biraz daha sıktı. “Sorun değil.” Nefesi yumuşak ve hıçkırır gibi bir aceleyle kesilir gibiydi. “Günü geldiğinde herkes ölecek, öyle değil mi? Cesur ol. Seni seviyorum. Cesur ol...”

Ablasının eli artık gevşemişti. Yere düştüğünde küçük kız aceleyle telefona koşup, ablasının öğrettiği üzere 911'i aradı. SisSis bunu ona öğretmişti, çünkü günün birinde başlarına bunun geleceğini biliyorlardı. Sadece bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemişlerdi o kadar.

Küçük kız telefonda annesinin adını ve adresini vererek bir ambulans istedi. Tane tane ve telaşlanmadan konuştu. Bunu da daha önceden çalışmışlardı. Ablasıyla birlikte hazırlanmışlar, planlar yapmışlar ve stratejiler geliştirmişlerdi.

Annelerinin her konuda deli olduğunu söylemek yersiz olurdu, çok akıllı lafları da vardı: Günü geldiğinde herkes ölecekti ve sen hep cesur olmak zorundaydın.

İşlemi başarıyla tamamladığında küçük kız telefonu yerine koyup yeniden ablasının yanına koştu. Ama geri döndüğünde Sis-Sis'in artık ona ihtiyacı kalmamıştı. Gözleri kapamıştı ve küçük kız ne yaparsa yapsın o gözleri yeniden açtırmayı başaramadı.

O an annesi yerde kıpırdanmaya başladı.

Küçük kız önce annesine sonra da yerde duran eski piriñç lambaya baktı.

İncecik kollarını zorlayıp, ay ışığının yüzeyinden yansıyan parlak ışıklarına bakarak ağır lambayı yerden kaldırdı.

Annesi artık inleyerek kendine geliyordu.

Küçük kız ninnileri ve kibritleri düşündü, şefkat dolu kucaklaşmaları ve aç yattığı geceleri anımsadı. Onu gerçekten seven ablasını hatırladı. Sonra tepesinde abajuru olmayan lambayı tutup, annesinin bedeninin başına dikildi ve son kez lambayı olanca ağırlığıyla kaldırılabildiği kadar havaya kaldırdı.

Birinci Bölüm

Benim adım Charlene Rosalind Carter Grant.

Boston'da yaşıyor ve yine orada çalışıyorum. Muhtemelen dört gün sonra yine orada ölmüş olacağım.

Yirmi sekiz yaşındayım.

Henüz ölmeyi hiç istemiyorum.

Her şey iki yıl önce, en iyi arkadaşım Randi Menke'nin Providence'da öldürülmesiyle başladı. Kendi oturma odasında boğularak öldürülmüştü. Etrafta ne bir boğuşma izi vardı, ne de kapı ve pencerelerde bir zorlama. Rhode polisleri uzunca bir süre olayı Randi'nin eski kocasının yapmış olabileceği üzerinde durdular. Bana kalırsa bu tez için olayın öncesinde aile içi şiddet olması gerekliydi. Randi bu konuda bana ya da en yakın arkadaşımız Jackie'ye tek kelime etmemişti. Jackie ve ben birbirimizi bununla teselli etmek zorunda kalmış ve cenaze boyunca birlikte gözyaşı dökmüştük. Bilmiyorduk. Bilmiyorduk, biliyor olsaydık, elbette... bir şeyler yapardık. Her ne olursa.

Kendimizi bu şekilde teselli ediyorduk.

Zamanı bir yıl ileri sarıyorum. 21 Ocak. Randi'nin ölüm yıldönümü. New Hampshire'ın kuzeyindeki dağlık kesimde Nancy Teyze'yle evdeyim. Jackie ise Atlanta'daki Coca-Cola firmasında başkan yardımcılığı yaptığı iş hayatına geri dönmüş. Jackie, Randi'nin cinayetini kutlayarak onu anma niyetinde değil. Dediğine göre bu korkunç bir şey olmuştur. Onun yerine, daha sonra, yazın bir araya gelerek Randi'nin doğum gününü kutlama taraftarı. Belki Washington Dağı'nın zirvesine yürüyüp, oradan malt viski getirebiliriz diye düşünüyor. Önce kafaları iyice çekip, sonra ağlayıp, en nihayetinde de Lake of the Clouds civarındaki Appalaş Dağ Kulübü'nün kulübesinde sızma planları yapıyor.

Ama ben yine de ayın yirmi birinde Jackie'yi aradım. Elimde değil. Ne var ki, Jackie bana cevap vermedi. Ne ev telefonu, ne iş telefonu, ne de ceptelefonundan ulaşabildim ona. Hiçbir şekilde onu bulamıyordum.

Sabah, işe de gitmediği anlaşıldığında polis nihayet ricalarımı kıramayarak evine gitmeye karar verdi.

Sonrasında polis tutanaklarında okuduğuma göre yine hiçbir boğuşma izi yoktu. Kapı ve pencerelerde yine zorlama bulunamamıştı. Sadece yalnız yaşayan bir kadın yine 21 Ocak'ta evinde boğularak öldürülmüştü o kadar.

İki en yakın arkadaş... Her ikisi de bir yıl arayla aralarındaki yaklaşık bin beş yüz kilometre mesafeye rağmen aynı gün öldürülmüşlerdi.

Yerel birimler olayı detaylarıyla incelediler. FBI bile şansını denedi. Ama iki cinayeti bağdaştırabilecekleri tek bir ipucu dahi bulamadılar. Bulamadılar çünkü zaten ortada bulunacak delil bile yoktu.

Polislerden biri bana, “Sadece kötü bir tesadüf,” dedi. Düpedüz kötü bir tesadüf.

Bugün ayın 17’si ve ilk olayın üçüncü yıldönümü yakın.

Sizce takvim ayın 21’ini gösterdiğinde benim için de kötü bir tesadüf söz konusu olur mu? Benim yerimde olsaydınız, siz ne yapardınız?

Randi ve Jackie ile sekiz yaşındayken tanıştım. Annemle yaşadığım son olayın ardından New Hampshire kırsalında yaşayan teyzemin yanına gönderilmiştim. Teyzem ilk buluşmaya yanında iki akrabası ve iki yabancıyla gelmiş ve beni New York’taki bir hastaneden almıştı. Beni gördüğü ilk an yüzüme bakıp ağlamaya başlamıştı.

Buluştüğümüz ilk gün, “Bilmiyordum,” dedi. “İnan bana, evlat, bilmiyordum. Bilsem seni yıllar önce alırdım yanıma.”

Ağlamamıştım. Gözyaşlarımın bir amacı olmadığını anlamıştım ve ona gerçekten inanıp inanmadığımı bilmiyordum. Eğer bu kadınla yaşamak zorundaysam, bunu yapacaktım. Zaten gidecek başka bir yerim yoktu.

Nancy Teyze, Washington Dağı vadisindeki çekici bir tatil kasabasında, kışları zengin Bostonluların ve New Yorkluların kayak yapmak, yazları yürüyüş yapmak ve sonbaharları da sonbaharın izlerini fotoğraflamak için geldikleri ufak bir pansiyon işletiyordu. Teyzemin yanında yarım gün çalışan bir yardımcısı olsa da, çoğunlukla misafirleri karşılamayı, odaları temizlemeyi, çay yapmayı, kahvaltı hazırlamayı, gidilecek yerlerle ilgili bilgi vermeyi ve misafirperverlik çerçevesindeki diğer tüm ufak tefek işleri kendi yapmayı tercih ediyordu. Ben geldiğimdeyse toz almak ve etrafı süpürmek işlerini ondan devralmıştım. Saatler boyunca sıkılmadan

temizlik yapabiliyordum. Çamaşır suyunun kokusuna bayılıyordum. Yeni boyanmış aħşabı hissetmeyi seviyordum. Yerleri tekrar tekrar ovalamak, her seferinde daha güzel, daha yeni ve daha temiz bir yüzey görmek en büyük eğlencemdi.

Temizlik yapmak benim için kontrol demekti. Temizlik karanlıkları yuvalarında esir tutuyordu.

Okulun ilk günü Nancy Teyze beni okula kendisi bırakmıştı. Üzerimde yeni ve pahalı kıyafetler, bir de sonraki altı ay boyunca takıntılı bir biçimde boyayıp duracağım orijinal siyah Mary Janes ayakkabılarım vardı. Kendimi çok dikkat çekiyormuş gibi hissediyordum. Sanki çok yeniydim, daha yeni kutudan ıkarılmışasına tazeydim.

Hâlâ köy hayatının tüm o gürültüsü ve yaygarasına alışamamıştım. Baktığım her yerde komşular vardı. Her yer gözlerimin içine bakıp glmseyan insanlarla doluydu.

İlk okuluma bir sokak kala teyzeme dönüp, “ay takımın karamış,” dedim. “Eğer istersen eve gidip, senin için onları parlatabilirim.”

“Sen çok komik bir çocuksun, Charlene.”

Bir an durdum, elimle zaman zaman hâlâ acıyan karnımın yan tarafındaki yarayı ovaladım. Vücudumda daha pek çok yara vardı. Sol elimin üzerindeki örümcek ağı cezası, sağ dirseğimdeki çirkin ameliyat izi, sağ kalamdaki yanık izleri... Diğer ocukların vücutlarında bu tür yaralar taşımadıklarından emindim. Eminim ki, onların anneleri benim annem gibi bizi ne kadar sevdiği üzerine yeminler etmiyordu. “Gitmek istemiyorum.”

Teyzem de durdu. “Charlie, artık okula gitme yaşın geldi. şimdi senden şu n kapıdan içeri girmeni istiyorum ve de başını dik tutmanı. Ve şunu da bilmeni istiyorum ki, sen benim bugüne kadar gördüğüm en cesur, en güçlü kızsın. Diğer ocuklar senin eline su

bile dökemez. Beni duyuyor musun? Onlar senin eline su bile dökemez.”

Böylece teyzemin sözünü dinledim ve o kapılardan içeri girdim, başımı dik tuttum. Sınıfın arkalarındaki bir sıraya oturdum. Hemen sol tarafımda oturan bir kız dönüp, “Selam, ben Jackie,” dedi. Ve sağ tarafımdaki de dönüp, “Ben de Randi,” dedi.

İşte, arkadaşlığımız böyle başlamıştı.

Ne var ki, onlara gerçekleri hiçbir zaman anlatmadım.

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?

İnsan bazen en yakın arkadaşlarına, seninle birlikte gülüp, seninle birlikte ağlayan gönül dostlarına, yaşadığın ilk acıdan son hayal kırıklığına kadar hayatındaki ufak detayları bilenlere bile *her şeyi* anlatamıyor.

En iyi arkadaşların bile sırları vardır.

Bunu tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, hayatta kalan son kişi olarak ben bile, son iki yılda bize dair pek çok sırrı öğrendim, hem de en ağır biçimde.

Çocukluğun gerçek anlamda yaşandığı zamanların son günlerini beraber geçirmiştik. Yazlarımızı ormanda çılgın gibi koşarak, kopmuş ağaç dallarından ağaç evler yapıp meşe palamudu çorbası ve çam kozalağı parfesi eşliğinde çay partileri vererek geçirirdik. Girdaplı derelerde yapraktan botlarımızı yarıstırır, sadece bize özel, gizli yüzme yerleri keşfederdik. Ceptelefonu yerine çorba kâselerini kalın iplerle sarıp sarmalardık.

Yazları her sabah ve akşam Nancy Teyzeme yardım ederdim.

Ama öğleden sonraları tamamen bana aitti, her anını en yakın iki arkadaşım ile geçirirdim. O zamanlarda bile Jackie hep organizatörlük görevini yürütürdü. İzin vermemiz halinde tüm öğleden sonranın planını yapar, bir pazarlama planı geliştirip muhtemel oynanabilecek oyunların bir listesini yapardı. Randi, Jackie'ye göre daha sessizdi. Kulaklarının arkasına sıkıştırdığı buğday sarısı çok güzel saçları vardı. Onun tercihi ağaç evde evcilik oynamaktan yandı. Bu sayede evdeki ağaç kütüğüne son dokunuşlarını yapabilir, böğürtlen ve yapraklardan yaptığı yaratıcı kombinasyonla evin açılan yerlerine takviye yapıp tam bir ev hissi yaratabilirdi.

Randi'nin bu yeteneğinden Nancy Teyzeme de bahsettim ve böylece lise yıllarımızın çoğu boyunca Randi hafta sonlarında pansiyona gelip bayram süslerini astı, yemek odası için yeni süslemeler hazırladı ve ön salonu dekore etti. Jackie ise pansiyona ilk bilgisayarı kurmak ve yeri geldiğinde de Nancy Teyzemi internetle tanıştırma görevini üstlenmişti.

Ben de ne Jackie'nin enerjisi, ne de Randi'nin sanatsal becerisi vardı. Bunun yerine ben kendimi tıpkı onları bir araya getiren bir birleştirici gibi hissediyordum. Onlar ne yapmak isterse ben de yapıyordum. **Hangi hobileri varsa, benim de hobilerim aynısı oluyordu. Ben daha küçükken uyum sağlamak için yetiştirilmiştim, bu yüzden de uyum sağlamak elimden gelenin en iyisiydi.**

Ama yine de bu durumdan memnundum. Arkadaşlarımı seviyordum. Ben karanlıklarda büyümüş, sonra da New Hampshire'ın dağlarına gelip ilk kez ışığı görmüştüm. Randi ve Jackie gülebiliyorlardı. Bana ne hissettiğimi sorup çabalarını takdir ediyor, bir odaya ilk kez girdiğimde bana gülümsüyorlardı.

Ney yaptığımız umurumda değildi. Önemli olan onlarla beraber olabilmektir.

Ufak kasaba çocuklarının büyükşehir rüyaları kaçınılmazdır. Jackie daha lisedeki ilk yılımızda geri sayıma başlamıştı bile. Her şeye burnunu sokan komşulardan, yerel tiyatrodan ve kasabanın dedikodu üssü olarak görev veren postaneden bıkip usanmıştı. Gözünü şimdiden Boston Üniversitesi'ne dikmişti ve büyük şehre gidip oradaki göz alıcı hayata karışmak niyetindeydi.

Randi ise kendine ait sessiz tavrıyla Jackie'yi gölgede bırakmayı başarmıştı. Ocak ayının karlı bir hafta sonunda kayak merkezinde Brown Üniversitesi'nden bir tıp öğrencisiyle tanışmıştı. Haziranda liseden mezun olmamızla birlikte 1 Temmuz'da evlenmiş ve tüm çocukluk anılarım dört karton kutuya sığdırıp artık bir doktor karısı olarak hayatının geri kalanını geçireceği Providence'a doğru yola çıkmıştı.

Jackie burs kazanmıştı. Eylül ayında o da gitmiş ve ben on yıldır ilk defa ne yapacağımı bilemez halde ortada kalakalmıştım. Nancy Teyzemin ahşap döşemelerini kazımış, zımparalamış ve yeniden cilalamış, tüm perdeleri buharla yıkamış, tüm koltukları şampuanlamış ve kitaplıkları düzenlemiştim.

Eylül ayının sonunda Nancy Teyzem beni elimden tutup karışısına oturttu.

Kırmadan, nazikçe, "Git," dedi bana. "Kanatlarını aç ve sonra da kendini hazır hissettiğinde bana gel."

O günden sonra kendimi Kolorado, Arvada'da buldum. Aslında peşine hiç düşmemem gereken bir erkeğin yanındaydım. Nancy Teyzemin hiç duymaması gereken şeyler yapmıştım. Zorluklar yaşayarak öğrenmişim, insan her zaman çevreye uyum sağlayamayabiliyor. Er ya da geç insan ona yol gösteren teyzesi ya da iki yakın arkadaşı olmadan kendisiyle yüzleşip, yolunu bulmak zorunda kalıyor.

Sevgilimden ayrıldıktan sonra, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp paşa paşa eve dönmek yerine 911 operatörü olmak için acil komuta merkezine başvurdum. İşin en cazip yanı bunun için bir üniversite diplomasının gerekmiyor oluşuydu. Sadece bir lise diploması, klavyeyi hızlı kullanan parmaklar ve hızlı düşünme yetisi yetiyordu. Tüm bu beceriler bendeki tek cevher olduğuna göre, şansımı denemeye karar verdim. Yıllık otuz bin dolar karşılığında uzun mesai saatleri boyunca kendime ait bir hayat umudu gütmenden gerçek bir görev aşkıyla çalıştım.

Yirmi iki telefon ve dört telsiz hatlı, yıllık yaklaşık iki yüz bin çağrının geldiği bir komuta merkezinde çalıştım. Polis, itfaiye, acil servis, hayvan kontrolü talepleri, hepsi bize ulaşıyordu. Acil servis ve itfaiye için gelen aramaları ikinci bir komuta merkezine aktarıyorduk ama hayvan kontrolü, polis, telefon şakaları, abuk sabuk çağrılar ve gerçekten histeriyle panik içinde açılan telefonlarla bizzat kendimiz ilgileniyorduk.

Bir keresinde yanımdaki iş arkadaşımın telefonla arayıp yardım isteyen kadına çılgık attırarak, eve giren adamları panikletip kaçırttığına ve hayatını kurtardığına tanık olmuştum. Bir keresinde de arkadaşım bir arabanın çarpmasıyla fena halde yaralanmış bir kıza ona çarpan arabayı tarif ettirmeyi başarmıştı. Polis ekipleri olay yerine varmadan kız ölmüştü, ama verilen tarif telefon kayıtlarında yer aldığından sarhoş sürücünün ipini çeken delil olarak kullanılmıştı. Gelen her telefonla ben de insanlarla beraber ağlıyor, çılgınlıklar atıyordum. Hatta bir seferinde kapının diğer tarafında camları kırıp, birbirlerine hakaretler yağdıran bir çiftin beş yaşındaki oğullarına telefonda ninni söylemiştim.

O çocuğa ne olduğunu bilmiyorum. Zaman zaman aklıma geldiği oluyor. Hatta bu konuyu gereğinden fazla bile düşünüyorum diyebilirim.

İşte bu yüzden tam altı yıl sonra Arvada'dan ayrılıp, dağlara geri döndüm. Sanıyorum ki, bir hayli kilo vermiştim. İyi görünmediğimi biliyordum.

Uçaktan inmemle birlikte Nancy Teyzem usulca, "Ah, Charlene Rosalind Carter Grant," dedi.

Beni kucakladı. Havaalanının tam ortasında öylece durup göz yaşlarına boğulmuştum.

Teyzem haklıydı: Bir süreliğine uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ama şimdi tekrar eve dönmek güzeldi. Dağları adeta bağrıma basmıştım; dört bir yanı komşularla çevrili olan, insanların gözlerinin içine bakıp gülümsediği yerel halkı içtenlikle karşılamıştım. Nancy Teyze benim ailemdi ve bu küçük kasaba da en sonunda evim olmuştu.

Bir daha buralardan uzaklaşmayı düşünmüyordum. Ama sanırım bu konuda başkalarının da kendine göre planları vardı.

Randi'nin cenazesinde yerimi alırken tehlikede olduğumu hiç fark etmemiştim. Çocukluk arkadaşım ölmüştü, ama Jackie ve ben Randi'nin tam bir pislik olan eski kocasının yaptıklarını duyduğumuzda, bunu yapan canının kim olduğunu bulduğumuza inanmıştık. Polisin onu suçlamıyor oluşu, Randi'nin ağzı bozuk, ayyaş eski kocasının bu işi yapmadığı anlamına gelmiyordu. Doktorlar, ardında bıraktıkları izleri gizlemek için adli tıbbi nasıl kullanacakları konusunda gerçekten çok zekiydiler. Bunun yanı sıra, Randi de zaten çok yufka yürekli biriydi. Kesin kararlılığına rağmen, eski kocasını yeniden ön kapıdan içeri alabileceğini biliyorduk.

En yakın arkadaşımın haklarını korumak adına Providence dedektifleriyle bir süre beraber takılmıştım. Jackie de olayı ince-

lemesi için Oregon'dan özel bir danışman, emekli bir FBI ajanı bulmuştu. Ama her ikimizin de çabaları olayı çözmeye yetmemişti.

Bir yıl sonrasında da Jackie... Jackie, Atlanta'nın göbeğinde şehir hayatına ayak uydurmuş, kendi ayakları üzerinde duran, güçlü ve pek çok şekilde etraftaki tehlikelerin farkında olan biriydi. O gece evine kim gelmiş olabilirdi? Hiç karşı koymadan kimin onu kendi evinde, kendi oturma odasına boğmasına izin vermiş olabilirdi?

Bunun Randi'nin eski kocası olamayacağı açıktı.

Bu ağzı bozuk eski kocayı temize çıkarabilirdi. Bu, bu işi başka birinin yapmış olabileceği anlamına gelirdi.

Hem Randi'yi, hem de Jackie'yi tanıyan ve onların da tanıyıp, güvendikleri biri...

Buna göre o kişi her kimse beni de tanıyor olmalıydı. Çünkü Randi ve Jackie diye bir grup yoktu. Son on yıldır kasabada herkes bizi Randi, Jackie, Charlie diye bilirdi. Tam da böyle tanınırdık. Tek bir varlık için tek bir isim... Üç kafadar... Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz içindik.

Şimdi artık iki kişi öldüğüne göre, diğerinin kaçmasına izin verirler miydi?

Randi'nin cenaze töreninin aksine Jackie'nin cenaze töreninde kiraz ağacından yapılma tabutun yanı başında gözlerimden tek damla yaş süzülmeden bekliyordum. Bunun yerine gözlerimi küçük ama zevkle döşenmiş Victoria tarzı odadaki kalabalıkta gezdiriyor, yaşlı komşularımızın, misafirlerin, arkadaşlarımızın yüzlerini tek tek inceliyordum.

Acaba hemen yanımda durup, bir sonraki 21 Ocak'a çoktan geri sayıma başlamış olan biri var mıdır diye merak içindeydim. Ama bunu neden, nasıl ve kim yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Ce-

vaplanması gereken o kadar çok soru vardı ki ve benim o cevapları bulmak için sadece 362 günüm kalmıştı.

Akşam saat dokuzda Jackie'nin defin işlemi tamamlanmıştı. Saat 21.15'te arabamdaydım. Valizlerim bagajda, Nancy Teyzemin sıcacık öpücüğünün bıraktığı his halen yanağımdaydı.

İstikametim Boston'du. Boston'a vardığımda, arabayı bırakmış, ceptelefonumu atmış ve hayatta tek sahip olduğum şey olan Nancy Teyzeme, yaşadığım yere, dağlara sırtımı dönerek, veda etmiştim. Ne demişler: En iyiyi umut et ama en kötüye hazırlıklı ol.

İşte artık bu felsefeye göre yaşıyorum. Polislerin üzerine düşeni yapıp, en yakın arkadaşlarımı katleden caniyi bulmalarını umuyorum. Ama 21 Ocak'ın yıldönümünde, polisin kayıtlarına göre saat 20.00 sularında birileri peşime düşmüş olabilir. Çünkü bir zamanlar Randi, Jackie, Charlie olan ekip; önce sadece Jackie, Charlie olmuş, en sonunda da sadece Charlie kalmıştı. Kim bilir belki yakında o da olmayacaktı.

Artık hiç arkadaşım yok. Kimseyle yakınlık kurmuyorum. İhtiyaç sahibi bir dulun tek odasını kiralayarak Cambridge'de yaşıyorum. Boston dışındaki otuz kişilik bir polis merkezinin gece vardiyasında acil komuta merkezi santral memuru olarak çalışıyorum. Gece boyu çalışıp gündüzleri uyuyorum.

Haftada dört kez on beş kilometre koşuyor, ateşli silahlar kurslarına katılıyor, boks yapıyor, ağırlık kaldırıyorum. Yani hazırlanıyor, plan yapıyor, strateji geliştiriyorum.

Dört gün sonra birilerinin beni öldürmeye kalkışacağına inanıyorum.

Ama o pislik her kimse önce beni yakalaması gerekecek.

İkinci Bölüm

Dosya Boston Dedektifi Çavuş D.D. Warren’a verilmişti. Ve Warren bu durumdan hiç memnun değildi.

Bu işte bir gariplik vardı. Doğuştan bir işkolik olan D.D işiyle yaşayıp onunla nefes alan biriydi. Hiçbir şey onu ekibiyle toplanıp gece gündüz hiç durmadan avlarının izini sürebileceği ve geceler boyunca soğuk pizza yemesine sebep olacak sansasyonel bir cinayet dosyasından daha mutlu edemezdi.

Ama şimdiki duruma bakacak olursak, D.D. artık en az kendisi kadar uykusuz bir Jack bebeğin annesiydi. Diş mi çıkarıyordu yoksa? On haftalıkken bu pek muhtemel olmasa gerekti. Kolik miydi? Belki de. Ne yazık ki bebekler dünyaya bir kullanım kılavuzuyla gelmiyorlardı. D.D. en son geçen gece ona şarkı söylemeye kalkmış ve bebek daha da fazla basmıştı çığlığı. En nihayetinde D.D. de pes ederek onunla birlikte ağlamaya başlamıştı. Saat dört civarında her ikisi de sızıp kalmış ve D.D. ’yi saat altıda uyanıran saatin alarmı olmuştu. Ama D.D. ’nin bu huysuzluğunun sebebi sadece iki saat uyumuş olması değildi.

Kabul, hayatında büyük ve köklü bir değişiklik olmuştu: Kırk yaşında ve hamile olduğu gerçeği düşünülecek olursa, artık ken-

dini aile içi mutluluğa adayıp, bebeğinin babasıyla aynı evi paylaşmak istemesi normaldi. North End'deki dairesini satmış, yıllardır biriktirdiği dört parça eşyaya veda edip Alex'in banliyödeki ufak çiftlik evine yerleşmişti. Alex zarif bir şekilde giysi dolabının tamamını D.D.'ye tahsis etmişti. D.D. de bunun karşılığında geceleri elinden geldiğince üzerlerindeki örtüyü kendi tarafına çekmemek için çabalıyordu. Her ikisi de çocuk odası fikrini sevmişlerdi.

Alex bebek bakımı konusunda ona yardımcı oluyordu, şefkatliydi ve en önemlisi de polis akademisinde ders veren bir olay yeri uzmanı olarak D.D.'ye işini yapması için fırsat verecek kadar anlayışlıydı. Dün tüm gecesini sıraya riayet ederek bebekle birlikte ayakta geçirmişti, bu yüzden D.D.'nin huysuzluğunun sebebi kesinlikle Alex değildi.

Ayrıca, bu dosya D.D.'nin sekiz haftalık doğum izninden sonra aldığı ilk ciddi dosyaydı. Geçen son iki haftada sürekli olarak yaptığı evrak işlerinden kurtulup, saha araştırmasına inmek kulağa çok daha iyi geliyordu, bu yüzden D.D.'nin bu sebeple huysuzlandığı da söylenemezdi.

İşin aslı, D.D. bu konuda konuşmak istemiyordu. Sadece başkalarından onun acısını paylaşmalarını istiyordu o kadar.

D.D. kaldırımın üzerinde giderek daha da çoğalan meraklı kalabalığı yararak kendine yol açtı ve olay yeri şeridinin hemen önünde duran görevli memura dedektif kimliğini gösterdi. Memur, görev duygusuyla D.D.'nin adını ve sicil numarasını elindeki deftere not etti. D.D. nihayetinde sarı şeridin altından geçip, solmuş gri renkli binanın yer yer soyulmuş ahşap merdivenlerini tırmanmadan evvel ayaklarına birer galoş ve başına da bir bone geçirdi.

Olay yeri, düşük gelirli için yapılmış binanın ikinci katında, tek odalı evlerden biriydi. Kurban kırklı yaşlarında Kafkas

bir erkekti. D.D.'ye göre, kurbanın civardaki sekiz bloklu çarşıda yer alan tek beyaz erkek olma ihtimali hayli yüksekti. Görünüşe göre, adam yalnız yaşıyordu ve ihbar ancak komşuların evden kötü kokular geldiğini fark etmesiyle yapılabilmmişti.

D.D. bu tür eski binalardan nefret ederdi. Eğer umutsuzluğa dört duvar, akan bir çatı ve birkaç pencereyle şekil verecek olsanız hiç şüphesiz tam da bu bina gibi görünürdü. D.D. binaya yaklaşıırken gözlerini bir an olsun ondan ayırmayan aşağılık gençlerden nefret etti. Öyle acımasız görünüyorlardı ki, gözleriyle bir Boston polisini rahatsız etmekten kaçınacak gibi bir halleri yoktu, kaybedecek neleri kalmıştı ki? D.D. seksenlik ufak tefek ninelerin, ellerindeki pazar poşetleriyle üç kat tırmanmak zorunda kalıp kışları insanın iliğini donduran, yazın da sıcaktan cayır cayır yakan bu binaya giriyor olmalarını kendine fena halde dert ediyordu. D. D. kapı aralıklarından güvensizlik içinde onu izleyen çocuk kümelerine baktı umutsuzca. Güvensizlerdi, çünkü onlara dört, beş, altı yıllık uzun ömürlerinde çoktan toplumdaki otoritelerden nefret etmeleri öğretilmişti.

Boston'da ırklar arası ilişkiler... Şehrin iç kesimlerindeki sosyoekonomi... Buna ne isim vererseniz verin, bu tür eski ve harap binalar işinin Boston nüfusunun önemli bir kısmı tarafından hâlâ kabul görmediğini hatırlatıyordu ona.

Adam burada öldürülmüştü ve D.D. ve ekibi bunu araştırmakla yükümlüydü. Ekibiyle birlikte katili tutuklayacaklardı. Ve bugün bu apartmanda yaşayanlar için hayat nasıl devam ettiyse, yarın da yine kaldığı yerden devam edecekti.

Çavuş D.D. Warren bugün huysuzdu ama bu konuda konuşmak istemiyordu.

D.D.'yi ikinci katta karşılayan ekipten arkadaşı Neil oldu.

Otuz iki yaşındaki bu leylek gibi uzun, kızıl kafalı adam Boston Polis Merkezi'ne katılmadan evvel acil tıp teknisyeni olarak çalışmıştı. Bu nedenle insanın kanını donduran bütün olay yerlerine ilk gönderilen hep o olurdu. Neil şu anda ağzına ve burnuna bir mendil tutuyordu ki D.D. bunu kötüye işaret olarak algıladı.

Neil, D.D.'nin yüzündeki ifadeye bakıp hafifçe geri çekildi.

Tereddüt içinde, "Bebekle ilgili bir sorun mu?" diye sordu.

D.D. çıkışarak, "Huysuzluğumun sebebi o değil," dedi.

Neil'in bunun üzerine biraz kafa yorması gerekiyordu. "Alex seni terk mi etti?"

"Ah, Tanrı aşkına..." D.D. ekibini, ekibi de D.D.'yi severdi. Ama sadece D.D. ile çalışıyor olmak, onunla yaşayan Alex'in nasıl da melek gibi bir insan olduğunu anlamak için yeterliydi. "Huysuzluğumun sebebi o da değil."

Neil tüm cesaretini toplayarak, "İçeri girmek zorunda değilsin," dedi. "Yani eğer koku seni rahatsız ettiyse ya da, ya da..." Sesi bir anda canlılığını yitirmişti. D.D.'nin gözlerinde gördüğü tehditkâr bakış bunun için yeterliydi, Neil sesini kesti.

D.D. nihayet ağzındaki baklayı çıkarıp, "Annem ve babam geliyorlar!" dedi.

"Senin bir ailen var mıydı?"

D.D., Neil'e gözlerini devirerek baktı. "Florida'dalar," diyerek söylendi. "Orada yaşıyorlar. Tüm günlerini golf ve briç oynayarak, yaşlı insanların yaptığı şeyleri yaparak geçiriyorlar. Florida'da olmaktan mutlular. Ben de onların orada olmasından mutluyum. Şimdi sırf bir bebeğim oldu diye iyi giden bir şeyleri neden bozalım ki?"

Neil başını evet anlamında sallayıp beklemeye koyuldu. D.D.'nin sözlerini bitirdiğini anladığı anda hafifçe öne doğru eğildi. "İsimleri var mı?"

“Patsy ve Roy.”

“Ah. İşte bu her şeyi açıklar. Şimdi artık kurbandan bahsedebilir miyiz? Lütfen.”

“Hiç sormayacaksın sandım. Elimizde ne var?”

“Kafasında iki kurşun yarası var. Muhtemelen üç ya da dört gün önce öldürülmüş.”

D.D. merakla tek kaşını havaya kaldırdı ve cesedi kastederek, “Şişme ya da çürüme var mı?” diye sordu.

“Neyse ki soğuk nedeniyle bozulmamış.”

Doğru. D.D. eğer ağustos ayının sıcaklığı ve nemi olmuş olsa dört günlük bir cesedin kokusunu bir mahalle öteden alabilirdi. Ama şimdi dairenin kapısının sadece iki buçuk metre uzağında durmasına rağmen burnuna sadece hafiften bozulmuş bir koku geliyordu o kadar. Bu durumda Boston’un ocak ayı ortası soğuğuna şükretmek gerektili.

O an aklına bir şey takıldı. Kaşlarını çatarak, “Peki, apartmanın kalorifer sistemi?” diye sordu.

“Sistem kapalı.”

D.D. yeniden tek kaşını havaya kaldırdı. “Bunu kurban mı yapmış, yoksa katil mi?”

Neil omuzlarını silktili. Çünkü henüz bu sorunun cevabını bilmiyordu ama bu, bunu kendisinin de merak etmediği anlamına gelmiyordu. D.D. genellikle sesli düşünürdü bu nedenle ekipteki çalışanlar kendilerini korumak adına bu fikirleri kişisel algılamamayı öğrenmişlerdi.

D.D. içerideki soruşturma ekibini kastederek, “Kimler var?” diye sordu.

Neil çabuk çabuk pek çok isim saydı. Ekibin bir diğeri elemanı, namı diğeri aile babası Phil, birkaç olay yeri inceleme uz-

manı, parmak izi uzmanları, fotoğrafçı ve adli tıp ekibi. Bir parti için çok da kalabalık sayılmazdı, zaten D.D. de böyle olmasını tercih ederdi. Mekân küçük olduğunda fazladan birkaç memurun, hatta sözde uzmanların ortalığı karıştırmakta üstlerine yoktu. D.D. inceleme yaptığı yeri sıkı gözetim ve kontrol altında tutmaktan hoşlanırdı. Çünkü sonrasında, eğer işler ters gidecek olursa, kabak onun başına patlayacaktı. Ama zaten D.D. de himayesindekileri bir dolu üniformalı adamın üzerine yem olarak sürmektense suçu üstlenmeyi tercih ederdi.

D.D., Neil'e, "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Neil inatlaşarak, "Varsa da söylemeyeceğim," dedi.

D.D. gözlerini şaşkınlık içinde ona dikmişti. Ekibin diğer elemanı Phil'in onunla zıtlaşmasına alıştı, ama Neil pek öyle biri sayılmazdı.

Neil gözlerini D.D.'den alarak, "Çünkü eğer söylersem ve söylediklerimde yanılırsam, tepen atar," diyerek mırıldandı. "Eğer söylemezsem ve haklıysam sonrasında sen kendini daha iyi hissedersin, kendine pay çıkarırsın."

D.D. başını iki yana salladı. Neil, D.D.'nin ve Phil'in ardına bu kadar gizleniyor olmasa gerçekten mükemmel bir dedektif olabilirdi. Vaktinin çoğunu morgda saatlerce ceset incelemeye ayırıırken, D.D.'nin ve Phil'in ekipte öne çıkmalarına yardımcı olmaktan rahatsız değil gibiydi.

D.D., Adli Tıp Uzmanı Ben Whitley'in de içeride olup olmadığını merak etti. Neil ve Ben bir yılı aşkın süredir birlikteydiler. İlişkileri başlı başına bir ofis aşkı olmaktan çok iş icabı gibiydi. Olası bir ayrılık durumunda yaşanabilecekleri düşünmek bile D.D.'nin kendini huzursuz hissetmesine sebep oluyordu. Ama bu-

nunla birlikte, D.D. kırk yaşında, bekâr ve on haftalık bir erkek bebek annesi olarak insanlara kişisel tavsiyelerde bulunacak durumda olmadığını biliyordu.

Hayat bildiği gibi geliyordu nasılsa. İnsanın tek yapabileceği de ona ayak uydurmak oluyordu.

D.D. derin bir iç çekip, burnunun kemerine dokundu ve hayata ayak uydururken ne kadar da uykusuz kaldığını hissetti. Bu sabah evden çıkarken Jack, o kocaman mavi gözleri ve al yanaklarıyla pusetinde kıvrılmış yatıyordu. D.D. oğlunun başına bir öpücük kondurduğunda Jack de o pofuduk minik ellerini heyecanla sallamıştı.

On haftalık bir bebek annesini özlemeyi bilir miydi acaba, çünkü D.D. on haftalık bir annenin minik oğlunu özleyeceğinden adı gibi emindi.

D.D. son bir kez daha derin bir iç çekip omuzlarını dikleştirdi ve yeniden işinin başına döndü.

İçeri girdiğinde D.D.'nin burnunu sızlatan ilk şey yoğun bir amonyak kokusu olmuştu. D.D. sanki sert bir duvara çarpmış gibi geri çekilirken, yaşlarla dolan gözlerinin önündeki havayı eliyle dağıtmaya çalıştı ki bu hareket hiçbir işe yaramayan bir refleksti, o kadar.

Bakışlarını yere çevirdiğinde hikâyenin geri kalan kısmını açıkça görebiliyordu: öbek öbek yığılmış hayvan dışkısı ve beraberinde bir düzine kadar idrar gölcüğü...

“Bu da ne böyle?” diye sordu.

“Yavru köpek,” diye cevapladı Neil. “Sarkık kulaklı sarı Labrador. Günler boyunca burada cesetle birlikte kapalı kalmış. Ha-

neye tecavüz için hiç de iyi bir hamle değil bu. Köpek içtiği idrar suyu ve bir paket krakerle hayatta kalmayı başarmış. Hayvan kontrolü ekipleri onu çoktan alıp götürdüler, eğer Jack için bir hayvan istiyorsan haberin olsun.”

“Jack’in tüm bildiği uyumak, yemek yemek ve kaka yapmak. Köpeği ne yapacak ki?”

Neil, “Hımm,” diyerek bilge bir ifadeyle onu onayladı. “Bu geçici bir dönem olsa gerek.”

D.D. dikkatle köpek dışkılarının üzerinden atlayıp, Neil’i takip ederek küçük salonun içinden daha da küçük duran mutfağa doğru ilerledi. Daracık mekânda yanlarından geçerken onlara sıkıntı vermemek için birkaç olay yeri inceleme çalışanına eliyle selam vermişti. Onlar da başlarıyla bu selamı alıp, çalışmaya devam etmişlerdi. Koku göz önüne alınacak olursa, D.D. onların bir an önce işlerini bitirip buradan gitmek istemelerini anlayabiliyordu.

Mutfağın hemen dışındaki bir kapının aralığından tek kişilik yatak odasına giden bir koridor görünüyordu. İçeride ekibin diğer elemanı Phil, sırtı mutfağa dönük biçimde küçük bir masanın başında oturuyordu. Ellerine geçirdiği eldivenlerle kurbanın dizüstü bilgisayarını inceliyordu. Teknik uzman olarak ön bilgi toplama konusunda ekibin en kalifiye elemanlarından biriydi. Sonrasında elbette bilgisayarı daha detaylı bir adli değerlendirme için diğer uzmanlara verecekti. Ne var ki, her soruşturmada olduğu gibi bu soruşturmada da zaman çok önemliydi. Bu yüzden Phil çıkması haftalar sürecektir detaylı adli raporu beklemeden gerekli bilgilere bir an önce ulaşma hevesindeydi.

D.D. ekipteki en yaşlı arkadaşına seslenerek, “Selam, Phil,” dedi.

Phil omzunun üzerinden geriye bakıp, selam niyetine tek kolunu dalgın dalgın havaya kaldırdı. Phil ancak D.D.'nin yüzünü gördüğünde işin aslını anlayabildi.

“Sorun Jack mi?” diye sordu. Onun da dört çocuğu vardı.

D.D. dişlerinin arasından, “Huysuzluğumun sebebi Jack değil,” dedi.

“Alex mi?”

“O da değil!”

Hemen arkada duran Neil, “Anne ve babası geliyormuş,” dedi.

“Senin anne ve baban var mıydı?”

D.D. boş gözlerle Phil’e baktı. Phil hemen bakışlarını kurbanın bilgisayarına çevirdi, bu da D.D.’ye en uzaktaki duvarın hemen dibine ahşap küçük bir masa yerleştirilmiş mutfağa bir göz atma imkânı vermişti. Masanın hemen yanına her an kırılıverecekmiş gibi duran iki ahşap sandalye konulmuştu ve sandalyelerden biri şu an üzerinde oturan cesetle doluydu.

Adli Tıp Uzmanı Ben Whitley cesede doğru eğilmişti. D.D.’nin yaklaşmasıyla birlikte Ben gözlerini ona kaldırdıysa da, D.D., onun arkasındaki Neil’e bakmamak için çabaladığını görebiliyordu.

D.D.’nin içinden bir an, *humm, bu geçici bir dönem olsa gerek*, demek gelmişti.

D.D. dikkatini yeniden masadaki kurbana verdi. Adam kah-verengi yağlı saçları ve alnının sol tarafındaki iki kurşun deliğiyle orada duruyordu ya gerçekten şişman biriydi ya da fena halde şişmişti.

D.D., “Silah sesini hiç kimse duymamış mı?” diye sordu. Gözleri hâlâ sidik kokusuyla yanıyordu. Ancak şimdi Neil’in

neden bir mendil kullandığını anlayabiliyor ve öğürmemek için kendini zor tutuyordu.

Neil dalga geçercesine, “Bu mahallede mi?” diye sordu.

D.D., Neil’in ne demek istediğini anlayarak dudaklarını büzdü.

Ölen adamın hayli iri bedeni, sosisi andıran sımsıkı kot pantolonunun ve düğmeleri açık kırmızı pazen gömleğinin içinde sıkışıp kalmıştı. Vuruşun etkisiyle başı geriye düşmüş ve yüzündeki ifade ölüm sertliği sebebiyle ilk iki ila altı saatte olduğu gibi donup kalmıştı. Ama son iki üç günde sertlik biraz geçmiş, kaslar gevşemeye, gerdanındaki ve yüzündeki etler, eriyen bir mumdan akan damlalar gibi aşağı sarkmaya başlamıştı. Cesedin bozulma sürecindeki bir sonraki adım çürümeydi. Yirmi dört saat içinde vücuttaki bakteriler gaz üretmeye başlayıp şişmeye ve dünya üzerindeki tüm cinayet masası ekiplerinin ve adli tıp uzmanlarının çok iyi bildiği dayanılması güç bir kokuya sebep olacaktı. Karnın hemen altındaki deri ve kasıklar mavi-yeşil bir renk alırken, mide ve bağırsaklardaki muhteşimlikler ağızdan, burundan ve anüsten akmaya başlayacaktı.

Çürüme gerçekten hiç hoş bir olay değildi, ama neticede D.D. cesedin o denli bozulmamış olmasından hoşnuttu. Belli ki bakteriler yeni harekete geçmeye başlamıştı, henüz bağırsaklarda bir hareketlilik yoktu. Bu manzarayı daha dayanılabilir kılsa da D.D. yine de cesede adli tabip kadar yakın durmak istemezdi.

Yüzündeki şüpheli ifadeyle, “Bu durumda cesedin üç ya da dört günlük olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

Ben dudaklarımı büzerek düşündü. “Düşük sıcaklıklar cesedin bozulmasını engeller. Binanın soğukluğunu göz önüne alacak olursak, bu bize cesedin bozulma sürecinin neden yavaş olduğunu açıklayabilir. Ama cesedi açmadan da kesin sebebi söyleyemem.”

“İlk izlenimlerin ne yönde?”

Ben, “Ölüm sebebi muhtemelen alınının sol tarafına aldığı iki kurşun yarası,” dedi. “İki el ateş edilmiş yakından ve birebir. Yaraların etrafındaki barut izlerine ve kurşun deliklerinin birbirlerine olan yakınlığına dikkatini çekerim. Birinci kurşun yarasıyla ikincisinin arasında bir buçuk santimetre bile yok.”

“İnfaz usulü mü?” D.D. cesaretle kendini zorlayarak daha yakından bir göz atmak için yaklaştı. “Karşı koyduğuna dair bir işaret var mı?”

“Yok.”

D.D., Ben’e koşulsuz güvenirdi, Ben şehirdeki en iyi adli tıp uzmanlarından biriydi. Ne var ki D.D. kendini kurbanın ellerini incelemekten alamıyordu, çünkü hiçbir karşı koyma girişiminin olmayışı ona biraz anlamsız gelmişti. Kim mutfak masasında oturup da gıkını bile çıkarmadan ona ateş edilmesini izlerdi ki?

D.D., “İntihar olmadığından emin misin?” diye sordu.

“Ortalıkta silah falan yok. Elllerinde barut izine de rastlanmadı,” diyerek açıkladı adli tıp uzmanı. Sonrasında D.D.’nin, bulgularını sorgulayışına sitem ederek, “Tabii eğer kafasına sıktıktan sonra ellerine geçirdiği eldivenleri sıyırıp silahı saklamadıysa,” diye ekledi.

D.D. onun ne demek istediğini anlamıştı. Yeniden Neil’e döndü. “Kapıda zorlama var mı?”

Kızıl kafalı sırk başını iki yana salladı. Bu haliyle çok kibirli duruyordu. “Olay yerine ilk gelen ekibi içeriye apartman yöneticisi almış. Kapının kilidiyle oynandığına dair herhangi bir bulguya rastlamamışlar. Pencerele de sağlam, zaten zorlanıp açılmayacak kadar da eskiler.”

D.D. ekip arkadaşını dikkatle süzdü. “Hâlâ söylemeyeceksin,

değil mi?” dedi.

“I-ih.”

D.D., “Pekâlâ, pekâlâ,” diyerek söylendi. “O halde oyun başlasın.”

Olay yerini incelemeye devam etti. Kurbanın alnındaki kurşun delikleri küçük ve yuvarlaktı. Çıkış deliği de olmadığına göre silah muhtemelen 22’lik gibi düşük kalibreli bir silahtı. Özellikle de herkesin kalın kabanlara büründüğü şu soğuk kış günlerinde son ana kadar gizlemesi kolay bir makine olmalıydı. Ama aynı zamanda bir cinayette kullanmak için sorgulanabilir bir silahtı, çünkü 22’liğin vuruşta çok iyi bir silah olduğu söylenemezdi. Silah meraklıları bu tür silahlara “çerez” gözüyle bakıyor, sadece konserve kutularına ya da sincaplara ateş etmekte, en kötü ihtimalle de son çare olarak bir düşmanı geri püskürtmek için kullanıyorlardı. Pek çok insan 22 kalibrelik bir tabancayla vurulduğunda hayatta kalmayı başarmıştı, bu nedenle bu düşük kalibreli silahın bir infaz silahtı olarak kullanılması hayli ilginçti.

D.D. analizine devam etti: Katil muhtemelen kurbanın tanıdığı biriydi. Çünkü ona sadece kapıyı açmakla kalmamış aynı zamanda evin içine de davet etmişti. Kaldı ki, mutfak masasında oturuyor olmak da misafirperverliğin bir göstergesiydi. Belli ki içecek bir şeyler ikram edecekti ya da onun gibi bir şey.

D.D. mutfak lavabosuna doğru ilerledi. İşte, ağzı kırık iki adet mavi bardak paslanmaz çelik kirli lavabonun içindeydi. D.D. eldivenli elleriyle bardaklardan birini alıp, içine baktı. İçinde kurumuş bir kalıntı yoktu, ya lekesiz bir sıvı tüketmişler ya da içtikten sonra bardakları çalkalamışlardı.

Bardakları teknik ekibin delil poşetlerine alıp, etiketlemesi için yeniden lavabonun içine bıraktı. İşte o an bir şeyleri idrak etmeye başladı.

Demek bardaklar çalkalanıp lavabonun içine bırakılmıştı. Çünkü evin içindeki hiçbir başka eşya altı aydır çalkalanmış, silinmiş ya da el değmiş gibi durmuyordu. Mutfak tezgâhı yağ içinde ve leş gibiydi. Sidik sıçramış yerler, kir tutmuş yer döşemesi ve leke içindeki duvarlar da aynı şekildeydi.

D.D. bakışlarını yeniden el değmemiş gibi tertemiz duran ahşap masaya çevirdi ve eldivenli parmağını yıpranmış yüzeye sürdü. Evet masa belki hayli yıpranmıştı ama kesinlikle kirli değildi. O halde ortada yıkanmış iki bardak ve silinerek temizlenmiş ahşap bir masa vardı.

D.D. bakışlarını şimdi artık açıkça sırttan Neil'e kaldırdı. "Katil izlerini silerek yok etmiş," dedi.

Neil cevap vermeden ifadesiz suratıyla öylece baktı. Cevap vermek zorunda değildi.

D.D.'nin bir sonraki adımı buzdolabının kapağını açmak oldu. Dolapta evin kendisinden bile daha beter kokan açık bir köpek maması konservesi, altı şişe bira, şarap soğutma kovası, *Hostess Twinkies* kek, artakalmış Çin yemeği, yarım düzine baharatlı sos ve on gün öncesinden kalmışa benzeyen hazır pışmış tavuk kalıntıları vardı.

Anlaşılan kurban hazır yiyecekleri seviyordu ve tatlıya düşkündü.

D.D. birkaç mutfak dolabını açtığında porselen tabaklar yerine kâğıt kapacaklar, gümüş çatal bıçaklar yerine plastik aletler buldu. Bunun yanı sıra raflar cips, kraker, kahvaltılık gevrek ve marketlerden alınmış kurabiyelerle doluydu. Son dolap paket paket kuru mama ve konserve kutularıyla belli ki köpeğe ayrılmıştı.

D.D. aklındaki profili oluşturmaya devam etti. Düşük gelirine uygun bir evde bekâr hayatı süren orta yaşlı ve beyaz bir adam...

Yaşamak için neden burayı seçmişti acaba? Beyazlar bu kesimde dikkat çekerlerdi, bundan rahatsız olmuş olması gerekirdi. Neden yalnızdı? Bu yüzden mi bir köpeği vardı? Ama görünüşe bakılırsa keyfi yerindeydi. Evine davet edebileceği bir misafiri vardı, belki de yavru köpeğini göstermek için birilerini içeri çağırmişti. Bir şeyler yiyip içmişlerdi.

D.D.'nin hisleri tam da bu yöndeydi. İyi bir dedektif bu hissi fiziksel olarak önce sırtında hisseder, sonra bu his ilk olarak omurgaya, oradan da boyuna uzanır ve boynundaki ayva tüylerini diken diken edip içini titretirdi.

D.D. gözlerini bariz biçimde neşelendiği belli olan Neil'e dikti.

“İmkânı yok!” dedi.

“Yok.”

“Phil neler buldu?”

“Bilgisayarda nelere ulaştı bilmiyorum ama adamın yatağının altına gizlediği iki kutu dolusu fotoğraf bulduk.”

“Kurban sicil kayıtlarında var mı?”

“Şu ana kadar bir bulguya ulaşmadık ama halen milli veri tabanında adını ve parmak izlerini araştırıyoruz.”

“Peki ya fotoğraflar?”

“Hepsi de erkek çocuklarına ait. On iki yaşın altında ve genellikle siyahi çocuklar, tabii diğer ırklar da var. Sanıyorum ki kurbanlarını etnik kökenlerine göre değil de karşısına çıkan fırsata göre seçiyormuş.”

D.D. öfkeyle, “Adi herif!” diye bağırды. “Adam bir pedofil. Hedef kitlesinin tam ortasına –sevgi ve ilgiden yoksun, her türlü tehlikeye açık çocukların içine– dükkân açmış. Köpeğini gezdirirken dikkatlerini çekip sonra da onları kurabiye, cips ve belki de

bir kutu bira vaadiyle eve davet ediyor. Adi herif!”

“D.D.”

D.D. gözlerini ölen adama, kafasındaki iki kurşun deliğine ve etleri aşağı sarkmış suratına daktı. “Çocuklardan biri intikamını almış olmalı,” diye mırıldandı, sonra da özenle silinmiş masaya baktı. “Ya da belki de bir ebeveyn, bir büyük kardeş ya da bir arkadaş. Birisi işin aslını öğrenince kafasına sıkmış olmalı. Bu çok iyi.”

“D.D.”

“Ne var?”

“Daha da iyisi var.”

“Şehrin bir sapıktan kurtulmasından daha iyi ne olabilir ki?”

Phil ellerindeki plastik eldivenleri soyarak yatak odasından çıkıp geldi. Neil’e dönerek, “Henüz ona söylemedin mi?” dedi.

“Neyi söyleyecekmiş?”

Phil sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi, “Sen doğum iznindeydin,” dedi.

“Ne söyleyeceksiniz söyleyin.”

Neil neşe içinde, “Şehir sadece bir sapıktan kurtulmadı,” dedi. “Köpeğimi sevmek ister misiniz diyen iki sapıktan kurtuldu.”

Phil ve Neil yokluğunda olan biten her şeyi D.D’ye anlattılar. Dört hafta önceydi, yani Jack bebeğin henüz altı haftalık olduğu ve günlerini o minicik tombik bedeniyle annesinin kucığında tıpkı bir sıcak su torbası gibi geçirdiği günlerdi. Bir torbadan tek farkı ise kırılgan ve sürekli ilgiye muhtaç oluşuydu, bu nedenle D.D. saatler boyunca onunla birlikte bir sallanan sandalyenin tepesine kurulup, onun o minik el ve ayak parmaklarını sayıyor, kafasını

saran o yumuşacık ipeksi saçları okşuyordu. Bu sebeple haberleri izlemeye fırsatı olmuyordu, çünkü ilk defa bebeğine hiç vakit ayıramayacağı kadar vakit ayırabiliyordu. Tamamen ona aitti. Bütünüyle onundu. Tek kelime etmeden, başka hiçbir şey düşünüp, bir şeyle ilgilenmeden... Alex her gün işten döndüğünde sallanan sandalyede oturan anne oğlana bakıp, daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı biçimde D.D.'ye gülümserdi. İşte o an D.D.'nin içini tuhaf bir his kaplardı. Bir yere ait olmanın, var olmanın, belki de tamamıyla mutluluğun hissiydi bu.

Sekiz haftalık doğum izni boyunca D.D. bu hissi doyasıya yaşamıştı.

Bu yüzden dört hafta önce üçüncü dereceden bir sapık Suffolk Devlet Hastanesi'nin hemen bitişiğindeki evinde ölü bulunurken D.D., Waltham'de bebeğiyle birlikte olmanın keyfini sürüyordu. Phil çabucak adamın, bu vakadan farklı olarak mutfağında öldürülmediğini ekledi. Hemen evinin girişinde öldürülmüştü. Sanki kapıyı açar açmaz yemişti kurşunu. 22 kalibrelik bir tabancayla yine çift el ateş edilmiş, mermilerin yeri ustaca hesaplanmıştı.

Her ne kadar komşular civarda dolaşan bir adam, daha doğrusu genç bir çocuk gördülerse de olayın hiçbir görgü tanığı yoktu. Maktulün evinde yapılan detaylı aramada çok sayıda pornografik video kaset ve bilgisayarda altı ile on iki yaş arası kız ve erkek çocukların cinsel münasebette çekilmiş çok sayıda fotoğrafı bulunmuştu.

Böylesi bir bilgisayara sahip olmak kurban Douglas Anti-holde için sadece şartlı tahliye şartlarını çiğnemek olacağından soruşturmayı yürüten amirler, kurbanın ahlak yoksunu, yoldan çıkmış biri olduğunu ve bunu bir iş olarak yapıp genç hayatları mahvettiğini varsaymanın daha doğru olacağı kanısına varmışlardı.

“Elimizde ipucu var mı?”

Phil omuzlarını silktilti. “Eğer on altı ve yirmi beş yaşları arasında, üzerinde koyu renk bir kaban ve başında da lacivert örgü bir şapka olan beyaz bir erkek görürsen haberimiz olsun.”

“Bahse girerim ki ihbar hattı bu tarifile susmak bilmemiştir.”

“Yapma, komşular şu anda adam öldüğü için mutluluk dansları etmekle meşgul. Arkasından üzülen hiç olmadı, özellikle de bilgisayarında bulunanlar ortaya çıktıktan sonra.”

D.D. dudaklarını büzdü. “Onun da mı yavru bir köpeği vardı?”

Phil başını hayır anlamında salladı.

D.D. derin düşüncelere dalarak, “Kurbanların fotoğraflarından kimliklerini belirlemeliyiz,” dedi ve o an birden irkildi. Jack’ten sonra o resimleri görecektik...

Bir an duraksadı. Hemen yanındaki dört çocuk babası Phil de en az onun kadar sarsılmış görünüyordu.

Neil lafa girip, “Ben yaparım,” dedi.

Phil ve D.D. ona bakakaldılar.

Neil omuzlarını silkerek, “Çok istediğimden değil,” dedi. “Ama benim çocuğum yok. Oysa siz ikinizin... Bu yüzden, bilirsiniz işte, benim için onları incelemek daha kolay olabilir. Kaldı ki, benim işim hep bedenlerle ilgilenmek değil mi? Bu ondan ne kadar daha zor olabilir ki?”

Phil birden, “Çok daha zor,” dedi. “Cesetler... en kötüsü zaten olmuştur. Ama bu çocuklar...”

Neil omuzlarını bir kez daha silktilti. “Biri bunu yapmak zorunda, öyle değil mi? Benim yapmam sizin yapmanızdan çok daha iyi.”

Phil başıyla onu yavaşça onayladı ve D.D.’ye dönerek, “Sa-

nırım onu iyi yetiştiriyoruz,” dedi.

D.D. de ona katılarak, “Kesinlikle çok iyi yetiştiriyoruz,” dedi.

Neil her ikisine de bakarak gözlerini devirdi. “Bu benim ilk deneyimim olacağından, bana herhangi bir tavsiyeniz var mı?”

D.D., “Sadece kişilere odaklanma,” dedi. “Kimlik belirlemek işin sadece ilk basamağı, her fotoğrafın arka planına da dikkat kesilmek zorundasın, perdelerdeki desenleri, halıları, yatak örtülerini de incelemelisin. Kimi zaman kişiler değil, mekân ortak olabilir. Bu bize öldürülen sapıkların arasındaki bağ ile ilgili bilgi verebilir. İşin bittiğinde fotoğrafları Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuk Merkezi’ne göndeririz. Orada onların da bu işi yapacak çok sayıda uzman ekipleri var. Sadece ulusal bir veritabanları yok o kadar. Ama yüz tanıma programları var ve bu sayede pek çok kimliği belirleyebilirler.”

Neil gözlerini D.D.’ye dikti.

Her altı ayda bir yinelediği gibi, “Seni Ulusal Akademi’ye sokmalıyız,” dedi. Ulusal Akademi Quantico’da gelecek vaat eden her polis için öngörülen, on haftalık üst düzey bir polis eğitim kursuydu. D.D. o kursu aldığı anda bütün bir gününü Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuk Merkezi’ndeki meslektaşlarıyla geçirmişti. Bu sayede merkezin Boston Polis Merkezi gibi yerel birimlere sunduğu hizmetleri öğrenmiş ve bunun yanı sıra cinsel istismara uğramış çocukları kurtarmak için çabalayıp duran bir kriminolog yerine bir şehir dedektifi olduğu için kendince şükürler etmişti.

D.D. dikkatle Neil’i süzmeye başladı. Neil, Ulusal Akademi lafı açıldığında hep yaptığı üzere yine gözlerini uzaklara dikmişti.

Konuyu değiştirerek, “Saldırgan sağ elini kullanıyor,” dedi. “Kurşunun açısına bakarak bunu anlamak mümkün.”

D.D. omuzlarını silkerek, “Bu bizim suçlu listemizdeki şüpheli sayısını çok da azaltmıyor,” dedi.

“Ayrıca cinayetler gündüz işlenmiş,” dedi.

“Nereden anladın?”

“Çünkü her iki mahallede de komşular hava karardıktan sonra kapılarını kimseye açmıyorlar.”

“Zaten ortada hiç görgü tanığı yok.”

“Çünkü her iki mahallede de insanlar adeta etrafta olan biteni görmemeleri için eğitilmişler. Görmüş olsalar bile, bize bu konuda hiçbir şey anlatmazlar.”

“Doğru.” D.D., Phil’e döndü. “Neil fotoğraflarla ilgilenirken senin de öldürülen kurbanların bilgisayarlarını incelemeni istiyorum. Pedofiller iyi birer internet kullanıcısıdır. Sohbet odalarında, kişisel sitelerde gezinip kendileri gibi birilerini ararlar. İki kurbanımız yüz yüze hiç tanışmamış olsalar dahi, bu internet üzerinden tanışmadıkları anlamına gelmez. Ortak paydalarını bulmamız lazım, belki o sayede bir şeylere ulaşabiliriz.”

Phil, “Antiholde’un bilgisayarı çoktan incelendi,” dedi. “Bu da tek yapmamız gerekenin bu bilgisayarı incelemek olduğu anlamına geliyor. Bunun için ben hazırım.”

D.D. şehirdeki sokaklara, işyerlerince ya da suça karşı önlem alan duyarlı vatandaşlarca yerleştirilmiş kameraları kastederek, “Mobese kameralarını da incelemek gerek,” diye sesli düşündü. “Kim bilir belki kayıtlarda üzerinde siyah kışlık bir kaban ve başında örgü lacivert bir şapka olan on altı, yirmi beş yaş arası beyaz bir erkek buluruz.”

Phil ve Neil buna gülümseyerek karşılık verdilerse de D.D. parmağını onlara doğru salladı. “Ciddiyim! Üzerindekileri ve yaşını boşverin. Sadece beyaz oluşuna bile odaklansanız yeter. Dışarıda

kaç beyaz gördünüz şimdiye kadar? Bu civarda, Kafkasyalılar, ben buradayım diye bağırır. Bunu lehimize kullansak iyi olur.”

Phil, “Medyayı işin içine sokacak mıyız?” diye sordu.

D.D. bunu bir süre düşündü. “Belki katilin daha iyi bir tarafına ulaşırız. O zamana kadar, bence gerek yok.”

Neil bu duruma şaşırılmış gibiydi. “Ama iki cinayet işlendi ve ikincisi işleneli neredeyse bir hafta olacak. Bu da katilin belki de çoktan üçüncü bir kurbanın peşine düştüğü anlamına gelebilir.”

Phil söylenerek, “Üçüncü bir pedofil demek istedin sanırım,” dedi.

D.D., bu konuda daha tedbirliydi. “Sen her iki cinayetin de aynı katil tarafından mı işlendiğini düşünüyorsun? Bundan emin misin? Aynı adamı her iki olay yerinde de gördüğünü iddia eden bir tanık var mı elinde? Bu olay yerinden elde edilen balistik bulgularla, Antiholde’un olay yerinde elde edilen balistik bulguların birebir örüştüğünü gösteren bir raporun var mı?”

Neil başım hayır anlamında salladı.

D.D., “O halde,” diyerek sertçe söze başladı. “Aceleci davranıp hata yapmayalım. Boston halkını durduk yere endişelendirmek istemiyorum. Ayrıca... belki de şehrin sapıklarının hazırlıklı yakalanmalarını istemiyordum.”

Neil’in gözleri duyduklarıyla kocaman açılmıştı. D.D.’nin neyi ima ettiğini anladığında Phil’e baktıysa da, onun da suratı en az D.D. kadar ifadesizdi.

“Vay canına,” diyerek mırıldandı Neil. “Ben de acaba annelik, duygularında bir yumuşamaya sebep olur mu diye merak ediyordum...”

Neil’in sesi giderek canlılığını yitirdi ve son anda, ekibin en genç elemanı belki de duygularını kendine saklamanın daha doğru

olabileceğini düşündü.

Ama D.D., Neil'in sırtına hafifçe vurarak, "Ben de seni özledim," dedi neşeyle. "Öyle ise, bunu kişisel algılamayın ama saat beş gibi evde olmam gerek. Bu da..." Saatine bir göz attı, "katili yakalamak için altı saatimiz olduğu anlamına gelir. Hadi bakalım iş başına."

Üçüncü Bölüm

Saatler sonra, D.D. olay yerini inceleme işini tamamladı. Artık amonyaklı sidik ve keskin köpek dışkısı kokusunu fark etmiyordu bile. İş bitince dışarı çıkmak üzere kafasındaki bin bir düşünceyle harabe binanın merdivenlerinden inmeye başladı: Bir an önce eve gitmesi, ilk cinayetin başındaki amirle görüşmesi, bu cinayetle ilk cinayeti balistik açıdan karşılaştıran rapora hız kazandırma talimatını vermesi gerekiyordu. Amiri Cal Horgan civarındaki mobese kayıtlarını incelemek için yanına bir kişi daha verse ne olurdu sanki? Belki de hepsini kendi yapmak zorunda kalacaktı. Ne de olsa Phil'in bilgisayar kayıtlarını incelemesi günlerini alırdı. Neil zaten gördüğü fotoğrafların etkisiyle muhtemelen daha önce D.D. ve Phil'in de girdiği gibi depresyona girmiş olacaktı. Aynı tehlike D.D. ve Phil'i de bekliyordu belki ama bunun için daha zaman vardı. Bu durumda ne kadar objektif ve analitik olmaya çalışırsan çalış, o fotoğraflar insanın canını gerçekten acıtıyordu. D.D. böylece aklındaki yapılacaklar listesine bir yeni madde daha ekledi. Neil'i kontrol et. Yaptığı şeyle baş edebiliyor mu, akıl sağlığı için desteğe ihtiyacı var mı ya da belki de rahatlaması için birkaç bira içebilecekleri bir gece mi tertip etmeli, bir bak. Çavuşlar dosyalarıyla olduğu kadar ekiplerindeki kişilerle de ilgilenmeliydiler

ve D.D. her ikisini de yapıyor oluşuyla gurur duyuyordu.

D.D. merdivenlerden inip, nihayet temiz havaya kavuştuğunda derin derin nefes aldı. Dışarıda onu bekleyen kameralar yoktu. Hiç şüphesiz böylesi metruk bir bina pek *reyting* almazdı. Ama medya eğer kurbanların sakladıkları fotoğrafların kokusunu alıp, onların aslında masum birer kurban olmadıklarını öğrenecek ve bu olayı dört hafta önce yaşanan cinayetle ilişkilendirecek olursa...

Ne var ki şimdilik ortalık sakindi ve D.D. elinden geldiğince bu durumun keyfini sürecekti.

D.D. dışarıda bekleyen, sayısı hayli azalmış meraklı kalabalığın içinden geçti. İnsanlar gerçek bir cinayet vakâsının televizyonda izledikleri kadar heyecanlı olmadığını fark ederek sıkılmışa benziyorlardı. D.D. ellerini paltosunun ceplerine sokup, başını insanı adeta ısırarak ocak ayı soğuğuna karşı koruyarak arabasına doğru yürüdü.

Elli metre ileriden fark etti onu. Sileceğinin altına sıkıştırılmış kar lekesi gibi duran bembeyaz bir şey. Bir anda rüzgârın etkisiyle uçuşmaya başladığında D.D. onun yırtılmış ve sol sileceğinin altına sıkıştırılmış bir kâğıt olduğunu fark etti.

Belki bir reklam ya da bir el ilanıydı. D.D. hiç acele etmeden elleri cebinde, Boston Polis Merkezi kabanının sıcaklığına gömülerek yürümeye devam etti.

Ancak arabaya yaklaştığında kâğıdın bir el ilanı olmadığını fark edebilmişti. Kâğıttaki metin bilgisayarda değil, elde yazılmıştı. Bir an duraksayıp adımlarını yavaşlattı. Ellerini cebinden çıkarmadan eğilip yarım kâğıt parçasını incelemeye başladı.

Elyazısı ince ve uzun, üst kısımları kıvrımlı ama alt kısımları düzdü. Sanki yazan kişi yazarken bir cetvel kullanmış gibiydi. Notun kime yazıldığı belli olmadığı gibi gönderen de belli değildi. Kâğıtta sadece iki cümle vardı:

Günü geldiğinde herkes ölecek.

Cesur ol.

D.D. hemen başını kaldırıp etrafı kolaçan etti. İşte, caddenin tam karşısında siyah kabanlı biri köşeyi dönüyordu.

D.D. koşmaya başladı.

Giderek daha hızlı koşarken D.D.'nin aklından iki şey geçiyordu: Birincisi on hafta önce doğum yapmış bir kadının böylesine koşmasının hiç iyi olmadığı, bir sene öncesine kadar bu derece zıplamayan şeylerin şimdi çok rahatsızlık verdiğiydi. İkincisi ise üç saat sonra oğlunu öpmeyi planlayan yeni bir annenin potansiyel bir suçluyu bir başına kovalaması hiç de iyi bir fikir değildi.

Kötü haber. Üniformalı polis memurları üzerlerinde telsiz taşırlardı ama dedektiflerin böyle bir huyu yoktu. Bu da aslında koşmadan önce arabadan anons geçmesi, başka bir polise durumu haber vermesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ah, kahretsin. D.D. köşeyi döndüğünde siyahlar içinde hızla koşan kişinin caddenin diğer tarafına geçmeye hazırlandığını gördü. Nafile bir çabayla şansını denemeye karar vererek bağırdı: “Boston polisi. Dur, yoksa ateş ederim.”

Aslında nişan alsa vuramayacak kadar uzak olsa da toplumun çoğu *Dirty Harry* dizisiyle büyümüş olduğundan, bu tehdit hiçe sayılamayacak cinstendi. Siyahlar içindeki kişi itaatkâr bir şekilde aniden durup önünü döndü.

D.D. daha yavaş koşmaya başlayarak, “Ellerini görebileceğim bir yere koy!” diye bağırdı. Sağ eli paltosunun içindeki kılıfta duran silahının kabzasındaydı.

Olası şüpheli ellerini uzatıp eldivenli parmaklarını komik bir

biçimde ben yapmadım dercesine açtı.

D.D. şimdi artık daha büyük bir dikkatle yürümeye başlamıştı. Bakışlarını, siyah kabanının kalkık yakalarının ve siyah yün şapkasının arasına sıkışıp kalmış olan soluk beyaz yüze dikmişti. Bu kadar yakından bakınca gördüğü ufacık, kibar yüz hatlarının bir erkeğe ait olamayacağı ortadaydı. Şüphelinin üzerindeki hacimli kabani dikkatle tarttığında karşısındakinin sadece 1,55 boylarında ve ancak elli kilo kadar gelebilecek biri olduğunu fark etti.

Bu bir kadındı. Genç, en fazla yirmili yaşlarının ortasında bir kadın. Siyah saçlı, ürkek, endişeli ve meydan okurcasına bakan çökmüş, mavi gözleri olan beyaz bir kadın. Bu tavır bir polisle karşı karşıya geldiğinde toplumun büyük bir kesiminin takınacağı tavidir. İlk baştaki, *Ben bir şey yapmadım*, ifadesi yerini yavaşça, *Ben bir halt yedim*, ifadesine bırakıyordu.

D.D. kadının üç adım kadar gersinde durdu. Sağ eli halen silahının üzerindeyken bakışları sertti.

Aynı sertlikle, “Adın ne?” diye sordu.

“Neden soruyorsun?”

D.D. gözlerini kıstı. “Polislere hep böyle mi cevap verirsin?”

Kadın kararlı bir tavırla, “Kimliğini görmek istiyorum,” dediye de, cümlelerin sonunda sesindeki tereddüt açıkça duyulur olmuştu. Konuşması aşırıya kaçmayacak derecede sertti.

D.D. tek kelime etmedi, hiçbir şey yapmadı. Bu savunmanın en iyi yoluydu.

Karşısındaki kız da cevaben derin bir iç çekip sessiz kalmayı tercih etmişti. Bu tecrübeli biri olduğunun işaretiydi.

D.D. bir dakika boyunca bunun sürmesine izin verdi. Sonrasında yavaşça ve dikkatle sol elini kot pantolonunun beline atıp, kimliğini gösterdi. “Dedektif Çavuş D.D. Warren. Boston Polis

Merkezi. Ben kim olduğumu söyledim, şimdi sıra sende.”

“Charlene Rosalind Carter Grant.”

“Ne dedin? Ne dedin?” D.D. duyduğu uzun kelime zinciri karşısında gözlerini kırpıştırdı. “Rosalynn Carter... kimsin sen, eski bir başkan eşi falan mı?”

“*Rosalind* Carter. Charlene. Rosalind. Carter. Grant. Ama bana Charlie diyebilirsin.”

D.D. daha da sert bakmaya başladı. “Sen buralardan değilsin, öyle değil mi Charlie?”

“Hayır, değilim.”

“O halde benim olay yerimde ne işin var?”

Genç kadın gözlerini dedektife dikti. O an yüzündeki ifade bocaladığını, kararlılığını yitirmeye başladığını belli ediyordu. “Seni kontrol etmek istedim.”

“Anlayamadım?”

“Dört gün sonra öldürüleceğimi düşünüyorum. Senin şehirdeki en iyi dedektiflerden biri olduğunu duydum, bu yüzden senden bunu soruşturmanı istiyorum. Ardımda bırakacağım adaleti sağlayabilecek tek kişi sensin.”

D.D., Charlie’yi beraberinde Boston Polis Merkezi’ne götürdü. Bunun birinci sebebi, kadının anlattığı hikâyenin bugüne kadar duyduğu en tuhaf hikâye olmasıydı; bu nedenle başlı başına bir şüphe sebebiydi. İkincisi, Charlie’nin ilk olayda görgü tanıklarının verdiği katil profiliyle tam olarak uyuyor olmasıydı. Kaldı ki, zaten D.D. onu ikinci cinayetin işlendiği yerde, üstelik de tam D.D.’nin sileceğin altında bir not bulunduğu sırada arabadan uzaklaşırken görmüştü. Sonuncu olarak da D.D.’nin elinde şu an

için başka bir ipucu yoktu, elindeki tek şey üzerinde siyah kabanı olan yalnız bir kadındı o kadar.

D.D. şüphelinin omzuna hafifçe vurdu ve sonra onu polis aracının arka tarafına oturtmadan önce ondan kafasındaki şapkayı çıkarmasını istedi. İyi polis olmanın kurallarından biri. Göz teması ve yüz ifadeleri çok şey demektir. Bu nedenle D.D. şüphelilerin, sorgu için alınanların ve görgü tanıklarının şapka ya da atkılarının ardında saklanmalarına asla izin vermezdi.

D.D. sileceğinin altına bırakılan notu delil poşetine koyup etiketledi. Sonra da poşeti hemen yanındaki koltuğun üzerine koydu. Arka koltukta oturan Charlie ile birlikte merkeze doğru yola çıktılar. D.D. bir yandan da ön taraftaki telefonda bilgi almaya çalışıyordu. Birkaç dakika içinde D.D., Charlene Rosalind Carter Grant'in Governor Polis Acil Komuta Merkezi'nde çalıştığını ve adına çıkarılmış hiçbir arama emrinin olmadığını öğrendi. İşte bu kızın hanesine yazılacak iki puan demektir.

D.D.'nin bir sonraki adımı mesajlarını kontrol etmek oldu. İlk mesajı Alex'tendi. Gününün nasıl geçtiğini soruyordu. İkinci mesaj annesindendi ve D.D. içgüdüsel olarak bir anda sinip kalmıştı. Anne ve babası iki gün sonra yani, perşembe gecesi geliyorlardı. Annesi D.D.'ye onları havaalanında mı karşılayacaklar, yoksa kendileri mi bir şekilde Alex'in evini bulacaklar diye soruyordu. D.D. annesinin ses tonundan ve özellikle "Alex'in evi" demesinden onun tavrını açıkça okuyabiliyordu.

D.D. mesajı silip annesine hemen dönmemeye karar verdi.

Boş bir ifadeyle, *panik yapmak için daha vaktim var*, diye düşündü. Belki de o, Alex ve Jack başlarını alıp giderek bir sirke katılabilirlerdi. Şahsen Alex çizgili palyaço kıyafeti içinde çok yakışıklı, Jack de puanlı kumaşlar içinde çok tatlı görünebilirdi. D.D., *evlen-*

meden çocuk sahibi oldun, deyip ona çıkışacak bir anneyle yüzleşmek ve hayatının geri kalan kısmında kırmızı palyaço burnu takmak arasında bir seçim yapacak olsa hangisini seçeceğini gayet iyi biliyordu.

D.D. derin bir iç çekti. Anne ve babası kuzeye seyahat etmekten nefret ederlerdi. Hiç şüphesiz, D.D.'den bu konuda sorumluluk sahibi bir evlat gibi davranıp, ilk torunlarını Florida'ya kendisinin getirmesini tercih ederlerdi. Ama Jack neredeyse dört hafta erken doğmuştu, aralık ortasında gelmesi beklenirken kasım ortasında gelmişti. Ve ilk haftasını yeni doğan yoğun bakımında geçirerek doğum uzmanının dediği üzere süresini doldurmak zorunda kalmıştı. O dönemde D.D.'nin anne ve babasıyla uğraşacak gücü yoktu doğrusu. Hatta onları ancak oğlu doğduktan on gün sonra arayabilmişti, ki bunun affedilmesi zor büyük bir hata olduğunu biliyordu. Ama yaşadığı o ilk günlerde...

Kriz aşıldıktan sonra, D.D.'nin anne ve babasıyla ilk iletişim kurduğu zaman Şükran Günü'ydü. Yollar yola çıkmak için fazla kalabalıktı ve D.D.'nin annesi can sıkıntısıyla yola düşmeyi reddetmişti. D.D.'nin bencilliği onları torunlarının ilk haftalarını görme zevkinden mahrum bıraktığı gibi, şimdi o süreç biraz daha uzamak zorunda kalıyordu.

Daha pek çok kez telefonda görüşmüşlerdi, yollar tatil günü olması sebebiyle daha da kalabalıklaştığı için D.D. daha da fazla suçlanmıştı. Ama şimdi D.D. nihayet 19 Ocak Boston uçağını beklemeye başlamıştı.

Önceleri çocuk istememelerine rağmen yaşlanmaya yüz tutarken onu dünyaya getiren anne ve babasıyla, aile kurmayı hiç düşünmediği halde son anda Jack'i kucağına alan D.D. kader birliği yapmış kişiler olarak aynı odada buluşabilirlerdi artık.

Bu sırada Alex'in eğer birazcık akli varsa, çoktan kaçmaya başlaması gerekirdi.

D.D. merkeze yaklaşıp park yeri aramaya başladı. Boston Polis Merkezi, Roxbury'nin tam ortasına konuşlandırılmıştı. Bu da burarlarda hem park yeri hem de uyuşturucudan arınmış mahalle bulmanın çok zor olduğu anlamına geliyordu. Her zamanki gibi etrafı tavaf etmeye başladı ki, her seferinde ancak aynı yerden üçüncü kez geçtiğinde yer bulabiliyordu.

En nihayetinde arabayı park edip aşağı indi ve arka kapıyı açarak yeniden genç kızı dikkatle süzdü.

Charlene Rosalind Carter Grant usulca yerinden kalkıp dışarı çıktı.

D.D., "Pek konuşmuyorsun," dedi.

"Bana inanmıyorsun. Ne söylememi bekliyorsun?"

D.D. başını evet anlamında salladı. "Çok mantıklı. Kahve ister misin?" Genç kızı da yanına alarak caddeyi geçti.

"Evet lütfen. Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz?"

"Suçlamalı mıyım?"

Kız derin bir nefes aldı. "Grovesnor Polis Merkezi ile görüştün mü?"

"Evet."

"O halde benim bir çatlak olmadığımı anlamışsındır."

"Ne diye benim sileceğimin altına bir not bırakasın ki o zaman?"

"Ne notu? Ben not falan bırakmadım."

"Delil poşetine koyup etiketlememi izlediğin nottan bahsediyorum."

"O notu ben yazmadım," dedi kız. "Görmedim bile, kaldı ki bu arabanın senin olduğunu bile bilmiyordum. İnan bana, teşkilatta

çalışan sivil memurlara göre bütün polis arabaları aynıdır.”

D.D. bir yorum yapmadıysa da bunun doğru bir gözlem olduğunu düşünüyordu. Notu yazan kişi, devriye araçları ve Crown Victoria marka polis arabalarıyla dolu bir caddede D.D.’nin arabasını özellikle mi seçmişti, yoksa sadece bir dedektifin aracına mı koymaktı amacı? Bu daha sonra üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir konuydu.

D.D. içeriye girip, ikinci kattaki cinayet masası birimine çıkıncaya kadar Charlie’ye eşlik etti. D.D., Cinayet Masası biriminin güzel bir yer olduğunu düşünüyordu. Bir polis merkezinden çok bir işyeri ofisini andırıyordu. Ekibin başı olarak D.D.’nin, içinde ahşap bir masa, bir dizüstü bilgisayar ve siyah deriden konforlu bir koltuğunun olduğu ufak bir odası vardı. Gayet sivil görünümlü bir odaydı.

Ama D.D. bu kez odayı kullanmayıp Charlie’yi küçük bir sorgu odasına aldı. Kızın üzerindeki kabını alarak onu bir masaya oturttu. Sonra da içecek bir şeyler almaya gitti. Kız için kahve almaya gittiğinde karşısındaki demliği tereddütle süzdü. Ama hayır, bu kadar süredir kahvesizliğe dayanmıştı, bir saat daha dayanabilirdi.

Hamileliği süresince kahveyi bırakmıştı, daha doğrusu Jack o kadar isyan ediyordu ki, midesi bu kara sıvıyı kabullenmiyordu. Sonrasında da bebeğine süt verdiği altı hafta boyunca kafeinden uzak durmuştu. Bu süre zarfında bebek bakıcılığına bu kadar meraklı oluşu onu bile şaşırtmıştı. Ama altı haftanın sonunda bebeği süttten kesmek zorunda kalmıştı çünkü işbaşı yapmak zorundaydı. Ne yazık ki çalışma saatleri ona, diğer çalışan anneler gibi sütünü pompalama ya da diğer takdire şayan yöntemler deneme şansı vermiyordu.

Ama D.D. o duyguyu özlüyordu. Bundan Alex’e bile çok

bahsetmemişti. Ne diyebilirdi ki? İşe dönmek zorundaydı. şimdi artık bebeği biberonla besleniyor ve günde sekiz saat boyunca cad-denin aşağı kısmında oturan hoş bir kadın tarafından bakılıyordu. İşte hayat böyle bir şeydi. Eğer D.D. korkusuzca bir cinayet mahalline girebiliyorsa, pekâlâ anneliğin de üstesinden gelebilirdi.

D.D., Charlie için bir fincan kahve doldurup kendisi için de bir şişe su aldı.

Eve gitmek için tam doksan  dakikası vardı.

Yeniden sorgu odasına girip şüphelinin karşına oturdu ve işe koyuldu.

“Nerelisin Charlie?”

“New Hampshire, J-Town.”

“Hiç duymadım.”

“Washington Dağı’nın  saat kuzeyinde. Küçük bir kasaba. Herkesin birbirini tanıdığı türden bir yer.”

“Neden ayrıldın oradan?”

“nk beni 21 Ocak’ta öldüreceğine inandığım kişinin tanıdığım biri olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden kendimi korumak adına yapabileceğim ilk hamle tanıdığım herkesten kaçmak olmalıydı.”

Kız suratını buruşturdu. D.D.’nin elinden kahveyi almış ama henüz içmemişti. Sanki onu sadece ısınmak için kullanıyormuş gibi ellerinin arasında tutuyordu.

D.D.’nin elde ettiği ilk sicil raporuna göre Charlene Rosalind Carter Grant yirmi sekiz yaşındaydı. Ama yüz yüze bakıldığında sımsıkı toplayıp, atkuyruğu yaptığı uzun kahverengi saçlarıyla da ha da genç görünüyordu. Zayıf biriydi. D.D. stres, sinir ya da ben-

zer sebeplerle kilo vermiş olabileceğini düşündü. Kızın solgun yanakları içine çökmüş, mavi gözlerinin altları uykusuz geçirdiği geceler sebebiyle morarmıştı. Üzerinde genellikle sokak çetelerinin ya da vandalların giydiği türden hayli büyük, şekilsiz, siyah bir eşofman üstü, yıpranmış bir kot pantolon ve ucuz kar botları vardı. Şehirdeki her türlü kesime ayak uydurabilecek türden bir görüntü sergiliyordu.

D.D. bir saldırgan için de, bir av için de oldukça iyi bir kıyafet seçimi diye düşündü.

“Neden özellikle 21 Ocak? Ve katilini tanıdığını nereden biliyorsun?”

Kız o andan itibaren konuşmaya başladı. Anlattığı hikâye gerçekten çok etkileyiciydi. İki yıl önce 21 Ocak’ta öldürülen ilk çocukluk arkadaşı ve tam bir sene sonra yine aynı tarihte öldürülen ikinci çocukluk arkadaşının ardından hayatta kalan tek kişi Charlie’ydi. Charlie her iki cinayet vakasının başındaki amirlerin isimlerini biliyordu. Hatta emekli bir FBI ajanı olan Pierce Quincy’den olay yerini inceleyerek bir rapor yazmasını bile istemişti.

“Birtakım bulgular var mı?” D.D. her ne kadar bir federal ajana güvenmiyorsa da bu soruyu sormak zorundaydı. Olur ya belki bir şeyler çıkardı... D.D. bazı notlar aldı. Soruşturma amirlerinden Rhode Island Eyalet Dedektifi Roan Griffin’i eğitim tatbikatlarından tanıyordu. Belki onu arayıp bilgi alabilirdi.

Charlie, “Fiziksel delillerin yetersizliğinden dolayı –hiçbir zorlama, karşı koyma olmadığı için– Quincy katilin fazla zeki, fikir ve görüntü olarak da sistemli biri olduğu kanısında. Belki de kurbanların tanıdığı ya da ilk etapta zararsız olarak nitelendirdikleri biri. Muhtemelen katilin ortalamanın üzerinde bir hitabet yeteneği de var, çünkü konuşmalarıyla evin içine kadar girip son ana

kadar kurbanının tepkilerini kontrol altında tutabiliyor,” dedi.

Kız raporda yazan cümleleri birebir söyleyebiliyordu. Olay yeri incelemelerini bu kadar çok okuyunca, raporda yazılanlar onun için sevdiği insanlar için yazılmış birer cümle olmaktan çıkıp, bu işin eğitimini almış profesyonellere pek çok kez tekrarlanmış kalıp cümlelere dönüşmüştü. D.D. daha önce pek çok faili meçhul cinayette aile bireyleriyle görüşmeler yapmıştı. İnsanların bu konuda nasıl bilgi sahibi olabildiklerini biliyordu. Arkada bırakılan yaralı bir sevgilinin nasıl da azılı bir avukata dönüşebildiklerini gözlemlemişti. Hatta öyle ki, bazı aile üyeleri zaman içinde adli tıp konusunda uzmanların bildiğinden bile daha çok şey bilir hale geliyorlardı.

“Tecavüz var mıydı?”

“Yok.”

D.D. tek kaşını havaya dikti. İşte bu çok ilginçti. Pek çok katil aslında özünde birer cinsi sapıktı. Özellikle de böylesi birebir kalınıp, yakınılaşılan olaylarda tecavüz kaçınılmaz olurdu. Sadece katilin kiralandığı ya da kişisel bir çıkar için işlenen cinayetlerde cinsel taciz olayı yaşanmazdı. O halde vakalarda sebep cinsellik değil mad diyatti.

D.D., “Hırsızlık izine rastlandı mı?” diye sordu.

“Yok.”

“Evlerinde kayıp olan bir şey var mı? Özel bir eser ya da kurban için değerli olan bir şey?”

Charlie başını hayır anlamında salladı. “Ama bu konuda kesin bir şey söyleyemem.” diye belirtti. “Arkadaşlarını yalnız yaşıyorlardı. O nedenle evlerinde her şeyin yerli yerinde olup olmadığını bilmek çok zor. Eğer yükte hafif bir şey alınmışsa, pekâlâ gözden kaçmış olabilir.”

D.D., “Peki ya mirasları?” diye sordu. “Arkadaşlarınızın ölümünden çıkar elde eden kimse oldu mu?”

“Emin değilim. Randi’nin henüz yeni boşandığı için çok fazla bir şeye sahip olduğunu sanmıyorum. Varsa da sanırım anne ve babasına verilmiştir. Jackie için de aynısı söz konusu olmalı. Coca-Cola’da iyi bir işi vardı. Ama yine de onun için zengindi diyemem. Ama sanırım evi, arabası ve bir emeklilik hesabı vardı. Ama değerlerinin on binleri bulduğunu düşünüyorum, yüz binler değil.”

D.D. lafı hiç dolandırmadan, “Sizin payınıza bir şey düştü mü?” diye sordu.

Kız başını iki yana salladı.

“Peki ya hayat sigortası?”

“Onunla ilgili hiçbir şey duymadım. Ama yine de...” Charlie bir an sustu. “Eğer Jackie’nin poliçesi varsa, buna şaşırmam. O geleceği planlamayı seven biriydi. Ama yine de bu durumda varisleri yine anne babası ya da erkek kardeşi olmuştur diye düşünüyorum.”

“Kocası yok muydu?”

“Partneri yoktu,” diyerek onu düzeltti Charlie.

“Lezbiyen miydi?”

“Evet.”

D.D. gözlerini ona dikti. “Onunla bir ilişki yaşadın mı?”

Charlie sakın bir ifadeyle, “Biz çok yakın arkadaştık,” dedi. “Biliyorsunuz ki, lezbiyenler de tıpkı erkekler gibi normal bayan arkadaşlar edinebilirler.”

D.D. alttan almaya çalışarak, “Bunu sormak zorundayım,” dedi. “Bu benim işim,” diyerek dudaklarını bürdü ve bu konu üzerinde düşünmeye devam etti. Birbirinden binlerce kilometre uzaklıkta iki cinayet. Kurbanların arasında yöntem ve tarih açısından bağlar varsa da bunu açıklamak için somut bir delil yok. Ne hikâye

ama? Tuhaf. Karmaşık. Tam da işkolik bir dedektifin dişine göre bir hikâye.

D.D. en nihayetinde, “Peki ne istiyorsun?” diye sordu.

Charlie gözlerini kırıştırtıp bakışlarını D.D.’ye dikerken elindeki bardağa daha sıkı sarıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bana gelen sensin, unuttun mu? İncelemesi yapılan bir olay yerinde sinsi sinsi dolaşıyordun. Neden?”

Kız bir an duraksayıp bakışlarını kaçırdı.

D.D. suyundan bir yudum aldı. Yalancı oldukları her hallerinden belli olan insanlara bayılıyordu. İşini çok kolaylaştırıyorlardı.

Charlie en sonunda, “Seni görmek istedim,” dedi.

“Nerede olduğumu nasıl bilebildin?”

“Polis tarayıcısıyla. Ben bir santral memuruyum, unuttun mu? Tüm aramalardan haberdar olurum. Cinayeti duydum ve senin de burada olacağını tahmin ettim.”

“Neden?”

“Çünkü seni Google’den araştırdım.”

“Anlayamadım?”

“Seni Google’da arattım. Boston’daki dedektiflerin isimlerini araştırdım ve senin ismin hep en başında geldi. Eyalet polisinin küçük kızını bulmuş, ailenin ortadan kaldırılış planını ortaya çıkarmış. Güney Boston’daki kayıp kadını bulmuşsun. Biraz araştırma yaptım ve...” Kız elindeki kahve bardağını bırakıp, D.D.’nin gözlerinin içine bakarak omuzlarını silkti. “Dört gün sonra neler olacak bilmiyorum. Sanırım sadece cinayetimi açıklığa kavuşturabilecek kişiyle tanışmak istedim. Senin de beni tanımanı istedim. Belki bu sana yardımcı olabilir. Belki beni tanırsan, olayı çözmek için daha çok çabalar ve en sonunda katili yakalarsın. Birileri artık bunu yapmalı.”

D.D., “O birileri ben değilim,” dedi.

“Ama neden?”

“Sen Cambridge’te bir ev kiraladın, değil mi? Orası benim bölgem değil.”

“Ah.” Belli ki Charlie bunu bilmiyordu. “Belki de orada öldürülmem.”

“Ama arkadaşların öyle öldürüldü. Yani kendi evlerinde, öyle değil mi?”

“Orası benim gerçek evim değil,” dedi kız. “Ben sadece bir oda kiraladım o kadar.”

“Aynı şey. FBI ajanı, cinayetlerin tanındık biri tarafından işlendiğini söylemişti, değil mi? Yani olayın iki tarafında olanlar birbirine yabancı değildi. Tanındık bir katil ve tanındık bir kurban.”

“Evet.”

“O yüzden de seni kendini en rahat ettiğin yerde öldürecektir. Bu işlemin bir parçası, saldırganın yöntemi bu. Metroda giderken arkandan gizlice yaklaşmak değil niyeti. Sana gelişini görmeni istiyor. Onu yüzünde bir tebessümle karşılamayı bekliyor. Oyun böyle oynanıyor.”

“O halde ayın yirmi birinde eve gitmeyeceğim.”

D.D. yine de merak içindeydi. “Bu durumda yaşadığın kasabadan ayrılıp büyük şehre geldin öyle mi? Burada izini kaybettirip kalabalıkta saklanabileceğini düşündün.”

Kız başını evet anlamında salladı. “Ayrıca koşuyor, ağırlık çalışıyor, boks yapıyor ve ateşli silah eğitimi alıyorum. Savunmasız değilim yani.”

D.D. sertçe, “Silah taşıma ruhsatın var mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Nasıl becerdin bunu?” İnsanların araçlarında, evlerinde ve

işyerlerinde silah bulundurmalarına izin verilen diğer pek çok eyaletin aksine Massachusetts'te silah sahibi olabilmek için ruhsat gerekliydi. Taşıma hakkı ise bunun da bir basamak üstündeydi. Taşıma ruhsatı sayesinde kişi evinin ya da işyerinin dışında da silahını üzerinde taşıyabilirdi. Ne var ki bu ruhsatı alabilmek için sağlam bir sebep gerekliydi. Güvenlik işinde çalışıyor olmak, yanında çok miktarda nakit taşımayı gerektirecek bir iş yapıyor olmak gibi bir sebep olmalıydı. D.D.'ye göre genç ve paranoyak olmak ruhsat almak için yeterli değildi.

D.D.'nin aksine kız yüzüne inatçı bir ifade takınarak, "Silahım yasal," dedi ve ellerini önünde birbirine kavuşturdu.

D.D. onu süzmeye devam ediyordu. "Pekâlâ, yasal bir silahın var ve tehlikeli olabilmek için eğitim alıyorsun. Ama ismin aynı, Charlene Rosalind Carter Grant. Bunca önlem almışken adını neden değiştirmedin?"

Kız, bir kez daha uzaklara baktı. "Çalışmam gerek. Ve şimdiye kadar bulabildiğim tek iş acil komuta merkezinde santral memurluğu. O da özgeçmiş araştırması gerektiriyor. Kendime yeni bir kimlik edinmiş olsaydım bile, incelemeye takılmayacak bir kimliğin nasıl çıkarılacağı konusunda bir fikrim yoktu."

"Hayır."

Kız şaşkın bir halde gözlerini D.D.'ye dikti.

"Hadi ama, vaktimi boşa harcama. Bir konuda yalan söylüyorsun ve sonra ben de tüm söylediklerinden ve bahsettiğin olaylardan şüphe duymaya başlıyorum." D.D. saatine bir göz attı. "Üç dakikan kaldı. O yüzden bu süreyi oyun oynamayarak geçersen iyi edersin."

"Sadece üç dakikam mı kaldı?"

"Evet. Biz buna yaşam biçimi diyoruz," dedi D.D. usulca. "Kırk yılın sonunda şansımı bir denemek istedim. O yüzden şimdi

beni oyalama. Gözlerimin içine bak ve adını neden değiştirmedini söyle.”

“Eve dönmek istiyorum.” D.D. kızın bunu söyleyiş biçiminden D.D. onun Cambridge’teki kiralık odasından bahsetmediğini anlamıştı. Kasabasından, orada tanıdığı insanlardan bahsediyordu. Çocukluk arkadaşları öldürülmeden önce ait olduğu yeri kastediyordu.

Kız, D.D.’nin ancak şimdilerde nasıl bir yer olduğunu anladığı bir yerden bahsediyordu. Bu gerçek D.D.’yi bir parça ürkütmüş, tüylerini diken diken etmişti, çünkü gitmek için sadece üç dakikası kalan D.D.’nin kulağına kızın sesi ağlamaklı ve özlem dolu geliyordu.

“Katilinin seni bulmasını istiyorsun.”

“Yoksa evime gidemem.”

“Seninle hiç iletişime geçti mi? Not, telefon, herhangi bir uyarı ya da tehdit var mı?”

Kız başını hayır anlamında sallayıp nazik bir biçimde, “Anlıyorum,” dedi. “Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Ne tehdit, ne taciz, ne katil, haliyle ne de bir suç var ortada. Bu da soruşturma yapamayacağınız anlamına geliyor. Ben sadece bugün dinlediğiniz bir masalımdır.”

D.D., “Adını değiştirmelisin,” dedi. “Ya da en azından hikâyeni yaşadığın bölgedeki polislere anlat. Sen bir acil destek hattı santral memurusun. Onlar sırtlarını sana dayıyor, bu yüzden seni korumayı isteyeceklerdir.”

Charlie başını sallayarak, “Katil tanıdığım, güvendiğim biri olacak,” dedi.

“Ah, ama Grovesnor Polis Merkezi, arkadaşlarını tanımıyordu. Aralarında hiçbir bağ yok. Bu da onların elindeki en güve-

nilir bağ olduğun anlamına geliyor.”

Ne var ki Charlie bir sebeple yine de ikna olmuş görünmüyordu. D.D., *sen paranoyaksın diye onlar sana yardım etmezlik etmeyecekler*, diye düşündü.

Sonra da saatine baktı. Zaman dolmuş, görüşme bitmişti. Şimdi artık yeni şeyler kazanmış olan D.D.’nin eve gitme vaktiydi. Ayağa kalktı.

“Charlene Rosalind Carter Grant. Ne tür bir silahın var senin?”

Kız tek kelime etmeden onu izliyordu.

D.D. de bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi.

“Taurus marka yirmi ikilik bir tabanca,” dedi kız lafı uzatmadan. “Woburn’deki Massachusetts Tüfek Derneği’nden J.T. Dillon’dan ders alıyorum.”

“Öyle mi? Atıcılıkta ne kadar iyisin?”

“On beş metreden hedef tahtasını tam on ikiden vurabiliyorum.”

“Hımm, sanki kulağa birisinin kafasına arka arkaya iki el ateş etmekte de iyiymişsin gibi geliyor.”

Kız hiç istifini bozmadan, “Riskli bir hedef,” dedi. “Yine de hedef tahtası daha iyi bir seçim diye düşünüyorum.”

D.D. bu cevabı da sindirmeye çalıştı. Kafasında hâlâ kızın bir olay yerinde ne işi olduğu sorusu dolanıp duruyordu. Kaldı ki sorularına verdiği cevaplardan da pek hoşlanmamıştı. Ama yine de olay yerinde meraklı kalabalığın bir parçası gibi bulunmak suç teşkil etmiyordu...

D.D. masadan uzaklaştı. “Pekâlâ. İşimiz bitti.” Bir an durdu. “Şimdilik.”

Kız gözlerini birkaç kez kırıştırdı. “Bu ne demek?”

“Eve git. Kendine dikkat et. Bir daha da polisin olay mahalline girme.”

“Kendi olay mahallim de dahil mi buna?” Charlie belli belirsiz gülümseyip ayağa kalktı. “Bana yardım edemeyeceksin.”

“Az önce söylediklerinde haklıydın. Ortada suç yoksa, soruşturma da olamaz.”

“Odamı tertemiz tutuyorum. Tüm yerleri, duvarları, çarşafıları bir gece önceden çamaşır suyuyla dezenfekte edeceğim. Eğer yirmi biri gecesi bir suç işlenecek olursa, soruşturmayı sen yaparsan ya da başka bir dedektif yapacak olursa bunu bilin. Olay yerinde her ne bulursanız, katilin bir izi olacak. Ayrıca tırnaklarını kontrol edin. Onları uzatıyorum ve inanın aralarına kan, saç, deri her ne DNA parçası olursa doldurmaya çalışacağım. Vazgeçmeyeceğim. Unutma ayın yirmi birinde. Hazırlanıyor, plan yapıyor, strateji geliştiriyorum. Beni yakalayacak olursa, savaşmadan vazgeçmeyeceğim.”

D.D. gözlerini kıza dikti. Ona inanıyordu. En azından bu kadarı doğrudu.

Charlene Rosalind Carter Grant, “Ölürken de çabalayacağım,” dedi. “Bunu unutmayın Dedektif Warren. Ondan sonrası... size kalmış.”

Dördüncü Bölüm

“Anne, ben geldim!” Çocuk aceleyle kapıdan içeri girip, Red Sox sırt çantasını sol köşeye fırlatırken, ayaklarındaki kar botlarını da sağ köşeye savurarak çıkardı. Üzerindeki lacivert kabanını öne doğru atıp, çoraplı ayaklarıyla kabanının üzerinden atlarken oldukça neşeliydi. Mutluluk veren bir gümbürtüyle ayakları yere değdiğinde bu kez başındaki bereyi havaya fırlattı. Beresinin nereye düştüğünü hiç merak etmeden bir şeyler atıştırmak için doğruca mutfağın yolunu tuttu.

Koridorun diğer ucundan annesi azarlayarak, “Jesse,” diye bağırdı. “Gürültü yapma. Telefonla konuşuyorum.”

Jesse annesine cevap vermedi. Çünkü annesinin cevap beklemediğini biliyordu. Jesse’nin içeri girmesi ve annesinin ona cevabı her gün yaşadıkları okul sonrası ritüellerinden biriydi. Tıpkı Jesse’nin gelir gelmez bir paket Twinkies yemesi gibi.

Jesse’nin annesi telefon aracılığıyla çalışıyordu. Satış temsilcisi gibi bir şeydi. Oğluna pek çok kez böyle bir işi olduğu için şanslı olduğunu söylemişti. Evde çalışıyor olması Jesse’nin okul sonrası o korkunç programlara katılmak zorunda kalmamasını sağlıyordu. O programlarda çocuklara meyveli çikolatalardan verili-

yordu, ki kolay çiğnenenlerden bile olmayan, kendisine özsaygısı olan hiçbir çocuğun sevmediği çatur çatur çikolatalardı bunlar. Onlar ebeveynlerce tercih sebebiydi çünkü kutuyla alındıklarında daha ucuza geliyorlardı.

Jesse mutfakta tezgâhın üzerine çıkıp en üstteki dolabı açarak içinden mavi plastik bir bardak çıkardı. Elindeki bardağı yere bırakıp tezgâhtan aşağı atladı, işte onu mutlu eden bir gümbürtü daha koparmıştı. Bu kez sanki yer de ona karşılık vermişti.

Aşağı katta bir dinozor kadar yaşlı olan Bayan Flowers oturuyordu. Jesse'nin evin içinde koşturmasından hiç hoşlanmıyordu. Pek çok kere Jesse'nin annesine, "Sanki evin içinde fil kovalıyormuş gibi," diyerek dert yanıyordu. Annesi de huzursuz bir ifadeyle gülerek, "Erkek çocuğu işte, yaramazlığını yapacak," derken bir yandan da gözleriyle Jesse'ye bu durumu *düzelmezse* başına gelebilecekleri anlatan bir bakış fırlatmıştı.

Jesse iç geçirerek buzdolabına daha sessiz adımlarla ilerledi ve kapağını açtı. Anlaşma böyleydi: Twinkies kekini yiyebilirdi ama bunun için bir bardak süt içmek zorundaydı.

İyi bir anlaşmaydı. Jesse kendine bir bardak süt doldurup, kekin içindeki dolgu kremayı emdi.

Okuldan sonraki ilk aktivitesini böylece tamamlayıp oturma odasına yöneldi. Okuldan sonra televizyon izlemesi ya da video oyunu oynaması yasaktı. Annesinin dediğine göre televizyon insanın beynini uyuşturuyordu ve eğer Jesse gelecekte daha *iyi bir hayat* istiyorsa o beyne ihtiyacı vardı. Ayrıca televizyon ve oyunlar gürültü çıkarıyorlardı ki bu annesinin işi için hiç iyi değildi.

Bu durumda devreye ikinci anlaşma giriyordu. Oturma odasındaki yemek masasının üzerinde duran bilgisayarı kullanabilirdi. Masa dört kişilikti ama evde sadece Jesse ve annesi olduğundan

iki kişilik boş yer vardı. O yerlerden birine bilgisayar konulmuştu. İkinci boşluk da Jesse'nin ödevleri ve çalışma kâğıtları için ayrılmıştı. Akşam yemeğinden sonra, annesi Jesse'nin çalışma kâğıtlarını kontrol eder, ardından da ödev zamanı gelirdi. Jesse ödevini yaparken, annesi de kendi ödevini yapıyor olurdu.

Annesi de okuyordu çünkü. Bakıcılık. Bir sene daha okula gidecek ve sonra dediğine göre daha iyi bir iş olacaktı. Daha kazançlı, daha faydalı bir iş bulacaktı. Hatta belki de Bayan Dinazor Flowers'ın süpürge sapıyla tavanı dövmediği, çocukların gönlünce koşup oynadıkları önünde kocaman bir oynama alanı olan daha iyi bir apartmana taşınırlardı.

Jesse sandalyeye oturup dizüstü bilgisayarı açtı. Bilgisayar biraz eski ve annesinin iyi biri olan eski sevgilisinden hediye idi. O da Red Sox'ı seviyor, Jesse ile dışarıda kovalamaca oynuyordu. Hatta Jesse'ye ilk oyuncak ayısını da o almıştı. Ayıcığın elinde bir beyzbol sopası ve topu vardı. Jesse, Athlete Animalz sitesinde de bu hayvandan esinlenerek bir rumuz seçmişti. Ayısına Sayı Vuruşçu Ayı adını vermişti ve Jesse bu isme gerçekten bayılıyordu. İlerde bir gün o da beyzbol oyuncusu olmak, tıpkı Big Papi gibi olmak istiyordu.

Annesinin o ilişkisi tam bir yıl sürmüştü. Sonra o sevgili göz göre göre başka birini bulmuş, annesi onun arkasından çok ağlamıştı. Jesse de artık Mitchell'ı sevmeyi bırakmış, aksine ondan nefret eder olmuştu. Hatta bir gece Jesse, elindeki makasla Sayı Vuruşçu Ayı'yı parçalamak için elinden geleni yapmıştı. Ama ertesi sabah yaptığından pişman olmuştu. Ne de olsa ayının bir suçu yoktu. Hem Jesse'nin annesinin hep bahsettiği "maddi durum yetersizliği" sebebiyle zaten çok oyuncağı yoktu.

Pişman olan Jesse elindeki izole bantla ayıcığı yapıştırmak için

çok uğraşmıştı. Önce bacaklarını, sonra sopasını, sonra topunu, en son da kulaklarını yapıştırmıştı. Ayıcığın bu haliyle daha havalı göründüğünü düşünüyordu. Bundan sonra ona Zombi Ayı diyecekti. Ölüm uykusundan uyanmış bir son sayı vuruşcusuydu çünkü.

Zombi Ayı bilgisayarın hemen yanına oturmuş okul sonrası maceralarının sonuncusu için bekliyordu. Jesse, Zombi Ayı'nın bakışları altında bilgisayarı açıp AthleteAnimalz s'itesine girdi.

Jesse'nin bilgisayarda yalnızca üç siteye girmesine izin vardı. Annesi o sitelere izin vermeden önce de hepsini dikkatle incelemişti. Jesse'nin o listeden dışarı çıkma gibi bir şansı yoktu. Bir keresinde yanlışlıkla başka bir siteye girdiğinde annesi hemen durumu anlayıp, ertesi sabah hesap sormuştu. Bir televizyon programında casus yazılım diye bir şey duymuştu. Galiba annesinin birkaç casusu vardı.

Jesse, AthleteAnimalz'ı çok seviyordu. Oyunlara bayılıyordu, özellikle de beyzbolla ilgili olanlara. Ama tabii internette oyunu oynayan Jesse değil, Sayı Vuruşçu namı diğer Zombi Ayı'ydı. Böylece Jesse siteye girdiği andan itibaren artık ayısının yerine geçiyordu. Sayı Vuruşçu Ayı olarak sitede oradan oraya dolaşıyor, yeni arkadaşlar ediniyor, oyunlara katılıyor ve puan kazanmak için yarışıp duruyordu.

Jesse bir milyonluk puanı kazanmak istiyordu. Ama henüz daha yedi yaşında olduğundan bazı oyunlar ona çok karmaşık geliyordu. Şu ana kadar sadece 121 puan biriktirebilmişti. *Çok kötü değil*, diye düşünüyordu. 150 puana ulaştığında bir ödül alacaktı ve o ödülü çok istiyordu. Bu yüzden son zamanlarda okuldan geldikten sonra hep *AthleteAnimalz.com*'a girip beyzbol oynuyordu. Oyunda, içlerinde Jesse'nin bugüne kadar gördüğü en iyi vuruşçulardan biri olan pembe bir kaniş köpeğin de olduğu diğer AthleteAnimalz oyuncularıyla birlikte bir takıma katılmak zorundaydı. Pembe bir

kanişin bu oyunda başarılı olacağı konusunda şüpheleri vardı ama işte sonuç ortadaydı. AthleteAnimalz dünyası böyle bir yerdi.

Bugün çoktan oynanmaya başlanmış bir oyuna denk gelmişti. Her takımın yeterli oyuncusu vardı ama oradaki banklara oturup değişiklik sırasında oyuna girmek için bekleyebilirdin. Oyuna gir-medeyle, topladığın puanlar kıstastı. Çok puanı olan hayvanlar çok beklemeyen girebiliyorlardı. Az puanı olan “çaylaklar” ise biraz beklemek zorunda kalıyordu.

Jesse her iki takımı da dikkatle inceledi. Her ikisinin de listelerinde farklı puanlarda maymunlar, köpekler, kediler, tavşanlar, iki yılan ve de bir suaygırı vardı. Bu iyiye işaretti, büyük ihtimalle birazdan oyuncu değişikliğine gideceklerdi. Ve eğer takımı kazanacak olursa hepsi puan hanelerine onar puan daha ekleyecek ve oyunda kaldıkları her on beş dakika için bir puan kazanacaklardı. İki saat sonunda Jesse yüz elli puanlık ödüle biraz daha yaklaşmış olacaktı.

O an ekranda bir kutucuk belirdi. Başında vurucu şapkası olan bir suaygırı, Jesse’ye takımına katılıp katılmayacağını soruyordu. Jesse’nin gözleri ekranda gördüğü notla kocaman açılmıştı. Kasklı Suaygırı’nın milyonlarca puanı vardı. Sanki AthleteAnimalz’ın ustasıydı. Jesse onunla önceden birkaç kez daha oynamıştı. Kasklı Suaygırı tüm hamleleri biliyor ve hiç kaybetmiyordu.

Jesse bu kadar şanslı oluşuna inanamıyordu.

Çabucak gelen daveti kabul etti ve ekrandaki beyzbol sahasına minik bir ayıcık figürü daha eklendi. Şu anda takım olarak sahaya çıkıyorlardı. Sayı Vuruşçu Ayı sahanın tam ortasıydı. Jesse fareye bir kez basarak topu yakalayabilir ve yön tuşlarını kullanıp bir kez daha fareyi tıklatarak topu istediği yere gönderebilirdi. Topu yakalamak çok zor değildi ama fırlatmak onu biraz zorluyordu...

Yön tuşlarını kullanarak topu doğru yere isabet ettirmede zorlanıyordu. Ama Kasklı Suaygırı için elinden geleni yapacaktı.

Kasklı Suaygırı'nın hatırına Jesse başarılı olmaya kararlıydı.

Saat dörtten sonra Jesse'nin annesi telefonun başından kalktı. Odada dolaşırsa da Jesse şu an bunu fark edecek durumda değildi. Pembe Kaniş yine sahaya dönmüş ve karşı takım tarafından hemen sahaya alınmıştı. Şimdiden iki sayı kaydetmiş ve yine vuruş sırası ona gelmişti. Jesse'nin takımı yediye-altı kaybediyordu. Biriktirdiği puanlar gereği takımın lideri Kasklı Suaygırı'ydı. Sürekli takımına cesaret verip başarabileceklerini söylüyordu.

Jesse'nin annesi oğlunun tam arkasında durdu. "AthleteAnimalz mı?" diye sordu.

Jesse dalgın bir ifadeyle ve gözlerini ekrandan bir an bile ayırmadan başını evet anlamında salladı. Birazdan vuruş sırası onundu. Çok gerilmişti. Takımını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Annesi izinli sitede olduğunu görünce başıyla onu onaylayıp mutfağa yöneldi. "Akşam yemeği on beş dakikaya hazır Jesse."

Jesse anladığını belli edercesine yine başını salladı. Sıra ona gelmişti. Eğer dışarı vurursa Kasklı Suaygırı sahada ikinci kaleci olarak yerini alacaktı. Eğer doğru vurursa, sayı yapmaya birlikte koşabilirlerdi. Daha iyi bir vuruş yaparsa da, Jesse ve Kasklı Suaygırı başı çekerek puan elde edebilirlerdi.

Vurabilmek için Jesse'nin topu çok iyi izlemesi ve fareye ne zaman tıklayacağını çok iyi ayarlaması gerekiyordu. Bazen top haddinden fazla hızlanabilir, bazen yavaşlayabilir, bazen de rüzgârla birlikte çok açılabilirdi; o zaman koşmak gerekirdi. Tıpkı gerçek beyzbolda olduğu gibi bunda da zamanlama ve muhakeme çok önemliydi.

İlk atış. Jesse biraz erken basmıştı. İska.

İkinci atış. Top fazla açıldı ama Jesse çoktan fareyi tıkladı. Bir dönüş ve top yine geçiyor. İkinci iska.

O an Kasklı Suaygırı'nın tam tepesinin üzerinde bir konuşma balonu belirdi. Oyuncular istedikleri her şeyi yazamıyorlardı. Sadece sitenin belirlemiş olduğu birtakım ifadeler kullanılabiliyordu, ki bunlar da genelde spor malzemeleri ya da belli başlı birkaç konuşma cümlesiydi. Annesi bunun bir güvenlik önlemi olduğunu söylemişti. Site aynı zamanda söylenen kötü sözleri de takip ediyordu. Jesse bunu da annesi sayesinde öğrenmişti. Oyuncular birbirlerine nasıl kötü söz söyleyebiliyorlar bilmiyordu, çünkü kalıp ifadeler sadece, *hadi, bastırın biraz*, gibi cümlelerden ibaretti. Ama belki başka bazı cümleler de vardı. Diğer, daha büyük çocuklar onları nasıl yazacaklarını biliyorlardı belki. Jesse bu durumu çok takmıyordu çünkü daha yazmayı yeni yeni öğreniyordu. Bu yüzden tek bir tıkla ayısı için söylenecek kocaman bir cümle bulmak hoşuna gidiyordu.

"Topa dikkat et," yazmıştı Kasklı Suaygırı. "Yapabilirsin. Yapacağımı biliyorum."

Jesse derin bir nefes aldı. Yapacaktı. Takımı için, Kasklı Suaygırı için yapacaktı bunu.

Top geldi. Ekranda siyah minik bir nokta önce yavaş, sonra hızlanarak ilerliyordu.

Jesse fareye tıkladı. Ekrandaki ayısı sopasını kaldırdı ve hoparlörlerden bir çarpma sesi duyuldu. Minik siyah nokta birden ayıcığın tam aksi tarafına doğru yol almaya başladı. Hatta Kasklı Suaygırı'nı bile geçmiş, hızla uzaklaşıyordu...

Jesse'nin ekranında birden, VURDUN yazısı belirdi. Bir anda konfetiler yağmaya, bir zafer müziği çalmaya başladı. Vur-

muştı. Başarmıştı. Vurmuştu!

Ekrandaki zafer grafikleri kaybolduğunda Jesse ayıcığın ve Kasklı Suaygırı'nın sahada koştuğunu görebiliyordu. Önce bir, sonra ikinci noktadan geçtiler ve Jesse'nin takımı, oyunu sekize-yedi kazandı.

O an annesi mutfaktan, "Jesse, son beş dakikan," diye seslendi.

"Tamam!"

Jesse gözlerini hâlâ ekrandan alamıyordu. Sol eliyle hemen yanında duran Zombi Ayı'yı tuttu. Tüm oyun arkadaşları etrafında toplanmış, başlarının üzerindeki konuşma balonlarıyla yaptığı son vuruş için onu tebrik ediyorlardı.

Ama onca kişi içinde Jesse'nin gözü sadece Kasklı Suaygırı'ndaydı.

"Bravo! Sen bir şampiyonsun!"

Ekranın köşesinde bir konuşma balonu belirdiğinde Jesse hâlâ mutlulukla gülümsüyordu. Posta kutusuydu bu. Ayıcığa mesaj gelmişti.

Jesse itaatkâr bir biçimde mesajı tıkladı. Genelde bu tür mektuplar sitenin kendisinden gelir, ekstra puanlar, Zombi Ayı'nın doğum günü ya da sitedeki haftalık duyurularla ilgili olurdu, şu oyunu oynayın, şu kadar puan kazanın diyen haberler verirdi.

Ama bu kez mesaj site yönetiminden değildi. Mesajı gönderen Kasklı Suaygırı'ydı. Demek birbirlerine mesaj gönderebiliyorlardı. Jesse bunu bilmiyordu, ama öğrenmişti işte.

Mesaj, "Vurucu Ayı," diye başlıyordu. Ayısına o vahim makas kazasından sonra Zombi Ayı diyen tek kişi Jesse'nin kendisiydi. "Oyunu kazandıran atışın için tebrikler. Yapabileceğini biliyordum! Tekrar oynamak ister misin? Yarın saat 15.30'da, burada

olacağım. Şans getirmesi için Red Sox şapkam da başımda olacak. Sen de yapar mısın aynısını?"

Mesajın hemen altında cevap yazmak için bir kutucuk vardı.

Jesse cevap yaz kutucuğuna tıkladığında ekranda yeni bir pencere daha açıldı. Kasklı Suaygırı'nın adı hemen çıkmıştı. Ama mesajların geri kalan kısmı boştu. Seçecek hiçbir kalıp cümle bulamamıştı. Kendisi yazmak zorunda kalacaktı. Ama belki de bunca harfi karşısındakini azıcık kandırmak için kullanabilirdi. Ne çok harf vardı böyle.

Jesse'nin annesi mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu.

Dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp güç bela yazmaya başladı. "Evet, burada olacağım. Red Sox'ı ben de severim."

O gece akşam yemeğinden, ödevlerden, duştan ve uyku vakti hikâyesinden sonra Jesse, Zombi Ayısını da yanına alarak *Yıldız Savaşları* desenli çarşaflarının arasına süzüldü. Tekrar tekrar yaptığı vuruşu düşünüyordu ve de Kasklı Suaygırı'nı.

Bir an sıcaklamış, kendini önemli biri gibi hissetmişti.

Yarın saat 15.30'da. Jesse sabırsızlanıyordu.

Beşinci Bölüm

Ev sahibim odamın açık kapı aralığından, “Senin olmayan köpek yine ön verandada bekliyor,” dedi. Saat akşamın dokuzu olmuştu. Yani artık işe gitmem gerekliydi.

Odam yüz yirmi yıllık, üç katlı bir evin arka tarafında zemin kattaydı. İlk başlarda bu durum beni biraz endişelendirmişti. Aslında odamın ikinci ya da üçüncü katta olmasını tercih ederdim. Ama maalesef o geniş odaların hepsi daha önceden tutulmuştu ve itiraf etmem gerekirse zaten fiyatları da benim boyumu aşıyordu. Ama zaman içerisinde anladım ki, ev sahibim Frances Beals güvenliğe çok önem veren biriydi. Bana görüşmeye geldiğim ilk gün bu evde doğduğunu söylemişti. On bir çocuklu, İrlandalı Katolik bir aile olarak yaşamışlardı bu evde. Kardeşlerin yarısı şimdi başka cyaletlere dağılmış, yarısı da ölmüştü.

Frances, bütün ömrünü Cambridge’te geçirmiş biri olarak şehrin eksikliklerini çok iyi biliyordu. Bir üniversite şehri olan Cambridge, multi milyon dolarlık eski malikânelerin ve günümüze çok az ulaşmış tuğla apartmanların bir harmanıydı. Geniş yeşillik alanları, gezgin genç aileler için pek çok yemek seçeneği, bunun yanı sıra üniversite öğrencileri için çamaşırhaneleri, pizzacıları ve

modaya uygun satışlar yapan mağazaları vardı. Cambridge’te yaşayanların bir kısmı tıpkı Frances gibi nesillerdir buradaydılar. Çoğu ise sadece belki bir yaz, belki bir dönem ya da en fazla dört yıl buradaydı. Bu da, çevredeki adi suçlular, başıboş sokak serse-
rileri ve ayyaş zamparalar yüzünden güvenliğe son derece önem verildiği anlamına geliyordu.

Kaldığım odayı kiralamadan önce Frances benimle tam iki saatlik bir görüşme yaptı. Amacı benim hangi kategoriye girdiğimi anlamaktı. Ancak evcil hayvanım, erkek arkadaşım ve vücudumun herhangi bir yerinde hızmam olmadığına ikna olduğunda testi geçebilmişim. Benim ondan tek isteğim ise kapıma çift dilli bir kilit taktırmasıydı ve bir de zemin kattaki tüm kapı ve pencere kilitle-
rini kontrol etmek için izin istemiştim.

Bu isteğim onu şaşırtmış gibiydi ama memnun olmuştu. Belki de bu benim ne kadar sağduyulu olduğumu ispatlıyordu.

Frances’le en fazla o gün konuşmuştum. Sanırım ki, bir zamanlar evliydi çünkü sehpanın üzerinde bir düğün fotoğrafı vardı. Bu fotoğrafın hemen yanında da bir bebek fotoğrafı vardı. Ne var ki Frances bana hiçbir zaman ailesinden bahsetmedi. Noel için gelip giden kimse de yoktu. Belki de bunlar olanları yeterince açıklıyordu. Cevapları merak ettiysem de hiçbir zaman sormadım.

Ortak bir kararla binaya girip çıkarken Frances’in ön kapıyı, benimse arka bahçe kapısını kullanmam konusunda uzlaşmıştık. Ben mümkün olduğunca onun ayağının altında olmak istemiyordum. Haftanın dört günü gece vardiyasında çalışıp, ertesi gün öğlene kadar yattığımda bu pek de zor olmuyordu.

Odam oldukça küçüktü ama ben yine de yıpranmış ahşap yer döşemesini, yerden iki buçuk metre yüksekteki tavanı ve antika daire desenli kaplamaları seviyordum. Benden önce odayı bir pro-

fesör kiralamış ve giderken ardında bir İkea kitaplığı dolusu aşk romanı bırakmıştı. İşte vaktimin çoğunu bunlarla geçiriyordum. Odamda oturuyor Nora Roberts'ın romanlarını bir çırpıda okuyup bitiriyordum. Hayatımda yitirdiğim bunca şeyin ardından, birkaç saatliğine de olsa mutlu sonlar yaşamayı hak ettiğimi düşünüyordum.

Üzerime salaş, kapüşonlu gri bir eşofman üstü geçirip, yastığımın altındaki 22'lik tabancama uzandım. Bir yıl öncesine kadar elime silah almışlığım dahi yoktu. Şarjörlü tabancayı, toplu tabancadan kenardan ateşlemeli mermileri, merkezden ateşlemeli mermilerden; 22 kalibrelik tabancayı, 327'lik magnumdan ayıramazdım.

Ama şimdi bu işin kurdu oldum desem yeridir.

22'lik bir tabancanın dünyanın en iyi savunma tabancası olduğunu söyleyemem. Pek çok insan bu tabancayı gizlemesi kolay olduğu için tercih eder, çünkü hem boyutu küçüktür hem de sürekli üstünüzde taşıyabileceğiniz kadar hafiftir. Cebinize ya da bana dedikleri gibi gerçek bir çete üyesi misali boynunuzdan aşağı bağlayacağınız silah kılıfınıza koymanız yeterlidir.

Kalabalığa karıştıgımda, silahımı taktığım postacı çantamda saklamayı tercih ediyorum, çünkü Massachusetts'liler silahını insanların gözlerine sokarcasına üzerinde taşıyan kişilerden korkuyorlar. Ama iş ciddiye bindiğinde yani muhtemelen 21 Ocak'ta yarı otomatik silahım sol kalçamın üzerindeki bir kılıfta olacak. Şimdiye dek pek çok kez silahı hızlıca kılıfından çıkarıp ateş etmeyi denedim. İşin aslı, bunu son iki haftadır, her gün en az yarım saat çalışıyorum.

Taurus marka yarı otomatik silahım gül ağacından yapılma kabzasıyla nikel kaplamaydı. Yaklaşık üç yüz elli gram ağırlığında

ve tam elime sığacak büyüklükteydi ve avucumun içinden parmaklarıma uzanan bu ahşabın sıcaklığını hissetmeye bayılıyordum. Fikrimi söylemem gerekirse, bence gayet güzel bir silahtı. Aynı zamanda fiyatı da gayet makul, bir silah edinmek için gayet cazipti.

Aslında bir yıl öncesine kadar böyle bir fikrim yoktu. Silahlar pahalı olduğu kadar mermileri de aynı şekilde pahalıydı. Ve itiraf etmem gerekirse, hayatımdan endişe ediyor olmam bile mali kaynaklarımı sınırsız kullanabileceğim anlamına gelmiyordu.

Bugünlerde, çalışan bir kızın bütçesindeki emniyet ve asayiş reklamı gibiydim. İşte iki bin dolarlık Glock 45 gibi daha etkili bir tabanca yerine iki yüz dolarlık bir 22'lik taşımamın en büyük sebebi buydu. Atış hocam J.T. Dillon bir gün bana kendi silahından atış yapma fırsatı verdi. Öyle ki, silahın geri tepişiyile bir an kolumu kaybedeceğimi sandım. Ama kurşunun hedefte bıraktığı iz gerçekten görülmeye değerdi. Bu tarz 45'likleri genelde özel tim polisleri ve özel kuvvet komandoları taşıyordu. Arkanı kollayan ekip arkadaşlarının olduğunu bilerek hiç tanımadığın bir tehditle karşılaşmak ve bu durumda belinde işi bitirmeni sağlayacak bir silahının olduğunu bilmek nasıl bir histi acaba?

Son iki haftadır kafamda sürekli 21 Ocak'ı resmetmeye çalışıyordum. J.T. beni buna hazırlamaya çalışıyor, kafada canlandırmanın da hazırlığın bir parçası olduğunu söylüyordu.

Küçük yatak odamın tam ortasında ayakta bekliyordum. İkiz yatak sol taraftaki duvarın dibinde, açık renk İkea kitaplık tam arkamda, mikrodalga fırın ve elli ekran televizyon da hemen kapının yanındaydılar. Hareket etmek, boğuşmak ve savunma yapabilmek için yeteri kadar geniş bir alan vardı. Kollarımı yeterince uzatıp, Taurusumu iki elimle kavrayarak, bedenimden olağan uzaklıkta

tutabileceğim kadar yer mevcuttu. Tabancam yirmi iki kalibrelik LR mermilerle doluydu. Patlamada yaratacağı etkiler büyük olmasa da istediğim işi çıkarabilmem için dokuz hakkım vardı.

İki haftalık eğitimim boyunca J.T. benden her seferinde şarjörü boşaltmamı istiyordu. Kararsız kalmadan hareket edip aynı şeyi tekrar tekrar yapmamı söylüyordu. “Tehlikeyi iyi tart, kararını ver ve savunmaya geç,” diyordu.

21 Ocak’ı hâlâ kafamda canlandıramıyordum. Aklımda beliren tek şey hiçbir zorlama izinin ve hiç boğuşmanın olmamasıydı.

Bugün D.D. Warren, *sana gelişini görmeni istiyor*, demişti. *Onu yüzünde bir tebessümle karşılamayı bekliyor*.

Tabancamı kılıfına koyup, kabanımı üzerime geçirdim ve işe doğru yola koyuldum.

Benim olmayan köpek ön verandada beni bekliyordu. Frances’in dar arsasının arka tarafı bir buçuk metre yüksekliğindeki ahşap çitlerle çevrelenmişti. Diğer türlü olsa köpeğin beni arka kapıda bekleyeceğinden emindim. O kadar akıllı bir köpekti.

Ona Tulip adını vermiştim. Altı ay önce birden ortaya çıkmıştı. Ne boynunda bir tasma, ne de isimliği vardı. İlk tanışmamız, olağan öğleden sonra koşumu yapmak üzere dışarı çıktığım bir gün, cadde boyunca peşime takılmasıyla oldu. Galiba açtı ve ona yiyecek bir şeyler verebileceğimi düşünüyordu. Ama o günlerde ona yiyecek hiçbir şey vermedim. Benim köpeğim olmadığına göre, bu benim derdim değildi. Ben sadece spor yapmak istiyordum.

Böylece Tulip de benimle beraber koşmaya başladı. Her gün sekiz kilometre boyunca dili dışarıda parlak beyaz-bronz tüyleriyle

benimle beraber koşuyordu. Sonrasında ona en azından bir kâse su vermemenin zalimlik olacağını düşündüm. Böylece ön verandaya beraberce oturduk. O bir kâse su içerken, ben de bir şişe suyu bitirdim. Sonra yanıma kıvrılıp başını dizime koydu. Ben de onun kulaklarını ve grimsi suratını okşadım.

Bir av köpeğini andırıyordu. Frances bir gün onun için Harrier cinsi demişti. Kütüphanenin bilgisayarından baktığımda, o soyun genelde küçük ya da orta boylu İngiliz av köpeği olduğunu gördüm. Tulip'in de vücudunda gördüğüm resimlerdekilere benzer izler vardı, beyaz bacaklar ve geniş beyaz gövdesiyle kısa bronz renkli tüyler... İnce bir kuyruk, sarkık kulaklar, göz alıcı yakışıklı bir surat. Ama Tulip belli ki oldukça yaşlı bir köpekti. Görmüş geçirmiş yaşlı bir kadın gibiydi. Anlattığı hikâyelerden kendini nasıl hissettiğini anlayabiliyordun.

Bu gece Tulip üstü kapalı verandanın tam ortasında, kardan uzak bir noktaya oturmuştu. Çok sabırlı bir köpekti. Frances bazen orada oturup saatlerce beni beklediğini söylemişti.

Onu uzun zamandır görmemiştim. Senin olmayan bir köpeğin problemi de buydu işte. Nereye gitmişti ya da gidecek başka bir evi var mıydı bilmiyordum. Bazen onu her gün görüyordum, bazen haftada birkaç kez. Sanıyorum ki sabır konusunda benim de kendimi geliştirmem gerekiyordu.

Yanına geldiğimde titrediğini fark ettim. Ki bu durum kendimi kötü hissetmeme sebep olmuştu.

Dışarı çıkmamla selam vermek için ayaklanmış ve incecik kuyruğunu sallamaya başlamıştı. "Bu böyle devam edemez," dedim. "Boston'da evsiz olmak için ocak ayı hiç doğru bir zaman değil."

Tulip bana bakıp ağlarcasına inledi.

Son beş aydır artık paket paket köpek maması alır olmuştum. Zaten çok zayıftı, bir de benimle beraber böyle koşmaya devam edecek olursa... Onu ilk kez veterinerine götürüşüm karşılaştıktan iki hafta sonraydı. Ne piresi, ne kenesi, ne de kalp kurdu vardı. Veteriner ona birkaç iğne yapıp bana da Frontline ilaç yazdı ve yarı otomatik 22'liğimin, yanında bayağı ucuz kaldığı bir fatura çıkardı.

Ödedim. Fazla mesaiye kaldım. Benim bile olmayan bir köpekle koşmaya devam ettim. Kâse kâse köpek maması doldurmaya başladım.

Frances'in köpeğin beni dışarıda beklediğini söylemesiyle cebime bir paket yiyecek tıktırdım. Ön verandadaki demir kovanın içindekileri dökerek boşalttım. Tulip minnettar bir tavırla yaklaşıyordu. Gözüme daha zayıf görünmüştü bugün. Kalçasında bir iz, kulağında bir yırtık olduğunu fark ettim.

Sonbaharda acaba köpeğini kaybeden olmuş mudur diye her yere ilanlar asmıştım. Hatta paraya kıyıp yerel gazeteye ilan bile vermiştim. Bir ara hayvan kontrolü birimini aramayı denedim, ama görevli çok fazla soru sorunca panikleyip telefonu kapattım. Ben sadece Tulip'in sevildiği, özlendiği, beklendiği bir yuvası olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Çünkü ben de tıpkı onun gibiydim, onu anlayabiliyordum.

Ama onun ekiplerce bir barakaya taşınıp sonra da ölüne terk edilmesini de istemiyordum. Çünkü artık başkasına ait değil, kendi başına yaşayan bir hayvandı.

Kulaklarını sevip gerdanındaki kat kat deriyi okşadım ve, "Sana bir kaban bulmamız lazım," dedim. Tulip bana doğru yaklaşıp bacaklarına yaslandı. Titrediğini hissedebiliyordum. Hava eksi yedi dereceydi ve sıcaklık giderek daha da düşüyordu. Onu içeri

alamazdım çünkü eğer ev sahibim görececek olursa ikimizi de öldürdü. Ama onu bu şekilde donmak üzereyken dışarıda da bırakamazdım.

Cüzdanımda ne kadar param olduğunu kontrol ettim. Yeteri kadar vardı.

Sonra benim olmayan köpeğe baktım. Hâlâ bacaklarıma yaslı duruyor, gözlerini kapatmış bilmediğim bir maceranın yorgunluğu ve endişesiyle nefes alıp veriyordu.

“Bu sadece ikimizin arasında kalacak,” dedim ona tüm ciddiyetimle.

Bir taksi çevirdim ve işe doğru birlikte yola çıktık.

“Dokuz yüz on bir. Lütfen ne tür bir acil durumda olduğunuzu belirtin.”

Cevap yoktu.

Bilgilerin yavaş yavaş belirdiği önümdeki dijital ANI ALI ekranına baktım. Sandalyemde hafifçe kıpırdanarak, “Dokuz yüz on bir,” dedim yeniden. “Lütfen ne tür bir acil durumda olduğunuzu belirtin.”

Bir erkek sesi, “Kocaman bir popom var,” dedi.

Sanki ilk kez böylesi bir durumla karşılaşıyormuşum gibi derin bir nefes verdim. “Anlıyorum. Ve bu vücudun en büyük kası şu an tam olarak West Carrington Caddesi doksan beş numaralı dairede yaşıyor, değil mi?”

“Vay canına!” dedi ses. Geriden kahkaha ve kıkırdama sesleri geliyordu. *Gece vardiyasında çalışmak böyle bir şey işte*, dedim kendi kendime.

Tüm profesyonelliğimle devam ettim. “Ve bu büyük kas Bay

Edward Keicht’e ait sanırım?”

“Adamım, *nasıl* bildin?”

“Bayım, dokuz yüz on biri aradığınızda adınızın ve adresinizin ekranımızda belirdiğini bilmiyorsunuz galiba?”

Mutlak ve ürkmüş bir sessizlik. “Mümkün değil dostum!” Belli ki, Bay Keicht bu gece biradan fazlasını içmişti.

“Sanırım dokuz yüz on bire yapılan telefon sapıklığının hapse girmenize neden olabilecek kadar ağır bir suç olduğunu da bilmiyorsunuz?”

“Yapma!”

“Kapınızdaki polise bir merhaba deseniz hiç fena olmaz Bay Keicht.”

“Pekâlâ!”

“Üstüne üstlük bir de uyuşturucu almışsınız.”

Hattı kapatıp işi halletmesi için polis memurlarından birine döndüm. Dokuz yüz on bire gelen tüm aramaları polise iletmek gerekiyordu. Tüm o telefon şakaları da dahil. Üç ya da en geç beş dakika içinde, “Bay Kocaman Bir Popom Var” hayattan o kadar da zevk almadığının farkına varacaktı.

Saat gece yarısı 01.20 olmuştu. Önümdeki iki monitör de boş, telefon hatları sessizdi. Çok kötü bir gece sayılmazdı, çünkü çarşamba gecesiydi. İhbarlar genelde hafta sonuna doğru artış gösteriyordu. Cuma ve cumartesi geceleri tam bir delilikti. Aile içi şiddet, sarhoş taşkınlıkları ve uyuşturucu bağımlıları. Pazar günü saat beş yine en yoğun saatlerden biriydi. Biz o saate efsun saati diyor-duk, çünkü o saat vasi olmayan ebeveynin çocuklarını vasi olan ebeveyne bırakma saatiydi. O saatte gelen telefon sayısı hayli fazla olur, birbirlerine düşman olan ebeveynler sorumlu birer anne baba olduklarını unutup birbirleriyle dalaşırlardı. Saat 17.01’i gösterdi-

ğinde ilk telefon gelir ve ilk polis memuru olaya müdahil olurdu. “Hayır, bayan, sadece iki dakika geç kaldı diye onu hayalarından vuramazsınız.” Hemen arkasından da: “Bayım, ziyaret anlaşması yasal bir belgedir. Okumanızı tavsiye ederim.”

Genelde pazar günleri çalışmamaya özen gösterirdim. Aile içi anlaşmazlıklar herkesin sinirini bozuyordu; hem arayanların, hem polislerin, hem de benim.

Genel olarak Grovesnor, yirmi beş bin nüfusuyla benim Arvada’da bulunduğum zamanlara göre çok sakindi. Orada bir ana komuta merkezinde çalışıyor, bir saatte yüzlerce telefona bakıyordum. Şimdiyse zamanım bana aitti. Karanlık bir odada benim olmayan bir köpekle bir başıma oturuyordum. Bir gecede yaklaşık on ya da kırk telefon geliyordu. Bu gece gibi bir gecede on, hafta sonlarında kırk arama...

Her gece gelen ilk telefonum –yanlış numaraydı. İkinci telefonum– Bay Koca Popo ya da Pepperoni Pizzacısı ya da bir grup canı sıkkın çocuğun komik bulduğu hangi ad varsa o oluyordu. Ve evet hepsini de üniformalı bir polise havale ediyor, her adrese bir polis gönderiyordum. Hey, kuralları ben koymuyordum ki.

Ancak üçüncü telefonun ardından gerçek vakalar başlıyordu. Gelen telefonlar genelde dikkatsiz bir sürücü, yol ortasında ölmüş ya da yaralı bir hayvan veya ara sıra gürültü çıkaran komşularını şikâyet edenlerdi. Arayan hakkındaki bilgiler önümdeki ANI ALI ekranında görünürdü, ANI Otomatik Numara Tanımlama, ALI da Otomatik Yerel Tanımlama anlamına geliyordu. Sabit hatlar, belirlenmesi en kolay telefonlardı. Ekranda hemen arayan kişinin adı, telefon numarası ve adresi çıkardı. Ceptelefonundan ya da Vonage gibi internet üzerinden yapılan aramalar yerlerinin tespit edilebilmesi için doğrudan eyalet polisine aktarılırdı. Çünkü bu nu-

maraların kayıtlı olduğu sabit bir adres yoktu, bu nedenle polis memurunu belirli bir adrese göndermem mümkün değildi.

ANI ALI monitörümün yanı sıra ikinci bir sistemim daha vardı. Santral Memuru Olay Maskesi. Gelen aramada tüm bilgileri bu sisteme giriyordum, kazanın detayları, saldırganın tarifi, olay her ne ise... Sonra bilgiyi doğrudan benim bilgisayarımdan polis memurunun devriye aracındaki Mobil Bilgi Bilgisayarı'na gönderiyordum. Tek bir tuşa basmamla aynı dijital sayfayı tak diye görebiliyorduk.

Tabii zaman zaman sistemin çalışmadığı oluyordu. Ya da kimi zaman iki monitör arasında bilgileri girerken bir yandan da çağrı yapan kişiyi sakinleştirip, ona uygun soruları sormak ve cevapların eksiksiz olarak monitöre yazmak gerekiyordu.

Ama bunun dışında, çok zor bir iş sayılmazdı.

Birden ANI ALI monitörümün ışığı yandı. Ekranda isim, telefon numarası ve adres bilgileri belirmişti. Kulaklığımı takıp, düğmeye bastım.

“Dokuz yüz on bir. Lütfen ne tür bir acil durumda olduğunuzu belirtin.”

“Ben... ben bilmiyorum.” Bu seferki bir kadın sesiydi ve alenen titriyordu.

“Bayan? Yardıma mı ihtiyacınız var?”

“Kocam çok sinirli.”

“Anlıyorum. Evde misiniz, Bayan?” Ekrandan hızlıca adresi okudum ve beni doğruladı. “Adınız neydi, Bayan?”

“Dawn.” Soyadını söylememişti. Ekranımdaki bilgiye göre bu numara Vincent Heinen adına kayıtlıydı. Şu an için çok üzerine gitmek istemedim.

“Dawn, tanıştığımıza memnun oldum. Benim adım Charlie.

Kocan evde mi?”

“Evet.” Sesi artık neredeyse bir fısıltı gibiydi. Bundan kocasının yakınlarında olduğu kanısına varmışım.

“Evde çocuklar var mı?”

“Hayır.”

“Hayvan, köpek?” Polis memurları evde köpek olup olmadığını bilmek istiyorlardı.

“Hayır.”

Sakinleşerek konuya girmeye başladım. “Kocan içki mi içiyordu?”

“Evet.” Sesi daha da yumuşamıştı.

“Dawn, şu an seninle birlikte aynı odada mı?” Soruma hemen cevap vermeyince ben de sesimi kısıtım ve, “Ondan saklanıyor musun?” diye sordum. “İstersen tuşlara basabilirsin. Eğer cevabın evetse bir kez, hayırsa iki kez bas.”

Tek bir tuş sesi duydum ve derin bir nefes aldım. Pekâlâ, bu defaki gerçek acil bir durumdu. Tulip ayaklarımın dibinde kıpırdanmaya başlamıştı. O da gerginliğimi hissetmiş olmalıydı ki, kalkıp oturmuştu.

“Dawn, ondan korkuyor musun?”

Bir tuş sesi daha.

Telefonu kapatmadan telsizime dönerek, “Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya,” dedim.

Dokuz yüz yirmi altı, namı diğer Memur Tom Mackereth geri döndü. “Dokuz yüz yirmi altından dört yüz altmış bire.”

“Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya, hatta yalnız bir bayan var. Lafı uzatmadan ona hemen bilgileri verdim. “Durum: Kadının kocası çok sinirli. Durum: Adam alkollü. Durum: Kadın ondan korkuyor.”

“Dokuz yüz yirmi altıdan dört yüz altmış bire, arayanın adresi nedir?”

“Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya, hemen gönderiyorum.” Santral Memuru Olay Maskemdeki son bilgileri güncelleyip Memur Mackereth’in mobil bilgisayarına gönderdim. “Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya. Arayan kişi evde olduklarını ve evde çocuk ya da evcil hayvan olmadığını söylüyor.”

“Dokuz yüz yirmi altıdan dört yüz altmış bire, daha fazla ayırtı öğrenebilir misin? Her iki kişi için de. Adam silahlı mı? Sadece alkol mü var, yoksa uyuşturucu da var mı?”

O an içimden bir an, *yapma be Sherlock*, diyesim geldi. Ama ne yazık ki telsiz konuşmaları ve dokuz yüz on bir hattı her ihtimale karşı kayıt altına alınıyordu, bu yüzden telsiz konuşmalarına bağlı kaldım.

“Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya, hemen öğreniyorum.”

O sırada sessizce bekleyen kadına döndüm.

“Dawn, ben Charlie. Orada mısın?”

Tuş sesi.

Pekâlâ, iletişim yeniden sağlandı. Olay monitörüne daha da yaklaşıp kulaklığımı düzelttim. Kadını artık daha iyi duyabiliyordum. Gergin bir halde sesini duyurmamak için çaresizce ve elinden geldiğince sessiz nefes almaya çalışıyordu.

Onu konuşturabilmek için usulca, “Dawn, yatak odasında mısın?” diye sordum.

Bir tuş sesi daha.

“Banyoda kilitli misin?”

Bu kez iki kez basmıştı tuşa.

İki tuş sesi hayır demekti. Gözümün önüne bir yatak odası getirip bir kez daha sordum. “Odada mısın?”

Tuş sesi.

İngiliz sömürge mimarisine yabancıydım. “Dawn, yatak odan ikinci katta mı?”

Bir tuş sesi daha.

Bir yandan da öğrendiğim detayları ekrana yazıyordum. “Dawn, kocan silahlı mı?”

Sessizlik. Ne evet, ne hayır. Bu belki anlamına mı geliyordu?

Cümlemi açmaya çalıştım. “Dawn, Bayan Heinen, kocanızın silahlı olup olmadığını bilmiyor musunuz?”

Tuş sesi.

Oturup gözlerini bana dikmiş olan Tulip’e, “Memur Mackereth buna bayılacak,” diye fısıldadım. Durum tam olarak bilinmiyor, bir polis memuru için en tanıdık ve en tehlikeli çağrı türü buydu.

Yeniden telsizime sarılıp dokuz yüz yirmi altıya seslendim ve son güncellemeleri bildirdim: “Arayan kişi evin ikinci katında, yatak odasında. Kocası dinleme mesafesinde ve silahlı ya da silahsız olabilir.”

“Uyuşturucu?” Memur Mackereth bunu bilmek istiyordu çünkü sarhoş bir koca yeterince kötüyken, uyuşturucudan kafası güzel ya da bağımlı bir koca çok daha kötüydü, ne mantık yürütebilir ne de acı nedir bilirlerdi. Memurlar bu durumdan pek hoşlanmazlardı.

Yeniden Dawn Heinen’a döndüm.

“Dawn, kocan uyuşturucu kullanır mı?”

Tek tuş.

Şaşırmamıştım. Onu da ekrana ekledim.

“Peki, bu gece kullandı mı?”

Sessizlik.

“Kocanın bu gece uyuşturucu alıp almadığını bilmiyorsun.”

Tuş sesi.

Parmaklarım klavyenin üzerinde donup kalmıştı. Gözlerimi kapadım. Gerginliği hissedebiliyordum. Benim işim bilgi toplamaktı. Ben Memur Mackereth’in hem gözü hem de kulağıydım. Eğer ben işimi düzgün yaparsam, bildiği ve hazırlıklı olduğu bir ortama girmiş olacaktı. Eğer ben işimi düzgün yapamazsam, yalnız bir memur olarak sabahın bir buçuğunda karanlık bir eve yaklaşacak ve kendini kurtarmak için hızlı muhakeme yeteneğinden başka kurtarıcısı olmayacaktı.

Yeniden telsize sarıldım. “Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya. Arayan kocasının silahlı olup olmadığını bilmiyor. Bu gece uyuşturucu alıp almadığını da. Ama geçmişte kullanmışlığı olduğunu söyledi.”

Memur Mackereth, “Dokuz yüz yirmi altıdan dört yüz altmış bire, anlaşıldı tamam,” diyerek cevapladı. Bu kelimelerde açıkça hayal kırıklığını okuyabiliyordum. Bana güveniyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğratiyordum. Bana bahsi geçen evden bir sokak uzaklıkta olduğunu söyledi. Sireni susturup farlarını söndürmüştü. Bu da benim ona yeterli bilgiyi vermediğim anlamına geliyordu. Yani durumu kendi değerlendirmek için avına sessizce yaklaşıyordu.

Fısıldayarak kendi kendime, “Hadi, Dawn,” dedim. “Daha iyisini yapabiliriz. Hepimiz için, daha iyisini yapabiliriz.”

İhbarı yapan kadına tekrar dönerek, belli belirsiz nefesini ve arka taraftan gelen sesleri dinledim. Bir koca karısının adını mı çağırıyordu? Öfke nöbeti geçiren bir kocanın camları kırış sesi

miydi o? Ya da belki de duyduğum ses ön kapıyı çalan Memur Mackereth'in sesi idi. Hiçbir şey duyamıyordum.

"Dawn, kocan hâlâ aynı odada mı?"

Bir tek tuş sesi daha.

"Bir memur yolda. Gelmesi an meselesi, Dawn. Yardım geliyor." Bir an durdum, çabalıyordum. Bir sonraki adımım saldırmanın eşkalini öğrenmek olmalıydı çünkü eğer olay yerinden kaçacak olursa bu sayede Memur Mackereth onu tanıyıp peşine düşebilirdi. Ama sadece tuş sesiyle anlaşılan bir diyalogda bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

Gerginliğim yeniden tavan yapmış, omuzlarım çökmüş, boyumun ortasına bir ağrı saplanmıştı. Memur Mackereth olay yerine varmış olmalıydı. Her neredeyse, şimdi kapıyı açıp evi kolağan edebilir ve duruma bir son vermeyi deneyebilirdi.

"Dawn, kocan halen sinirli mi?"

Bir tuş sesi daha.

O halde ne yapıyor, diye bağırarak istiyordum. Nasıl olur da öfkeli bir adamın gıkı çıkmazdı?

Sonra, *işte böyle*, diye düşündüm. Gözümün önünde birden öfkeli bir adamın bir dolabın hemen önünde nasıl sessizce durabileceğini resmettim.

Telsizi elime aldım. "Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya." Neredeyse bağırarak konuşuyordum. "Kapıyı çalma! Yaklaşma! Olduğun yerde kal!"

Bir sessizlik. Artık Dawn'ı duyamıyordum. Tek duyduğum kendi hırpani nefesimdi.

Memur Mackereth telsizinden, "Dokuz yüz yirmi altıdan dört yüz altmış bire," diyerek döndü. Benim sesim ne kadar telaşlıysa, onun sesi o kadar sakindi. "Dokuz yüz seksen iki?"

Dokuz yüz seksen iki bizim kendi kodumuzdu. Telefon tuşlarına göre WTF anlamına geliyordu. Yani, yine ne var, anlamına. Hey, bu meslekte insanın biraz espri anlayışı olmalıydı.

Derin bir nefes aldım.

“Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya,” dedim. “Lütfen hattan ayrılma.”

Kulaklığıma, “Dawn,” diyerek fısıldadım. “Kocan pizza sever mi?”

Sessizlik. Arkasından da bir tuş sesi. Hemen sonrasında ilk kez bir ses duydum: Dawn ağlıyordu. “Bir dakika daha Dawn.” Ona söz verdim. “Benim için biraz daha bekle. Sadece bir dakika daha.”

Çabucak sistemden Vincent’in adını tarattım ve üzerine kayıtlı ikinci bir telefon numarası buldum. Bu bir ceptelefonu numarasıydı. Parmaklarımı çaprazlayıp kontrollü telefonumla numarayı tuşladım. Bu numara eğitim kitaplarında yazmıyordu. Sadece doğaçlama doğmuş bir hareketti o kadar.

Geçmek bilmeyen bir dakika boyunca telefonun çalışması dinledim. Kendi telefonumun sesini duyuyordum. Vincent’in telefonu yatak odasında çalışıyordu. Bir, iki, üç kez çaldı.

Telefonum elime adeta yapışıp kalmıştı.

Birden telsizin çalışmaya başladığını duydum. “Dokuz yüz yirmi altıdan dört yüz altmış bi...”

“Kes sesini!” Dawn’ın kocası telefonumu açarken son anda fısıltıyla bağırdım.

Adam, telefonu sesindeki gözdağı, tehdit ve karısını dolabın içinde sessiz hıçkırıklara boğan buz gibi bir öfkeyle, “Ne var?” diyerek açtı.

“Dostum!” diye bağırdım. “Şu lanet pizzayı istiyor musun,

istemiyor musun? Çünkü artık daha fazla bekleyecek halim kalmadı. Lanet kapı zilini beş dakikadır çalıyorum. Pizzayı alsanız da almasanız da kredi kartınızdan ödeme yapılıyor. O halde ya şu pizzayı al ya da oturup ben yiyeceğim!”

Telefonu kapatıp yeniden kulaklığıma döndüm.

Dawn’ın kocasının dolabın dışından, “Kıçımın kenarı,” diyerek söylenişini duydum. En sonunda hareket etmeye başladığımı işittim. Uzaklardan açılan bir kapı sesi ve ayak sesleri duyuldu.

Sesleri dinleyip telsizi yeniden elime aldım.

“Dört yüz altmış birden dokuz yüz yirmi altıya. Sen bir pizza kuryesisin. Tekrar ediyorum. Pizza kuryesisin. Adam muhtemelen silahlı ve sana doğru geliyor. Geri sayım başladı: beş, dört, üç, iki...”

“Kahretsin!” Telsizden bir erkek sesi duyuldu.

Memur Mackereth, “Polis!” diye bağırdı. “Ellerini görebileceğim bir yere koy, ellerini görebileceğim bir yere koy!”

Kelepçe sesleri işittim. Sonra da daha çok gürültü ve bağırışma...

Elimde olmadan ayağa kalkmışım. Kulaklığımı takıp karanlık komuta merkezinde gözlerimi sımsıkı yumdum. Sanki bu memura güç verecek, onu avantajlı duruma geçirecek gibi hissediyordum. Tulip ağlamaya başlarken ben altdudağımı ısıırıyordum.

Sonra: “Dokuz yüz yirmi altıdan dört yüz altmış bire.” Memur Mackereth nefes nefeseydi. “Adam kontrol altına alındı. Adam silahsız.” Ardından telsiz konuşmalarının dışına çıkarak “Adamın üzerinde bir Glock 9 vardı. Nereden bildin bunu? Tanrım, Charlie. Vay canına.”

Gözlerimi kapattım. Gözlerimin önünde beliren resim, bildiğim manzara buydu. Dawn’ın kocası elinde patlamaya hazır sila-

hıyla dolabın diğer tarafında bekliyordu. Ve işin içine üçüncü bir kişi karıştığında, olay yerine polis araçları gelip üniformalı bir polis kapıyı çaldığında...

Sevgili Vincent tam da bunu bekliyordu. Tetiği çekmesini haklı gösterecek son bir tahriğe ihtiyacı vardı.

Memur Mackereth yeniden telsizden konuştu. Artık nefes alıp verışı düzelmiş, telsiz konuşmalarına geri dönmüştü. “Dokuz yüz yirmi altıdan dört yüz altmış bire, eve girmek güvenli mi?”

Yeniden kulaklığıma döndüm. “Dawn, ben Charlie. Bir polis memuru şu an evinin önünde. Kocanı etkisiz hale getirmiş durumda. Artık dışarı çıkabilirsin, Dawn.”

Sonrasında, aradığından bu yana ilk kez sesi duyuldu. “O... o iyi mi?”

“Polis mi, kocan mı?” Ne yazık ki aslında kimi kastettiğini zaten biliyordum.

Sesi titreyerek, “Kocam.” dedi.

“Hadi, Dawn, neden aşağı inip kendi gözlerinle görmüyorsun?”

“Tamam. Tamam. Sanırım bunu yapabilirim.”

Beklemeye başladım. Ama bana teşekkür etmedi. Gerçi bunu çok az kişi yapardı.

Dawn telefonu kapattı ve daha beş dakika öncesine kadar onu öldürmeye kararlı olan sarhoş kocasını görmeye gitti.

Ben de yeniden koltuğuma çöküp elimi Tulip’in başına koyarak kulaklarını okşamaya başladım.

“İyi ki buradasın kızım,” diye fısıldadım. “İyi ki buradasın.”

Grimsi suratını kucağıma koydu ve ben de ellerimin titremesi geçene dek onun başını okşadım. Sonra da birlikte sessizce karanlık odamızda oturmaya devam ettik.

Bu olayın bu geceye yeteceğini düşünmüş olabilirsiniz ama öyle olmadı. Sabah iki otuz üçte telefon bir kez daha çaldı. ANI ALI ekranımda bilgileri görmemle telaşım yeniden başladı. Sonra derin bir nefes alıp, omuzlarımı dikleştirerek telefonu cevapladım.

“Selam,” dedim. Telefonun kontrollü hattımdan değil de resmi hattan gelişine biraz şaşırmıştım.

Sessizlik öyle uzun sürdü ki, bir an için arayanın cevaplayamayacak durumda olduğunu düşündüm. Ağrı en sonunda bir ses duyuldu. Küçük, titreyen, korkmuş bir ses. Bir kız çocuğu sesi, erkek değil. Benim numaramı hatırlayamayacak kadar küçüktü, bu yüzden belli ki aklına gelen ilk numarayı aramıştı: 911.

Ağlıyordu ve bu aşamada nedenini sormama hiç gerek yoktu. Biz santral memurları... Polis üniformasını sırtına geçirmiş kadın ve erkekleri korumaktan çok daha fazlasını yapıyoruz aslında. Biz sosyal hizmetlerin Ma Bell’s telefon versiyonuyuz. Dayak yemiş kadınların, endişeli genç anne babaların, sarhoş gençlerin ve dehiset içindeki çocukların yardımına ilk koşan sesli birimiz. Olan biten her şeyi duyuyoruz.

Sonra da aramayı aktarıp aradan çekiliyoruz. Artık sorun bizim sorunumuz olmaktan çıkıyor. Biz sadece hayatın zorladığı kişilerin mesajlarını iletmekle yükümlüyüz o kadar.

Şimdi size bir sorum olacak: Dünyadaki son dört gününüzü yaşıyor olsanız ne yapardınız?

Hiçbir şeye karışmadan hayatı öylece uzaktan mı izlerdiniz? Yoksa oyuna mı girerdiniz?

Son bir senenizi koşmayı, dövüşmeyi, ateş etmeyi, nerede ve nasıl olacağınızı öğrenerek geçerseniz vereceğiniz cevap değişir

miydi? Sistemin bile çözemediği, saldırganın kazanıp, kurbanların kaybettiği suçların nasıl işlendiğini biliyor olsanız cevabınız değişir miydi?

Ben aylar boyunca bu soru üzerine kafa yordum. Sonra da bir karar verdim.

Aldığım bu karar şimdi ellerimi uzatıp klavyeme dokunurken bana güç veriyordu. Suç olduğunu bile bile yasal hattan gelen aramayı kayıt altına alınan telsiz sisteminden alarak kendi Wal-Mart kontrollü hattıma taşıdım.

“Merhaba,” dedim yeniden. “Geçti. Benim, Charlie. Sana yardım edeceğim. Bir gün daha, tatlım, sonra hiç kimse sana bir daha zarar veremeyecek.”

Altıncı Bölüm

D.D., akşam yemeğini yerlerken Alex'e, "Kötü haber," dedi. "Şehirdeki akliselimlere karşı açılan savaşta deliler kazanmak üzere."

Saat beş kırk beşte Jack'i nihayet yuvadan alabilmişti. Saat altı buçukta Alex eve gelmiş ve mükemmel bir aşçı olarak sabah hazırlamış olduğu elektrikli tencerede pişireceği avcı usulü tavuk yemeğinin son dokunuşlarını yapmıştı.

Şimdi mutfak masasında karşılıklı oturuyorlardı. Alex'in önünde bir kadeh kırmızı şarap, D.D.'nin önündeyse bir bardak su vardı. Alex iki eliyle birden yiyip içerken, D.D. tek eliyle yemeğini yemeye çalışıyor, diğer eliyle de omzundaki Jack'i pışpışlıyordu.

Jack şu anda suratının yarısını D.D.'nin boynuna gömmüş uyuyordu. Öyle ki, bu pozisyonuyla çok tatlı horlama sesleri çıkarıyordu. D.D., *elime geçen en mutlu aile tablosu bu olsa gerek*, diye düşündü. Bebeği göğsünde kıvrılıp uyurken, o ve Alex bir yandan İtalyan yemeklerinin keyfini çıkarıyor, bir yandan da iş konuşuyorlardı.

D.D., Alex'e, "Önce, daha büyük bir yasadışı infaz serisinin bir parçası olup olmadığını bilmediğim bir cinayeti inceledim,"

dedi. “Ardından da çok gizemli bir kadının peşine düştüm. Kadın muhtemelen dört gün sonra işlenecek kendi cinayetini araştırmamı istedi benden.”

Alex’in elindeki tavuk dolu çatal bir an havada asılı kaldı. “Geleceği mi planlıyor? Miras evraklarında bile bugüne kadar hiçbir kişinin kendi cinayet dedektifini seçme gereği hissettiğini görmedim.”

“Ah, öyle insanlar var ki... Yaşlı bunakların genç ve güzel eşleri adamlara nihai karar imzalarını attırmadan önce kendilerini temize çıkarttırıyorlar.”

Alex bir süre bunu düşündü. “Mantıklı.” Sonra yeniden yemeye başlayıp tekrar durdu. “Gerçekten, kadın öldürülebileceği gerçeği üzerine plan mı kuruyor?”

“İki arkadaşı da birer yıl arayla 21 Ocak’ta öldürülmüş. İlki iki yıl önce, diğeri geçen yıl ölmüş. Bu da bu seneki yıldönümünde...”

Alex şaşkın bir ifadeyle D.D.’ye bakakaldı.

D.D. derin bir iç geçirdi. Çatalını masanın üzerine bırakıp, Jack’in tombul yanağını okşadı. “Ve işin tuhaf kısmı, Jack ile beraber eve döndüğümüzde bilgisayarda bir araştırdım ve gördüm ki kadın doğru söylüyor. Randi Menke iki yıl önce 21 Ocak’ta Providence’da, Jacqueline Knowles da geçen yıl aynı tarihte Atlanta’da öldürülmüş. Ne korkunç değil mi?”

Alex, “Gerçekten çok korkunç,” diyerek çatalını masaya bıraktı. Alex polis akademisinde olay yeri analizi dersleri veriyordu ve cinayetlere karşı ussal bir yaklaşım takınma gibi bir eğilimi vardı. D.D. onun bu yönünü takdir ederdi. Bu kendisinin önce vur, sonra sorgula yaklaşımına denge getiren bir yaklaşımdı.

Kısa bir analizin sonucunda, “Burada soruşturulacak bir şey yok,” dedi Alex.

“Aynen öyle. Hiç tehdit mektubu, telefonu aldı mı ya da birebir bir etkileşim oldu mu diye sordum ama yok. Her yıl tekrarlanan cenaze törenlerini saymazsak, hayatı çok dingin devam ediyor gibi. Ne var ki iki farklı eyalette işlenen iki cinayet de kafaları karıştırmıyor değil. Dedğine göre FBI olayları incelemesine rağmen iki cinayet arasında kesin bir bağ kuramamış. İşin komik tarafı bu işin sırrının üçüncü cinayette yatıyor oluşu. Yani bu sene ayın yirmi birinden sonra...”

Alex onu başıyla onayladı. Eski bir soruşturma memuru olarak Alex cinayetlerin sayılara göre değişiklik gösterebileceğini biliyordu. Aynı durumun iki kez yaşanmış olması bir tesadüf olabirdi ve hiç kimse tesadüfler üzerine kafa yormazdı. Üçüncü cinayetse bambaşka bir boyut katabilirdi olaya. Bu soruşturma memurlarını daha da heyecanlandırabilirdi.

D.D. sözlerine, “Kız emekli bir FBI ajanı bile tutmuş,” diyerek devam etti ve Jack’in yatış pozisyonunu düzeltti. “Belki onunla iletişime geçebilirim diye düşünüyorum. Ya da ilk cinayeti yürüten Rhode Island dedektifiyle. Birkaç soru sorabilirim.”

Alex hızla başını sallayarak sonuca ulaşmıştı bile. “Yerinde olsam bunu yapardım.”

“Sence kız tehlikede mi?”

Alex lafı uzatmadan, “Bilemeyiz,” dedi. “Ama göz önüne alınması gereken ikinci bir açı daha var ki, o da ilk iki cinayetin arasında bir bağın söz konusu olduğu. O da kızın ta kendisi. Her iki kurbanı da yakından tanıyormuş.”

D.D. tam, “Bana kalırsa soruşturma memurları bu gerçeği göz önünde bulundurmuşlardır...” diye söze başlamıştı.

Alex başını iki yana salladı. “Çıkarımda bulunma. Kaldı ki onu bir cinayetin çevresinde dolanırken buldun, ki bu da... çok

garip. Ya bu kez gerçekten koruma istemekten korkuyor, çünkü bunun dosyasını polis merkezine taşımak olduğunu biliyor ya da iddia ettiği gibi polisin bir şey yapabileceğine inanmıyor ve yalnız başına önlem almaya çalışıyor. Ama bir cinayet mahallinin çevresinde bir dedektifi sinsice izlemek... mantıklı bir açıdan olaya yaklaşılabilecek olursa, bu ona ne kazandırabilir ki?"

D.D., "Yüz yüze görüşme," dedi. "Artık onunla tanıştığıma göre, katilini bulmak için daha çok çaba harcayacağımı düşünüyorum."

Alex tek kaşını havaya kaldırdı. "Yani aranızda bir bağ kurmaya çalıştığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Sana delilerin ele geçirdiği bir gün olduğunu söylemiştim."

Alex şimdi de, "Sileceğin altında bulduğun nottan bahsetsene biraz," dedi.

D.D.'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Not! Kahretsin. Onu arabada unuttum. Suç laboratuvarına vermek aklımdan uçup gitti. Tanrım! Böyle bir şeyi nasıl unuturum? Nasıl... nasıl... ah, Tanrım!..."

D.D.'nin sesi bir anda canlılığını yitirmişti. Hatası çok büyüktü, hatta aklın almayacağı kadar ciddiydi. Gözlerini dehşetle Alex'e dikti. "Bu bir cinayet dosyası. Akademiden mezun olunan ilk yıl işten kovulma sebebi. Ben koca bir aptalım. Doğum iznine ayrıldım ve döndüğümde aptala bağladım!"

"Aptal falan değilsin," dedi Alex sakinçe. "Sadece çok uykusuz kalıyorsun o kadar."

"Delili teslim etmeyi *unuttum*. Ben böyle bir şeyi nasıl yaparım?" Sesi çatallanıyordu. Histerik olmaktan çok gerçekten paniklemiş gibiydi. Dedektif Çavuş D.D. Warren hata yapmazdı. Dedektif Çavuş D.D. Warren cinayet davası delillerini teslim et-

meyi kesinlikle unutmazdı.

Çocuk sahibi olmanın insanları değiştirdiğini biliyordu, ama bu gerçek onu daha da kötü etkilemişti.

Alex usulca, “D.D.,” dedi.

“İşimi bırakmak zorunda kalacağım.”

“D.D.”

“Belki de çavuşluk görevinden istifa etmeliyim. Ekibin başına Phil’i geçirmeliyim. Onun dört çocuğu olduğu halde yine de kafası benden çok çalışıyor.”

“D.D.”

D.D. hüzün dolu bir sesle Alex’e, “Beyin hücrelerim yerine gelir mi?” diye sordu. “Yani, tüm bebek kitaplarında uyku döngülerinden bahsediliyor. Umuyorum ki, bir gün Jack’in de öyle bir düzeni olacak. Bütün gece uyuyacak ve ben de bir katilin kaçışına izin verecek ya da vermeyecek bir hata yapmayacağım.”

Alex lafa karışarak, “Vay canına,” dedi. “Keşke bebeğinin babası gelen delilleri değerlendirmede yardımcı olan bir olay yeri analizi uzmanı olsaydı. Hatta keşke adli elyazısı konusunda uzman olup akademide ders veren bir arkadaşı olsaydı.”

D.D. gözlerini ona dikti. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Ah.” D.D. gözlerini tabağına çevirdiğinde ne kadar az yemiş olduğunu fark edip çatalına sarıldı. “Vay be, hem işleri çözüyorsun, hem de süper bir aşçısın.”

Alex hafifçe gülümsedi. Yemeğini bitirip masadan kalktı ve tabağını temizledi. Sırtı dönük bir biçimde lavaboya giderken, “Dikkatli ol,” dedi. “Bazı kızlar bu durumdan etkilenip benimle evlenmek için sıraya girebilirler.”

D.D., Alex’in bu restini gördü. Ve aynı yumuşaklıkla, “Evet,

ama bana kalırsa az önce kanıtladık ki, o kızlar benden çok daha akıllı,” dedi.

Alex daha fazla konuşmadan notu almak üzere D.D.’nin arasına gitti.

D.D. kucığında Jack ile masada kalmıştı. Oğlunun başına bir öpücük kondurdu. Ve neden özür dilediğini bile bilmeden, “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Alex elindeki plastik bir poşet içine konmuş notla geri döndü. Elllerine birer eldiven geçirip, dikkatlice düz beyaz kâğıdı poşetten çıkararak, pek çok fotoğraf çekti. Sonra da akademiden arkadaşını aradı. Biraz hoşbeş ettikten sonra, bir öninceleme için e-posta yoluyla ona bir fotoğraf göndereceğini söyledi.

Alex, D.D.’ye, “Yirmi-otuz dakikaya kadar bize döner,” diyerek kâğıdı yeniden poşetin içine koydu. “Ama tabii ki detaylı parmak izi, kâğıt ve mürekkep analizi için notu suç laboratuvarına vermek gerekecek.”

D.D., “Teşekkürler,” dedi.

Jack uyanmıştı. D.D., Jack’i kucığına alarak kanepeye oturdu. Jack mavi gözleriyle dikkatle annesini inceliyordu. Alex de onlara katıldığında Jack bu kez babasına dönüp tombul yumruklarını ona doğru salladı.

D.D. zafer kazanmışçasına, “Şuna bak,” dedi. “Daha şimdiden merhaba dercesine el sallıyor. Zeki bir çocuk olacağını biliyordum.”

Alex de kanepeye kurulup sağ kolunu D.D.’nin omzuna atarken, “Bu özelliğini benden almış,” dedi. “İnsanları selamlama konusunda hep çok iyi olmuşumdur. Sanki tüm dünyayı selamlıyor-

muşum gibi..." Alex tıpkı Bayan Amerika Güzeli gibi sol elini salladı. Jack ise buna bir tekmeyle karşılık vermişti.

D.D. birden, "Futbol yıldızı," dedi. "Şu kaslara bir baksana!"

"Futbol mu? Hımm, bu özelliğini senden almış olmalı. Koordinasyon becerilerimi göz önüne alacak olursak, hem koşup hem de sakız çiğnerken asla gol atamam."

D.D. dalgın bir ifadeyle, "Annem ve babam öğretmedi," dedi. "Emekliye ayrılmadan önce üniversitede profesörlerdi."

"O halde Jack kesinlikle hem koşup hem de sakız çiğneyebilen adamları izlemeli." Alex, D.D.'nin yanağına dokundu. "Bu hafta sonu geliyorlar değil mi?"

D.D. nihayet gözlerini Alex'e kaldırdı. Tüm ciddiyetiyle, "Kaçmak için hâlâ vaktimiz var," dedi. "Ya da seni öldürüp arka bahçeye gömdüğümü söyleyebilirim. Bana inanacaklardır."

Alex gülse de, D.D. onun yüzündeki kibar ifadeyi görebiliyordu. Alex'in kendini böyle bir ifade takınmaya zorunlu hissetmesi D.D.'nin canını sıkıyordu. Alex'in D.D.'nin tebessüm ve şefkatli bakışlar isteyen bir kadına dönüştüğü konusunda haklı oluşu ise canını daha da fazla sıkıyordu. D.D. kendi kendine uyku eksikliği dedi. Ama bu durumun çocukla gelen bir değişim olup olmadığı konusunda ciddi endişeleri vardı. Bu da artık hayatının geri kalanı boyunca bitkin, evcil ve de çok beceriksiz bir kadın olacağı anlamına geliyordu.

Bir anda kendini, "Onlardan nefret etmiyorum," derken buldu. "Anne ve babamla, senin anne ve babanla olan ilişkinden daha farklı bir diyaloga sahip olduğumun farkındayım. Ama onlardan nefret etmiyorum."

Alex, D.D.'nin bir tutam kıvrıkcık sarı saçını parmağına doladı. "Peki, onlar için ne hissediyorsun?"

D.D. omuzlarını silkerek, Alex'in onun saçlarıyla oynadığı gibi, Jack'in minik parmaklarıyla oynamaya başladı. "Onlara saygı duyuyorum. Onlar kendi yoğun hayatlarını süren iki zeki ve iyi niyetli insan. Onlar kendi işlerini yapıyor, ben kendi işimi yapıyorum. Böyle mutluyuz."

"Doğumhanede annenin yanında olmasını istemedin."

D.D. başını öfkeyle iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Bu çok korkunç bir şey olurdu!"

"Nasıl yani?"

"Çünkü..." D.D. yeniden omuzlarını silkip gözlerini dışsız ağzıyla ona kocaman gülümseyen oğluna dikti. *Gözlerini benden almış*, diye düşündü, ama muhtemelen zaman içinde saçları babasıninkiler gibi koyu renkli olacaktı.

D.D. birden, "Onu çok seviyorum," dedi. "Onunla ilgili her şeyi... seviyorum. Kokusunu, dokunuşunu, gülüşünü. Benim için bu dünyadaki en mükemmel bebek. Ve sana tüm kalbimle söyleyebilirim ki, annem benim için hiçbir zaman böyle hissetmedi."

Ben onlar için hiç hesapta olmayan bir şeydim. Hiçbir zaman çocuk sahibi olmayan fazla mantıklı iki kişinin başına gelmiş bir son dakika golü gibi. Üstelik hiçbir zaman da sessiz, akıllı, kitap kurdu bir çocuk olmadım. Ben sadece ağaçlara tırmanan, bisikletle kazalar yapan, hatta bir keresinde Mikey Davis'e bir yumruk indirerek bir dişini kaybetmesine sebep olan bir baş belasıydım."

"Sen bir erkeğe yumruk mu attın?"

D.D. bu sanki her şeyi makul kılıyormuş gibi, "O zamanlar sadece yedi yaşındaydım," dedi. "Parmak eklemlerim kırılmıştı hatta. O an ilk aklıma gelen boks dersleri almam gerektiği olmuştu. Annemin ilk aklıma gelense hayatımın geri kalanını cezalı olarak geçirmemdi. O zamandan beri ne ben değiştim, ne o değişti."

Alex bir cesaretle, “Dedektif olmandan hoşlanmıyorlar mı?” diye sordu.

D.D., “Dedektiflik çok kötü değil,” dedi. “Dedektifler benim anne ve babamın dünyasında bile saygın bir yere sahipler. Ama ilk kez polis olduğumda... sanıyorum ki, annem adalet sisteminin bu tarafında yer aldığım için çok rahatlamıştı.”

Alex bu söze gülümsedi. “Üniforma giymiş pek çok iş arkadaşım için bunu ben de düşünmüştüm. Ona kızgın mısın?”

D.D., Alex’e bakıp, “Başka hiç kimse bana kendimi annem kadar çirkin ve aptal hissettirmiyor,” dedi usulca.

“O halde ziyaretlerini kısa tutmalarını ve buradayken tüm dikkatlerini Jack’e vermelerini sağlayacağız. Belki annen seni hiçbir zaman takdir etmemiş, ama bu tatlı bebek konusunda sana ne diyebilir ki tatlım?” Alex başıyla, tekmeler ve agucuklar savuran bebeği gösterdi. “Ona kim ne diyebilir?”

On dakika sonra telefon çaldı. D.D., Jack’i bir süre uyuyup sonra bir sonraki meme vakti için uyanacağı beşiğine yatırdı. D.D. Alex’in öğretmen arkadaşının telefonunu hoparlöre bağlarken bir yandan da çekmecedен bir spiralli not defteri ve bir mini ses kayıt cihazı çıkardı.

“Profesör Dembowsky’yle mi görüşüyorum? Ben Çavuş D.D. Warren. Aradığımız için teşekkür ederim.”

“Ray. Lütfen bana Ray de.”

Dembowski’nin hoş bir ses tonu vardı. Derin, pürüzsüz... D.D., *ellili ya da altmışlı yaşlarında olmalı*, diye düşündü. Mutfak masasına oturup plastik poşetteki notu önüne koydu.

Günü geldiğinde herkes ölecek.

Cesur ol.

Alex elinde yeni doldurduğu şarap kadehiyle tam karşısında oturuyordu.

Adli tıp uzmanı, “İlk sorum şu,” diyerek söze başladı. “Elinde daha fazla delil var mı? Benim mesleğimde teşhir ürünleri pek çok örnekle karşılaştırılır. Elindeki not benim teşhir ürünümse. Diğer örnekler nerede?”

D.D.’nin gözleri kocaman açılmıştı. En az kendisi kadar şaşkın bir ifadeyle omuzlarını silken Alex’e baktı.

“Örnekler mi?” diye sordu.

“Kıyaslama yapabilmek için kullanabileceğim diğer yazı örneklerinden bahsediyorum. Örneğin, eğer bu notun A kişisi tarafından yazıldığını düşünüyorsan, tetkik edebilmem için bana A kişisi tarafından kaleme alınmış üç örnek daha vermelisin.”

D.D., “Hımmm... elimde A kişisi falan yok,” dedi. “Aslına bakarsan, ben farklı bir yol izleriz diye düşünmüştüm, yani bu notu analiz ederek bana A kişisini bulmamda yardımcı olabileceğini düşünmüştüm.”

“Yani sen şimdi sadece elyazısına bakarak sana A kişinin yaşı, cinsiyeti ve belki de mesleği hakkında bilgi verebileceğimi mi sandın?”

D.D., “Bu harika olurdu,” diyerek fikrini söyledi.

Aradaki sessiz saniyelerde D.D. yanlış bir adım atmış olabileceğini düşündü. Sonra, “Pekâlâ... böyle bir analiz mümkün müdür acaba?” diye sordu.

Debowski, “Hayır,” dedi.

“Hayır mı?”

“Sizin o bahsettiğiniz grafoloji. Uzmanlarının sadece kişinin elyazısına bakarak bilinçaltı ipuçlarını okuyabildiklerini iddia et-

tikleri sahte bilim. Ben bir grafoloji uzmanı değilim. Ben sadece adli elyazısı uzmanıyım. Bu da, sadece elimdeki belgeleri bilimsel açıdan kıyaslayarak aynı elden çıkıp çıkmadıklarına karar vermek anlamına geliyor.”

D.D. ne diyeceğini bilemiyordu. Masanın üzerinden sanki, *Kim bilebilirdi*, dercesine omuzlarını silken Alex’e baktı.

D.D. en nihayetinde söze girerek, “Affedersin Ray,” dedi. “Keşke dosyada karşına birkaç örnekle çıkabilecek kadar ilerlemiş olsaydım. Ama şu anki duruma baktığımda elimde sadece bir ceset ve olay yerindeki arabamın sileceğine sıkıştırılmış bu not var. Bu durumda katilin işini henüz bitirmediği sonucuna varıyoruz, bu nedenle elde edeceğimiz her türlü sezgi bizim için önemli.”

Telefonun diğer ucundaki Dembowski derin bir nefes verdi. “Şu an bilim alanından varsayım dünyasına geçiş yaptığımızı biliyorsun, değil mi?”

“Gayri resmi olarak mı konuşmayı tercih edersin?”

“Öyle yapmak zorundayım. Ben bir adli elyazısı uzmanıyım, grafoloji değil. Yani bu da, eğer bir mahkeme benden grafoloji incelemesi istemiş olsaydı bile, standartları karşılayamayacağım anlamına geliyor.”

D.D. karşısındaki uzmanın oyunu nasıl oynamak istediğini anlayarak, “Pekâlâ,” dedi. “Peki, buna iş arkadaşları arasında basit bir diyalog olarak bakarsak. Elimde bu harika not var. Bu durumda, neler söyleyebilirsiniz bana?”

Bir sessizlik ve ardından derin bir nefes, sonrasında Dembowski işin aslını anlatmaya başladı. “Kişilerin elyazısı üzerine çalışmalar yapan biri olarak, bu notla ilgili gözüme çarpan çok şey var. İlk olarak, not daha çok tercih edilen düzyazı yerine elyazısıyla yazılmış. Üstelik harfler oldukça büyük ve kavisli. Buna rağ-

men yazan kişi sanki düz kenarlı bir şeyden yardım almış gibi alt kısımları dümdüz.”

D.D., “Bunu ben de fark etmiştim,” dedi. Tam karşısında oturan Alex boynunu uzatarak plastik poşet içindeki nota bir göz attı. *Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.*

“Birkaç anormallik daha var, normal bir insanın yazdığı yazıda her harfin boyutu değişiktir. Mesela, en çok kullanılan sesli harflerin boyutu diğerlerine göre daha küçük olur ve yazılırken daha hızlı kaleme alınırlar. Ama senin örneğinde her harfin eni ve boyu aynı. Her iki t harfindeki yatay çizgiye bir bak. Aynı genişlikte ve milimetrik olarak aynı yükseklikte. Bu da notu yazan kişinin detaylara önem veren biri olduğunun göstergesi. Kelimelerin altında düzlüğü sağlamak için cetvel kullanması ise yine bu konuda ne kadar hassas olduğunu destekliyor. Grafolojik bakış açısından değerlendirilecek olursa, bu notu yazan kişi hayatının her adımını kontrol altında tutmaya özen gösteren A kişiliği dediğimiz kişiliğe sahip, tıpkı eski karım gibi anal tutucu yani aşırı detaycı biri,” diyerek bir kahkaha patlattı. “Ve gibi gibi.”

D.D. dudaklarını büzüp bunu aklına not düştü. Olay yerine bakılırsa, bu ona gayet mantıklı geliyordu. Silinen bir mutfak ve lavaboya dikkatle yerleştirilmiş iki bardak. Silah bile direkt ve temiz bir açıyla ateşlenmişti. Ölümü hemen gerçekleştirecek bir yer olan alına tam iki el ateş. Bu da karşılarında detaylara gereğinden fazla önem veren ve tam bir düzen budalası olan bir katil olduğu anlamına geliyordu. Çok ilginçti gerçekten.

“Elyazısını incelerken özellikle dikkat ettiğim şeylerden biri de yazının eğimi. Solak bir kişi genellikle harflere geriye doğru bir eğim verir, sağ elini kullanan bir kişi ise öne doğru eğim verir. Bu notta ise harfler neredeyse mükemmel denecek ölçüde dik.

Ama ben yine de, kişinin sağ elini kullandığını düşünüyorum. Ve yine burada her harfin yazılışında aşırı bir özen gösterildiğinin altını çizmek gerek.”

D.D. bunu da aklının bir köşesine yazdı.

“Bir başka şey; m,n,y,h gibi harflerin açık uçları. Bazı kişiler bu harfleri öyle sıkı ve dar yazarlar ki, aradaki boşluklar neredeyse kapanır. Ama senin notunu yazan kişi çok düzgün ve geniş açılar bırakmış iki ucun arasında. Ayrıca m ve n harflerine de bakıldığında harflerin tepesindeki kavisler tam yuvarlak olarak ve özenle yazılmış. Bunun tam aksine herkes kelimesindeki k harfinin açıları mükemmel biçimde dik. Bu derecede titizlikle, her harfin aslına uygun olduğu bir yazı kaleme almak sadece kişinin ne derece kontrollü olduğunu değil, aynı zamanda elyazısı yazma sanatında eğitim görmüş deneyimli biri olduğu gösterir.

D.D., “Yani bu, kişinin yüksek eğitilmiş, ortalamanın üzerinde zekâya sahip biri olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu.

Dembowski lafı hiç uzatmadan, “Katolik okulunda okumuş biri olabileceğini kastediyorum,” dedi. “Üzerinde ekose üniforması ve başında dayakçı bir rahibesi olmayan hiç kimse bu kadar düzgün yazı yazmayı öğrenemez.”

Devlet okulu mezunu olup, doktor yazısı gibi kargacık burgacık bir elyazısına sahip olan D.D., “Bana da çok mantıklı geliyor bu,” dedi. Tam karşıda, özel bir Katolik okulundan mezun ve D.D.’nin okunamayan elyazısıyla her zaman dalga geçen Alex sırtıyordu.

Dembowski, “Tabii...” diyerek sözlerine devam etti. “Kusursuz imla ve noktalama işaretleri kullanımı, dilbilgisi yapısı ve de büyük harf kullanımı da kişinin eğitilmiş ve zeki biri olduğunun göstergesi. Ama yine de, elimizdeki notun sadece iki satır olduğu-

nu da unutmayalım. Bu da detaylı analiz için elimizdeki kaynağın kısıtlı olduğu anlamına geliyor.”

D.D. bu durumdan zevk almaya başlayarak, “Anladım,” dedi. İyi ya da kötü, Dembowski’nin sahte bilimi, kafasında bir katil profili oluşturmaya yetmişti ve bu durumdan gayet memnundu. Not olay yeriyle, olay yeri notla örtüşüyordu. Bu da D.D.’nin işine geliyordu.

“Son olarak...” dedi Dembowski. “Ğ harfinin kuyruğu ya da her son harfin çengeline de dikkat etmek gerekir. Çünkü bu son dokunuşlar bize kişinin kişiliği hakkında ipuçları verebilir. Örneğin, her harfin aynı boy ve düzende yazılması kişinin deneyimli ve kusursuzluğa önem veren bir yapısı olduğunu gösterirken, ğ harfinin kuyruğu kişinin tarzı hakkında bir izlenim uyandırır. Bu notta, ğ harfinin kuyruğu gayet ölçülü. Olması gerekenden ne uzun, ne de kısa. Benzer biçimde her kelimenin son harfinde yukarı doğru hafif bir süsleme eğilimi var, bu da son dokunuşta bir zarafet olduğu anlamına geliyor.”

D.D. sertçe, “Yani bu kişinin zarif olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu. “Yani sadece iyi eğitilmiş biri değil, aynı zamanda üst tabakadan biri gibi mi? Sosyoekonomik durumu daha iyi birisi mi?”

“Muhtemelen. Zaten özel bir okula gitmiş olması da buna işaret etmez mi? Özetle, bu notu yazan kişiye istinaden bilimsel olmayan çıkarımlarım kişinin sağ elini kullanan, görünüşü düzgün, detay odaklı, iyi eğitilmiş, muhtemelen Katolik ve tabii ki...”

Dembowski bir an durdu. Sanki yapbozun son parçasını D.D. tamamlasın istiyormuş gibi bir hali vardı.

“Yuvarlak hatlı harfler,” diyerek devam etti. “Zarif son dokunuşlar kullanan biri.”

D.D. nihayet demek istediğini anlamıştı. Gözleri kocaman açılırken, “Olamaz!” dedi.

“Ah, bence büyük ihtimalle öyle. Ve iş cinsiyete geldiğinde, araştırmalar bu işi yapmayan kişilerin bile bir elyazısına baktığında yazanın kadın mı yoksa erkek mi olduğunu neredeyse yüzde yetmişlik bir doğruluk oranıyla tahmin ettiklerini söylüyor. Erkekler ve kadınlar farklılar, söz konusu olan elyazısı olduğunda bile. Bu nedenle, cinayeti işleyen kişiyle bu notu yazan kişinin aynı kişi olduğunu varsayarsak, aradığın katil...”

“Bir kadın!” diyerek tamamladı D.D. onun sözünü.

“Aynen öyle. Ve bunun hakkını sonuna kadar da veren biri.”

Yedinci Bölüm

“Çağrı merkezine köpek sokulmasına izin veriyorlar mı?”

Başımı küçük mutfağın kahve lekeli tezgâhından kaldırıp Memur Mackereth’e baktım. Mackereth kapının girişine yaslanmış, beni ve sabırla yanımda oturan Tulip’i izliyordu.

Saat sabah yedi kırk ikiydi. Nöbeti devredeceğim Sarah Duffy işe zamanında gelme nezaketini göstermişti. Girişini yapmış, geldiğini bildirmişti. Sonra da otuz dakika boyunca gün içinde yardımcı olabileceği düşüncesiyle gece vardiyasında gelen çağrılara göz atmıştık. Bu çalışma, özellikle aile içi şiddet olaylarında eğer bir önceki nöbette iki çağrı gelmiş ve şimdiki nöbette üçüncü çağrı geliyor ise oldukça faydalı oluyordu. Bu durumda nöbeti devralan kişi olayın sürekli olduğunu ve hatta belki de şiddetinin giderek arttığı çıkarımına vararak arayan kişinin rızası olsun veya olmasın polisin tutumu konusunda daha sert bir tavır takınmasını sağlayabiliyordu.

Saati on dört buçuk dolar olan mesaimin her kuruşunu hak ettiğimi hissederek paydos ettim. Peşi sıra hem bitkinlik hem de adrenalin hissiyle dolmuştum. Bu durum herkes için tehlikeliydi,

özellikle de benim için.

21 Ocak'a bir gün daha yaklaştım, sadece üç günüm kalmıştı. Hem Randi hem Jackie akşam saatlerinde öldürülmüşlerdi. Ben de kendime veda zamanı olarak 21 Ocak akşamı saat 20.00'yi seçmiştim. Bu da önümde hızla akan bir seksen dört saat olduğu anlamına geliyordu. Ya da her sabah altı saat uyuduğum düşünülürse ayakta geçireceğim sadece altmış saatim kalmıştı.

Tom kapıdan uzaklaşıp küçük odaya girdi. Tulip'e yaklaşıp elini uzattı.

"Bir adı var mı?"

"Adı Tulip."

"Onu sık sık getirir misin buraya?"

Sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi, "Hava onu dışarıda bırakmam için çok soğuk," dedim.

Mackereth başıyla beni onayladı, demek ki yeterince açıklayıcı konuşmuştum.

Tezgâhı ıslak mendille silmeyi bitirip, elimdeki süngeri yıpranmış, paslanmaz çelik lavaboyu sürtmeye başladım. Dokuz ay önce, dinlenme odamız için çeşit çeşit temizleyici maddeler almaya başlamıştım. İnanın bana, birilerinin bunu yapması gerekiyor.

Memur Mackereth eliyle Tulip'in başını okşarken beni seyrediyordu. Bense bakışlarına karşılık vermemeye çalışarak, lavaboyu ovuyordum. Her yer kahve ve kireçli su lekesi doluydu. Bu da beni deli ediyordu.

Dalgın bir ifadeyle, "Dün geceki ne çağrıydı ama," dedi.

Bir an durdum. Gözlerim hiç çıkmayacak bir pas lekesine takılmıştı. Daha hızlı ovmaya başladım.

"İstihbarat konusunda biraz yavaşım, özür dilerim," dedim

dalgınca. “Arayan kişi kocasından saklanıyor ve tam olarak konuşmıyordu.”

“O halde bilgileri nasıl aldın?”

“Tuş sesleriyle.”

“Anlamadım?”

Lavaboyu temizleyip gözlerimi ona çevirdim. Sonra da süngerini temizlemek üzere musluğu açtım. Memur Mackereth büyük olasılıkla otuzlu yaşlarının ortalarında, mavi gözlü, kısa kesilmiş kahverengi saçları olan biriydi. Biraz cüsseliydi ama bu hali ona yakışıyordu. Muhtemelen cüssesiyle karşısındaki suçlularda kaçmak yerine teslim olma isteği uyandırıyordu.

Onun bu kadar yakın duruşundan hoşlanmamıştım. Bana sırlarımı ortaya döküp, gizlerimi açığa çıkarmak istercesine, polislere has o bakışlarla bakmasını da sevmemiştım.

Daha önce bir vardiyamın ardından yanıma geldiği olmamıştı hiç. Çoğu polis bunu yapmazdı. Ama bir bakımdan, Dedektif D.D. Warren’in da dediği gibi, ben onların arkalarını kolluyordum onlar da benimkini kollama ihtiyacı duyuyorlardı. Öte yandan, acil destek hattı santral memurlarının adı bulundukları yerde kalıcı olmamalarıyla çıkmıştı. Bu da pek çok polisin benimle kişisel bir iletişim kurmak için bir senemi doldurup, hâlâ buralarda olup olmadığımı görmek için beklediği anlamına geliyordu.

Ben tıpkı o eski savaş filmlerindeki göçebeler gibiydim. Hiç kimsenin adını öğrenmek için uğraşmadığı yeni çocuktum.

Ama şimdi Memur Mackereth benimle konuşuyor, benimle ilgileniyordu. Ve o eski savaş filmlerindeki mantığa göre, bu onun yüzünden daha ikinci sahnede havaya uçmaya mahkûm olacağım anlamına geliyordu.

Bu düşünce yüzümü güldürmüştü, hatta öyle ki kahkaha at-

mak istiyordum. Sonra da hüngür hüngür ağlamak.

Bitkinlik ve adrenalin yüzünden olmalıydı. Bu herkes için tehlikeli bir harmandı ama özellikle de yaşamak için sadece seksen dört saati kalan biri için daha tehlikeliydi.

Memur Mackereth, “Tuş sesi diyerek neyi kastediyorsun?” diye sordu bir kez daha.

Elimdeki ıslak mendil kutusunu bıraktım ve postacı çantamı elime aldım. “Sorular sordum. Karşımdaki de evet cevabı için tuşa bir kez, hayır cevabı için iki kez bastı,” diye yanıtladım. “Bu da işimizi gördü.”

İçinde Taurus silahımın olduğu siyah deri çantanın geniş as-kısını başımın üzerinden geçirerek kalçamın üzerine bıraktım. Ve Tulip’in tasmaını elime aldım.

Memur Mackereth bir an elini kolumun üzerine koydu.

Olduğum yerde kalakalmıştım. Nefes almaya çalıştım. Ne hissetmem, nasıl tepki vermem gerektiğini düşünmeye çalıştım. Son bir senedir karşımdakine nasıl saldıracağımı, nasıl misilleme yapacağımı, kendimi nasıl savunacağımı öğreniyordum. Hemen boksör pozisyonu alıp ellerimi yüzüme kaldırmalıyım. Antrenörüm hep, *Durumun kafanda bir resmini çek*, diye bağırırdı. Önce ilk yumruğumu indirmeli, hemen ardından ikinciye savurmalıydım. Derken üçüncüsü bir sol kroşe, dördüncüsü aparkat olmalıydı.

Son bir yıldır hiç kimse bana dokunmamıştı. Böylesi olağan, nazikçe ve kibar bir dokunuş hissetmemiştim benimde.

Birden ıssızlığımın beni tükettiğini fark ettim. Issızlık, bitkinlik ve adrenalin...

Gülmek istedim. Sonra da ağlamak.

Kendimi Mackereth’in kollarına atıp, birinin beni kucakla-

masının nasıl bir his olduğunu yeniden hatırlamak istedim.

O ise, “Bunu eğitimde mi öğrendiniz?” diye sordu.

“Hayır.”

“Peki ya silah? Silahı olduğunu nasıl anladın?”

Eli hâlâ kolumun üzerinde, mavi gözleri yüzümdeydi. Mükün olduğunca doğal davranmaya çalışarak çenemi yukarı kaldırdım. “Biliyordum.”

Mackereth nihayet elini çekti. Yanımda duran Tulip sanki gerginliğimi anlamış gibi hafifçe inlemeye başlamıştı.

Mackereth aniden, “İyi işti,” dedi. “Bence... teşekkürler, Charlie. Gerçekten teşekkürler.”

Bense lafı çok uzatmadan, “İyi olmana sevindim,” dedim. “Ve olayın tam olarak ne olduğunu anlamam uzun sürdüğü için kusura bakma. Bir dahakine daha iyi olacak.”

İki vardiyası kalmıştı. Sadece iki vardiyası.

Memur Mackereth bakışlarını bacaklarıma yaslanmış olan Tulip’e çevirdi. O an iki yanına düşmüş ellerine baktım. Parmığında alyansı yoktu. Gerçi bu bir anlama gelmeyebilirdi. Çok az polis iş hayatlarında özel hayatlarının şifrelerini verip alyans takıyordu.

“Ben seni eve bırakırım,” dedi birden.

“Gerek yok...” diyerek söze başlamıştım ki lafımı yarıda kesti. “Tulip’i göstererek onun taksiyle gitmesine izin veremem,” dedi. “Bizler açık fikirli insanlar olabiliriz,” dedi. Sesi bana meydan okurcasına alaycıydı. “Ama Boston toplu taşıma araçları pek öyle değil.”

O konuda hakkı vardı. Taksi bana neredeyse gece vardiyamın üçte biri olan otuz dolara mal olmuştu. Bir taksi daha tutarsam ve vergileri de göz önüne alırsam bu gece ne diye çalışmıştım ki?

Hâlâ tereddütlerim vardı. Huylu huyundan vazgeçmiyordum işte. Dedektif D.D. Warren bana iş arkadaşlarıma güvenmemi tavsiye etmişti. Onların Randi ve Jackie ile hiçbir bağı yok demişti. Onlar sorunun bir parçası olamazdı, o nedenle en azından çözüme ortak etmeliydim onları.

Ama yine de... Eski savaş filmlerinin mantığına göre, Memur Mackereth'in adımı telaffuz etmesi ölmeyi bekleyen sıradaki kişinin ben olacağım anlamına geliyordu. Ama benim hayat hikâyeme göre de eğer ben Memur Mackereth'in adını anacak olursam, bir sonraki sefere o ölüldü. İçime kapanışımın bir sebebi vardı. Etrafımdaki insan sayısını az tutarak sadece bana zarar verebilecek kişileri azaltmıyordum, bu aynı zamanda benim de daha az kişinin canını yakmak istememden kaynaklanıyordu.

Memur Mackereth terslenerek, "Hadi ama Charlie," dedi. "Bu kadar ayak diretme. Dün gece hayatımı kurtardın. Bırak da ben de seni en azından taksi parasından kurtarayım."

Kapıya yöneldi. Tulip ve ben de arkasından takip ettik. Tulip beklemediği bu ilgiyle biraz daha kasılarak yürür olmuştu.

Geçen sene bu zamanlar Jackie'nin neler yaptığını merak ettim. Acaba ne düşünüyordu? En son kiminle tanışmıştı acaba? Acaba eğer o eski üçlü grubumuzun ölümüne sebep olacağını bilseydi, farklı davranır mıydı?

Bize hayır mı derdi, evet mi?

Sizce de bu çok önemli bir soru değil mi? Yaptığınız şeylerden mi, yoksa hiç yapmadıklarınızdan mı pişmanlık duyarsınız?

Hızla geriye akan seksen dört saat. Memur Mackereth'in peşinden arabasına doğru yürüdüm.

Memur Mackereth'e, Cambridge'te Harvard Bulvarı yakınlarında oturduğumu söyledim.

Orası evime yeterince yakındı. Geri kalan yolu Tulip ile birlikte yürüyebilirdik.

Memur Mackereth'in Grovesnor'da yaşadığını öğrendim. Yani sabahın bu saatinde kuzeye giden kalabalık I-93 yoluna girmesi normalde gideceği yoldan bir saat daha fazla direksiyon sallaması demekti. Karşı çıkmaya çalıştım. Ama o beni yine de her devriye memurunun evine götürebildiği devriye aracına doğru yönlendirdi.

Öne geçip gerçek deri siyah koltuğun rahatlığına bıraktım kendimi. Tulip ise arka taraftaki sert vinil kaplı banka oturmuştu. Bu kumaş, yıkayıp temizlemek için biçilmiş kaftandı. Ama kısa tüylü köpekler için pek uygun olduğu söylenemezdi. Tulip tam iki kez kayarak yere düşmüş, sonra da vazgeçip yerde oturmaya karar vermişti.

93 numaralı otobana girerken Mackereth bana, "Nerelisin?" diye sordu.

"New Hampshire."

"Concord'dan mısın?"

"Kuzeyden, dağ tarafından."

"Kayak yapar mısın?"

"Biraz. Kros kayağı."

"Ben de üniversitedeyken meyilli kayak yapardım. Ama ön çapraz bağlarımı kopardım. Belki benim için de kros kayağı daha iyi bir seçenek olabilir. Ailen?"

Koltuğumda huzursuzca kıpırdanıp pencereden dışarı baktım. "Evli değilim. Sen?"

"Denemedim bile. Hayatında kimse var mı?"

“Tulip benim için yeterince özel,” dedim.

Gülümsedi. “Uzun zamandır mı birliktesiniz?”

“Altıncı ayımızı kutlayacağız. Bana o gün çiçek alacağını umuyorum. Senin hayvanın var mı?”

“Kız arkadaşım da, çocuğum da, hayvanım da yok. Annem ve babam var. Bir de tam bir baş belası olan ablamla, üç tatlı yeğenim. Onlar bana yetiyor.” Soru sorma sırası yeniden ondaydı. “Hobilerin neler? Neler yapmaktan hoşlanırsın?”

“Temizlik.”

Bir an durup, sol elini direksiyondan çekmeden bana baktı. “Gerçekten mi?”

Omuzlarımı silktim. “Tüm gece çalışıyor, sonra da tüm gün uyuyorum. Bir kızın sosyal hayatını nasıl etkiliyor, bilirsin.”

“Mantıklı.” Kucağımda birer yumruk şeklinde duran ellerime baktı ve kurnazca, “Ama eminim ki bu eklemleri temizlik yaparak bu hale getirmemiştir,” dedi.

Dikkatle bakışlarımı ellerime çevirdim. *Keşke eldivenlerimi giyseydim ya da en azından ellerimi bacaklarımın altına saklasaydım*, diye düşündüm. Eklemlerim berbat durumdaydı. Küçük parmağımla yüzük parmağım arasındaki boşluk her iki elimde de şiş ve mordu. Diğer parmaklarımdaki eklemler ise pek çok yerde eskili yenili sıyrıklarla doluydu. Ellerim tıpkı profesyonel boksör eli gibiydi. Ne güzel ne de kadınsıydı. Ama ben yine de bu yeni ve daha sağlam görüntüden hoşlanıyordum.

En sonunda itiraf ederek, “Boks yapıyorum,” dedim.

Memur Mackereth tek kaşını havaya kaldırmıştı. “O halde bir hobin var. Eldiven giydiğin halde bu kadar zarar verebiliyorsan kendine, ciddi biçimde çalışıyor olmalısın.”

Yaptığı çıkarımı düzeltmek istemedim. Ama elbette ki çıplak

ellerle çalışıyordum. Ayın yirmi biri geldiğinde eldivenlerin bana ne faydası olacaktı ki?

Dikkati yeniden onun üzerine çekmeye çalışarak, “Genelde geceleri çalışıyorsun,” dedim.

Başını evet anlamında salladı. “Çoğunlukla.”

“Neden? Artık bir rotasyon isteyebilecek kadar geçmişin olmalı.”

Memur Mackereth omzunu silkti. “Gece vardiyasında başladım çünkü çaylak polisler hep bu reva görülür. Ve bilmiyorum. Sanırım ben hep gecelerin adamı oldum. Diğer polislerin aileleri, çocukları, köpekleri varken benim için saatlerin hiçbir önemi olmadı. Ve hangi vardiyada nasıl baş belası bir sorun yaşanacağını Tanrı’dan başka hiç kimse bilemez. O yüzden bu vardiyada kalmak bana daha mantıklı geliyor.”

“Takım oyuncususun,” dedim.

“Çoğu polis öyledir,” dedi. “Peki ya santral memurları?”

“Yalnızlardır,” diyerek fikrimi söyledim. Aslında bunun çok doğru olduğu söylenemezdi ama ben öyle hissediyordum. “Karanlık bir odada, önünde bir sürü monitör ve bir düzine programlama diliyle oturmak bizim en büyük eğlencemiz. Hava trafik kontrolcüsünü bir ip cambazıyla birleştirirsen ne olur biliyor musun? Dokuz yüz on bir santral memuru.”

Mackereth bir kahkaha patlattı. Bu ses beni olması gereken den fazla ürkütmüştü.

“Peki, bu işe girmene ne sebep oldu?” diye sordu.

“Daha önceden Colorado’da denemiştim. Bir işe ihtiyacım vardı. Üniversite diplomam yok. Çağrı merkezleri, benim gibi özellikleri olan insanları işe alıyor.”

Öğrenciyken kronik hafıza sorunlarıyla birlikte odaklanma

problemi yaşıyordum. Bu da akademik alanda ilerlememin zor olacağı anlamına geliyordu. Jakkie her seferinde testlerde başarısız olmamdan ötürü bana çıkışırdı. Ama sonradan anladım ki, bu krizler benim içimdeki cevheri çıkarmıştı. Belki bir bilgi yarışmasında beni takımınızda istemezsiniz, ama eğer evinize gizlice giren birileri varsa çağıracağınız kişi ben olmalıydım. Adrenalin patlaması zor zamanlarımda benim en büyük dostumdum.

Memur Mackereth şimdi de, “Çoğu acil destek hattı santral memuru böylesi bir eğitimin üstesinden gelemiyor,” dedi.

Omuz silkme sırası bendeydi. “Ben seviyorum. Her gün yeni bir iş gibi. Bu işte hızlı düşünüp çabuk karar vermelisin. Bende büyük bir ihtimalle dikkat eksikliği var, ki bu benim için mükemmel bir durum. Peki ya sen?”

“Babam bir polis. Kılış olacak belki ama sanırım genlerimde var. İşimi seviyorum. Her gün yeni bir iş gibi. Hızlı düşünüp çabuk karar vermelisin.”

Memur Mackereth 93 numaralı otobandan Storrow Yolu’na girdi. Neredeyse gelmiştik. Arkadaki paravanın üzerinden Tulip’in kafasını diktığını anlayabiliyordum.

“Bizi Harvard Bulvarı’nın orada bırakabilirsin,” dedim.

“Harvard Bulvarı’nda oturmuyorsun ama.”

Gözlerimi ona diktim. “Nerede oturduğumu nereden biliyorsun?”

Dürüstçe, “Ben bir polisim,” diyerek cevap verdi. “Arayıp buldum.”

Ellerim kucağımda bir an kaskatı kesilmişti. Bir an için hep hazır bulundurduğum Taurus tabancamı düşündüm. Tabancam çantamdaydı, çünkü görev başında kılıfıyla beraber üzerimde bulundurmama izin vermiyorlardı. “Memur Mackereth,” diye söz başladım.

“Tom.”

“Memur Mackereth.”

“Tom,” diye düzeltti ısrarla.

“Bizi Harvard Bulvarı’nda bırakabilirsiniz,” dedim sertçe.

“Tulip de biraz yürümüş olur hem.”

“Eğer soruma cevap verirsen yaparım bunu.”

Sessizce onu izledim.

Sakince, “Bir tek bana karşı mı bu kadar mesafelisin?” diye-
rek devam etti. “Yoksa bütün erkeklere karşı mı? Çünkü bildiğim
kadarıyla sana bir saygısızlıkta bulunmadım. Ama eğer yaptıysam
bilmek isterim, ki bir dahaki sefere böyle bir şey olmasın.”

Harvard Bulvarı’na gelmek üzereydik. Ve Mackereth hiç de
yavaşlayacağına benzemiyordu. Bunu açıkça görebiliyordum. Adre-
simi biliyordu ve kafasında bana ve Tulip’e bu hizmeti borçlu ol-
duğunu sanıyordu. Belki bu çok alçakçaydı, belki bana bildiklerini
ispat etmek istiyordu, belki de bana ne kadar yakınlaşabileceğini
göstermekti derdi.

Ya da belki de o bir erkekti, ben bir kadın. Ve bu gece bazı
yoğun duygular paylaşılabilirdi. Ben de, o da bitkin ve istekliydik.
Hem o kadar derin bir kahkahası ve geniş bir göğsü vardı ki, ona
dokunmak zor olmasa gerekti.

Bir an o hissi anımsadım. Elimin altındaki sıcak ve sert erkek
teni... Sakallarının tenime değişti, benim onu istediğim kadar beni
isteyen bir erkeğin aklı... Bu hisle kendimi bir parça huzursuz
ve yabancı hissetmişim.

Belki de çoğumuzun korktuğu şey ölümün kendisi değil de,
yalnız ölmekti. Hiç dokunulmadan, kimseyle gerçek anlamda bir
bağ kurmadan, bu dünyada arkamızda tek bir iz bile bırakmadan
var olmak bizi korkutuyordu.

Bu düşünce beni çok etkilemişti. Tüm yorgunluğumu ve huzursuzluğumu almış, sonra da küçülüp karanlıklarda kaybolmuştu. Ta ki yeniden yabancı bir erkekle beraber olmak isteyinceye kadar... Bir anlığına da olsa, birisinin bana değer verdiğini hissetmek istiyordum.

Memur Mackereth, Harvard Bulvarı'na girdi. Işıkların, arabaların, üniversite öğrencilerinin sıkışıklığına karışarak yavaşladı. Tuğla binaların çevresinden dolaşp, köprünün altından geçti, parkların yanından sola dönüp doğruca evimin önüne çıkan yolda ilerlemeye başladı.

Arka koltukta oturan Tulip yaklaştığımızı anlayarak inlemeye başlamıştı bile. Dört sokak... Üç, iki, bir. Memur Mackereth frene hafifçe dokunup sağa döndü. Biraz daha ilerleyip en nihayetinde tam da ev sahibimin üç katlı evinin önünde durdu.

Elimi çoktan kapı koluna atmıştım iyi haber ön yolcu koltuğunda oturanlar istedikleri anda arabaya binip inebiliyorlardı. "Bıraktığın için çok teşekkürler," dedim.

Mackereth bir anda, "Akşam yemeği?" diye sordu. "Bu gece. Vardiyadan hemen önce. Seni buradan alabilirim. Eğer Tulip'i de alıp gelersen sana evimde yemek yapabilirim. Ya da eğer istersen dışarıda yeriz."

Bense yeniden, "Bıraktığın için çok teşekkürler," dedim.

Derin bir iç çekti. "Çok çetin cevizsin, Charlie," dedi.

Buna itiraz edecek halim yoktu. Arabadan inip arka taraftaki Tulip'i de indirdim. Tulip minnettar bir biçimde dışarı atlayıp, karla kaplı kaldırımda kendi etrafında döndü.

Memur Mackereth daha fazla bir şey söylemedi. Yolcu kapısını yüzüne kapatışımı izledi o kadar. Bir dakika sonra da, arabasını çekip yola koyulmuştu bile.

Tulip ve ben yan yana durarak, gidişini izlemiştik.

Araç gözden kayboluncaya kadar bekledim. En sonunda tutmakta olduğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım ve ev sahibimin evine yöneldim. Tam içeri girmek üzereyken dikkatimi bir kıpırtı çekti. Hemen başımı yukarı kaldırıp, evimin yanındaki apartmanın ikinci katındaki pencereden beni gözetleyen silueti yakalamaya çalıştım.

Onu fark ettiğimi anladığı an geri çekilmişti. Erkek miydi yoksa kadın mı, görememiştım. Perdeler kapanmıştı. Pencerenin önündeki her kimse sırtındaki tüyleri ürperterek beni ve Tulip'i yeniden sokakta bir başımıza bırakmış ve gözden kaybolmuştu.

Sekizinci Bölüm

“Dosyaya ben de müdahil olmak istiyorum.”

D.D. mahmur gözlerini incelediği ifade tutanakları yığının-
dan kaldırıp baktı. Daha şimdiden şaşkına dönmüştü ama bu du-
rum onu çok şaşırtmamıştı. Akşam yemeğinde gayet sakin ve hu-
zur dolu olan Jack gece boyunca ağlamıştı. Onu pışıpışlama sıra-
sında ilk sırayı alan D.D. oldu. Sonra Alex’in sırası geldi. Sabah
olduğunda her ikisi de bitkindi.

Mesai arkadaşlarından biri Dedektif D.D.’nin masasına yas-
landı. Ellen O. Aslında Ellen’in tam bir soyadı vardı ama öyle uzun
bir soyadıydı ve içinde o kadar çok sessiz harf vardı ki, bu haliyle
kullanmayı tercih ediyordu. İki yıl önce yeni atanmış bir dedektif
olarak teşkilata katıldığında, birisi ona kısaca O. demiş, o zaman-
dan bu zamana kendisi de dahil hiç kimse bundan rahatsız olma-
mış ve onu Dedektif O. olarak anmaya başlamışlardı.

O., D.D.’den tam on beş yaş daha genç ve yedi kilo daha ağır-
dı. Ama kiloları çok göze batmıyordu. Çekici kara gözleri ve nere-
deyse tarçın renkli ıslıl ıslıl saçları vardı. İlk başlarda teşkilata ye-
ni katılan, bu genç cinsel suçlar dedektifine, erkek dedektifler akıl

hocalığı yapmak için adeta birbirleriyle yarışıyor. Ama O. taleplere cevap vermeyince, teşkilatta hemen lezbiyen olduğu yönünde dedikodular çıkmıştı.

D.D.'nin bu konuda şüpheleri vardı. Ona göre Dedektif O. işinin hakkını sonuna kadar verip, işiyle yatıp işiyle kalkan biriydi. Hatta bu konuda D.D.'den bile daha iyiydi, ki bu herkesin gözünde doğru bir şey değildi. D.D. bunu her ne kadar kimseye –kimseye!– itiraf etmese de, bu çaylak dedektif onu fena halde ürkütmüştü.

Dedektif O. “Sizin şu ölü sapık,” diyerek bu konuyu değmeye başladı. “Hani şu iki sapıktan biri. Dosyaya ben de müdahil olmak istiyorum.”

D.D. elindeki en somut bilgiyle söze başladı: “Sen bir cinsel suçlar dedektifisin, bu ise bir cinayet dosyası.”

“Kurbanlar pedofil olduklarına göre, benim de uzmanlık alanıma girerler. İnan bana, bana ihtiyacınız var.”

D.D., O.'ya ters bir bakış fırlattı. Her ikisi de bu meslekte tartışmalar sürerken, bana inan, demenin doğru bir yaklaşım olmadığını bilecek kadar eskidydiler.

O., D.D.'nin masasının üzerine bir tomar kâğıt koydu. “İlk kurbanın bilgisayarının adli tıp raporu. Dosyayı incelemen için sana üç dakika veriyorum; sonra da bana konuyla ilgili bulgularını aktar. Ki ben zaten çoktan biliyorum.”

D.D. suratını ekşiterek, “Üç dakika mı?” diye sordu. Daha “ilk” cinayetin detaylarını bile okumaya fırsatı olmamıştı. Hâlâ kendisi göreve geldiğinde işlenen cinayeti inceliyordu, o yokken olanı değil.

O. cesurca, “Benim de sadece üç dakikamı aldı,” dedi. Kollarını göğsünün üzerinde birbirine kenetlemişti. Cinsel suçlar dedektifi mavi askılı bir bluzun üzerine beyaz bir gömlek geçirmişti.

Giydiği takımında hiçbir problem yoktu, gayet profesyonel işiydi. Sadece D.D. elini uzatıp gömleğin en üst düğmesini iliklememek için kendini zor tutuyordu o kadar.

Anlaşılan uyku eksikliği D.D.'de dar görüşlülüğe sebep olmuştu ve de bir parça cadaloğ olmasına. Gerçi bu durumda böyle olabilmek için bile fazla yorgundu.

D.D. derin bir iç çekip karşı koymaktan vazgeçti. Önündeki raporu yeniden O.'ya itti. "Pekâlâ, uzman sensin. Ve evet, eğer bu iki cinayet gerçekten birbiriyle bağlantılıysa senden yardım alabiliriz. Elinde ne var?"

O. alenen şaşırmıştı. Belki D.D. de öyle. Daha önce hiç bu kadar kolay ve nazik bir biçimde pes ettiği olmamıştı. *Hıh, benden genç ve güzel olabilirsin ama ben senden daha büyük ve akıllıyım,* demek istiyordu. Ama bu tavır muhtemelen şu anki ortamı bozacakta, o yüzden vazgeçti.

"Pekâlâ," dedi O. ve göğsünde kavuşturduğu kollarını çözdü. D.D.'nin masasının köşesine yerleşip ciddi bir tavır takındı. "Douglas Antiholde, üçüncü dereceden bir seks suçlusuydu. Dört hafta önce evinin kapı girişinde alınının sol tarafına aldığı iki kurşun darbesiyle vurularak öldürüldü."

D.D., "Evet, o kadarını ben de biliyorum," derken bir eliyle de dedektif O.'ya buraları hızlı geçmesi için işaret ediyordu.

"Tamam. Pek çok pedofil, iş çalışma şekillerine geldiğinde birbirinden farklılık gösterebilir. Kimisi tehdit kullanır, kimisi fiziki güç, kimisi de fırsatları değerlendirir. Her ne şekilde olursa olsun, hepsi de hedeflerindeki kişileri 'bir şekilde hazırlamaya' çalışır. Bu yüzden de farklı yollar izlerler ama bunun için günümüzün en son ve en mükemmel aracı internet."

D.D. soğuk bir ifadeyle, "Douglas Antiholde bir internet av-

cısıydı,” diyerek lafı tamamladı. Bir el hareketiyle daha O.’dan hi-kâyeyi hızlandırmasını istedi. Bu kısımları zaten biliyordu.

O., “İnternet avcılarının hedef yaş grubunun kaç olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

D.D., “On dört yaşında kızlar,” dedi.

“Hayır. Beş ve dokuz yaş arası erkek çocukları.”

“Gerçekten mi?” D.D. koltuğunda doğrulmuştu. Pekâlâ, işte bu gerçeği bilmiyordu.

O., “Antiholde’un internet kayıtları bunun tipik bir örneği,” dedi. “Var olan pek çok çocuk sitesinin kayıtlı kullanıcısı. Ayrıca Facebook, Spokeo ve Chatroulette sitelerinde de üyelikleri var. Bilmen gerekir ki, bu adamların çoğu her gün internet başında ciddi bir mesai harcar, yedi gün yirmi dört saat boyunca hiç kalkmadan bununla uğraşırlar. İnternette gezip hedeflerini seçer, bir şekilde iletişim kurar ve sonra da kandırır da kandırırlar. Ve tıpkı birer borsacı gibi her hedefin de kazanç getirmeyeceğini bilirler. Bu nedenle kurbanlarını her zaman takip edip, araştırabilecekleri on, on beş, yirmişer kişilik portfolyo grupları oluştururlar. Hepsinin tuzağa düşmeyeceğinin farkındadırlar. Ama içlerinden sadece biri düşse bile, bu onlar için yeterlidir.”

D.D. bir an için ağzının açık kaldığını hissetti. Daha önce seks avcılarının bu iş için mesai harcayan profesyoneller olduklarını hiç düşünmemişti. Bu derece disiplinli olduklarını da, bu kadar odaklandıklarını da bilmiyordu. “Bu sapıkların çocuklara ulaşmasını engelleyecek bir güvenlik protokolü ya da güvenlik yazılımı yok mu?”

“Hem evet, hem hayır. Beş yaşındaki pek çok çocuk en sevdikleri oyuncakları içeren ve üye olabilecekleri sitelere girerler. Bu siteler anne ve babalara kendi güvenlik protokollerinin içerik-

lerini sunmak zorundadırlar. Bu da genelde sitede zorbalık edenlere karşı sürekli gözlem yapan eğitimli profesyonellerin olduğuna dair bilgileri falan içerir. Siteler bir de bu oyunlarda iletişim limitleri koyarlar. Özellikle de anlık mesajlar konusunda... Mesela sanal A hayvanı, sanal B hayvanıyla diyalog balonlarını kullanarak konuşabilir. İletişim kurabilirler ancak bu sadece site tarafından belirlenmiş kalıp cümlelerle olabilir. Bu da ailelerin güvenlik açısından içlerinin rahat olmasını sağlayan bir yöntemdir. Yani tüylü tatlı bir A hayvanı konuşma balonunun içine, ‘Hey okuldan sonra buluşmaya ne dersin?’ gibi bir cümle yazamaz. Çünkü o cümle kalıp cümlelerin içinde yoktur.

Ama maalesef, burada anne ve babaların gözünden kaçan bir şey var. Bu şekilde bu sitelere katılıp, sanal arkadaşlar edinip, geçirdiğin süre için ödüllendirildiğin sanal dünyanın bir parçası olmak kandırılmanın ilk adımı. Beş yaşında bir çocuk bu durumda internetin güzel bir şey olduğunu düşünmeye başlıyor. Beş yaşında bir çocuk bir internet topluluğunun üyesi olmayı *özel* bir şey sanıyor. Ve beş yaşında bir çocuk ona tamamıyla yabancı olan kişileri arkadaşası olmaya davet etmenin *eğlenceli ve cazip* olduğuna inanıyor. İnternete takılan bir avcı içinse, böylesi bir çocuk sitesi ilk aşamanın gerekli olan tüm işlemlerini fazlasıyla yerine getiriyor. Sonrasında ona kalan tek şey, ortaya çıkıp çocuğu tavlaması oluyor.”

D.D., “Ama nasıl?” diye sordu. “Dediğine göre, sadece belirlenen kalıp cümlelerle iletişime geçebiliyorlar.”

“Elbette. Ama yalnızca o sitelerde. İşte bu yüzden o siteleri hazırlık aşamalarının ilk adımı olarak görüyorlar. Şunu dinle, Antiholde gibi bir adam popüler bir çocuk sitesine, mesela AthleteAnimalz gibi bir siteyi seçiyor. Siteye girip üye oluyor. Sonra, ilk birkaç hafta boyunca üye olan herkesin yaptığı şeyi yapıyor, çılgın

gibi oyun oynuyor. Oyunlar kazanıyor, puanlar topluyor, kazanılması gereken ne varsa kazanıyor. Özellikle erkek çocukları bu oyunlardaki statüye çok önem veriyorlar. Küçük yaşlardan beri kazanmak ve kazananlarla arkadaş olmak istiyorlar. Ve işte Anti-holde tam da o çocukların arkadaş olmak istediği galip oluyor. Böylece sapık, sitenin en popüler, en başarılı üyesi olarak sanal bir kimlik oluşturuyor. Bir anda herkesin çak bir beşlik diyeceği biri oluveriyor. Sonra iş başlıyor.

Sapık diğer oyuncuları gözlemlemeye başlıyor. Özellikle de siteye düzenli olarak girenleri arıyor. Unutma ki, o ciddi bir mesajıcı. Takip etmesi gereken çok yol var, o nedenle siteye arada bir uğrayan kişileri istemiyor. Her gün belirli saatlerde, hafta içleri okuldan sonra ya da akşam yemeğinden sonra düzenli olarak internet kullanan çocukları seçiyor. Yani her gün canı istediğinde bulabileceği bir çocuk.

Sonra arkadaşlık kurmaya başlıyor. Diğer kullanıcıları oyun arkadaşı olmaya ve birlikte oynamaya davet ediyor. Ve yine, mükemmel takım oluşturma seçeneğiyle internet sitesi onun bu işini oldukça kolaylaştırıyor. Sanal savaş oyunlarını bir düşünsene, Anti-holde'un karakteri seni sürekli koruyup kollayan karakter oluyor. Pek çok kez canını kurtarıyor. Bu da senin onun için pek çok kez iyi biri olduğunu düşünmeni sağlıyor. Birkaç hafta içinde, siteye girdiğinde onu görmekten mutlu oluyorsun. Günün belli saatlerinde onun takımında yer almaktan, hatta seni kendi takımına davet ettiğini görmekten, onunla oynamaktan heyecan duyuyorsun. Artık aranızdaki sanal arkadaşlık *ciddiye* biniyor.”

D.D. araya girerek, “Evet,” dedi. “Ama işler hâlâ internette yürüyor. Sanal bir ilişki bu. Tüyler ürpertici ama sonuçta sanal. Ayrıca, sapık çocuğun kendi yaşadığı şehirde olduğunu nereden

biliyor? Yani, daha önce on altı yaşında genç bir kızın ruh eşiyle tanışmak üzere uçağa atlayıp gelmesi için kandırılmaya çalışıldığı hikâyeleri duymuştum. Ama beş yaşında bir çocuktan bahsediyoruz.”

O., “Spor takımları,” dedi.

“Spor takımları mı?”

“Erkek çocuklarını hedef olarak seçmede kullanılan en birinci coğrafik sebep. Eğer Boston’da bir pedofilsen, ilk işin kendilerini Red Sox, Celtics, Bruins ya da Pats hayranı olarak tanıtan çocukları seçmek olur. On seferden dokuzunda hedefi tutturma ihtimalin vardır. Kaldı ki, erkek çocukları spor konuşmaya bayılırlar. İşte yine çocuğun hiç farkında olmadan kendisi hakkında verdiği masum ama önemli bir bilgi.”

D.D. sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Bu çok sapkınca,” dedi.

Dedektif O. omuzlarını silkti. “Sapık olmaları aptal oldukları anlamına gelmez. Bilgisayarlar sadece birer aracı. Biz onları delilleri analiz etmek ve rapor geliştirmek için kullanıyoruz. İnternet avcıları ise kendi hastalıklı evlerinin duvarlarını aşır, senin o güzel, konforlu salonuna girerek, senin ruhun bile duymadan çocuğuna ulaşmak için kullanıyor. Bazıları kendilerine yeni birer site bile kuruyorlar. Hokey oynayan hamsterlar ya da benzeri siteler... A sitesinde aralarındaki arkadaşlığı geliştirdikten sonra, çocuğun kullanıcı adından yola çıkarak kişisel e-posta adresine ulaşmaya çalışıyorlar, ki bu da oldukça basit bir teknik işlem. Sonra çocuğa hokey oynayan hamsterlar sitesine davet etmek için bir e-posta gönderiyorlar. Bunda korkulacak ya da telaşlanacak bir durum yok, özellikle de davet çocuğun haftalardır birlikte oyun oynadığı sevimli A hayvanından geliyorsa. Çocuk hokey oynayan hamster-

lar linkine tıklıyor ve işte o andan itibaren avcının kontrolünde olan ve içeriği daha da tartışılabilir bir siteye katılmış oluyor. O saatten sonra da artık hazırlığın ikinci aşaması başlamış oluyor. Ya da belki de sapık avıyla doğrudan iletişime geçiyor. *Hey, dostum, okuldan sonra buluşup, parkta yakalamaca oynayalım mı?"*

D.D. "Ya da yeni köpeğimi görmek ister misin?" diyerek mırıldandı.

Araya giren O., "İkinci kurban," dedi. "Stephen Laurent. Köpeğimi görmek ister misin oyunu onun eseri. Ve pek çok çocuk ne yazık ki buna çabuk kanıyor. Bildiği birinden bir e-posta alıyor ve teklifi hemen kabul ediyor. Başka bir çocuğun evine köpek görme umuduyla gidiyor, ama gel gör ki onu karşılayan yetişkin bir adam oluyor. Ama yine de köpeği olduğu doğru. Ayrıca çocuklar yetişkinlere karşı kaba olmamaları konusunda eğitiliyorlar. Her ne kadar kendilerini huzursuz hissetseler de, içlerinden bir ses yaptıklarının doğru olmadığını söylese de..." O. omuzlarını silkti. "Devam ediyorlar. Bilgisayarların yardımıyla çocuklarımızı bu hale getiriyoruz."

D.D. kendini çok kötü hissetmişti. Suçları analiz yöntemiyle tartışmaya alışkındı. Ama şimdi gözünün önünde durmadan beş yıl sonraki Jack beliriveriyordu. Alex'le ellerinden geldiğince onu doğru mahallede, kapıda kilitlerle büyütmeyi, doğru okulda okutmayı planlıyorlardı ama onun internete girmesiyle... Oğlunu her yerinde karanlık koridorların ve hastalıklı yabancıların kol gezdiği bir tavşan deliğinde kaybedecekti. Ama bu karanlık koridorlar kendilerine parlak bilgisayar ekranı süsü verecek, hastalıklı yabancılar da rumuzları HarvardCaddesindePatenKaymayaBylrm olan sevimli küçük tavşancıklar olacaktı. Tanrım.

D.D., O.'ya, "Çocuğun var mı?" diye sordu.

Dedektifin yüzü gayet ciddiye. “Dalga mı geçiyorsun? Ben ortalıkta durmadan on iki-on yedi yaş arası kızların internette tanınmadıkları yabancılarca taciz edildiği gerçeğini anlatıp duran biriyim. Emin ol beraberlikler de hiç iç açıcı bir konu değil. Kokteyl partileri için de uygun olduğunu söyleyemem. O halde, insanları benimle aynı odadayken neden akıllı telefonlarına sarılmak zorunda bırakayım ki... neyse ki, kedilerim beni terk etmiyor.”

D.D. bunu hiç düşünmemiştir ama kulağa gayet mantıklı geliyordu. O. ’da kimsenin dinlemek istemeyeceği bir dolu öcü hikâyesi vardı. D.D. kendisi bir cinayet dedektifi olmasına rağmen, bu hikâyelere dayanamıyordu. Hem bir anne hem de bir polis olarak kendini çok güçsüz hissediyordu.

“O halde,” dedi D.D., “Antiholde’un bilgisayar kayıtlarının bir internet avcısı olduğu savını doğruladığını mı söylüyorsun?”

“Profil uyuyor.”

“Peki, Stephen Laurent?”

“Onun da internet kayıtlarına bir göz atmak isterim. Ama sanıyorum ki, bunun için öncelikle senin iznini almalıyım.”

D.D., “Senden o kayıtları da incelemeni istiyorum,” diyerek onay verdi. “Şu anda her iki kurban arasında kurabileceğimiz her türlü bağı ihtiyacımız var.”

“Kurban değil, pedofil.”

“Cinayet kurbanları. Eğer bahsettiğin o sitelere her ikisi de sık sık giriyorsa...”

O., “Asıl sorun,” diyerek araya girdi. “Kim olduklarını nasıl anladıklarında. Yani demem o ki, sitede herkes birbirine oyun için girmiş heyecanlı bir çocuk gibi görünüyor. Tabii ta ki birisi gerçeği görüp asıl amaçlarının ne olduğunu anlayıncaya kadar.”

“Ortak bir kurban mı?” diye sordu D.D. “kurbanı tanıyan birileri mi?”

D.D. dün gece konuştuğu adli elyazısı uzmanını düşünüyordu. Dembowski'nin teorisine göre katil aşırı düzen hastası bir kadındı. D.D. yine de bu düşüncesini dillendirmede. Soruşturmanın gidişatını varsayımlarıyla sekteye uğratmak istemiyordu. Ayrıca görünüşe göre grafoloji varsayımlara dayanan bir daldı. Notu bırakan kişinin Stephen Laurent'ı vuran kişi olduğu da sadece bir varsayımdan ibaretti. Bu da ikinci bir sorunun doğmasına sebep oluyordu. D.D., Dedektif O.'yu dikkatle süzdü.

"İlk cinayetin, yani Antiholde'un olay yeri raporunu okudun mu?"

"Evet, dün gece."

Ah, nerde o eski günler? İşin saat beş paydosuyla bitmediği günler...

D.D., "Katil arkasında yazılı hiçbir belge bırakmış mı?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Stephen Laurent'ın olay mahallinden çıktığımda arabamın üzerinde bir not buldum. Acaba onu oraya katil mi koymuştur diye merak ettim."

Ellen O. kaşlarını çatmıştı. "Ne yazıyordu notta?"

"Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol."

"Ah. Ah, ah, *ah*. Bekle bir dakika. Hemen dönerim."

O. hızla dışarı çıktı. D.D. neler olduğunun merakıyla olduğu yerde beklemeye koyuldu. Bir dakika sonra, O. elindeki birkaç olay yeri fotoğrafıyla dönmüştü. Fotoğraflardan birinde kurban Douglas Antiholde'un cesedi vardı. Bir diğer fotoğrafta cebinden çıkan şeylerin yakın çekim hali vardı. Birkaç bozuk para, bir ataç ve de buruşturulmuş ama üzerindeki yazıların okunması için düzeltilmiş sarı bir not defterine ait kâğıt parçası: *Günü geldiğinde*

herkes ölecek. Cesur ol.

Yazı elyazısıyla, alt tarafı dümdüz olacak şekilde yazılmıştı ve her harf özenle aynı büyüklükte yapılmıştı.

D.D., “Yok artık!” diyerek mırıldandı.

O. bir zafer edasıyla, “Pedofilleri hedef alan bir seri katil,” dedi. “Dosyada ben de varım!”

“Öyle görünüyor,” dedi D.D., “ve bol şans diliyorum. Sana da, hepimize de.”

Dokuzuncu Bölüm

Rüyamda annemi görmüştüm.

Kahverengi-dore renkli ufak bir mutfakta cılız suratını bir perde gibi gizleyen koyu renk saçlarıyla tezgâhın hemen yanında durmuş, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. “Şeker, baharat ve hoş tat, işte küçük kızlar bundan ibaret.”

Rüyamda üç yaşındaydım, bebekler için yapılmış bir mama sandalyesine oturtulmuştum. Sırtım yapış yapış vinil kumaşlı arkalığa yapışmışken, önümde kurumuş yumurta ve bulanık yulaf ezmesi lekeleriyle dolu plastik beyaz bir tepsi vardı. Sandalye öylesine sıkı kapatılmıştı ki, tepsi karnıma baskı yaparak canımı acıttıyordu.

Sandalyeden kalkmak istiyordum. Sızlanıyor, ağlıyor, yaygara koparıyor, kıpırdanıp duruyordum. Eğer minik ellerimi sandalyenin kilitlerine uzatabilseydim, kurtulabilirdim belki. Ama bunu daha önce denemiştım. Sandalyeden kalkmayı başarmıştım da. Ama bu kez de annem kilitlerin yerini değiştirip sandalyenin arkasına denk getirmişti onları. Şimdi artık rahatsız bir biçimde sandalyede tutsaktım ve her ne kadar aç olsam da orada oturmak istemiyordum.

Annemin elinde bir ampul vardı. Ampülü oturma odasındaki kırılmış beyaz lambadan almıştı. Şarkısını mırıldanırken onu yavaşça olduğu yerden çıkarmıştı.

“Şeker, baharat ve hoş tat, işte küçük kızlar bundan ibaret.”

Annem elindeki ampülü mavi kâsenin içine koyup, eline metal bir kaşık aldı ve bütün gücüyle ampule vurdu. Belli belirsiz bir kırılma sesi çalınmıştı kulağıma. Üç yaşında olmayan yetişkin halim ve tutsak edilmeyen halimle o sesin ampulün kırılma sesi olduğunu ancak şimdi anlayabiliyordum.

Tutsak olan üç yaşındaki halim ise kocaman mavi gözleriyle annemin şarkısını mırıldanırken ampülü ezişini seyreliyordu.

Sonra annem kafasını kaldırıp bana gülümsedi.

Kâsenin hemen yanında bir kavanoz fıstık ezmesi vardı. Annem kavanozun kapağını kıvrarak açtı ve sonra da kaşığı içine daldırdı. Aldığı koca bir kaşık fıstık ezmesini mavi kâsedeki ampul kırıklarına ekledi ve karıştırdı.

“Şeker, baharat ve hoş tat,” dedi annem. “Küçük kızlar bundan ibaret.”

Sonra mama sandalyeme yaklaştı ve kâseyi önümdeki sımsıkı beyaz tepsiye koydu. Kâse şimdi artık donmuş bir parça yumurta kalıntısının tam üzerindeydi. Yumurtanın kâsenin altında ezilip çıtırdarak çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Annem son derece şık giyinmişti. Dudaklarında ruj, yanaklarında allık vardı. Kahverengi saçları yeni yıkanmıştı. Saçları sırtından aşağı uzun ve ılık ılık dökülene kadar taramıştı onları. Artık pırıl pırıl parlayan kahverengi-kızıl bir şelale gibi gözüküyordu.

O saçlara dokunmak istiyordum. Avuçlarımın arasına almak, annemin o daha yumuşak, sevecen yüzünü görmek istiyordum.

Annem güzeldi. Bu beni hem büyülüyor, hem de korkutuyordu.

Annem şarkısına devam edip, “Şeker, baharat ve hoş tat,” dedi. “Ah, ama Charlie tatlım, hoş kızların sonu çabuk gelir. Sonunun çabuk gelmesini istemiyorsun, değil mi? Dünya cesur küçük kızlar ister, güçlü küçük kızlar. Şeker, baharat ve kırık cam, işte küçük kızlar bundan ibaret olmalı.”

Böyle diyerek kaşığı kâseye daldırdı. “İşte uçak geliyor. Hadi Charlie. İyi bir kız ol bakalım. Aç ağzını. Uçak geliyor, hanımış ambar, vuuv, vuuv, vuuv...”

Sonrasında hatırladığım kan kustuğumdu. Hemen acil servise gittik. Hemşireler hemen etrafıma toplanıp, beni içeri almışlardı. Her yerime bakmışlar, muayene etmişlerdi. Doktor gözlerime bir ışık tutmuştu. Bir yandan karnımı tutuyor, bir yandan da inliyordum ama ağlamıyordum. İyi kızlar cesur olurdu. İyi kızlar güçlü olurdu.

Ağrım, şiddetli kramplarım, gözümü açtırmayan bir ishalim vardı. Yüzüm ter içinde yanıyordu. Ama söz vermiştim; söz, söz, söz, tek damla gözyaşı dökmeyecektim.

Güzel, güzelliğiyle etrafa ışık saçan annem doktora, “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” diyordu. “Sadece bir saniyeliğine arkamı döndüm, yeniden döndüğümde elindeki ampulü yiyordu. Doktor, ciddiyim, nasıl bir çocuk ampul yiyebilir ki?”

İyi kızlar cesurdur. İyi kızlar güçlüdür.

“Yalnız bir anne olmak kimi zaman çok zor. Yani, o çok sevdiği fıstık ezmesi sandviçini yapmak için mutfağa daha yeni girmiştim. Sonra da çamaşırları yıkamış, oturma odasındaki oyuncakları toparlamış ve banyoyu temizlemiştim. Ve evet, ampullerden biri patlamıştı. O yüzden değiştirmek üzere onu çıkarmıştım ama ina-

nın aklıma hiç bunun olabileceği gelmedi. Hiç düşünemedim... Üzgünüm, çok üzgünüm... Ağlamak istemiyorum. Ama o kadar uzun süredir uyuyamadım ki. Kızımın ne kadar yaramaz, hareketli olduğunu bilemezsiniz... Şimdi başımıza bir de bu çıktı ve bizim sosyal güvencemiz bile yok ve çok üzgünüm. Biraz oturabilir miyim?"

İyi kızlar cesurdur. İyi kızlar güçlüdür.

Doktor annemin omzuna hafifçe dokundu ve sonra da her şeyin hallolacağını söyledi. Anneme onun elinden geleni yaptığını ve onu anladığını söyledi.

Bense yan dönüp, karnımı tutarak bir kez daha kan kustum.

Konuşmak istiyordum. Sesime yeniden kavuşmak istiyordum. Ama dilim şişmiş, yanaklarım parçalanmıştı ve boğazım yanıyor.

Başucumda bir hemşire daha vardı. Elindeki soğuk bir bezle durmadan ağzımı siliyor, nazik parmaklarıyla alnıma dokunuyordu. Gözlerimi ona diktim. Kara saçlar, kara gözler. Güzel bir yüz. Konuşmalıyım. Bunu çok istiyorum. Ağzımı açmaya çalıştım. Bunu yapmam gerektiğinin, çaresizce buna ihtiyacım olduğunun farkındaydım. Konuşmalıydım, konuşmalıydım.

Ampulden değil ama fıstık ezmesinden bahsetmeliydim.

Söylemem gereken bir şey daha vardı. Ah bir söyleyebilseydim...

İyi kızlar cesurdur. İyi kızlar güçlüdür.

Ağzımı açtım.

Ama hemşire arkasını döndü. Sanki niyetimi anlamış gibi odanın diğer ucuna gitmişti. Annemse doktorun omzunun üzerinden bana bakarak zafer kokan bir ifadeyle gülümsüyordu.

Gözlerimi Cambridge'teki kiralık odamda zifiri bir karanlığa açtım. Kalbim delicesine çarpıyordu. Saçlarım terden sıırılsıklamdı. Üzerimdeki gri bluz terle üzerime yapışmıştı.

Aklımdaki kelimeler halen dilimin ucundaydı. O zaman söylemeyi asla beceremediğim sözler... Hatırlamamın yıllar aldığı ama bir daha da aklımdan çıkmayan sözler:

Bebek ağlıyor.

Tek söylemek istediğim buydu. İçimdeki çaresiz güdüyle doktora, hemşireye, birilerine söylemek istediğim buydu. Gerçi teoride hatırladığım bir bebek yoktu. Teoride, annemin tek bebeği bendim.

Bebek ağlıyor.

Koridorun ucunda, diye düşündüm bir an. Ve bir anlığına aklımda bir isim, burnumda bir koku, bir anının hayalinin hayali canlanıverdi. Bir kız bebek. Ağlıyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Sanki işe yarayacakmış gibi ellerimi göz çukurlarıma bastırdım. Hatırlamak için mi yapmıştım bunu? Yoksa unutmak için mi?

Bunu hiç bilemedim. Bunca yıl sonra bile, bunu hiç bilemedim.

Annem canımı yakardı. Bunu biliyordum. O iyi değildi. Çok hastaydı, öyle ki yaptığı o son olaydan sonra dönmek üzere uzaklaştırılmıştı. Sanırım bir akıl hastanesine gitti. Çünkü hasta insanlar genelde oraya giderlerdi. Ve mahkemenin ardından hapse de gidecekti hatırladığım kadarıyla.

Annem uzaklara gitmişti. Nancy Teyze beni hastanede gördüğü ilk gün böyle demişti bana. Ben de bir daha bu konuyu hiç açmadım. Annemin adını anmak sanki uyuyan şeytanı uyandırmak-

miş gibi hissediyordum. Bu yüzden ben hiç sormadım, Nancy Teyze de hiç anlatmadı.

Kötü bir şeyler olmuştu. Her zamankinden daha kötü. Ve ben ne olduğunu çok iyi biliyordum. İçimde, derinde bir yerlerde her şeyin farkında olduğumun bilincindeydim, aslında *her şeyi* dün gibi hatırlıyordum. Ama ne hatırladığımı hatırlamak istemiyordum. Yaptım da. Bilerek ya da bilmeyerek geçmişimi almış, paketleyip bir daha hiç ortaya çıkarmamak üzere kaldırmıştım, unutmuştum.

Belki yaşadıklarımın baş etmenin en iyi yolu bu değildi. Ve bu bunun bazı sonuçları olmayacağı anlamına da gelmiyordu. Anlaşılan o ki, aklınızdakilerin bir kısmını bir kez sildiğinizde, artık neleri silmek istediğinizin kontrolünü elinize alamıyorsunuz. Bugüne dek, aklımda kalan her şey hep tesadüfi olmuştu. Zaman, günler, haftalar aklımdan uçup gidiyordu. En yakın arkadaşlarımla yaptığım konuşmalar, hayati değer taşıyan final sınavından önceki son ders, hatırlamak istediğimde hiç orada değillerdi.

Jackie ve Randi kafam bedenime yapışık olmasa, onu bile bir yerlerde unutacağım diye benle dalga geçiyorlardı. Ben de derin düşüncelerle onlarla birlikte bu duruma gülerdim. Gerçekten Jackie beni dün gece aramış, onunla tam iki saat konuşmuş ve sonra da ne konuştuğumuzu unutmuştum, öyle mi? Randi bana yakışıklı Tom Eastman'le ilk buluşmasını her şeyiyle anlatmıştı ve ben şimdi tek bir detayı bile hatırlayamıyordum, öyle mi?

Bunu ancak işletim sistemindeki bir arıza olarak tanımlayabildim. Yani belleğimdeki son sekiz yılı silmek için kendimi paralandığımda bazı hataların olması da normaldi sanırım. Ayrıca, her ne kadar zihnimdekileri tutmuş, unutmuş ya da görmezden gelmiş olsam da, hatırladıklarım her geçen gün bir önceki güne göre daha fazlaydı.

Muhtemelen endişemin artmasıyla zihnimdekiler de giderek canlanacaktı. Sonra geçmiş bir şekilde rüyalarım sızacaktı. Tıpkı bir zamanlar sıksa deli bir annenin, sıksa yalnız kızıyla yaşadığı bir filmin makarasının makaslanmış birkaç parçası gibi zihnimde can bulacaktı. Ve o anne kızını cam kırıklarıyla besliyor, mutfak çekmecelerinde parmaklarını eziyor, dik merdivenlerden aşağı yuvarlıyordu. Çünkü küçük kızlar cesur ve güçlü olmalıydı.

Ta ki o küçük kız gün gelip de büyüüp, güçlü, cesur bir kız olup, savaşı kazanıncaya dek.

Bu hissi iliklerime kadar hissediyordum. Annem bir şey yapmıştı. Ama savaşı ben kazanmıştım.

Ve artık annemi sormuyordum, çünkü kalbimin derinliklerinde, alacağım cevabın duymaya hazır olmadığı şeyler anlatacağını biliyordum.

Bebek ağlıyor:

Kız. Bir oyuncak ayı. Beyaz farbalalar, pembe puantiyeler... *Şeker, baharat ve hoş tat.*

Hatırlama. Unut gitsin. Aklından çıkar. Geçmiş ne güzellik getirebilir ki, hele de benimki gibi bir geçmiş? Kaldı ki oyunun tam da bu aşamasında, bana ne puan kazandırır?

Avcıya yem olmuş bir kadının sona ihtiyacı yoktur. Avcıya yem olmuş bir kadının sadece savaş hünelerine ihtiyacı vardır.

Aniden yataktan kalkıp, karanlık odamdaki saate baktım. 21 Ocak akşamı saat 20.00'ye kadar ne kadar sürem kaldığını hesapladım. İşte o an benim için sıfırıncı saatti. Katilim en sonunda beni bulmuş olacaktı.

Yetmiş sekiz saatim kalmıştı.

Üzerime antrenman kıyafetlerimi geçirip Tulip'in tasmaını aldım ve koşmaya hazırlandım.

Babam Boston'da yaşıyor. Nancy Teyzemle bugüne dek yaptığımız tek kavga da onunla ilgili. Yine de bu konu pek konuşulmayan, pek hatırlanmayan bir konu. Ama evet, bir babam var. Zengin biri üstelik. En son duyduğuma göre beşinci ya da altıncı karısıyla beraber. Kardeşlerim de var, daha doğrusu üvey kardeşlerim. Onlarla hiç tanışmadım ve eminim ki babam onlara da ancak bana yaptığı kadar babalık ediyor.

Babamın babalıktan anladığı sperm bağışından farksız. Güzel bir kız görür, onunla yatağa girer. Kız yeterince gençse, yeterince güzelse, estetik açıdan yeterliyse belki evlenebilirler de. Ta ki başka bir güzel kalbini çalana kadar. Bu durumda tek açıklama şu oluyor: Hey, o bir erkek, elinde değil.

Sanıyorum ki annemle de Bretton Ormanları'ndaki Washington Dağ Otel'i'nde tatil deyken tanıştılar. Annem o zamanlarda on yedi yaşındaydı ve otelde kat görevlisi olarak çalışıyordu. Babam ise otuzundaydı ve kendine eğlence arıyordu. Nancy Teyze'nin anlattığına göre annem ona hamile olduğunu söylemiş. Ama babam onunla evlenmemiş, tek yaptığı para göndermek olmuş. Sperm bağışçısı, çek yazıcısı... Ne harika bir adam ama...

Bakımımı hiçbir zaman üstlenmemiş, merak da etmemiş. Yani hikâye böyle ve henüz yolun başındayken annemle irtibatı kopmuşlar, ki bu beni çok şaşırtmıştı. Babam annemi bırakmıştı belki ama annem onun gitmesine nasıl izin vermişti anlayamıyordum. Belki durdurmak istemişti ama annem onun için ancak bir dağfaresi olabilirdi. Ne de olsa o büyük şehirde yaşayan bir finans adamıydı, paralıydı, daha da çok kazanıyordu, kibrine sarıp sarmallığı bir değer sistemi vardı. Annemin hiç şansı yoktu belki de.

O geceki olaydan sonra sanırım New York polisi ilk onu aramıştı. Annem onu her ne kadar telefonu olmasa da acil durumda aranacaklar listesine yazmış olmalıydı. Ama polisler akıl hastası yirmi beş yaşında bir kadından çok daha zekiydiler. Bu yüzden birkaç günde izine ulaşmayı başarmışlardı. Ne var ki babam yurtdışındaydı. Paris'te mi, Londra'da mı, Amsterdam'da mıydı? Hatırlamıyorum.

Babam polisleri Nancy Teyzeme yönlendirmişti. Nancy Teyzem de hiç düşünmeden, hiç görmediği yeğeni için sorumluluk alma yüceliğini göstermişti. Nancy Teyze o zamanlarda da bir pansiyon işletiyordu. Haber ansızın geldiğinden New Hampshire'ın yabani ormanlarından New York'un yaban hayatına gelmesi birkaç gününü almıştı.

O günler benim için halen çok bulanık. Gözlerimi bir hastane odasında açtığımı hatırlıyorum. Hâlâ yaşıyor oluşuma şaşırmıştım. Sonraki hissim ise derin, çok derin bir hayal kırıklığıydı.

Yatağımın hemen başucunda bir sosyal hizmet çalışanı vardı. Keskin, köşeli yüzünü ortaya çıkaran kısa siyah küt saçları vardı. Nazik birine benzemiyordu pek. Anaç tavırları yoktu. Sert bakışlıydı ve geveleyerek konuşuyordu.

Doktorlar apandisini almışlardı, hatta belki aldıkları başka şeyler de olmuştu. Görünüşe göre, senelerce cam ve düşük dozlarda fare zehri yemek iç organlara hiç iyi gelmemişti. Ama yanımdaki sosyal hizmet çalışanı hızla iyileştığimi söylemişti. Daha iyi olacaktım.

Bu hisle yine derin, çok derin bir hayal kırıklığı yaşadım.

Ben o kadınla hiç konuşmadım. Hemşirelere de, doktorlara da tek kelime etmedim. Hepsi bana ihanet etmişti. Beni yaşamaya zorlamışlardı. Bu yüzden onlardan nefret ediyordum.

En nihayetinde teyzem gelmişti. Elimi tuttuğu an artık annemin kızı değil teyzemin yeğeniydim.

Başıma gelen en güzel şey buydu.

Nancy Teyze, annemin ondan altı yaş büyük kız kardeşiydi. Kıvrır kıvrır, kısacık gümüş beyazı saçları vardı. Dediklerine göre bizim ailede erken yaşta saç ağarması irsiydi. Tıpkı mavi gözlerin ve güçlü çene yapısının olduğu gibi. Ama beyaz saç teyzeme çok yakışıyor, onun o mavi gözlerini, çıkık elmacıkkemiklerini ortaya çıkarıyordu. Bu gerçek teyzemin çok da umurunda değil gibiydi. Annem erkeklerin ilgisine ne kadar düşkünse, teyzem de onları kendinden uzak tutmaya o kadar düşkündü.

Anne ve babaları trafik kazasında öldüklerinde –ki New Hampshire’da her yerde yolunuza geyik çıkabileceğinden yavaş gitmenizi söyleyen pek çok tabela vardı– teyzem ailenin ebeveyn rolünü üstlenmişti. Annem o zamanlarda da hırpani bir çocukmuş. Teyzemse daha o zamanlardan sorumluluk sahibiymiş. Annemin ve teyzemin ilişkilerinin annem Bostonlu bir finansçıdan hamile kalmadan önce de gergin olduğunu söylememe bilmem gerek var mı?

Her ikisi de farklı hayatlar sürüyorlardı, ta ki bir gün telefon çalıp da teyzem bir olayın yaşandığını ve bir yeğeni olduğunu öğrenene kadar. Ondan sonrası onun için bir kez daha yeni bir hayat demekti.

Tüm çocukların aksine ben teyzemi hiç takdir etmedim. Ta ki bir gün benim kendi telefonum çalıp, bir olayın, bir trajedinin, beklenmedik bir kaybın haberi bana da iletilene kadar. İşte o an bana yol göstermesi için teyzeme yöneldim, çünkü annemin kızı olmak ve teyzemin yeğeni olmak arasında verilen seçeneği, teyzemin yeğeni olmaktan yana kullanmıştım.

Teyzem cesurdur. Teyzem güçlüdür.

Kırık cam parçaları çiğnemek de neymiş?

Azıcık bir yardımla New Hampshire dağlarında hiçbir sağlık güvencesi olmadan kahvaltı ve yatak hizmetli bir pansiyon işletmek ne zor. Öye bir yer hayal edin ki , ocak ayında sıcaklıklar eksi yirmi derece ve Bostonlu misafirlerin valizlerine koymayı unuttukları her şapkanın, her atkının ve eldivenin suçlusu sizsiniz.

Tulip ile kavşakta yavaşlayıp ışığın değişmesini beklerken ve sonra da yaya geçidinden hızla koşarken teyzemi düşünüyordum. Bana kalırsa o, 21 Ocak'ta hayatını değiştirecek daha iyi bir telefon almayı hak ediyordu.

Şimdi on kilometrelik koşumda kalbim delicesine çarpıp, yüzümden ter damlarken, yanımda koşan köpeğim ve kışkımdaki silahımla teyzemin beni görmesini hiç istemezdim.

Çünkü bana ilk bakışında gerçeği görecekti. Çarpışmayı kazansam da, savaşı kaybettiğimi anlayacaktı: Çünkü ben de mosmor gözlerim, çökmüş yanaklarım ve ketum suratımla tıpkı annem gibiydim.

İçimde taşıdığım o dağlar beni terk etmişti. Teyzem de öyle. Koca bir şehirde ıssız ve bir paranoyayla savaşırken hiç olmamam gereken biri olmuştum.

Bugünlerde ben annemin kızıydım.

Sadece artık kırık cam parçaları çiğnemiyordum o kadar.

Üzerimde 22 kalibrelik bir yarı otomatik taşıyordum ve bu akşam saat 19.00'dan sonra bu aleti nasıl kullandığımı bir kez daha ispat edecektim.

Onuncu Bölüm

Merhaba. Benim adım Abigail.
Seninle tanışmış mıydık?
Endişelenme, yakında tanışacağız.
Merhaba. Benim adım Abigail.

On Birinci Bölüm

Rhode Island Eyalet Dedektifi Çavuş Roan Griffin bir ayı kadar gür sesli ve bir kaya parçası kadar yapılıydı. İriyarı bir adamdı. Sanki nice sumo güreşçileri devirmiş, nice küçük arabayla ağırlık çalışması yapmış ve de nice defans oyuncusuyla kafa kafaya mücadele etmiş gibiydi. Yakışıklıydı da aynı zamanda. Yıllar önce *Providence Journal* gazetesi ona, polisin ödüllü yeni üniformalarını tanıtmak üzere çıktığı Dave Letterman'ın şovunun ardından Memur Mavi Göz lakabını takmıştı.

İşin aslı Rhode Island Eyalet Polisi, New England'ın en yakışıklı polislerine sahip olmasıyla ünlüydü. Bunu nasıl yaptıklarını kimse bilmiyordu. Belki de şehirde kalıplarından geniş omuzlu, koca göğüslü, kare çeneli erkekler döken bir fabrika vardı. Her ne şekilde olursa olsun, ne zaman Rhode Island polisiyle işbirliğine gitme fırsatı doğsa, Massachusetts'in kadın memurları adeta bu fırsata atlıyorlardı. Tıpkı, üçünün de yaptığı gibi.

D.D. şu anda Griffin ile telefonda konuşuyordu. Bu çok ayıptı gerçekten çünkü Rhode Island'ın polis merkezi sadece bir saat güneydeydi ve Providence'ın Federal Tepesi'nde pek çok güzel restoran vardı... D.D. iç geçirerek, *güzel manzarayı da, İtalyan yemek-*

lerini de kaçırdım, diye düşündü. Bu yeni ve değişmiş hayatı için gerçekten büyük bir kayıptı.

Griffin evli bir adamdı. Aslında bu ikinci evliliği idi, çünkü ilk karısı kanserden ölmüştü. İkinci karısı Jillian adında sarışın bir reklam yöneticisiydi. D.D. onunla hiç karşılaşmamıştı ama onu gazete sayfalarından tanıyordu. Jillian sekiz yıl önce College Hill tecavüzcüsünün elinden zor kurtulmuştu ama küçük kız kardeşi onun kadar şanslı olamamıştı. Nihayet olayların suçlusu yakalandığında Jillian kurbanların birbirlerine dava boyunca destek olmaları için bir “Hayatta Kalanlar Grubu” kurmuştu. Ne var ki dava hiç görülememişti, çünkü zanlı mahkeme girişinde silahla öldürülmüştü. Ve Jillian ile grubundaki arkadaşları bir anda halkın sempatisini kazanan kurbanlardan cinayetin baş zanlılarına dönüşmüşlerdi.

İtiraf etmek gerekirse, D.D. o günlerde bu davayı en az Nancy Grace kadar büyük bir ilgiyle takip ediyordu. Özellikle de sözüm ona tecavüzcünün cinayetinden sonra, başka bir kadının saldırıya uğramasıyla işler daha da karışınca onları tüm dikkatiyle takip etmişti. Cidden, D.D. kimi zaman bu işte gerilim yazarlarının bile kaleme almakta zorlanacağı hadiseler yaşandığını düşünüyordu.

Griffin ve Jillian’ın iki erkek çocukları vardı. Biri dört, biri altı yaşındaydı. Küçük olan Dylan tıpkı babasının bir kopyasıydı ve tam bir futbol âşığıydı. Altı yaşındaki Sean ise son zamanlarda yemek yapmaya merak salmıştı. Hatta dün gece tüm aile için kuzu kafesi pişirmişti.

Griffin, “Nar pekmezi marinesinde,” diyerek tamamladı. “Gerçi bu konuda annesinden yardım aldığı konusunda şüphelerim var.”

D.D., “Daha altı yaşında. Fırın tepsisini fırına nasıl koyuyor ki?” diye sordu.

“Ah,” dedi Griffin lakayt bir gülüşle. “Ben veriyorum,” dedi.

“Peki ya kızgın fırın... tehlikeli değil mi?”

“Jillian da fırından çıkarma konusunda üzerine düşeni yaptı. Ocakta dışının kızarması için de yardımcı oldu. Ama tarifi bulan Sean’dı...”

“Nereden buldu? Mizah dergisinin arkasından falan mı?”

“Kütüphaneden bir yemek kitabı almış. Sean tam bir nasıl çocuğudur. Abartmıyorum, eve elinde hep nasıl bahçe ekilir, nasıl robot yapılır, nasıl tekne çakılır gibi kitaplarla gelir. Şimdi de tahmin ettiğin üzere elinde nasıl yemek yapılır kitabı var.”

“Kuzu kafesi. Gerçekten çok ilginç.”

“Tanrım, harikaydı. Şimdi artık onu Johnsons and Wales Aşçılık Fakültesi’ne göndermek için para biriktirmeye başlayabilirim.”

“Ben henüz Jack’in yemek konusunda bir yeteneği olup olmadığını bilmiyorum,” dedi D.D., “ama dün gece bana şerbet yerine geçebilecek bir şeyler fırlattı.”

Griffin bir kahkaha patlattı. İşte anne, baba ve polis olmanın en güzel yanı buydu, hiçbir şey onları iğrendiremiyordu. D.D. tüm gününü bebek bezi hikâyeleri anlatarak geçirse de dedektif arkadaşları bunu gayet eğlenceli bulabiliyorlardı. D.D. bu yüzden kimi zaman normal insanların nasıl yaşadığını merak ediyordu.

Griffin, “Gece yeterince uyuyor mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Arabayla dolaştırmayı dene.”

“Hayır. Direksiyon başında uyuyakalırım diye ödüm kopuyor.”

“Peki ya gün içerisinde? Şekerleme yapıyor mu?”

“Bazen. Kucağına aldığı anda ya da ana kucağındayken içi geçiyor.”

“Pekâlâ,” dedi Griffin. “Dylan da yeni doğduğunda çok fazla uyumazdı. Onu arabanın koltuğuna oturtup gezmeye çıkarır, bitkin düşene kadar gezdirirdim. Sonra da eve döner, halen bağlı olduğu ana kucağından almadan öylece beşiğine yatırırdım. Haftalarca bu yöntem işe yaradı. Çok geçmeden de artık ana kucağı olmadan, doğrudan beşiğine yatırmaya başladık. Belki de önce ana kucağıyla yatmak beşiğine alışmasına yardımcı oldu. Nereden bileyim ben, ama işe yaramıştı.”

D.D. dudaklarını büzerek onayladı onu. “Denemeye değer görünüyor. Ya da hiç uğraşmadan gidip kendimi bir akıl hastanesine kapatmak en iyisi sanırım.”

D.D. ağzından çıkanın son anda farkına vardıysa da artık çok geçti. Griffin de daha önceden şu torbacı katille yaşadığı olay yüzünden ruhi çöküntü yaşamış ve bir süreliğine rapor alarak işinden ayrılmak zorunda kalmıştı.

Griffin ise bu sözden hiç etkilenmemişçesine güldü. D.D. bunu Griffin’in yeni ailesinin ona iyi geldiğine bir işaret olarak algıladı. En azından öyle umuyordu. Griffin hem çok iyi bir insan, hem de işinin ehli bir dedektifti. Eğer o mutluyorsa, herkes için bir umut var demekti.

D.D., “Pekâlâ,” dedi. “Çocuklar da iyi olduğuna göre, ben aslında seni bir dosya hakkında aradım. İki yıl önce Providence’da öldürülen Randi Menke’nin dosyası. “Sanırım sen zaten bir numaralı zanlıyı sahtekârlık suçuyla soruşturduğundan eyalet polisi de işin içine girmiş oldu.”

“Jon Menke,” dedi Griffin hemen. “Pislik herif.”

“Sence cinayeti o mu işlemiştir?”

“Tam her şeyi onun yaptığına dair kariyerim üzerine bahse girmek üzereydim ki, bir sene sonra gelen bir cinayet haberi bu

tezimin elimde patlamasını önledi.”

“Jackie Knowles,” diyerek tamamladı D.D., “sen de duyduğun demek.”

“Çoğu kez. Bir arkadaşları daha vardı... Charice miydi, Chartreuse muydu?”

“Charlene. Charlie.”

“Evet o.” Griffin parmaklarını telefona vurmuştu. “Charlie bir şey bir şey Grant. Pek çok kez bizim merkeze geldi. Adaletin bir an önce yerini bulmasını istiyordu.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Griffin bir kez daha iç geçirdi. “Kahretsin, çoktan ocak ayının on sekizine geldik. Yirmi birine sadece üç gün kaldı. Lanet olsun...” Griffin söylenmeyi bıraktı, en sonunda aklındakileri toparlamışa benziyordu. “Pekâlâ, ama sana yalnızca Providence’daki olay yeri ile ilgili bilgi verebilirim. Gerçi orada da çok fazla bulgu olduğunu söyleyemem. İhbarı ilk alanlar eve gittiklerinde, her şey gayet olağanmış. Ön kapı kapalı ama kilitli değilmiş. Kadının cesedini oturma odasında bulmuşlar. Kadın sadece baygın gibi duruyormuş, öyle ki arkadaşlardan biri kalp masajı yapmak üzere eğilmiş. Ancak o anda boynunda morluklar olduğunu ve öldüğünü fark edilmiş.”

“Üzerinde kıyafetleri var mıymış?”

“Üzerinde oldukça kaliteli koyu yeşil bir eşofman takımı varmış; eşofman altı, uzun kollu beyaz tişört ve de pantolonun takımı bir eşofman üstü. Havlu beyaz çoraplar, L.L. Bean marka terlikler. Dedektiflerden biri gayet rahat kıyafetler demişti. Sanki tamamen artık uyumaya hazırlanıyormuş da, beklenmedik bir misafir kapıyı çalmış gibi.”

D.D. bunu şöyle bir düşündü. Kadınlar erkek arkadaşlarını

genellikle üzerlerinde eşofman, ayaklarında havlu çorapla beklemezlerdi. D.D. de dedektiflerin teorilerine hak vermeden edemedi. Randi yatmaya hazırlanıyordu.

“Peki ya televizyon?” diye sordu D.D., “memurlar geldiğinde televizyon ya da ışıklar açık mıymış?”

“Televizyon da, tüm ışıklar da kapalıymış.”

“Düğmelerde parmak izi araması yapmak gerekti.”

“Hadi canım,” dedi Griffin dalga geçercesine. “Yok. Sapıgın ellerinde ya eldiven vardı ya da daha başka bir teoriyle evi önceden tanıyordu. Kendini rahat hissediyor olmalıydı. Şanki adam bir anda belirivermiş, görevini yapmış, sonra da ortalığı toparlamış gibi. Belki de ışıkları söndürdü, yerleri sildi, mutfığı temizledi. Ama ev kesinlikle derli topluydu. Tabii eğer ortadaki cesedi saymazsak.”

D.D., “O halde bir arbeye yaşanmış olabilir,” diyerek savını öne sürdü. “Belki de Randi canhıraş bir mücadele verdi. Belki de bu yüzden saldırgan ortalığı toparlamak zorunda kaldı.”

“Belki de ama kurbanın bedeninde hiçbir belirti yok. Karşı koyduğuna dair ne bir yara, ne de ezik var cesedinde. Sonuçta, sanki adam içeri girmiş ve boğazına yapışmış gibi. Hepsi bu.”

“Saldırgandan birkaç kez adam diye bahsettin. Yani sen erkek olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Adli tıp uzmanının tahmini bu yönde. Birisini bilek gücüyle boğmak hiç de kolay bir iş değil. Bunun için kas gerektiği gibi, parmak gücü de gerekir. Randi bir atmış beşlik boyu ve elli beş kiloluk ağırlığıyla ortalama cüssede ve haftada dört kez pilates yapan bir kadındı. Teorik olarak, onu bu derece kolay alt edebilmesi için saldırganın daha iri ve güçlü olması gerekir.”

D.D. dudaklarını büzdü. “Peki, Jon Menke olabilir mi?”

Griffin, “Çakal mı?” diye söylendi. “Bir seksen iki boyunda, seksen altı kilo, fiziken çok fit ve haftanın dört beş günü spor yapan bir tip. Görünüşe göre bir doktor olarak görünüşüne önem veriyor ve bayan meslektaşları da bu yönünü fazlasıyla takdir ediyor.”

“Çapkın biri mi?”

“Tek eşli olmadığı kesin.”

“Randi de bunu biliyor muydu?”

“Anlaşılan o ki, boşanma sebeplerinden biri de bu. Diğer sebep ise karısını öldüresiye dövüyor oluşu.”

D.D., “Delilin var mı?” diye sordu sertçe.

“Ah, evet. Randi’nin bu konuda hakkını vermek lazım. Piç kurusundan ayrılmadan evvel ödevini iyi yapmış. Acil yardım hattını arayıp tavsiyeler almış. Avukatını tutup işe koyulmadan önce, bir kasayı ağzına kadar fotoğraf ve hastanelerden aldığı raporlarla doldurmuş. Ve inan bana, Menke bu durum karşısında deliye dönmüş. Randi adamın adını sadece dayakçı kocaya çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda nafakasını da alarak bir darbe daha vurmuş. Evet, bu durumda Menke’nin karısını öldürmek için çok ciddi sebepleri var ve bu işi yapmak için yeterli donanıma da sahip.”

“Ama...” dedi D.D. ağır ağır konuşarak.

Griffin, “Suç anında başka yerde olduğunu ispat edebiliyor,” diyerek yanıtladı. “Bir kokteyl garsonu... Muhtemelen Joe’nun kaslarını, çek defterini ve Porche’unu gören o güzel ve tatlı şey, adamın aile içi şiddet geçmişini tamamen kafasından silip atmış olmalı. Öyle olmalı ki, her ikisi de o gece bir bardaymış ve bunun doğruluğuna dair pek çok şahitleri var. Yani, bu konuda elimiz kolumuz bağlı.”

D.D. bir an düşündü. “Adamın karısına pek çok kez şiddet

uyguladığını söyledin, öyle değil mi?”

“Aynen öyle. Patlamış dudaklar, mor gözler, dağılmış bir diz-kapağı. Adamın karısını tekmelediğine dair izler.”

“O halde adamımız öfke kontrolü yapamayan biri.”

“Evet.”

“Ama olay mahalline bakıldığında...”

Griffin, “İş sanki kontrolü hiç elden bırakmayan biri tarafından yapılmış gibi,” diyerek ona hak verdi. “Menke’nin bu işten sıyrılışının bir diğer sebebi de bu. Bir yandan, onu bu konuda suçlu bulmak çok doğru görünüyor. Başka bir yandan ise, cinayet onun eseri gibi durmuyor. Öyle olsa, olay yerini altüst ederdi. Ayrıca kriminologların dediğine göre, en sonunda eşlerini öldüren dayakçı kocaların pek çoğu cesedi tahrip etmeyi seviyorlar. Ya kurşunu yüzlerine sıkıp suratını dağıtıyorlar ya da pek çok bıçak darbesiyle vücudunu delik deşik ediyorlar. Ama bu... bu cinayet büyük bir soğukkanlılıkla işlenmiş. Bu durumda bir diğer teorimiz kiralık katil olgusu ortaya çıkıyor.”

D.D. gözlerini kocaman açarak, “Aaa,” dedi. “Yani Menke kafası haddinden fazla çalışan karısını öldürmesi için birini mi tuttu?”

“Aynen öyle. Benim savım o yönde. Şu an için ipi göğüsleyen teori, hatta belki de şimdiye kadarkilerin en iyisi bu. Ama ortada bulunan bir para trafiği yok. Federaller Menke’yi o dönemde aynı zamanda ilaç sahtekarlığı konusunda da soruşturmaktaydılar, bu nedenle adamın para trafiği çok uzun ve karmaşık. İkinci bir iş olarak ilaç işi yaptığına dair ciddi şüpheler var. Bu da Menke’nin hiçbir zaman ispatlayamayacağımız bir nakit para ve daimi müşteri listesi olduğu anlamına gelir. Bu durumda kiralık katil tutmuş olması en muhtemel senaryo gibi duruyor.”

“Peki, onu dolandırıcılık şüphesiyle içeri aldınız mı?”

“Federaller aldılar. Ama bundan da bir şey çıkmadı. Buzdağının görünen kısmını buldularsa da görünmeyen kısmı kaldı. Ama bu yine de doktorun tıp lisansının iptaline ve saat üç ile beş arasında Federaller Kulübü için çalışmasına engel olamadı. Eğer daha detaylı bilgi istiyorsan Boston FBI Ajanı David Riggs ile görüşebilirsin. Dolandırıcılık soruşturmasını yürüten oydu.”

“Menke’ye karısını öldürmüş olabileceğini söylediğinizde tepkisi ne oldu?” diye sordu D.D., “birden asabileşti mi yoksa ki birlendi mi?”

“Moral olarak çökmüş gibiydi daha çok. Ona sanki çok düşküdü, aksini nasıl söyleyebilirdik?”

“Ah, moral olarak çöküntü. Dayakçı bir koca için hep iyi bir seçenek olmuştur. Zoru denemeye kalktı desene.”

“Adam bir doktor biliyorsun.”

Hem D.D., hem de Griffin bir süre sustular. D.D. sonrasında şansını bir kez daha denemeye karar verip, “Hiçbir fiziksel bulgu yok yani?” dedi.

“Elimizde olan tek delil, delil yetersizliği,” dedi Griffin.

“Ne demek şimdi bu?”

“Pek çok evde parmak izleri vardır. Bu evde hiçbir parmak izinin olmaması sence de çok tuhaf değil mi?”

“Yani katil evi gerçek anlamda *silip süpürmüş*.”

“Buz gibi bir irade ve elindeki sünger işini görmüş. Ben hâlâ olayın kiralık katil işi olduğunu düşünüyorum. Ve bu adamın da çıbanın başı olduğunu sanıyorum.”

D.D., “Peki ya Atlanta’daki ikinci cinayet?” diye sordu.

“Detaylarını bilmiyorum. Onu bana Charlie anlattı. Bir kez de Atlanta Federal bürodan Kimberly Quincy telefon açtı. O da

Jackie Knowles cinayetiyle Providence’da yaşanan olayın bir bağı olabileceğini duymuş. O da Knowles cinayetinde olay mahallinin haddinden fazla tertipli olduğunu söylemişti. Dediğine göre orada da ortadaki tek kalabalık cesetmiş.”

D.D. kaşlarını çattı. İşte bu hiç hoşuna gitmemişti. Mırıldanarak, “Aralarında bir bağ olmalı muhakkak,” dedi. “Yani, bugüne kadar kaç *tane mis* gibi olay mahalli gördün ki?”

“Randi’nin cinayetini de sayarsak, bir.”

“Kesinlikle. O halde aralarında mutlaka bir bağ olmalı. Ama nasıl?”

Griffin, “Asıl soru,” diyerek düzeltti. “Kim?” olmalı,” dedi. “Randi’nin en azından bir düşmanı olduğunu biliyoruz, eski kocası. Peki ya Jackie Knowles? Onu kim, neden öldürmek istemiş olabilir?”

D.D., “Kiralık katil akla parayı getiriyor,” dedi. “İki farklı yerde iki farklı aileden gelen kurbanın olması bu tezi çürütüyor.”

“Hadi ama, Randi öylesi bir nafaka almıyordu. Bankada sadece otuz doları vardı o kadar. Bak...” Griffin derin bir nefes aldı. “Buna hiç vaktim yok ama ne pahasına olursa olsun, Atlanta’da olan olayı duyduğumda yeniden bölgedeki otelleri kontrol ettim. Randi ve Jackie’nin şehirde ortak bir tanıdıklarının olup olmadığının izini sürdüm. Onlar birlikte büyüdüler, değil mi? O yüzden belki bir komşu, bir sınıf arkadaşı, bir arkadaş bulabilirim diye düşündüm.”

D.D., “Charlie bir şey bir şey Grant olabilir mi?” diye sordu.

“Bunu kesin olarak bilemesem de belki de kaldığı odanın parasını nakit vermiştir. Bu işler nasıl olur bilirsin.”

D.D. başıyla onayladı onu. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü iyi bilirdi. “O beni buldu, biliyor musun?”

“Charlie bir şey bir şey Grant mi?”

“Aynen öyle. Şimdilerde Boston’da yaşıyor. Komşularından, sınıf arkadaşlarından, arkadaşlarından kaçıyor.”

Griffin, “21 Ocak’a üç gün kaldı,” diye söylendi.

“Aynen öyle. Benimle yüz yüze tanışmak istemiş. Eğer 21 Ocak’tan sağ çıkamazsa, onu kişisel olarak tanımamın olaya daha sıkı sarılmamı sağlayacağını umuyor.”

Griffin ağır ağır, “Lanet olsun,” dedi.

“Ben de tıpkı senin gibi düşünüyorum.”

“Atlanta’yı aramalısın,” dedi Griffin. “Feebie ile görüşmeyi dene. İyi birine benziyordu. Keşke sana daha fazla yardımcı olabilseydim, özellikle de zaman bu kadar daralmışken...”

D.D. başını evet anlamında salladı. D.D.’nin önünde, geçen son iki yılda tek bir adım ilerleyememiş kan donduran iki cinayeti çözmek için sadece üç günü vardı. D.D. lafı daha fazla uzatmadan, “Pekâlâ,” dedi. “Yerimde olsan kimin peşine düşerdin?”

“Şöyle fiziken güçlü, aklın salim, kelimelerini iyi seçen, ellerini iyi kullanan ve de özellikle duygusuz biri. Aynı zamanda muhtemelen ortalamanın üzerinde de bir bilgisayar becerisi olmalı; bilirsin, her sapığın en yeni ve iyi arkadaşı internettir. Buna karşılık, yerinde olsam Charlie’ye kaçtığı müddetçe internetten uzak kalmasını söyledim. Bugünlerde internete giriş yapmak, *hey, ben buradayım*, diye duman işareti göndermekten farksız. Ayrıca bağlantıları tekrar tekrar kontrol et. Aynı anda bu üç kadını gerçekten tanıyan kaç kişi var acaba? Aslında sana bir akıl verebilirim, Facebook’a hiç göz attın mı? Bazen bilirsin işte, bazı kişilerin anısına açılmış sayfalar olur, Randi Menke veya Jackie Knowles’ın anısına gibi. Oralara yazı yazarları tespit edip araştırabilirsin. En azından bir başlangıç olur.”

D.D., “Bir dünya adam bir dava olamayan bir dava için saatlerini harcıyorlar,” diyerek söylendi. Sonraki saniye ise aklına dedektif O., internet avcıları, net üzerinden yapılan hazırlıklar geldi ve beyninin bir köşesindeki bir düşmenin harekete geçtiğini memnuniyetle hissetti. On haftalık uykusuzluğunun ardından, hâlâ düşünebiliyor oluşu hayret vericiydi. Aceleyle, “Teşekkürler Griffin,” dedi. “Bana çok iyi bir fikir verdin.”

On İkinci Bölüm

Jesse okul servisinden uçarcasına atladı. Karlı caddede koşarak ilerlerken omzundaki Red Sox sırt çantası bir o yana bir bu yana savruluyordu. Kol saati yoktu, bu yüzden saatin kaç olduğundan haberdar değildi ama otobüs geç gelmişti. Otobüs geç kalmak için bugünü mü bulmuştu? Acele etmeliydi, acele, acele, acele.

Apartmanın merdivenlerine ulaştığında basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı ve en sonunda avucuyla girişteki zili çaldı. Onu bekliyor olan annesi yukarıdan hemen apartman kapısını açtı. Jesse ağır dış kapıyı güçlükle iterek açtı ve hemen merdivenlere koştu. En alttaki iki merdiveni görmezden gelerek üçüncüye zıpladı ancak dizlerinin üstünde geriye kayması bir oldu. Sonra yeniden ayaklanıp üçüncü kata kadarki merdivenleri patır patır koşarak tırmandı. Evlerinin önüne geldiğinde yorgundu ve yorgunluktan titriyordu. Hatta biraz da midesi bulanıyordu.

Geç kalamazdı, kalmak istemiyordu.

Kasklı Suaygırı onu bekliyor olmalıydı.

Jesse elindeki anahtarı hızla kilide sokup kapıyı açtı ve aceleyle içeri girdi. Çoktan botlarını, sırt çantasını, eldivenlerini, ka-

banını, beresini ve kar pantolonunu oraya buraya fırlatmaya başlamıştı bile. Bir şeyler atıştırarak vakti yoktu. Hızlı olmalıydı; hızlı, hızlı, hızlı.

Masaya doğru koşturup daha oturmadan aç düğmesine bastı. Bu sırada annesi, “Jesse, iyi misin?” diye bağıırıyordu.

“Evet, evet, evet. Biraz oyun oynayacağım sadece.”

“Jesse?”

“AthleteAnimalz. Tanrım, anne, her şey yolunda dedim ya!” Jesse ağzından çıkan sözlerin farkına varıp, hemen dudağını ısır-mışsa da artık çok geçti. Ses tonuna daha çok dikkat etmeliydi. Kimi zaman fazlasıyla arsız davrandığında annesi bilgisayar kul-lanımına kısıtlama getiriyordu. Bir eli hâlâ bilgisayarın üzerinde, eski makine ağır ağır açılırken gözlerini ekrana dikip beklemeye koyuldu.

Ama annesi ne koridorda görünmüş, ne de daha fazla bir şey söylemişti. Muhtemelen yine telefondaydı ve başından kalkamıy-or-du. Jesse kendini suçlu hissetse de en azından minnettardı. Yanına hemen Zombi Ayısını ve bir bardak süt almak için bilgisayarın ba-şından kalktı. Fırındaki saat 15.42’yi gösteriyordu.

Evet, geç kalmıştı. Hem de çok geç kalmıştı.

Aceleyle masaya doğru gelirken bardağın kenarından sütün bir kısmını yere dökmüştü. Bu kez de peçete almak üzere mutfığa dönmek zorunda kaldı. Tekrar dönüp ortalığı temizlediğinde kalbi öylesinde hızlı atıyordu ki, bir süre kendisine gelememi. Terlemişti, elleri titriyor, kendini ürkek hissediyor ve ağlamak istiyordu ama nedenini bilemiyordu.

Geç kalmıştı, Kasklı Suaygırı çok kızacaktı. Ayrıca annesine arsızlık etmişti ve muhtemelen o da bu tavır karşısında çılgına dö-necekti. Ama onun istediği sadece bir arkadaştı. Sadece her şeyin

iyi olmasını, birilerinin onu sevmesini, annesinin bu kadar çok çalışmak zorunda olmamasını ve en sessiz olmaya çalıştığı ama başaramadığı anlarda alt komşuları Bayan Flowers'ın süpürgeyle tavanı dövmemesini istiyordu.

Jesse ekranın karşısına adeta bir külçe gibi yığıldı ve AthleteAnimalz sitesine girdi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Geç kaldığını biliyordu. Ama yine de koca bir bebek gibi zırlamak istemiyordu.

Sayı Vuruşçu Ayı'ya e-posta gelmişti. Jesse'nin kolu öyle şiddetli titriyordu ki, fareyi posta kutusunun üzerine ancak üçüncü denemesinde denk getirip tıklayabilmişti. Mesaj Kasklı Suaygırı'ndandı. İçinde bir de gülen bir surat ve beyzbol eldiveni resmi vardı.

Selam dostum. Geldim ve oyuna hazırım. Hazır olduğunda beni bul. Arkadaşın, Kasklı Suaygırı.

İşte o an Jesse ağlamaya başladı. Kocaman kocaman mutluluk gözyaşları dökülüyordu gözünden. Demek Kasklı Suaygırı kızmamıştı ona ve hâlâ oyun oynamak istiyordu.

Kasklı Suaygırı hâlâ arkadaşındı demek.

Jesse minnetle ağlıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Saat 16:30'da harekâtın ilk aşamasına başladım. İlk önceliğim, kıyafet yönetmeliğine uygun olan kıyafetlerdi. Siyah kot pantolon, siyah boğazlı kazak, kalın tabanlı koşu ayakkabıları ve de kaşe bir siyah kaban. Hepsini de Kurtuluş Ordusu mağazası sayesinde bulabildim.

Tıpkı bir hırsız gibi ya da bir New Yorklu gibi görünüyordum. Bu bana hangi gözle baktığınıza bağlıydı.

Ayağımdaki ayakkabıları çok sevmiştim, o yüzden elimden geldiğince onlardan vazgeçmemeye çalışıyordum. Harekâtın dördüncü aşamasında tüm bu eşyaları toplayıp ortalık yerdeki bir çöp konteynirine bırakmak vardı. Bu polisin onları bulamayacağı ya da bulmayacağı anlamına gelmiyordu. Sadece bu sayede bu ikinci el kıyafetlerin bana ait olduklarını ispat edemezlerdi o kadar. Tedbir içinde tedbir söz konusuydu.

Şu ana kadar, her şey yolundaydı.

Evden çıkarken, üzerimde açık turkuvaz rengi bir atkı, ona uygun bir bere ve elime büyük gelen eldivenlerim vardı. Bir yerlerde, tanınmamak için kıyafet değiştirmenin en iyi anahtarının aksesuarları değiştirmek olduğunu okumuştum. Sonradan görgü

şahitleri beni deniz mavisi bir atkı ve eldivenlerle bağdaştırmış olacaktı ki, bu da o siyahlar içindeki avcının ben olamayacağım anlamına gelecekti. Çünkü şu an üzerimde turkuvaz renkli kıyafetler vardı.

Omzumda, büyük görünmesi için içine gazete tomarları sıkıştırılmış postacı çantam vardı. Sonrasında bu kâğıtlar atılıp, yerini parlak renkli atkıma, bereme ve eldivenlerime bırakacaktı. Şişkin çantam şu an için üzerimdeki başka bir çıkıntıyı da gizlemeye yarıyordu, belime taktığım ve atış hocam J.T. Dillon tarafından özel olarak hazırlanmış, üzerinde fazladan yirmi yedi mermi yerleştirilebilen kemerimdeki 22 kalibrelik Taurus silahım.

Yarın J.T.'yi son kez görecektim. Onun da bu gece neler olacağını farkında olduğunu hissediyordum. Ama ne o daha fazla kurcalamıştı bu konuyu, ne de ben onu bilgilendirmiştim. Bunun yerine iki hafta önceki konuşmamız tam da şöyle olmuştu:

“Diyelim ki yeni bir kimlik edinmek istiyorum. Önemli belgeleri ele geçirmek istiyorum. Bunları yapmak için kimlerle temas geçmem gerektiğini biliyor musun?”

45’lik silahımı dolduran J.T., “Sanırım bu soruyla daha önce pek çok kez karşılaştım,” dedi.

“Borcunu soran kızlardan daha iyidir.”

J.T. en sonunda bakışlarını bana kaldırdı. Bense o bakışın karşısında ezilmemek için elimden geleni yapıyordum. J.T. önceki bir seri katildi. Massachusetts’in yarısını öldürmüştü. Ama sonradan bir eş bulmuş ve deniz askeri olup Keşif Kuvvetleri’ne katılmıştı. Kırçillı saçları, kahverengimsi surati, hayatının büyük bir kısmını sınırları geçmeye adanmışlığı ve orada gördüklerine hiç şaşırmayan bir adamın gözlerinin derinliğiyle çoğu zaman bana bir silahlı soyguncuyu anımsatıyordu.

“Her şeyin bir bedeli vardır.” dedi.

“Kötü günler için kenarda üç beş kuruşum vardı. Hey, bugün tam da o kötü gün galiba.”

J.T. sanki bu gerçek, sorunu halledermiş gibi, “Karım seni seviyor,” dedi. Belki de gerçekten severdi. Karısıyla daha önce sadece bir kez karşılaşmışım. Otuz saniye kadar beni süzmüş, sonra bana doğru yaklaşıp sımsıkı kucaklamıştı. O an Tess’in de en az kocası kadar güçlü olduğunu hissettim. Ve eğer akşam yemeği tekliflerini kabul edersem konuşacağımız çok şey olacağı hissine kapıldım.

J.T. bana bir isim verdi. Ve bana tam bir teminat vermek için yirmi dört saat beklememi söyledi. İşi sağlama almış olmalıydı ki, iki gün sonra verdiği numarayı aradığımda karşımdaki çatlak sesli kadın sanki aramamı bekliyormuş gibiydi. Kadın bana sorular sordu, ben cevaplar verdim. Ve üç gün önce bin dolarlık bir fiyata üç set halinde gıcır gıcır hayati evraklar elime geçti: üç doğum belgesi, üç sosyal güvenlik kartı ve de bir ehliyet.

Hayatının geri kalanını kaçak olarak geçirecek bir kadın için gerekli tüm hayati evraklar buradaydı.

Aslını söylemek gerekirse, bunu tahmin bile edemezdim. Komik ama boks yapmak, ateş etmek, koşmak içimde bambaşka bir şeyin uyanmasına sebep olmuştu. Sanki içimde bir şiddet arzusu var gibiydi. Bunu anlamam tam yirmi sekiz yılıma mal olmuşsa da son günlerde kaybettiğim zamanı telafi etmek için elimden geleni yapıyordum.

Ev sahibimin evinin arka kapısından çıktım ve ön kapı tarafına geçtiğimde içim rahatlayarak Tulip’in orada olmadığını gördüm. Belli ki bugünkü göreve tek başıma çıkacaktım.

Kabanımın içine biraz daha gömülüp, suratımı ısıran soğuğa

karşı korunmak için yüzümü kaldırdığım yakaların ardına gizlemeye çalıştım ve Harvard Meydanı'na doğru yürümeye başladım. Taksi durağı on dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Ondan sonra sekiz dakika treni bekleyecek, sonrasında yine yollara düşmüş olacaktım.

Tam iş çıkış saatine denk gelmiştim ve metro tıklım tıklım doluydu. Her abonman gibi ben de kim olduğum belli olmadan metal tutamaca tutunmuş, bacaklarım rayların etkisiyle sallanırdı, ter, sidik ve ıslak kaban kokularını soluyarak öylece durmuştum.

Duyulmayacak bir ses tonuyla kendi kendime bir şarkı mırıldanmaya başladım. Giderek artan gerginliğimi engellemenin tek yolu bu gibiydi.

Yaşamak için son yetmiş dört saatim.

Yerimde olsanız siz ne yapardınız?

Yeniden yeryüzüne çıktığımda gökyüzü kapkaraydı. Gıcırdayan turnikeden geçip, Boston'un daha karanlık, daha sessiz bir köşesine tırmanan merdivenlere yöneldim. Sokak lambaları bu huzursuz kış gecesine karşı koymak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama birbirlerinden öyle uzağa yerleştirilmişlerdi ki, buzlu kaldırımdaki kocaman siyah gölgeler yalnız bir kadını oradan geçme konusunda bir kez daha düşünmeye itiyordu. Üzerimdeki turtuvaz renkli atkıyı, bereyi ve de eldivenleri çıkarıp, çantamın içine tıktım. Sonrasında postacı çantamı arkama doğru çevirdim. Şimdi artık çanta kalçamın üzerindeydi. Belimdeki silah kemerini saklamaya da gerek yoktu artık. Bu mahallede muhtemelen herkes yükliydi ve hayatta kalmak için benim de onlar gibi davranmam en mantıklısıydı.

Anladım ki, etraftaki evlerde kar bile çirkin duruyordu. Eskiden yaşadığım dağlar, şimdi yaşadığım Harvard Meydanı tıpkı ressam Norman Rockwell'in elinden çıkmış gibi metrelerce güzel bir beyaz örtünün altına gizlenmiş gibi duruyordu. Ama burada öyle değildi. Şehrin bu bölgesinde kar etraftaki çöplerden farksızdı. Gri, topraklı, köpek sidikleriyle göllenmiş, gözden çıkarılmış eşyalarla, Big Gulp içecek kapaklarıyla ve sigara izmaritleriyle bezeliydi. Bu kara baktığımızda gözünüzün önünde Noel gecelerinin ışıkları, neşe dolu şömine ateşleri ve de sıcak kakao fincanları canlanmıyordu. Buz yığınlarının arasından geçerken Tabiat Ana'nın bile af nedir bilmeyen bir sürtük olduğunu bir kez daha anlıyordunuz.

Yazmayarak akıl defterime kaydettiğim adresi bulmak üzere yola koyuldum. İşte size tedbir içinde tedbir için bir örnek daha.

Kaldırımlar boş değildi. Şehir merkezindeki hiçbir kaldırım boş olmazdı. İrikıym siyahi gençlerin, ters takılmış beyzbol şapkalarının, en az dört beden büyük kabanların, göğüslere takılıp ısırlı parıldayan altın kolyelerin arasından yürüyüp geçtim. İnsanların kimi gülüyor, kimi sigara içiyordu. Kimileri ise çoktan aralarında itişip kakışmaya başlamışlardı. Belki şakaydı, belki değil.

Hepsi de bir anda dikkat kesildiler. Şaşırmışlardı. Caddelerinde beyaz bir piliç geziyordu.

Onlara gülümseyip parmağımı dudaklarına götürdüm ve nefesimi bırakarak hafifçe, "Şşt," dedim.

Ve onlar da bu tavrıma cevap vererek, sessiz kalıp uzak durmayı tercih ettiler.

Sanırım bunun en büyük sebebi bakışlarımdı. Bu bakışı hepsi de tanıyor olmalıydı. Her sabah uyanıp aynaya baktıklarında yansımalarında gördükleri bakışın ta kendisiydi bu.

Artık kaybedecek bir şeyinizin olmadığını bilmek nasıl bir duygu bilmek ister misiniz?

Özgürleştirici.

Sarhoş edici.

Tehlikeli.

Saat 18.02. Hedefimi belirledim.

Yaşamak için son yetmiş dört saatımı.

Yerimde olsaydınız siz ne yapardınız?

Tomika beni antrede karşıladı. Çocukları öylesine sarıp sarılamamıştı ki, kara yüzlerinde sadece parlak beyaz gözleri açıkta kalmıştı. Büyük oğlan Michael'ın sırtında çantası vardı. Dört yaşındaki kız Mica ise elinde battaniyesini ve oyuncak ayısını tutuyordu. Geri kalan eşyaların tamamı Tomika'daydı, her iki koluna da birer siyah eşya torbası takmıştı. Sekiz yıllık evlilik, yirmi altı yıllık bir hayat, iki orta boy torbaya sığmıştı demek.

Bir an bocaladım. Ayağımı kapının eşiğine attım. Ama girişteki tümseği görmemiş takılmıştım. Kendimi kapıya tutunarak durdurabildim.

Sonra benim için bile tuhaf olan bir şey yaptım. Bir nefes verdim ve buz tutmuş gecede nefesimin buharlı bir yol alışını izledim.

Bu keyfimi yerine getirmişti. Doğru yerde olduğumun ispatı gibiydi.

Usluca, "Aradı mı?" diye sordum.

"Beş dakika önce."

Saatime bakıp ne kadar süremiz olduğunu tarttım. "Hadi gidelim." Elimizi uzattım ve dokuz yaşındaki Michael bu onun için

sanki dünyanın en olağan şeyiymiş gibi elimi tuttu. Gülümsedim. Michael da gözlerindeki onurlu ifadeyle bana baktı ve o an yaptığının gerçekten doğru olduğunu anladım.

Tomika 911'i ilk kez altı ay önce aramıştı. Hattın ucunda yine bilindik bir hikâye vardı. Sarhoş, kızgın koca evin altını üstüne getiriyordu. Sonuçlar da hep olduğu üzereydi. Polis gelmiş, kocayı sakinleştirmiş, karısı şikâyetçi olmamıştı.

Ama altı hafta önce bu kez acil komuta merkezini arayan Michael oldu. Anneleri onu ve küçük kız kardeşini evde babalarıyla yalnız bırakıp dışarı çıkmıştı. Michael ve kardeşi görünmemek ve ses çıkarmamak için dolaba saklanmışlardı. Çünkü evin her yerinde yabancı adamlar vardı. Bağırıp çağırıyorlardı. Hatta birisi babasına silah bile doğrultmuştu. Michael da kız kardeşini yanına alıp anne ve babalarının kıyafet dolabına gizlenmişti. Başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Ben her santral memurunun yapacağı şeyi yaptım. Sorular sordum, cevaplar aldım. Olay yerine pek çok memur yönlendirdim ve Michael'ı hatta tutmaya çalıştım. O telefon görüşmesi tam kırk beş dakika sürmüştü. Aptalca şarkılar söylemiş, "tak tak kim var orda" şakaları yapmıştık. Hatta Michael ve Mica bana karizmamı artırmam için sokak argosu bile öğretmişlerdi.

Yönlendirilen memurlardan ilki olay yerine vardığında adamlar çoktan gitmişti ve Stan karşısında beliriveren polisin varlığıyla adeta çileden çıkmıştı. O gece görevde yine memur Mac-kereth, yani Tom vardı. Tom işini ustalıkla yapmış, küçük odada korku içinde bekleyen Michael ve Mica'dan hiç bahsetmemişti. Sadece mahallede kavga sesleri duyulduğu ihbarı üzerine geldiğini söylemişti. Stan bir şey görmüş ya da duymuş mu diye sormuştu.

O günden sonra Michael daha sık aramaya başladı. Kimi

zaman sadece sohbet etmek için arardı. Çünkü geceler onların evinde çok uzundu. Oturma odasında kendinden geçmiş sarhoş bir canavar uyuklarken, yatağın altına saklanmış hayali bir canavardan kim korkardı ki? Michael annesi için çok endişeleniyordu. Kız kardeşi için de korkuyordu.

Üç hafta önce yaptıkları son telefon görüşmesinin ardından Sosyal Hizmetler aileye bir ziyarette bulunmuştu. Günler sonra Michael'ın anlattığına göre, Stan tüm aileyi toplayıp, sosyal hizmet görevlisinin karşısına oturtmuştu. Tüm sorulara içtenlik ve açıklıkla cevap vermeleri gerekiyordu. Hem de Stan orada durmuş, onları izlerken.

Sosyal hizmet görevlisinin evden ayrılışının ardından Stan eline bir çekiç almıştı. Tomika'nın tüm parmaklarını, Michael'ın dört parmağını, küçük Mika'nın da iki parmağını kırmıştı. Onlara bir daha asla evden kimsenin 911'i aramayacağını söylemişti. Aksi olursa, bir dahaki sefere eline çekiç değil, balta alacaktı.

Michael'ın küçük parmaklarını kullanarak yeniden 911'i arama cesaretini göstermesi tam yirmi dört saatini almıştı. Sonrasında gece vardiyasında sıranın yeniden bana gelmesi için bir kez daha iki gün beklemek zorunda kalmıştı. Eğer birileri şu anda aramızda geçen bu kayıtlı konuşmayı dinlemiş olsa, küçük çocuğun telefonla oynayıp, annesinin numarasını istediği hissine kapılabilirdi. Ve de kendinden bezmiş bir santral memurunun sırf çocuğu tatmin etmek için aceleyle bir numara verişine şahit olduğunu düşünebilirdi.

Ama işte bahsi geçen telefon numarası santral memurunun kendi kontrollü hattına aitti elbette. İnsan başka hangi numaraları ezbere bilirdi ki?

Artık Michael ile görüşmelerimizi kayıt dışı yapıyorduk.

Kimi zaman annesi.Tomika da bize katılıyordu. Sonrasında hesabımda biriktirmiş olduğum tüm paramı, ki hepsi dört bin iki yüz dolar ediyordu, bir kadın ve iki çocuğuna yeni birer kimlik, yeni bir evin tüm kira bedeli ve depozitosu ile onları yeni yaşamlarına götürecek otobüs bileti parası için harcadım.

Yaşamak için sadece yetmiş üç buçuk saatim kalmıştı.

Yerimde olsaydınız siz ne yapardınız?

Otobüs durağına kadar Tomika, Michael ve Mica'ya eşlik ettim. New Hampshire, Portsmouth'a gitmek için üç vasıta değiştirmeleri gerekiyordu ama Tomika'nın orada ona yeni bir iş verebilecek eski bir kız arkadaşı vardı. Yeni isimler, yeni bir hayat ve yeni bir fırsat.

Tomika ağlıyordu.

Bandajlı ve kırık tahtalı parmaklarıyla çürük içindeki yanaklarını silerken, "Kocamı seviyorum," diyordu.

"Seni öldürecek."

"Biliyorum."

"Çocuklarını da öldürecek."

"Biliyorum."

Michael kolunu küçük kız kardeşinin omzuna atmıştı. Dikkatle annesini izlerken yüzündeki ifade bıkkındı.

En nihayetinde konuşan Mika, "Anne?" dedi.

Tomika gözlerini kızına çevirip, katılarak ağlamaya başlamıştı. "Size yemin ediyorum geri dönmeyeceğim. Güçlü olacağım. Hepinize bakacağımı bebeğim. Söz veriyorum, bize iyi bakacağım."

Tomika'nın parmaklarının bandajlı olması sebebiyle yeni

kimlikleri çantasına yerleştirmesine ben yardımcı oldum. Cüzdanını açıp, eski ehliyetini çıkardım ve yerine Tomika'nın Facebook fotoğrafının üzerinde J.T.'nin arkadaşının yardımıyla yaptığımız yenisini koydum. Otuz saniye içinde Tomika Miller, Tonya Davis olmuştu. Yanımdaki mavi atkıyı Tomika'nın boynuna doladım, gözlerine bir güneş gözlüğü taktım ve de yukardan topladığı saçlarının üzerine de parlak bir şapka geçirdim.

Michael ve Mica içinse kafamızda daha basit bir plan yapmıştık. Michael'a bir peruk taktık ve onu yedi yaşında bir kız çocuğuna çevirdik. Mica'nın ise atkuyruğunu kısacık kesip onu da dört yaşında bir erkek çocuğuna dönüştürdük.

Sonrasında, eğer Stan Miller otobüs durağına gelip de sorular soracak olursa, hiç kimse yanında büyük bir erkek çocuğu ve de küçük bir kız çocuğuyla otobüse binen kimsesiz bir kadın görmemiş olacaktı. Duraktakiler otobüse sadece yanlarında iki çocuk olan iki kadının bindiğini göreceklerdi. Bütün biletleri ben elime almıştım. Bu sayede Tomika ellerini kabanının ceplerinde gizleyebilecekti. Bu da Stan'in soracağı başka bir soru olsa da, yine bu soruya da cevap verecek kimseyi bulamamasına neden olacaktı.

Son anda, ben bir şey unuttuğum bahanesiyle otobüsten inip, yanımdakilere sonradan onlara katılacağımı söyleyerek yanlarımdan ayrıldım.

Otobüsten inmeden hemen önce eğilip Michael'ın cebine Wal-Mart'tan aldığım kontrollü bir telefon bıraktım. İçinde sadece tek bir numara yazılıydı o da benim numaramdı. Kulağına eğilip, "Ara beni. Ne zaman istersen. Ben hep buradayım, Michael. Ben hep buradayım," diye fısıldadım.

Sonra da ortalıktan kayboldum. Beş dakika sonra otobüs hareket etmişti. Tomika Miller ve iki çocuğu yeni bir hayata yelken açmışlardı.

Tabii eğer Tomika Miller bu yükü daha fazla çekemeyip, kendisini kocasını aramak zorunda hissetmezse... Ya da çözülüp yaşadıklarını bir arkadaşına, o arkadaş başka bir arkadaşına, o da bir diğerine anlatıp, olanlar Stan'ın kulağına kadar gitmezse... Ya da Stan'ın kendisi izlerini kendi elleriyle sürüp onları bulmazsa, bu yeni bir başlangıçtı.

Belki de bu kez Stan gelirken yanında o bahsettiği baltayı getirirdi. Belki de bu kez Michael beni arayıp yalvararak, ağlayarak, bağırarak benden yardım dilerdi.

Belki de tüm bunlar 21 Ocak saat 20.00'den sonra olurdu.

Telefonum durmadan çalar, çalar, çalardı. Ama cevap verecek kişi hayatta olmazdı.

Saatime bir göz attım. 19.42.

Yaşamak için yetmiş iki saat, on beş dakikam kaldı.

Yerimde olsanız siz ne yapardınız?

Rotamı yeniden Tomika'nın eski adresine çevirdim. Bu kez hedefimde Stan Miller vardı.

Geçen seneye kadar kendime dair bilmediğim bir şey varsa, o da kavgada karşılık vermekten fena halde korktuğumdu. Boks antrenörüm benden ilk kez boks ringine çıkıp dövüşmemi istediğinde bunu yapamamıştım. Gölge çalışması yapmak fena değildi. Kum torbası da kabulümdü. Boks topu eğlenceliydi. Ama birine vurmak, kolumu geri çekip yumruğu ileri sallamak, omzumu hareket ettirip belimi çevirmek, yumruğumu tüm hızıyla indirmek ve rakibimin boğazına, böbreğine, çenesine, burnuna, sağ gözüne vurmak bana göre değildi. Yapamazdım.

Tek yaptığım ringte salınıp durmaktı. Yana kaçıyor, eğiliyor,

ileri açık adımlar atıyor, yana adımlıyor, dirsek engeli yapıyor, havaya vuruşlar savuruyor ama gerçek anlamda kimseye yumruk atamıyordum.

Geçen onca senede, küçük, cesur ve akıllı bir kız olarak harcadığım onca yıla rağmen karşımdakine aynı şekilde karşılık veremiyordum.

Annem beni fazlasıyla iyi yetiştirmişti.

Altıncı seansın sonunda üç dünya şampiyonluğu olan boks antrenörüm artık daha fazla sinirlerine hâkim olamayıp gözümün üzerine bir yumruk çakmıştı. Canım çok yanmıştı. Elmacıkkemiğim dağılmıştı adeta. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Yaptığına inanamıyormuş gibi, hayal kırıklığı içinde gözlerimi ona dikip geri çekilmiştim.

O ise bu kez diğer gözüme vurdu. Sonra boğazıma, omzuma, çeneme arka arkaya darbeler indirmeye başladı. Bir yandan da bana bağırıp duruyordu.

Bense her şeyi olduğu gibi kabullenmiştim. Yumruklarım yüzümün önünde, dirseklerim kaburgalarımı korurken, öne doğru eğilmiş, onun beni dövmesine izin vermiştim.

Küçük cesur kız. Küçük akıllı kız.

Annem benimle gurur duyuyor olmalıydı.

Dick ilk başta vazgeçip geri çekildi. İğrenerek benden uzaklaştı. Karşılık vermediğim için bana, savunmasız bir kızı dövdüğü için kendine söyleniyordu.

Ama işte bu kelime bana yetmişti. En nihayetinde acımı içime gömdüm. En sonunda birilerinin benden *savunmasız* diye bahsettiğini duydum ve kendimi kaybettim.

En sonunda elli beş yaşındaki seyrek saçlı, bedeni kavga izleriyle dolu boks hocama saldırdım ve onu öldürmeye çalıştım.

Yumruklarımı peşi sıra savurup sağ kroşelerimi, aparkatlarımı, sol kroşelerimi, sert yumruklarımı, böbreğe indirdiğim darbeleri sallamaya başladım. Ringde onu bir köşeden diğerine kovalarken içimde uyanan bir hisse tanıklık ettim: öfke. Katışıksız, saf bir öfke. Ve bu bildiğimiz yirmi sekiz yaşına dek anneme beslediğim öfke değildi. Daha ziyade yirmi sekiz yaşında *kendime* duyduğum bir öfkeydi. Çünkü bugüne kadar hep ayak uydurmuştum. Çünkü ben hep iyi, cesur bir kızdım ve denileni yapardım. Ah Tanrım hep uysal oldum, hep boyun eğdim ama artık öyle olmayacağım.

Ringdeki seansın sonunda antrenörümün ~~mor~~ bir gözü ve de şişmiş bir burnu vardı. Benimse iki mor gözüm ve de ezik kaburgalarım... İkimiz de çok mutluyduk.

Antrenörüm, yüzünden ringe kanlar damlarken bana durmadan, "İşte bu." diyordu. "Yapabileceğini biliyordum. Biliyordum. Biliyordum. Yapabileceğini biliyordum. İşte boks böyle bir şey Charlie. Yumruğun hakkını vermek bu!"

Anlaşılan o ki, ben Tomika Miller gibi gölgelerden korkan, sürekli omzunun üzerinden arkasını kolağan eden biri olmak istemiyordum.

Ben bir an önce 21 Ocak'ın gelmesini istiyordum. O kapıyı açmak istiyordum. Katilimin gözlerinin içine bakmak istiyordum.

Sonra da onu öldüresiye dövmek ve göğsüne üç kurşun saplamak istiyordum. Birisi Randi, birisi Jackie, en sonuncusu da kendim için.

Bir zamanlar iyi bir kızdım.

Ama şimdi artık planlarımda iyi bir kız olmak yoktu.

Saat 20.26'yı gösterirken yeniden Tomika'nın harap haldeki

evine döndüm. Stan'ın güvenlik görevlisi olarak çalıştığı işinden akşam saat yedide çıktığını öğrenmiştim. İşten çıktığında, eve gelmeden önce genellikle arkadaşlarıyla yarım düzine içki içerdi. Sonra da saat dokuz civarında onu bekleyen ailesine korku salmak üzere yola koyulurdu.

İriyarı bir adamdı. Bir seksen yedi boyunda, yaklaşık yüz otuz kilo ağırlığındaydı. Formda bir vücudunun olduğu söylene-
mezdi. Güvenlik işinde tüm gün boyunca yaptığı, bir üretim tesisi-
sinde çardakta oturup, gelip gidenin kimliğini kontrol etmekte. Orada öylece oturup, göz korkutucu görünmek için saat başına on iki dolar alıyordu. Bu onun canını çok sıkıyor olmalıydı ki, eve gelir gelmez hemen otoritesini konuşturmaya çalışıyordu.

Tomika'ya göre, Stan çoğunlukla silahla geziyordu ve elinde sanki sınırsız bir silah kaynağı vardı. Tomika tüm bu silahların nereden geldiğini bilmediği gibi, soramıyordu da. Ama Stan ve arkadaşları geceleri yangın merdivenin arkasına dizdikleri bira şişelerine ateş atmeyi seviyorlardı ve görünüşe göre hiçbirinin de silah temin etmekte bir sıkıntı yaşadıkları yoktu.

Yani bu, elinde sayısız silah olan ya da olmayan çam yarması bir adama karşı koymak için önümde kabaca otuz dakika zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Avuçlarım terliyor, kalbim göğüs kafesinde delicesine çarpıyordu.

Planımı kısa ve altından kalkılabilir adımlara yaymayı düşünüyordum. Öncelikle gizlice evin içine girip ampulleri çıkaracaktım. Karanlık benim dostum, sürpriz en büyük avantajımdı.

Stan kapıyı açar açmaz koridordaki arkadan vuran ışıkla benim için doğrudan bir hedef olacaktı. Elime geçecek en iyi fırsat işte bu ilk iki saniye olacaktı. Stan o anlarda tamamen her şeyden

habersiz, bir ışık huzmesinin içinde olacaktı. Bense karanlıklar içine gizlenmiş bir gölgeden başka bir şey olmayacaktım.

21 Ocak'a geri sayımım tüm süratiyle devam edecekti. Ama onunki artık bir son bulacaktı.

Ampüllerden sonra bir sonraki adımım tüm mutlak ve yatak odası çekmecelerinin altını üstüne getirmek oldu. Bir adet 22'likle, bir de ayak bileği kılıfına saklanan bir silah buldum. Bilek silahını yanıma alıp, diğerini tuvalete attım. Sonra Stan'in alet çantasını bulup, çalışmaya başladım. Yine tedbir içinde tedbir alıyordum.

Arkadaki yatak odalarından birinde köhne yangın çıkışına giden pencereyi açık bırakmıştım, her zaman ikinci bir çıkış kapısı bırakmak gerekiyordu. Özellikle de eğer komşular silah sesine tepki verip koridorlarda birikecek olurlarsa.

21.01... Gerginlik başladı. İşte bu hiç iyi değildi. Kendi heyecanım beni korkutmaya başlamıştı. Heyecan mı? Ben tam lanet olası bir senedir antrenman yapıp, deli gibi çalışıyordum. Heyecanın bana etkisi ne olabilirdi ki? Çok affedersin, Bay En Yakın İki Arkadaşımın Katili ama heyecanım geçene dek aramızdaki şu karşılaşmayı biraz ertelese de mi? Bir şeyler içmek ister misin? Ya da Xanax* falan?

İşte, ikinciye dene.

Heyecan da neyin nesi?

Ben sıkı bir ölüm makinesiydim.

Lanet olsun.

Ayak sesleri. İşte koridorda yükselmeye başlamıştı bile. Ağır ve ahenkli. *Güm güm güm.*

Kalbim giderek daha da hızlanıyordu. Siyah boğazlı kazağımın yakası boynumu sıkıyordu. Son anda sol elimi silahımdan çekip, terleyen avcumu kot pantolonumun bacağına sildim.

* Bir tür antidepressan. (ç.n.)

Ön kapıyı kilitlemiştim. Bu binada herkes öyle yapardı. Şimdi kulaklarıma anahtar şıkırtıları çalınıyordu. Önce birinci kilidin yuvada dönüş sesleri, sonra da ikinci kilidin sesleri duyuldu. Ön kapı aniden açıldı.

Kapının girişinde bir anda yüz otuz kiloluk cüssesiyle Stan beliriverdi.

Karanlık evin içine doğru, “Yemekte ne var, seni kahrolası sürtük?” diye bağırdı.

Ses tonu kibirli, hatta neşeli gibiydi.

Hiç düşünmeden ateş ettim.

Hedefi tutturamamış, silahı sola isabet ettirmiştim. Nasıl ya da neden diye sormayın. Ama nasıl olduysa lanet olası silahı sola doğru kaydırmıştım. Kapı kasası parçalanmıştı. Stan tıpkı bir taş gibi kendini yere atarak çığlıklar içinde kendini mutfığa doğru yuvarlıyordu. Önce afalladım, sonra şaşkınlığım ve öfkemle bu işi bir an önce düzeltmem gerektiğini fark ettim. Aksi halde eğer atış hocam J.T. bunu duyacak olursa, 21 Ocak’ı beklemeden beni öldürürdü.

Stan hiç durmadan, “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!” diyerek bağıırıyordu. “Tomika nerede? Ne yaptın ona?”

Bağırarak, “Öldürdüm onu,” dedim. “Bu sana bir daha borcunu ödememezlik yapmaman gerektiğini öğretir.”

(Bu hikâyeyi uydurmam gerekiyordu. Tedbir içinde tedbir lazımdı, değil mi? Her zaman bir B planım olmalıydı ve Stan’i öldüremesem bile onu ailesini öldürdüğüme inandırmalıydım. Stan gibi bir adam bir şekilde hep bir yerlerde birilerine bir şey borçlu olmalıydı. Bunun için âlim olmaya gerek yoktu.)

Stan, “Sen bir kadınsın,” dedi. Ve bunu söylerken mutfağında ayağa kalktı. Anlaşılan o ki, bir kadın tarafından saldırıya uğramak onu çok da korkutmamıştı.

Bu yüzden ona bir kez daha ateş ettim.

Bu kez onu omzundan vurmuştum. Adeta uluyarak kendini yeniden yere attı.

İşte şimdi artık işlerin yoluna girmeye başladığını hissediyordum.

Ta ki bizim eski Stan yeniden ayaklanıp üzerime dört el ateş edinceye kadar. Bu kez savunmaya geçerek saklanan bendim. Yine kendime lanetler yağdırıp duruyordum. İlk iki saniye demiştim. Savaşlar ilk saniyede ya kazanılır ya da kaybedilirdi. Tamı karşımdaydı, yüz otuz kiloluk cüssesiyle kapı girişindeki ışıgın altında beni bekleyen bir hedefti. Nasıl olur da yüz otuz kiloluk bir hedefi iskalardım?

Kahretşin!

Şimdi artık Stan bağırarak, “Geberteceğim seni,” diyordu. “Seni bulacak ve geberteceğim. Hem de bir bıçakla. İşte bu çok kötü.”

Elimde silahımla kocaman bir koltuğun arkasına doğru sürünmeye başladım. Mutfağın karanlığına gözlerimi alıştırmaya çalışıyordum. Ama hiçbir şey seçemiyordum.

Lanet olsun!

Tam olarak nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Stan de aynı yapıyor olmalıydı. Apartmandan ürkütücü bir şekilde hiçbir ses gelmiyordu. Ne silah sesinden rahatsız olan, ne de *kesin şu gürültüyü* dercesine tavanı dövenler vardı. Caddeden hızla yaklaşan polisin siren sesleri de duyulmuyordu.

Hiçbir ses yoktu.

Belki de akşam dokuz bu apartman sakinleri için henüz eve geliş vakti değildi. Ya da belki de erkeklerin toplanarak yangın merdivenine dizdikleri bira kutularına ateş ettikleri böylesi bir mahallenin sakinleri silah sesinden rahatsız olmuyorlardı.

Ama ben fazlasıyla olmuştum. Kulaklarım çınlıyor, kalbim delicesine çarpıyordu, ellerim adrenalın ve korku karışımıyla titriyordu. Midem bile tuhaftı. Sanki hem içi boş, hem de bulanıyor gibiydi. Adeta içinde uçuşan kelebekler vardı. Sebebi şoktu muhtemelen. Korku. Öfke.

Tüm dikkatimi öfkeme vermeye çalıştım. Korku ölümüne sebep olabilirdi. Şimdi artık elimdeki tek umudum öfkemdi.

Stan adeta kükreyerek bir kez daha, “Kimsin sen?” diye bağırdı. “Benim hiç kimseye borcum yok, kimsin sen o halde?”

Cevap vermedim ama sesinin geldiği yeri, mutfağın solundan koridora doğru takip ettim. İşte şimdi az çok görebiliyordum. Loş ışıktaki gri kazağı belli belirsizdi. Şimdi artık ortaya çıkmış, emekleyerek ilerliyordu. Muhtemelen bunu benim arkamdan sinsice doluşmak, aynı zamanda da pusuya düşmemek için yapıyordu. Küçük mutfak ikimiz için de hiç iyi değildi. Hem çok küçük, hem de sıkışık. Oturma odası daha uygundu. Arkadaki yatak odası beşinci katın yargın merdivenine açılan açık penceresiyle en uygunuydu aslında.

Ama benim yatak odasına ulaşabilmem için Stan’ın koridordan çekilmesi gerekirdi. Güzel.

Bir kez daha ateş ettim.

İriyarı bir adam olmasına rağmen Stan hızlı hareket ediyordu. Çömeldiği yerden hızla kalkıp kendini çocukların odasına attı. Onu vurup vurmadığımı bilmiyordum. Bekleyip görmek için vaktim yoktu. Kısa koridordan hızla arkadaki yatak odasına koştum.

Bu sırada Stan arkamdan ateş ediyordu. Yerdeki halı ayağımda patlamış, tavandaki alçı levha kafama yağmur gibi inmişti.

Stan benden de kötü bir aveydı. Gerçi, son birkaç saatini barda geçirmiş olması muhtemelen beni ıskalaması için en büyük sebebi, bu da benim için büyük şansı.

Zikzak şeklinde dört adım atıp, kendimi arkadaki yatak odasına attım. Kulakları sağır eden bir patlamanın ardından daha, kendimi korku içinde pencere eşiğinden metal yangın merdiveninin balkonuna attım. Basmamla birlikte hurda halindeki merdivenin sallanmaya başladığını hissettim. Ama duramazdım. Duracak olursam ve de Stan gelecek olursa bu minicik balkonda tıpkı fıçıdaki bir balık gibi avlanacaktım.

Artık düşünecek vaktim yoktu. Bir an önce harekete geçmem gerekliydi. Karanlığın içinde çaresizce metal merdivenin en üst basamağını aramaya başladım. Bu sırada kafamı üst katın metal merdivenlerine çarpıp bir anda afalladım. Tam o sırada etli bir elin omzuma yapıştığını hissettim.

Stan açık pencereden koca kafasını ve geniş omuzlarını dışarı uzatmış, tüm gücüyle omzumu tutuyordu.

“Yakaladım seni! Sana seni geberteceğim demiştin küçük kız. Baltamı, çekicimi, bıçağımı alıp geleceğim ve sana yaptıklarının bedelini ödeteceğim.”

Aslında elinde silahı olan ben olduğuma göre, bu laflar hayli komikti. Küçük bir hareketimle, 22 kalibrelik tabancamın namlusunu şakağına dayadım.

Stan olduğu yerde kalakalmış, gözleri kocaman açılmıştı. Namluyu o etli kafasına daha da çok bastırdıkça, dudakları o dillerle destan O şeklini almıştı. Derin bir nefes bıraktı. Ne var ki koca Stan hata yapmıştı. Beni hem sol eliyle yakalamış, hem de geniş

omuzlarını küçük pencere çerçevesinin içine tam olarak sığdırmıştı. Bu, kendi silahını tutan sağ elinin pencereden sığmayıp çaresizce odada hapsoldüğü anlamına geliyordu. Sağ elini dışarı çıkarabilmek için sol eliyle beni tutmayı bırakıp sol omzunu yeniden içeri alması gerekecekti.

Savaşların ilk iki saniyede ya da son iki dakikada kazanıldıklarını daha önceden söylemiştim.

Yangın merdiveni havada öyle sallanıyordu ki, sanki gökyüzünde uçuyormuşum gibi hissediyordum. Stan'e gülümsedim. Derin bir nefes verip, nefesimin dondurucu gecede havada bıraktığı buharı izledim.

İşte şimdi tam zamanıydı.

Ateş et. Çek tetiği. Tomika, Michael ve Mica için.

Stan'in çekici, ailesinin parmakları ve onların uzun ve korku dolu geceleri için yap bunu.

Bunu yapmayı çok istiyordum. Bunu yapmaya çok ihtiyacım vardı.

Halen unutamadığım, Colorado'daki o küçük erkek çocuğu için yapmalıydım. Tüm ağlayan çocuklar ve korku içinde 911'i arayan kadınlar için yapmalıydım. Daha da kim bilir hiçbir santral memurunun ya da polis memurunun derdine derman olacağına inanmayan ne çok kadın vardı.

Çek tetiği.

Bebek. Koridorun sonunda ağlıyordu. İşte şimdi onu yine duyuyordum. Öyle yakından, öyle net geliyordu ki sesi. Annemin evindeki bebek... Çığlıkları koridoru inleyen bebek...

Şeker, baharat ve hoş tat. İşte küçük kızlar bundan ibaret.

Oysaki ben hemşireye şeker, baharat ve cam kırıkları, demeliydim. Keşke bunu ona söyleyebilseydim. O güzel hemşireye

neden söyleyememiştim bunu?

Çek şu tetiği!

Çek şu lanet tetiği!

Ama yapamadım. Elimdeki yarı otomatığın nikel kaplama namlusunu kafasına daha da bastırırken Stan Miller'ın gözlerinin içine baktım... Yapamadım. Ellerim zangır zangır titremeye başlamıştı.

Kolumu geri çektim ve tabanca başının yanından sıyrılıp geçti.

Stan bağırarak elimden kurtuldu ve sendeleyerek içeri çekildi.

Bense hızla olduğum yerden fırladım. Antika sayılabilecek yangın merdivenlerinden aceleyle inerken paslı metal basamaklar delicesine sallanıyordu. Beş katı inebilmek için bir merdivenden diğerine kayarcasına geçerken çıkan metal sesleri ortalığı ayağa kaldırıyordu.

şimdi artık Stan her an sağ elini pencerenin dışına çıkarabiliirdi. Beni gebertecekti. Gözünü bile kırpmadan bir kadını vura-bilecekti.

Yangın merdiveninin ayaklarımın altında bir kez daha gıcır-dadığını hissettim. Stan'in öldürücü ağırlığıyla beşinci katın dar balkonuna güç bela çıkıp, bir ileri bir geri hareket ettiğini, sallan-dığını görmekten ziyade duydum.

Giderek daha da hızlanıyordu. Artık çok vaktim kalmamıştı. Hızlı olmalıydım, hızlı, hızlı.

Yangın merdiveni bir ileri bir geri sallanırken inleyerek uğur-suz gıcırtilar çıkarıyordu.

Stan yukarıdan, "şimdi yakaladım seni," diye bağırdı. "Koca Stan birazdan seni yere serecek. Aileme ne yaptın? Tomikam ne-

rede? Hemen şimdi konuş, kızım. Konuş yoksa o lanet sürtük beynini havaya uçuracağım.”

O an önce beşinci katın balkonunu tuğla binaya tutturan demirler attı, ardından da sırasıyla ikinci, üçüncü ve dördüncü katlar koptu yerinden.

Hadi, hadi, hadi diyerek kendime cesaret veriyordum. Kaybedecek vaktim yoktu. Jack birazdan fasulye sapından aşağı kayacak. *Koş!*

Başımın üst tarafında kalan merdiven şimdi artık bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. İşte o an Stan'ın birazdan neler olacağını anladığımı hissettim. Çünkü Stan elindeki silahı düşürmüştü. Silah başımın hemen yanından geçip, aşağı düştü. Zaten artık ona ihtiyacı yoktu. Onun yerine artık yangın merdivenini bir silah olarak kullanıyordu.

Ama bunun ona çok faydası yoktu. Bunu biliyordum çünkü o harap haldeki yangın merdiveninin beş katlı binanın tarihi tuğlalarına bağlandığı kilitleri ben gevşetmişim.

Tedbir içinde tedbir.

Ben sadece kırk yedi kiloyum. Stan gibi bir devle kapışmak için fazla ufağım. Ama devrilmek üzere olan bir yangın merdiveninde onu alt etmek için daha hızlı ve hafifim.

Şimdi artık ayaklarımın altındaki merdiven de sallanmaya başlamıştı. Hemen tepemde beşinci kattaki yangın merdiveni balkonunun yerinden stırılarak havada asılı kaldığını duyabiliyordum. Ve tıpkı bir zincir gibi tüm balkonlar ardı ardına tuğla binadan uzaklaşarak boşa çıkmaya başladı. *Tık tık tık.*

Stan bağırırdı.

Metal merdiven gıcırdadı. Binanın içindeki insanlar bu beklenmedik gürültüyle çığlıklar atmaya başlamışlardı. Bu sırada

ayaklarımın altındaki merdiven de büyük bir gürültüyle yerinden koptu. Halen birinci kat seviyesindeydim. Başaramayacaktım.

Kendimi bırakıp atladım ve yere çarpıp yuvarlandım. Büyük bir gürültüyle çatırdayarak caddeye yıkılacak olan metal yapıdan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Çığlıklar, bağrışmalar, inlemeler giderek artmıştı.

Stan beş kat yukarıdan donmuş kaldırıma büyük bir hızla düştü.

O an bağrışmalar kesildi. Kumlu toprak ve kirlı kar bir an için havalanıp sonra yeniden oturdu.

Bense sendeleyerek doğruldum ve gözlerimi sildim. Ayak bileğimde bir acı vardı. Şu an sırası değildi. İnsanlar neler olduğunu görmek için akın ediyordu. Bu mahallenin sakinleri silah seslerine ve bağrışmalara alışkındı belki ama buna değillerdi. Daha önce hiç kimse böyle bir şey görmemişti. Caddenin üzerinde söylenecek, cep telefonlarıyla bir yerleri arayarak ve başlarını iki yana sallayarak birikmeye başladılar. Çok geçmeden Stan'ın düzinelerce metal çubuğun üzerine düşerek adeta her yerinden şişlendiğini gördüklerinde ilk kadın korku içinde acı bir çığlık attı ve diğerleri de ona katıldı.

Gözümün önündeki katliama, hurdaya dönmüş metal yığıntıya ve Stan'ın tişörtünün önünde giderek büyüyen kan gölüne bakakaldım.

Sonra da kaçmaya başladım.

Arkama bile bakmadan. Kaçışım ne çığlık atan kadından, ne giderek büyüyen uğultudan, ne de kalabalığın hayret nidalarındandı. Sadece beni fark eden küçük bir çocuktan kaçıyordum.

Koştum, koştum, koştum. Bedenimin tir tir titremesine engel olamıyordum.

Sokağı döner dönmez durup karlı bir çalının altına gizlediğim postacı çantamı aldım. Sonra yeniden yola koyulup koşmaya başladım.

Saat 21.56'ydı.

Yaşamak için sadece yetmiş saatim vardı.

Yerimde olsanız siz ne yapardınız?

On Dördüncü Bölüm

Jack bebek yine ağlıyordu. Belli ki yine bir şeylerden rahatsızdı ve bunu herkesin bilmesini istiyordu.

D.D., “Bu özelliğini benden almış,” dedi. Saat 21.00’dı. Bebek, D.D.’nin onu görünüşe göre bütün gün yaygara kopardığı kreşten aldığından bu yana mütemadiyen ağlıyordu. Ateşi yoktu. Kusma yoktu. Ama suratını buruşturup ellerini yumruk yaparak tıpkı bir maraton koşucusu gibi bacaklarını çırpıp duruyordu.

Şimdiye kadar, bebek gazını almaya yarayan pek çok damla vermişlerdi. D.D. artık onların yeterince etkili olmadığını düşünüyordu.

Alex, “Doktorunu arasak iyi olur,” dedi. D.D., Jack’i sakinleştirmeye çalışarak sallanan sandalyede otururken Alex karşıındaki kanepedeydi.

“Şu an ne yaptığımızı bilmediğimizi kabul edelim diyorsun yani.”

Alex, D.D.’yi tuhaf gözlerle süzdü. “Ne yaptığımızı bilmiyoruz. Kaldı ki doktorlarını gece yarısı sorularıyla rahatsız eden ilk anne baba da biz değiliz. emin ol. Tanrı aşkına, bu onların işi zaten.”

Alex'in bu beklenmedik çıkışı D.D.'nin gözünden kaçmamıştı. D.D., onun darmadağın siyah beyaz saçlarına, gözlerinin altındaki koyu renk halkalara ve yüzünün sıska çizgilerine baktı.

Sanki yıllardır uyumamış gibi berbat görünüyordu. Acaba D.D. de bu kadar kötü mü görünüyordu? Aslında şöyle bir düşününce, Phil bugün ofiste omzuna dört kez anladığını belli ederceğine dokunmuştu. D.D. sebebini şimdi anlıyordu.

Birden, "Bebek kazanıyor," diye haykırdı.

"Bu durumu en iyi açıklayan cümle bu olurdu," dedi Alex.

"Daha sadece on haftalık. Nasıl olur da daha şimdiden bizi alt eder?"

Alex gözlerini avazı çıktığı kadar bağırان oğluna dikti. "Bu tıpkı çağlar boyunca gençliğin neden hükmettiğinin açıklamasına benziyor: daha fazla dayanıklılık, daha çabuk toparlanma."

"Biz iki güçlü, zeki ve becerikli insanız. Yeni doğmuş bir bebek bizi alt edemez. Bunu, en azından on yedi yaşına gelip de kendi arabasını isteyeceği güne kadar başarabileceğimizi umuyordum. Bu ne demek biliyor musun? Üç yaşındayken kendi ceptelefonunu istediğinde ona hayır demek. Beş yaşındayken kendi Facebook hesabını istediğinde ona yine hayır demek."

Alex çökmüş gözler ve traşsız yüzüyle D.D.'ye baktı. "Anladım."

"İnternetteki sapıkların hedef grubunun beş ve dokuz yaş arası erkek çocuklar olduğunu biliyor muydun?"

Alex gözlerini hayretle açarak, "Hayır!" diye tepki verdi.

"Aynen öyle. Dışarıdaki dünya çok büyük ve kirli ve o masanın üzerinde duran pırlıl pırlıl dizüstü bilgisayar sandığından çok daha büyük bir bela."

Alex titreyen elini saçının arasından geçirdi. "Bu gece zaten

uyumayacaktım bu da cabası oldu. Ne bu, yeni dosyandan edindiğin bir bilgi mi?”

“Evet, cinsel suçlar dedektifi Ellen O. bize bu dosyada yardım ediyor. İnternet sapıkları konusunda tam bir uzman. O. ve Phil tüm günlerini iki kurbanın bilgisayarlarını deli gibi incelemekle geçirdiler.”

Alex, “Peki iki sapık arasında bir bağ kurabildiler mi?” diye sordu.

“Çok sayıda ve çok çeşitli biçimde hem de,” dedi D.D. “İşin tuhafı, her iki kurban da pek çok farklı popüler sitenin düzenli ziyaretçisi. Bu nedenle iz sürmek neredeyse imkânsız. Yani sorun sadece internette birbirleriyle karşılaşmış olup olmadıkları değil, ama kaç farklı sitede, kullanıcı grubunda ve sohbet odasında karşılaşmış olabilecekleri. Bu biraz zaman alacağı benziyor.”

“Neil hâlâ fotoğrafları mı inceliyor?”

“Onun için üzgünüm ama evet. İlk altı kutuyu incelemeye başladı ve daha şimdiden yürüyen bir ölüye döndü. Eminim ki bu görevin ardından bir istirahata ihtiyacı olacaktır. Bugün onunla konuşmak istedim ama henüz hazır olmadığını söyledi. ‘Önce üstesinden gelmem gerek,’ dedi.” D.D. iç geçirerek sahiden endişeli görünen genç ekip arkadaşını düşündü. Sonra bir kez daha iç geçirdi. “Onun saflığına hayran olacağım neredeyse.”

D.D., Jack bebeği diğer omzunun üzerine koyup yeniden sallamaya başladı. D.D. kulağına çalınan mızırtılara bakarsa Jack bebek sol omzunu sağ omzundan daha çok sevmemişti.

Alex ayağa kalktı. “Nöbeti devralmamı ister misin?” diyerek ayağını huzursuzca çekiştiren Jack’i işaret etti.

D.D. onu sakinleştiremiyor oluşundan nefret ederek oğlunun sırtını sıvazlamaya devam etti. Bu duygu ona hem çok yanlış hem

de kaçınılmaz geliyordu. Belki de bu anaç bir içgüdüsi olmadığı-
nın en büyük ispatıydı. O da yavrusuna en az kendi anne ve babası
kadar uzaktı. Tek farkla, D.D. onlar kadar soğuk ve ilgisiz olduğu-
nu düşünmüyordu. Bebeğinin üzgün oluşu onu kahrediyordu. Onu
rahatlatmak için çaresizce doğru şeyi yapmayı, doğru şeyi söyle-
meyi istiyordu. Şimdiye kadar geğirmeyi, kundak yapmayı, sallay-
mayı, şarkı söylemeyi, yürümeyi ya da arabaya binmeyi denemiş-
lerdi. Ama yok, hiçbiri fayda etmemişti.

Bebek galibiyetini ilan ederken, onlar giderek yaşlanıyor-
lardı.

D.D. isteksizce, “Tamam,” dedi.

Alex ona doğru yürüdü. Jack’i D.D.’nin omzundan kendi
göğsüne alırken, “Peki balistik raporları?” diye sordu. “Birinci ci-
nayeti ikinci cinayete bağlayan bir şeylere ulaşabildiniz mi?”

“Elimizde bir not var.” dedi D.D. zafer edasıyla. “İlk cina-
yette kurbanın cebine bırakılmış. Hem de aynı kelimelerle: *Günü
geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.* İkincisinin aynı yazı karakter-
leri ve şekilleriyle.”

Alex işte bundan çok etkilenmişti. Jack ise pek öyle görün-
müyordu.

D.D., “Belki yine arabaya binmeyi denemeliyiz,” dedi.

“Şu anda ikimizin de direksiyon başına geçecek kadar sağ-
lıklı olduğumu sanmıyorum.”

D.D. bitkinlikle başını evet anlamında salladı. Alex bu ko-
nuda hiç de haksız sayılmazdı. Fena halde yorgunlardı. Tam da bu
yüzden iş konuşuyorlardı. Doğal olarak ağızlarından dökülen tek
kelimeler işe aitti çünkü.

D.D., “Balistik raporları yarın ulaşacak.” diye mırıldandı.

“Annenlerin uçağı inmeden önce mi, sonra mı?”

"Kahretsin!"

Alex bebekle odayı adımlamayı kesti. "Bunu sana hatırlatmamam mı gerekiyordu?"

D.D., "Belki de kaçıp gitmeliyiz," dedi. Bu gerçeikle bir türlü baş edemiyordu. D.D. çok yorgundu ve bebeği ondan nefret ediyordu. Bu durumda bir de annesiyle uğraşacak hali hiç yoktu.

Alex cömertçe, "Onları ben karşılayabilirim," dedi. "Jack'i kreşten alıp gerekli işleri yaparım. Eğer sen işten çıkamayacak gibi olursan, bu dünyanın sonu değil. Daha sonradan bize akşam yemeğinde katılabilirsin, ya da bunun gibi bir şey işte."

"Beni asla affetmeyecekler."

"Evet, edecekler. Sen onların torunlarının annesisin. Ve bebegimiz uluyan bir maymun gibi ağlamadığında dünyanın en tatlı, en güzel, en akıllı bebeği. Öyle değil misin?" Alex, Jack'i yavaşça havaya atıp yeniden yakaladı.

Jack bir anda ağlamayı kesmişti. Gözlerini babasına dikmişti. İki kez hıçkırdı.

Bu hareketle cesaretlenen Alex bebeği bir kez daha havaya fırlattı.

Jack yeniden babasının kollarına düştüğünde bir daha hıçkırdı. Sonra da gürültülü bir geçirme sesiyle önce minik karnını ağrıtan gazı çıkardı, ardından da babasının göğsüne midesindeki tüm sıvı yiyeceği kusarak boşalttı.

Alex kıpırdamadan olduğu yerde kalakaldı.

En sonunda, "Neyse, en azından ağlamıyor," dedi.

D.D. hemen birkaç havlu ve ıslak mendil almaya koştu.

Uykusuz kocasının gözlerinin içine bakıp, "Sen dünyanın en iyi babasısn." dedi. "Babalar Günü geldiğinde, Jack sana bir değil iki kravat alacak. Söz!"

Telefonu çaldığında D.D., Jack'i daha yeni temizleyip yatağına yatırmıştı. Telefonun ekranına bir göz attı. Numara görünmüyordu, bu da gecenin bu saatinde pek çok anlama gelebilirdi. D.D. marazi bir merakla telefonu yanıtladı.

"Dedektif D.D. Warren'la mı görüşüyorum? Ben Atlanta'dan FBI ajanı Kimberly Quincy. Gecenin bu vakti rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Ah," dedi D.D. "Yo, yo, yo hiç sorun değil."

Özel ajan Quincy ifadesiz bir ses tonuyla konuşmaya devam edip, "Tüm gün dışarıyıldım," dedi. "Mesajınızı henüz aldım. Aslında yarın arayacaktım ama tarihi fark edince ertelemek istemedim."

D.D. ajanın hafını tamamlayarak, "Ayn yirmi birine sadece iki buçuk gün kaldı," dedi.

"Aynen öyle. Beni aradığınıza göre, birtakım gelişmeler olmuş olmalı. Bu nedenle vakit kaybetmek istemedim."

D.D., "Üçüncü bir arkadaş var," dedi. "Charlene Rosalind Carter Grant. Siz de adını duymuş olmalısınız."

"Emin olabilirsiniz."

"Pekâlâ, ben onunla yüz yüze de tanıştım. Dedğiniz gibi, neredeyse ayn yirmi biri oldu. Charlie adeta bir savaşa hazırlanıyor. İkinci bir plan olarak da onun cinayet dosyasıyla benim ilgilenmemi istiyor."

"Hah."

"Emin olun, on haftalık uykusuzluğumun ardından bir FBI ajanından, 'Hah' kelimesinden daha fazlasını duymak isterdim."

Özel ajan. "Zor bir dosya mı?" diye sordu.

“Hayır, yeni bir bebek.”

“Erkek mi, kız mı?” Kimberly’nin sesi yumuşamıştı.

“Erkek. Gürültücü, nızmız, huysuz, güzel bir erkek.”

“Benim de iki kızım var,” dedi Kimberly. “Yedi yaşında olanı bugünlerde ceptelefonu istiyor. Dört yaşında olansa bir köpek yavrusu. Bu durumda size bir yardımım dokunamaz herhalde. Ben de bir dokun bin ah işit durumundayım.”

D.D. gülümsedi. “Oysaki ben sizden sadece gün geçtikçe her şeyin daha da kolaylaşacağını söylemenizi beklerdim. Bana, ‘Bu bir dönem. Ebeveynlik gün geçtikçe kolaylaşıyor,’ deseniz keşke. Bana yalan söyleyin. Şu an iyi bir masal dinlemeye ihtiyacım var.”

“Kesinlikle. En güzel günler gelecekte. Bu arada şunu da söyleyeyim, siz siz olun asla beş yaşında bir kız çocuğunu, bir atlama ipi ve iki yaşındaki kız kardeşiyle yalnız bırakmayın. Ve eğer kocanız benimki gibi çoğu gece çalışıp eve gelmiyorsa, battal boy bir yatak alın, çünkü gece boyu evde nefes alan kim varsa sizin odanızda olüyor.”

“Boston evlerine battal yatak koymak pek kolay değil. Atlama ipi mi dediniz bu arada?”

“Teknik olarak, iki yaşındaki kızım sadece on dakika bağlı kalmış, sonra kendi kendine düğümlerden sıyrılmayı öğrenmişti. Bunun için kocamı suçluyorum diyebilirim. Adam tam bir açık alan düşkünü. Yani kızlara öyle beceriler kazandırıyor ki, bebek bakıcıları bir kaçtıklarında bir daha geri dönmüyorlar.”

“Kocanız ne iş yapıyor?”

“Mac bir eyalet polisi.”

D.D. durumu şimdi anlayarak, “Ah,” dedi. “Bu durumda kızların her iki taraftan da özel ajan çocukları: bir yandan FBI, öte yandan Georgia Araştırma Bürosu’nun kanı var damarlarında.”

Kimberly ona hak vererek, “Bir diğer açıklama da bu olabilir,” dedi.

“Benim kocam da şimdilerde polis akademisinde olay yeri analizi konusunda ders veren eski bir dedektif. Eminim Jack’in yere düşüp dizini ilk sıyrışında Alex önce olay yerini asayiş altına alacak, ardından bir yara bandı getirmeyi akıl edecek.”

“Mac büyük kızımız Eliza’yı bir keresinde atış poligonuna götürdü. Dedğine göre ilk denemesinde Eliza hedefin göğsüne tam üç kurşun isabet ettirdi. Anlaşılan o ki, hedefi tam ortadan vurmak genetik bir özellik.”

“Yedi yaşındaki kızınız silah kullanabiliyor mu?”

“Burası güney bölgesi, tatlım. Bizler silahları seven insanlarız.”

“İşte şimdi kızınızı çok sevdim,” dedi.

“Ben de. Pekâlâ, konumuza geri dönecek olursak, size Jackie Knowles cinayeti hakkında ne söyleyebilirim? Eminim ki babamın bu dosya için yazdığı raporu okumuşsunuzdur.”

“Babanız mı...” D.D. ajanın ne demek istediğini anladığında bir an kalakalmıştı. “Emekli FBI ajanı ve bu dosyanın danışmanı Pierce Quincy sizin babanız mı?”

“Aynen öyle. Benim bu dosyaya dahil olma nedenim de bizzat kendisidir. Aslında genele bakılacak olursa, yerel bir cinayet FBI’nın pek ilgisini çekmez ama Rhode Island’daki cinayetin ilk olay yeri incelemesini babam yapmıştı. Providence’daki cinayetle, Atlanta’daki cinayet arasında örtüşen pek çok detay tespit etti. Bu nedenle saldırganın pek çok koldan araştırılması gerektiğine karar verdik.”

“Bu durumda siz cinayetlerin birbirleriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Diğer türlüüne inanmak çok zor görünüyor,” dedi Kimberly sertçe. “Kurbanlar birbirlerini tanıyorlardı. İkisi de tam bir yıl arayla aynı yöntemle öldürüldü. Ortada bir bağ olduğu ortada, kabul. Ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Ama ortada bir bağ söz konusu.”

“Peki üçüncü arkadaş Charlene bilmem ne bilmem ne Grant hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Onu sadece birkaç kez gördüm. Arkadaşlarının cinayetlerini inceleyen soruşturma memurlarından pek memnun görünmüyordu. Babamla daha çok iletişim kuruyor, ona daha pozitif yaklaşıyordu. Babam da onu sevmiştir ama yine de mesafeliydi. Charlene her ne kadar arkadaşları için son derece endişeli olup, onlar adına onlar için canla başla bir mücadele veriyormuş gibi dursa da...”

“Hâlâ olayın bir numaralı zanlısı kendisi,” diyerek D.D. cümleyi tamamladı.

“Aynen öyle.”

“Knowles cinayetinde o gün başka bir yerde olduğunu kanıtlayabiliyor mu?”

“Teyzesinin dediğine göre, 21 Ocak gecesi New Hampshire’daymış. 21 Ocak günü öğleden sonra Jackie’nin ölüm haberinin gelmesi üzerine Portland Maine’den uçakla gelmiş. İsminin üzerinde yazılı olduğu bilet elimizde ve bu bilgiyi Delta Havayolları’ndan da teyit edebiliyoruz. Yani sonuçta, başka yerde olduğu konusundaki savı sağlam kanıtlara dayalı.”

“Sesinizde sanki bir ama saklı.”

Kimberly derin bir nefes verdi. “Bu dosyada elimizdeki tek bir sağlam ipucu var, o da Jackie’nin komşusunun ifadesine göre Jackie’nin 21 Ocak gecesi eve akşam saat dokuzdan sonra geldiği

ve yalnız olmadığı yönünde. Dediğine göre eve uzun kahverengi saçlı, güzel bir kadınla beraber girmişler.”

D.D. düşünceli bir şekilde, “Tıpkı Charlene Grant gibi,” diye mırıldandı.

“Teyzesiyle beraber binlerce kilometre uzaktaydı. Maalesef, komşu Jackie’nin yanındaki kadını sadece arkasından görmüş. Bu nedenle elimizdeki eşkal ancak bu kadar.”

“Peki olay yeri?” diye sordu D.D.

“Temiz. Hem de son derece temiz. Elektrik düğmeleri silinerek temizlenmiş. Parkeler de aynı şekilde silinmiş. Her koltuk minderleri yerli yerinde ve tertemiz. Mutfak, giriş, oturma odası, hiçbirinde de tek bir leke yok. Katil belli ki hiç acele etmeden, sanki kendi evindeymiş gibi çalışmış. Oldukça ayrıntılı, aynı zamanda zekice bir iş çıkarmış.”

“Ve de güçlü,” dedi D.D. “Fiziken de güçlü biri aynı zamanda.”

“Ölüm sebebi, el ile boğulma, evet. Bu da zanlının güçlü elleri ve bilekleri olduğu anlamına gelir. Ama ben bu konuda Rhode Island dedektiflerinden biraz daha farklı düşünüyorum. Onlar zanlının güçlü ellerinin olmasını erkek olmasının bir delili olarak görüyorlar. Belki sadece güneyde yaşıyor bu ama ben pek çok kere buradaki yaşlı kadınların tavukların kafalarını elleriyle koparıp attıklarına şahit oldum. Bir sürü kadın var ki, pekâlâ bir erkek kadar güçlüler. Özellikle de eğer kurbanı arkasından yakalamış bir kadın varsa ortada. kulağa hiç de olmazmış gibi gelmiyor.”

“O halde siz katilin o gece Jackie’nin eve götürdüğü ‘arkadaş’ olabileceğini düşünüyorsunuz. Cıvardaki barları soruşturdu-nuz mu peki?”

“Elbette. Kredi kartı harcamaları bize o gece Jackie’nin ne-

rede olduğuyla ilgili bilgi veriyor. Maalesef o gece yeni açılan bir bara gitmişler. Jackie'nin resmini gösterdiğimizde, birkaç garson onu o gece gördüklerini söylediyse de kimse tam olarak dikkat etmemiş. Görünüşe göre, müzik oldukça başarılıymış ve de mekân tıklım tıklım doluymuş."

"Peki ya e-postalar, cep telefonu kayıtları?"

"Yeni birileriyle görüştüğüne dair bir kayıt yok. Ya da birileriyle buluşacağına dair bir randevu kaydı da oluşturmamış. Bana kalırsa Jackie o gece birileriyle buluşmayı planlamamıştı. Bence diğer kadın onu buldu."

"Buldu mu yoksa sinsice takip mi etti?"

"Güzel soru."

"Ve kadın Jackie'ye onu eve bırakmayı teklif etti."

"Bu bir varsayım ama iyi bir varsayım."

"Çünkü Jackie arkadaşı Randi'nin başına gelenlerden sonra, bir erkekten şüphelenebilirdi belki ama bir kadından şüphelenmesi zordu."

"Arkadaşlarının ve ailesinin dediğine göre Jackie, Randi'yi eski kocasının öldürdüğünü düşünüyormuş. Bu yüzden Jackie'nin diken üstüne olup olmadığı konusunda elimizde kesin bulgular yok. Ayrıca en iyi arkadaşının ölüm yıldönümü olması sebebiyle Jackie o gece o barda muhtemelen kendini çok yalnız ve üzgün hissediyordu..."

"Doğru bir yaklaşımla... mesela, *hey, kazağını çok beğendim, yanına oturmamda bir sakınca var mı, gibi...*"

"Kısacık bir sohbet, birkaç kadeh içki," diyerek lafını tamamladı Kimberly.

"Jackie kolay bir hedefti. Katilimizin kadın olduğunu ve de sosyal iletişimde iyi olduğunu varsayarsak..."

“Her iki olay yerine de baktığımızda gelişmiş insan ilişkileri olan birisini arıyoruz. İşin aslı, bunu pek çok katil için söyleyemeyiz.”

D.D. onu başıyla onaylayarak, bunun üzerine biraz kafa yordu. Bir dosya bile olmayan bu olay onu gittikçe daha da fazla içine çekiyordu. Bulmaca içinde bulmaca gibi bir olaydı.

D.D., “Bu durumda ayın yirmi birine sadece iki gün kaldı,” dedi. “Şimdi artık hedefteki şehir, üçlünün sonuncusu Charlene Rosalind Carter Grant’in taşındığı Boston. Charlene kendini o güne çok iyi hazırlıyor. 22 kalibrelik bir tabanca taşıyor, koşuyor, antrenman yapıyor, adli tıp ve cinayetler üzerine araştırmalar yapıyor. Bu sırada kendi muhtemel cinayeti için dedektif bile buluyor. Ayın yirmi biri geldiğinde evine erkek ya da kadın ‘arkadaş’ davet edeceğini sanmıyorum.”

Kimberly ona hak vererek, “Muhtemelen etmeyecektir,” dedi.

D.D., “Bu durumda katilimiz başka bir numarayla ortaya çıkmak zorunda kalacak,” diye mırıldanarak, düşünmeye devam etti.

Kimberly, “Charlene en çok ne istiyor?” diye sordu.

“Bu da ne demek?”

“Eğer sen bir katil olsaydın ve kendini korumak için haklı sebepleri olan birine ulaşmak isteseydin, ona öyle iyi, şahsi ve çekici bir şeyle gelmelisin ki, paranoyak Charlene bile ihtiyatı bir an için elden bırakıp, seni dinlesin.”

D.D., “En çok arkadaşlarını kimin öldürdüğünü bilmek istiyor,” dedi.

“Belki de bu durumda katilin işi çok daha kolay. Başka bir şeymiş gibi davranmasına gerek bile yok. Kendisi olsa yeter. Çünkü kendisi Charlene’in dünyada en çok karşılaşmak istediği

şey. Randi ve Jackie'nin son anlarına şahit olan tek kişi o. Ve eğer en sevdiğin insanları cinayetle kaybetmişsen... Buna hayır demek çok zor. Kendini koruman gerektiğini bilsen de, sevdiklerinin başına ne geldiğini bilme arzusu ve ihtiyacı... İşte bu çok güçlü bir silah. Bu durumda Charlene'i oradan hemen kaçmadığı için suçlayamam."

D.D. usulca, "Bugüne dek kimseyi kaybettin mi hiç?" diye sordu.

"Annemi ve kız kardeşimi."

"Eğer katil seni yarın arayacak olsa?"

Kimberly ruhsuzca, "Beni bir medyum hattından aradıklarını düşünürüm," dedi.

"Ki senin kızın bile hedefin göğsünde üç kurşun deliği açabiliyor."

"Aynen öyle."

"Kulağa çok hoş geliyor."

Kimberly, "Charlene'in tüm hazırlıkları fiziksel," dedi sertçe. "Ama katilin tarzı tamamen psikolojik. Samimi, yakın, şahsi. Kاپıyı kendi elleriyle açtıktan sonra günde on kilometre koşsa ne olur? Charlene'in güçlü olmaya ihtiyacı yok. Ayrıntılı düşünmeye ihtiyacı var. 21 Ocak'tan ancak bu şekilde sağ çıkabilir."

"Ben ortalığı karıştırmak istiyorum."

"Nasıl olacak o?"

"Facebook, sosyal medya üzerinden. Bu konuda bir tür uzman olan başka bir dedektifle daha çalışıyorum. Randi ve Jackie'nin anısına onların adına ortak bir Facebook hesabı açmayı planlıyoruz. Kimlerin katılacağını bir görelim bakalım."

Kimberly bu fikri kafasında ölçüp tartar gibiydi. "Peki, ortaya çıkan bilgiler?"

“Olay yeri ayrıntılarından mı bahsediyorsun?”

“Hayır, muhtemel sahte olay yeri ayrıntılarından bahsediyorum. Belki bir kriminoloji raporu olabilir. Gözden kaçan bir şeyler. Hayır, daha ziyade... şöyle dağınıklığa dair bir şey. Katilimiz kontrolü seviyor, öyle değil mi? Derli, toplu, düzenli biri. Knowles cinayetinin olay yeri ile ilgili olarak katilin gözünden kaçan sahte bir bilgi ortaya çıkarsanız. Soruşturamada gerçek bir ipucuna ulaşmış gibi davransanız. Katilin kendisini savunmaya geçmesine neden olmanız.”

“Yani bir şekilde kafasına girsek demek istiyorsunuz.”

“Bu oyunda ters istikamette gitmek gayet centilmence.”

“Ayrıntı derken kafanızda bir şey var mı?”

Kimberly bir an duraksadı. “Babama soracağım. O her iki olay mahallini de biliyor, tam bir profil uzmanı. Suçluların kafasına girmek onun işi. Bu çok hoşuna gidecek. Onu arayacağım.”

“Teşekkürler.”

“Sorun değil. Bana da haber verin. Özellikle de ayın yirmi birinde.”

“Arayacağım. Kızlarımızı büyütmekte iyi şanslar.”

“Size de minik oğlunuzu büyütmekte iyi şanslar.”

Her iki kadın da iç geçirerek telefonları kapadılar.

On Beşinci Bölüm

Gece vardiyama geç kalmıştım. Bu ilk kez başıma geliyordu ama elimde olmayan sebeplerle böyle olmuştu.

Taksi durağına kadar tüm yolu koşmak, sonra da beni Cambridge'e götürmesi için treni beklemek zorunda kalmıştım. Sonra ki yedi dakika boyunca da burnum akıp, gözlerim sulanarak tek odalık kiralık evime dek koşmuştum. Bayan Beals evde değildi ama Tulip her zamanki gibi yine ön verandada oturuyordu.

Bir an bile durup düşünmeden benim olmayan köpeğin ılık, tüylü vücuduna sarıldım ve burnumu o kat kat boynunun arasına gömdüm. O da başını omzuma yasladı. Sanki kendini rahatlatmak istercesine derin bir nefes verdiğini hissedebiliyordum. Benim kollarım onun bedenini sarıp, onun başı omzumda dinlenirken bir süre öylece kalakaldık.

Belki biraz da ağlamıştım. O da yanaklarımdan süzülen yaşları yalanıştı. Belki ben ona onu sevdiğimi söylemiştim. Belki o da beni sevdiğini söylemek için kuyruğunu sallamıştı.

Tulip'i odama taşıdım. Artık Frances'in bunu öğrenip beni evden atması umurumda değildi. Zaten çok az zamanım kalmıştı. Artık ne önemi vardı ki? Çok az zamanım kalmıştı.

Stan Miller. Metal çubuklar o koca bedenini delik deşik etmişlerdi. Dudaklarının kenarından kan sızıyordu. Bakan ama görmeyen gözler bakışlarını üzerime kilitlemişti.

Tulip'i bir kâse yiyecekle odama alıp sıcak bir duş almak üzere banyoya yöneldim. Durmaksızın vücudumu ovaladım, ovaladım. Şampuanladım, sürttüm, kremledim. Tekrar tekrar yaptım bunu.

Hayal gücüm müydü bu, yoksa gerçekten parmaklarım hâlâ barut mu kokuyordu? Çıplak vücudumu akşamın başka izleri var mı diye didik didik taradım. Kan, morluk ya da başka bir şey. İçimde sanki bir şeyler değişmiş gibiydi. Dolayısıyla dışının da değişmiş olması gerektiğini düşünüyordum.

Ama hiçbir şey yoktu. Kendimi yangın merdiveninden aşağı bırakırken deri silah eldivenlerim işe yarayıp, bokstan hırpalanmış ellerimi korumuşlardı. Ağır kış kabanım da işini yapıp dövüşmekten yara bere içinde kalmış bedenimi yere düşüp yuvarlandığımda korumuştur. Ayak bileğim bile iyiydi. Sadece düşmenin etkisiyle hafifçe dönmüştü o kadar.

Duştan çıktıktan sonra, aynadaki buharı sildim. Kendi gözlemlerimle gördüğüm gerçeği bir kez de aynadaki aksimde görmek istiyordum.

Bir adam öldürmüştüm ama kesinlikle ve şaşılacak biçimde hâlâ daha öncesinde olduğum kişiydim.

Charlene Rosalind Carter Grant, Charlene Rosalind Carter Grant ile tanış.

Sevgi dolu bir yeğen, sadık bir dost, saygıdeğer bir santral memuru ve de soğukkanlı bir katil...

Yeniden tir tir titremeye başlamıştım. Bir kez daha duşa dönüp, sıcak su musluğunu sonuna kadar açtım. Ama bedenime

değen sıcak içimdeki soğuşu bastırmaya yetmiyordu.

Gece saat 23.14'te Tulip ile birlikte işe gitmek üzere taksiye bindik.

Sondan ikinci vardiyamdı bu.

Kollarımı benim olmayan köpeğe sıkıca sarmıştım ve hiçbir yere gitmesine izin vermiyordum.

"Bebek ağlıyor."

"N... n... ne?"

"Bebek ağlıyor. Koridorun sonunda. Durmaksızın ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor. Hiçbir şey susturamıyor onu. Bilmiyorum..." Titrek bir iç geçirme. "Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum. Lütfen, bayan, onu nasıl susturacağımı söyleyin bana."

Pek çok monitörün ve kısık bir televizyon ekranının ışığında tek başıma oturup, yüzümü ovalayıp, odaklanmaya çalıştım. Ağlayan bir bebek... Ne yapacağımı bilemeyen yeni bir anne... Bu aramalar dokuz yüz on birin en sık rastlanan aramaları arasında üst sıralardaydı. Protokol gereği bu durumda yapmam gereken yeni doğanın fiziksel sağlığını, yeni ebeveynin de akıl sağlığını korumaktı. Eğer her ikisi de kontrol altına alınırsa, arayan kişiye dokuz yüz on birin ebeveynlik dersi vermek değil, acil durumlar için olduğunu hatırlatıp telefonu kapamak gerekliydi.

Bense arayan yeni anneyi hattan almamıştım. O gece sakin bir geceydi. Polisler zaten önemli bir olayla ilgilenmekteydiler ve hatta yeni bir acil durum çağırısı yoktu ve gecenin saat ikisinde karanlık bir odada tek başına oturan her santral memuru gibi benim

de birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

Bu yüzden yeni annenin konuşmasına izin verdim. Dokuz aylık kızının adının Moesha olduğunu öğrendim. Bebeğin babası bir bakım işleri şirketinde vardiyalı çalışıyordu. Beni arayan on dokuz yaşındaki Simone'du. Ve hâlâ bir gün sınavı kazanıp veteriner teknisyeni olmayı umuyordu. Hamile kaldığında çok heyecanlanmıştı ve hâlâ evlilik hayalleri kuruyordu. Ama minik kızı her gece avazı çıktığı kadar ağlayarak işleri zorlaştırıyordu. Bebeğin babası ise giderek daha da kabalaşıyordu. Simone sadece arkadaşlarıyla alışverişe gitmek istiyordu ama bunun için parası yoktu. Ayrıca erkek arkadaşı da ona yeni kıyafetlerin içine giremeyecek kadar şişman olduğunu söylüyor, kilolarını verene kadar beklemesini tavsiye ediyordu. Tabii eğer verebilirse...

Simone konuştu. Simone ağladı. Sonra biraz daha konuştu.

Bense oturup Tulip'in başını okşayarak onu dinledim.

Simone bana kendini anlattı. Arama sonlandı. Ekran karardı.

Karanlıkta oturup Tulip'in kulaklarını okşamaya devam ettim.

Tulip'e, "Bebek ağlıyor," diye fısıldadım.

Gözlerini bana dikti.

"Koridorun sonunda."

Tulip başını kucağıma koydu.

"Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım, Tulip. Yıllar önce, annemin evinde... O bebeği görmezden geldim. Bu yüzden artık annemden bahsetmiyorum. Hatırlamak istemiyorum. Artık bir önemi de kalmadı zaten, değil mi? Artık çok geç."

Tulip elimi kokladı.

Bense ona gülümseyip, başını okşadım. "Ne tuhaf, değil mi, koca bir yılını plan yaparak, hazırlanarak ve ayakta kalmak için

strateji geliştirerek geçirdim. Ve en sonunda, muhtemelen ben de herkes gibi öleceğim, arkamda yarım bıraktığım bir yığın işle.”

Tulip usulca ağlamaya başladı. Eğilip, boynuna sarıldım.

“Ama seni kuzeye göndereceğim,” diye söz verdim. “Nancy Teyzemle yaşayacaksın, artık bir pansiyon köpeği olacaksın. Görsen oradaki dağlar öyle güzel ki. Her yer koşabileceğin yollar, kovalayabileceğin sincaplar ve yüzebileceğin nehirlerle dolu. Orayı çok seveceksin. Ben çok sevmiştim.”

Ona biraz daha yaklaştım. “Beni unutma,” diye fısıldadım.

Tulip derin bir iç çekti.

Kendini nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Çok geçmeden kapı açıldı. Arkasından vuran koridorun ışı-
ğıyla karanlık bir gölge kapı girişinde durmuştu. Birden ayağa fırladım. Otomatik olarak boksör duruşuna geçerken, altımdaki sandalye küçük odada geriye doğru fırlamıştı.

Memur Mackereth ışığa bastı.

“Hep böyle karanlıkta mı çalışırsın?” diye sordu sertçe. Üniforması üzerinde, polis kemeri belindeydi. Geceye başlarken nöbet cetvelini kontrol etmiştim. Bu yüzden Mackereth’in bu gece çalıştığını biliyordum. Ayrıca Red Groves emlak konutlarındaki cina-yeti incelemek üzere birkaç polisle birlikte göreve erken çağırıldıklarını da biliyordum. Siyahi bir erkek, eski bir apartmanın metal yangın merdiveninin altında kalarak vücudunu delip geçen demirlerle ölmüştü. Anonsu telsizden geçen kişinin dediğine göre manzara hiç de iç açıcı değildi. Olay yeri teknik ekibi Stan Miller’ı bedenine saplanan demirlerden kurtarmak için kaynak makinesi kullanmak zorunda kalmıştı. Sonra ceset, üzerindeki demir şişlerle

adli tıp uzmanının incelemesi için fazla kilolu hastaları taşımak için yeni alınan ekstra büyük ambulansla şehre taşınmıştı.

Ellerimi iki yana indirip sıkıttığım yumruklarımı açtım. Biraz öne doğru çıkmak istesem de masam gitmeme engel oluyordu. Tek kişilik çağrı odasının pek kullanışlı olduğu söylenemezdi. İki metre genişliğinde, iki metre büyüklüğündeydi. Polis merkezinin engellilerin de kullanabildiği tuvaleti bile buradan büyüktü.

Hemen yanımdaki Tulip, bir anda neşelendi. Memur Mackereth'e doğru koşup önüne oturdu ve kafasını ona doğru uzattı.

Mackereth de ona doğru eğilip, boynunu okşadı. Sonra eminin, ki kendisini de en az benim kadar şaşırtan bir hamleyle yere çömelip Tulip'e sarıldı. Tulip de onun yüzünü yaladı.

Mackereth, "En azından biriniz beni seviyor," dedi.

Floresan ışıkların altında yüzünün sert hatları daha da belirdi. Bu ölüm mahallerinde çalışmanın bir bedeli olsa gerekti. Bu sabah uyandığında acaba Stan Miller'ın cesedi rüyasına girmiş olacak mıydı? Acaba benim de aynı kâbusu görmüş oluşum onu şaşırtacak mıydı?

Masamın hemen yanında durarak, "Zor gece," dedim.

Memur Mackereth, "En azından başka olay yok," dedi.

"Oldukça sessiz."

"Mantıklı. Çünkü her üniformalı Red Groves mahallinde görevde. Bu yüzden başka hiçbir haberin gelmemesi gayet normal."

"Red Groves nasıl?" Bakışlarımı sanki öyle yapmak zorundaymışım gibi ekranıma çevirdim.

Tom omuzlarını silkti. "Olay yeri güvenlik çemberine alındı. Ceset poşetlenip etiketlendi. Komşular tedirgin ve korku içindeler. Her zamanki şeyler anlayacağın."

"Görgü tanığı var mı?" diye sordum olağan davranmaya çalışarak.

“Sadece üç ya da dört düzine kadar...”

“*Ciddi misin?*”

Memur Mackereth derin bir nefes vererek ayağa kalktı. “Meraklı kalabalığın içinde o kadar farklı şeyler söyleyen o kadar çok insan var ki, gerçekte ne olduğunu kimse bilmiyor. Tanıkların yarısı kurbanın karısına bağırırken hızını alamayıp merdivenlerden düştüğünü söylüyor. Kimileri ise tıpkı *OK Corral*’daki gibi bir silahlı çatışma çıktığını söylüyorlar. Dediklerine göre olayın içinde muhtemelen uyuşturucu kaçakçıları ya da Rus mafyası var...”

“Rus mafyası mı?”

“Bence yok öyle bir şey. Ama anlaşılan o ki birileri binaya ateş etmiş. Her yerde kurşun delikleri var. Hâlâ adamın ailesinin nerede olduğunu araştırıyoruz. Karısı ve iki çocuğu ortada yoklar. Komşulardan biri onları akşamın daha erken saatlerinde evden çıkarırken gördüğünü söylüyor. Onların iyiliği için, umarım bu doğrudur.”

“Ah,” dedim.

Tom topuklarının üzerinde yaylanırken. “Çok kötü bir sahneydi,” dedi. “Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Beş katlı bir yangın merdiveninin bir anda demir bir kazık yatağına dönüştüğünü düşünsene.”

Son lafiyla birlikte yüzümdeki bakışı görmüş olmalıydı ki, hemen susup aceleyle, “Affedersin,” dedi. “Amacım seni... mesleki bir risk işte. Polisler kimi zaman diğer insanların zamanlarını sürekli cesetlerle geçirmediıklarını unutabiliyorlar.”

Mırıldanarak, “Sorun değil,” dedim. “Böylesi şeyleri fazlasıyla duydum.”

“Aynı şey değil. Duymak, görmekten daha kolaydır.”

“Öyle mi dersin? Yoksa o şekilde hayal gücüne daha mı çok

iş düşer? Hele de benim hiçbir zaman hikâyelerin sonunu öğrenemediğim düşünülürse. Bağışmalar, çılgınlıklar, kriz, kriz... sonra sıradaki bir diğer acil çağrı. Ah evet buyurun.”

Memur Mackereth sanki bir acil hat santral memurunun hayatını ilk kez düşünüyormuş gibi usulca başını evet anlamında salladı. “Bir şeyleri temizlemedin mi bugün?” diye sordu.

Cevabı bir an düşünmek zorunda kaldım. “Henüz değil.”

“Kimseyi dövdün mü?”

“Henüz değil.”

“Desene Charlene Grant için sakın bir gün.”

Otomatik olarak, “Charlene Rosalind Carter Grant,” diyerek düzelttim.

“Ehliyetinde öyle yazmıyor ama.”

Yüzümü kaldırıp onu dikkatle süzdüm. “Formda iki tane ikinci isim yazmaya izin vermiyorlardı, ben de o yüzden her ikisini de yazmamaya karar verdim.”

“Bu arada, neden iki tane ikinci adın var ki?”

“Bilmiyorum.”

“Aile isimleri mi?”

“Belki de.”

“Anne ve babana hiç sormadın mı?”

“Onları soru soracak kadar çok görmedim ki,” dedim sertçe.

Bu kadarı onu kısa kesmeye zorlamış gibiydi. Başını sallayarak beni süzmeye devam etti. Adeta birbirimizle oyun oynuyorduk. Hem de döne döne. Ama anlayamadığım bir şey vardı: Dans pistinde bir partner miydik, yoksa boks ringinde bir rakip mi?

“Seni Google’da arattım,” dedi bu kez.

“Ne buldun?”

“Dünyada pek çok Charlene Grant var.”

“Belki de bu yüzden iki tane ikinci ismim vardır. Diğerlerinden ayrılmak için.”

“Senin iki tane ikinci ismin yok.”

“Evet, var.”

“Doğum belgende yok.”

“Sen benim doğum belgeme mi baktın?”

“Pekâlâ, eğer Google cevap vermiyorsa, bir erkek başka ne yapabilir ki?”

Daha fazla ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ona bakarak gözlerimi kırıştırdım. Aramızda oturan Tulip ise usulca inledi.

Bu kez, “Ne istiyorsun?” diye sordum. Bacaklarımın arkası hâlâ masaya yaslıydı. Birden bu his canımı sıkıyordu. Kendimi bir adım öne atmaya zorladım. Kes artık geride durmayı. Odanı sahıpleni. Durumun kontrolünü eline al.

“E-posta adresini,” dedi Memur Mackereth.

“E-postâ adresim yok.”

“Facebook sayfan? Twitter hesabın? MySpace de mi yok?”

“Bilgisayarım yok benim.”

“Akıllı telefonun?”

“Bilgisayarım da, akıllı telefonum da, iPad'im de, iPod'um da, e-okuyucum da hatta DVD çalarım bile yok.”

Memur Mackereth bir gözlemde bulunarak, “Teknolojiden uzaksın demek,” dedi.

“Kanaatkârım diyelim. Eğer internete girmek istersem kütüphaneye gidiyorum. Oradayken iyi bir kitap alma şansım da oluyor hem.”

Tom aniden, “Ayın yirmi birinde ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ne?”

“Aydın yirmi biri diyorum. Cumartesi sabahı. Ne yapıyorsun?”

“Neden?” Ses tonum farkında olmadan birden yükselmişti. Ellerim her iki yanımda aniden birer yumruk olmuştu. Tom fark etti mi bilmiyordum, ama Tulip bana doğru gelip çoktan bacağıma yaslanmıştı bile.

“Kahve içmeyi reddettin. Yemeği geri çevirdin. Tek bir seçenek kaldı o da *branç*.”

“Branç mı?”

“Aydın yirmi birinde, cumartesi günü. Öğleden sonra saat birde Langham Otel’deki Café Fleuri’de. Sınırsız çikolatalı açık büfe. Şu ana kadarki en iyi teklifim. Ne diyorsun?”

Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyordum. Neyse ki sonradan cevap vermeme gerek kalmadı zaten. Çünkü hemen yanımdaki monitörün ışığı yanmış, kulaklığım ötmeye başlamıştı. Kelimenin tam anlamıyla, çalan zil sayesinde bu soruyu cevaplamaktan kurtulmuştum.

Kulaklığımı kapıp, ANI ALI monitörüne döndüm.

Tom’un ardından, “Benden sonsuza dek kaçamazsın,” diyerek söylendiğini duydum.

Hızla arkama döndüysem de, çoktan gitmişti. Giderken de ışığı kapatıp beni yeniden karanlığıma terk etmişti.

On Altıncı Bölüm

Saat sabah beş. Jesse yatağından usulca kalktı. En sessiz adımlarıyla karanlık koridordan mutfak masasına doğru yürümeye başladı. Annesinin yatak odasının kapısı hâlâ kapalıydı. Yine de ne olur ne olmaz diye durup dinledi. Kapının diğer tarafından hiç ses gelmiyordu. Annesi uyuyordu. İşte bu çok iyiydi.

Jesse hedefi olan külüstür bilgisayara doğru ağır adımlarla ilerlemeye devam etti. Bilgisayar adeta masanın üzerinden el işaretiyle Jesse'yi çağırıyordu. Bilgisayar sımsıkı kapatılmış ve üzerine de Sayı Vuruşçu ya da namı diğer Zombi Ayı oturtulmuştu.

Jesse'nin annesi kuralları severdi. Onlardan biri de okul sabahlarında televizyon izlememek ya da bilgisayarı açmamaktı. Pazartesi den cumaya her ikisi de sabah saat altı buçukta kalkarlardı. Birlikte kahvaltı yaparlar, sonra Jesse üstünü giyip, dişini fırçalayıp, saçını tararken annesi öğle yemeğini paket yapardı. Saat 07.20'de Jesse apartmanın merdiveni koşarak inip 07.30 otobüsüne bindiği kaldırıma ulaşırdı.

Her günkü rutin buydu. Jesse okula gider, annesi işinin başına dönerdi.

Pazartesi den cumaya Jesse'nin takip ettiği kurallara bağlı çi-

zelge buydu. Bu, annesini mutlu ediyordu. Jesse de annesini mutlu görmeyi seviyordu. Çünkü o zaman daha çok gülümsüyor, saçlarını okşuyor, Jesse'ye Twinkies gibi aslında çok da onaylamadığı ödülleri veriyordu. Annesi hep tüm dünyaya karşı sadece iki kişi karşı koyduklarını söylerdi. Her gece kanepeye kurulurlar, annesi ona tüylerini diken diken eden hikâyeler okurken Jesse başını sanki hâlâ küçük bir çocukmuş gibi annesinin göğsüne yaslardı. Bu çok anlamlıydı, çünkü tüm dünyaya karşı sadece iki kişiydiler: Jesse ve Jennifer.

Jesse annesini çok seviyordu.

Jesse dün gece hiç uyuyamamıştı. Kasklı Suaygırı ve birlikte *AthleteAnimalz.com*'da geçirdikleri öğleden sonrayı hiç unutamıyordu. Jesse bu oyun sitesini her zaman çok severdi. Vakit geçirmesine yardımcı oluyordu. Ama dün bambaşkaydı. Sadece eğlenceli bir şey yapmakla kalmamış, aynı zamanda eğlenceli biriyle de tanışmıştı. Jesse'ye inanan, onun her şeyi başarabileceğini gören gerçek bir arkadaş. Onu seven daha büyük bir arkadaş.

Jesse yeniden internete girmek için sabırsızlanıyordu.

Her ne kadar bugün okul günü olsa da, bunu yapmayı deli gibi istiyordu.

Bunun için bir plan yapmıştı. İlk olarak, saatinin alarmını annesinin uyanmasından bir saat önceye kurmuştu. Daha güneş bile doğmamıştı; bu yüzden de sessizce yatağından çıkarken odası hâlâ soğuk ve karanlıktı. Jesse durup yumuşacık sabahlığına sarındı. Antreden sızan gece lambasının yumuşak ışığı onu karanlık odasından çıkmaya davet ediyor gibiydi. O da bu çağrıya uyup oturma odasına doğru ilerledi. Bilgisayarın önüne kadar giden yolda, üzerindeki ayaklı pijamaları ayak seslerini bastırmaya yardımcı olmuştu. Jesse altıdudağını ısırdı ve Zombi/Vuruşçu Ayı'ya bir göz attı.

Ve içindeki dürtüye teslim oldu.

Çabucak, Zombi Ayı'nın yanına oturdu, bilgisayarın kapağını kaldırıp, aç düğmesine bastı ve hantal makinenin usulca hayata geçişini dinledi.

Antika aletin yüklenmesi hayli uzun sürmüştü. Bu yüzden, o açılırken Jesse planın ikinci ayağını harekete geçirmek üzere ayaklandı. Kendine kahvaltı hazırlayacaktı. Sonra da öğle yemeğini paketeleyecekti. En sonunda da okul çantasını düzenleyecekti.

Bu sayede, annesi kalkıp da onu bilgisayarın başında gördüğünde o kadar da kızmayacaktı. Ne de olsa kahvaltısını yapmış olacaktı, öyle değil mi? Okula gitmeye de hazırdı. Hatta annesine öğle yemeği için beslenmesini hazırlamasında bile *yardım etmişti, değil mi?*

Bazen kurallar birazcık esnetilebilirdi, öyle değil mi? Bu sadece otoriter anne yönetimi sorunuydu.

Jesse parmaklarının ucunda küçük mutfğa yürüdü. Buzdolabının kapağını açıp, ışığının yardımıyla tezgâha tırmandı ve bir kâse indirdi. Sonra kâsenin içine biraz Cheerios gevrek ve süt döktü. Kahvaltısını etmesi yaklaşık beş dakika sürmüştü. Bu sırada gidip bilgisayarı kontrol etmemek için kendini zor tutuyordu. Çünkü mutfak masası annesinin yatak odasının hemen bitişiğindeydi ve mutfaktaki bu gürültüler her an annesini uyandırabilirdi. Bu durumda onu mutfaktaki sabah işleriyle uğraşırken görmesi daha iyi olurdu.

Sıradaki adım öğle yemeğiydi. Jesse tam bir sucuk adamıydı. Sucuğu özellikle mayonez ve de Kraft Amerikan peyniri ile severdi. Jesse aslında beyaz ekmek severdi ama annesi hep tahıl ekmeği alırdı. Jesse'ye hep, *beyaz eklemek yemek bir parça şeker yemekten farksız*, derdi. Jesse belki de bu yüzden beyaz ekmeği

bu kadar çok seviyordu.

Jesse iki dilim buğday ekmeği çıkardı. Mayonez şişesini sıkabilmek için hayli uğraştı. Bunun için iki elini de kullanmak zorunda kalmıştı. İlk başta şişeden hiçbir şey akmazken sonra bir anda şişenin yarısı adeta patlayarak ekmeğin üzerinde kocaman beyaz bir yığıntı oluşturdu. Jesse elindeki bıçakla bu görüntüyü elinden geldiğince düzeltmeye çalıştı. Ama en sonunda peyniri ve sucuğu ekleyip ekmekleri üst üste kapattığında mayonez ekmeğin her köşesinden akarak ortalığa bulaşmıştı.

Islak, darmadağın bir sandviç. Bu sabahki AthleteAnimalz'ın ödenmesi gereken bedeli bu olsa gerekti. Jesse bu vıcık vıcık muhteviyatı sandviç poşetinin içine tıktırıp, poşeti de beslenme çantasına koyarken kendini çok akıllı hissediyordu. Çantasının içine bir tane de elma ve atıştırmalık boy çubuk kraker atmıştı. Sütü okulda vereceklerdi.

Transformers beslenme çantasının ağzını kapatıp, onu da sırt çantasının içine yerleştirdi. Sonra topuklarının üzerinde gerisin geriye döndü, kendini harika hissediyordu. Başarmıştı. Hem kahvaltı, hem de öğle yemeği, saat altıdan önce hallolmuştu. Üstelik çok da zor olmamıştı.

Ta ki ellerine baktığında her yerin mayonez olduğunu görünceye dek böyle düşünüyordu. Mutfak tezgâhı da mayonez lekeleri, tahıl gevreği parçacıkları ve ekmek kırıntılarıyla doluydu. Bir an önce ortalığı temizlese iyi olurdu yoksa annesi kıyameti koparabilirdi.

Yeniden tezgâhın üzerine çıktı. Musluğu ip gibi açıp, eline süngerini aldı ve elinden geldiğince mayonez lekelerini silmeye, ekmek kırıntılarını toparlamaya başladı. Sonra bir kez daha ortalığı durulayıp, usulca aşağı atladı ve derin bir nefes aldı. En sonunda

da buzdolabını kapatıp, daracık mutfaktan dışarı çıktı. *Belki elleri hâlâ biraz yağlıydı ama çok kötü değil,* diye düşündü. Temizlenmiş sayılırdı.

Bilgisayar. Açıktı. Yükleme işlemi tamamlanmıştı. Onu bekliyordu.

Jesse hemen başına koştu. Kalbinin daha şimdiden beklentiyle delicesine çarptığını hissedebiliyordu. Son saniyede, kulaklarını son bir kez daha annesinin odasından gelebilecek herhangi bir sese dikti... Çıt yoktu.

Jesse ekrana, *www.AthleteAnimalz.com* yazıp giriş tuşuna bastı.

Mesajı vardı. İşin ilginç yanı mesaj bu kez Kasklı Suaygırı'ndan değildi. Jesse hâlâ başka bir oyuncuya nasıl mesaj gönderildiğini anlamaya çalışıyordu. Anladığı kadarıyla eğer oyuncu oyun esnasında biriyle konuşmak isterse belli kurallar vardı, sadece Hadi Takım Hadi listesindeki hazır ifadelerden istediğini seçebilirdi ve yazdıkları ekranda sadece başının üzerindeki kutucukta görünürdü. Ama e-posta göndermek... İşte bu hedefi tam on ikiden vurmaktı. Kasklı Suaygırı, Jesse'ye ne istiyorsa, hatta gerçek bir mektup yazabiliyordu. Tıpkı birbirleriyle konuşan iki yetişkin gibi. Ama gelen bu son mesaj Kasklı Suaygırı'ndan değildi. Bu sabah onu bulan başka biriydi: Pembe Kaniş.

Jesse merakla mektubu açtı:

Güzel oynudu! Gerçekten de gün geçtikçe daha iyi oluyorsun, özellikle de beyzbolda. Bu benim en sevdiğim oyun. Senin de öyle mi?

Ben her gün oynuyorum. Okuldan sonra Boston Halk Kütüphanesi'ndeki bilgisayarları kullanıyorum bunun için. Anladığım kadarıyla sen de bir Red Sox hayranısın. Bu senin de Boston'da yaşadığın anlamına mı geliyor?

Ara sıra bana uğramalısın. Birlikte oyun oynayabiliriz. Sana kavisli vuruşu nasıl yapacağımı öğretebilirim. Çok zor bir şey değil.

Eğer takılmak istersen, kütüphaneye gel. Beni bulman çok kolay: biliyorsun, Pembe Kaniş. Her neyse.

Yeniden görüşürüz.

Pembe Kaniş

Jesse kaşlarını çattı. Mektubu tekrar tekrar okudu. Bazı kelimelere takılmıştı ama genel itibariyle ne demek istediğini anlamıştı. Anlaşılan Pembe Kaniş onu sevmişti. O da Boston'da yaşıyordu. Eğer Boston Halk Kütüphanesi'ne gidecek olursa Pembe Kaniş ona birkaç numara öğretebilecekti.

Jesse bilgisayarın başında oturup kaldı. Nedenini bilmesine de kalbi yine deli gibi çarpmaya başlamıştı. Farkında olmadan avuç içlerini pijamasının yıpranmış bacaklarına sürtmüştü. Göz alıcı, neşe dolu mektubu tekrar tekrar okudu.

Yabancı biri tehlike demekti. Annesi hep öyle söylerdi. Hem gerçek hayatta, hem de bilgisayar dünyasında. Eğer tanımadığı birisi ona mesaj atacak olursa, hiç cevap vermeden hemen annesine haber vermesi gerekiyordu. Eğer birileri ona ekli bir dosya gönderecek olursa da asla açmamalıydı dosyayı. Çünkü dosyada zaten çalışmakta nazlanan bilgisayarlarına bulaşabilecek bir virüs olabiliirdi. Daha da kötüsü, içinde çocuklar için hiç de uygun olmayan

kötü bir şey olabilirdi.

Jesse annesine, “Korkutucu bir şey mi?” diye sormuştu. Çünkü Jesse her ne kadar ikinci sınıftaki arkadaşlarına bu gerçeği itiraf etmese de, korku filmlerinden korkuyordu. Onlar yüzünden tüm gece kâbuslar görüyordu.

Annesi, “Onun gibi bir şey,” demişti.

Bu nedenle Jesse’nin internette yabancılarla konuşması da, ekli gelen dosyaları açması da yasaktı. Ama Kasklı Suaygırı ve Pembe Kaniş yabancı sayılmazlardı. Onlar da AthleteAnimalz oynayan çocuklardı. Jesse’ye korkunç videolar göndermiyorlardı. Ona bazı becerileri öğretiyorlar, bu sayede puan toplamasını sağlıyorlardı.

Jesse ise puan toplamaya bayılıyordu. Daha fazla beceri öğrenebilirdi.

Kendi kendine, *Boston Halk Kütüphanesi’ne gitmeye zaten izinliyim*, dedi. Annesiyle birlikte ayda birkaç kez giderlerdi. Kütüphaneler iyi yerlerdi. Annesi böyle yerlere gitmesine kızmazdı. Eğer okuldan sonra gitmek için izin isteyecek olursa, hiç şüphesiz verirdi. Yabancı birinin arabasına binmek ya da evine girmek yasaktı. Bunu anlayabiliyordu. Ama halk kütüphanesinde başka bir çocukla buluşmak... Bu kulağa çok da kötü gelmiyordu.

Jesse mektubu bir kez daha okudu.

Pembe Kaniş. Bir kız. Üstelik beyzbolda çok iyi olan bir kız. Jesse’nin bugüne kadar gördüğü en iyi vurucuydu. Hatta Kasklı Suaygırı’ndan bile iyiydi. Bu yüzden Jesse bir sonraki oyunda yeni öğrendiği şeylerle takımına daha çok puan kazandırdığında bu Kasklı Suaygırı’nın elbette hoşuna gidecekti...

Jesse kararını verdi. Pembe Kaniş’in mektubunu kendine örnek alıp, işaretparmağını kullanarak acemice cevabını yazmaya koyuldu.

Beyzbol benim de en sevdiğim oyun. Geleceğim. Okuldan sonra. Çok zor bir şey değil. Bu cümleyi de eklemişti, çünkü kulağa çok hoş geliyordu. Daha yetişkin işi, daha kendinden emin bir cümleydi. Sanki altıncı sınıf öğrencisinin kaleminden çıkmış gibiydi.

Jesse arkasına yaslandı. Cevabına son bir kez daha baktı.

Kamusal bir alan, diyerek kendi kendini rahatlatmaya çalıştı. Ne de olsa bir kütüphaneydi.

Ayrıca, yabancı tehlikesi tekinsiz adamlar için geçerliydi. Pembe Kaniş bir kızdı. Jesse bir kızdan hiç korkmazdı.

Jesse kendi kendini başıyla onayladı. Bilgisayar ekranındaki dikkatle yazılmış cevabına dokundu. Yazısına, noktalama işaretlerini düzgün kullanışına hayran olmuştu. *Tıpkı bir altıncı sınıf öğrencisi gibi,* diye düşündü.

Sonra da gönder tuşuna bastı.

Bu sırada incecik duvarın diğer tarafındaki odada annesinin sabah alarmı çalmaya başlamıştı.

On Yedinci Bölüm

Merhaba. Benim adım Abigail.
Seninle tanışmış mıydık?
Endişelenme, yakında tanışacağız.
Merhaba. Benim adım Abigail.

On Sekizinci Bölüm

D.D. odanın karanlık tarafına geçti ve bir kez daha aşkın ne olduğunu hatırladı.

Kahve. Sıcak. Aromalı. Koyu. Fincanına biraz daha sıkı sarılıp, sıvının avuçlarında bıraktığı sıcaklığın yavaşça bileklerindeki nabızlarına çıkışını hissetti. O kokuyu usulca ilk içine çekişin tadını çıkardı. Acele etmeden, usul usul. Sanki uzun zamandır bulamadığı bir arkadaşaya yeniden kavuşmuş gibiydi.

Toplantı masasının diğer ucunda oturan Phil, “Ah, Tanrı aşkına, iç şu lanet şeyi artık!” diye bağırdı.

D.D. onu uysal gözlerle süzdü. Hemen yanında Dedektif O. oturuyordu. Diğer tarafında da Neil vardı. Bu sabah O.’nun üzerinde vücudunu sımsıkı saran koyu kırmızı bir kazak vardı. Bu haliyle bir şehir dedektifinden çok bir Victoria’s Secret mankenine benziyordu. Neil ise tam aksine sanki morgtan çıkmış canlı bir cenaze gibiydi.

D.D. Phil’e dönerek, “Sen pek küfür etmezdin,” dedi. Fincanı hâlâ ellerinde, aromatik buharın tüm duyularını harekete geçirişini hissediyordu.

“Sen de tıpkı Folgers reklamlarındaymışsın gibi davranmaz-

dın,” dedi Phil. “O. ve ben bütün gece buradaydık. Neil de gecenin yarısını burada geçirdi. Bilgilerimizi paylaştım ve sonra da gidip biraz dinlenelim.”

Bu D.D.’nin kendini kötü hissetmesine sebep olmuştu. D.D. yorgunluktan bitmiş ekibini, onların uzun süre floresan ışığına maruz kalmış suratlarını, mosmor olmuş gözlerini şöyle bir süzdü. Aslında bütün gece ayakta kalmış bir anne olarak onun da diğerlerinden hiç farkı yoktu. Sadece onun uğraştığı şey daha küçük ve daha ısrarcıydı o kadar.

Phil’e hak vererek, “Pekâlâ,” dedi. “Hadi başlatalım artık şu partiyi. İlk sen başla.”

İşte o an D.D. kahvesinden ilk yudumu aldı. Birden, kalbi delicesine çarpmaya başlamıştı. Kafeinin hem tadını alıyor, hem de kanına karışışını hissediyordu. Öyle bir zevkti ki bu, iç çekip, derin bir nefes alarak aynı şeyi tekrar tekrar yapmak istiyordu. Yaptı da.

Phil, “Tanrı aşkına!” diyerek söylendi.

“Sen de bir fincan ister misin?”

“Kesinlikle!”

Phil taze kahve almak için bir hışımla toplantı odasından çıktı. O. başını iki yana sallarken Neil kollarını masanın üzerinde birbirine kavuşturup başını da üzerlerine koymuştu.

D.D., *cennetten bir gün*, diye düşündü ve o harika, sevilesi, onsuz nasıl yaşadığını anlayamadığı kahvesinden bir yudum daha aldı.

Bu sırada Phil de elinde bir fincan kahveyle odaya döndü ve parti nihayet başladı.

O., “Bir sohbet odası keşfettik,” dedi.

Araya giren Phil, “Bir sohbet odasının *transkriptini* ele ge-

çirdik,” diyerek bilgisayar partnerine baktı. “Sohbet odasının kendisine gelince, muhtemelen Sunday sohbet şirketince şifrelenmiş.”

O., “Sohbete katılmak için davet almak gerekiyor.” dedi.

“Ama sitenin kesinlikle bir staj sitesi olduğu kesin.”

D.D. kahvesine biraz daha sarılıp kaşlarını çatarak, “Ne stajı?” diye sordu. Kalabalıklar içindeki ahmakları bulmak tek başına takılan ahmakları bulmaktan daha kolay değildi.

O., “Pedofiller için,” diyerek açıkladı. “Bilirsin işte, vakit öldürebilecekleri, fikir alışverişinde bulunabilecekleri ve yaptıkları sapıklıklar için kabul görebilecekleri bir site,” dedi.

D.D. elindeki kahveyi masanın üzerine bıraktı. “Ne?”

“Son birkaç yıldır bunun oldukça yaygın olduğunu fark ettik,” dedi O. ilgisizce. Bu bulgular diğerleri için yeni birer bilgiyse de, onun için değildi. “Günden güne daha genç sapıklar çocuklara karşı suç işliyorlar. Bu konuda sohbet odalarının aktif birer rol oynadıklarını tespit ettik ki, elimizdeki transkript de bu bilgiyi doğruluyor.”

Neil kollarına yasladığı başını yukarı kaldırdı ve gözlerini koyu renk saçlı cinsel suçlar dedektifine dikti. “Şunu baştan alırmısın? Ama yavaş konuş.”

O. gözlerini devirdiye de bu ricaya itaat ederek devam etti. “Pekâlâ. Toplumun belli başlı kuralları var. Bu kurallar çocukları birer cinsel obje olarak görmemeyi de kapsıyor. Tabii ki bir pedofil çocukları o şekilde görmeyi tercih ediyor, çünkü sapkın seks fantezileri var. Genelden bahsedecek olursak, bir çocuk tacizcisi bu fanteziye direnmek için yıllarını harcıyor. Bu durumun ne kadar uygunsuz olduğunu fark ediyorlar ve içlerindeki bu dürtüyü engellemeye çalışıyorlar. Belki bazıları bu konuda başarılı olabiliyor ama şüphesiz ki birçoğu bunu beceremiyor ve en sonunda bu dür-

tüye teslim olup, suç dünyasına dahil oluyorlar.

Bu döngüye bakılacak olursa, sapıkların çoğu suç işlediğinde yirmili yaşlarla, otuzlu yaşların ortalarında oluyorlar. Suçlu profillerine göre, bu grubun olgun suçlu havuzuna dahil olduğunu söyleyebiliriz. Tabii bazı istisnalar da yok değil, genç bebek bakıcıları da kendilerinden küçük çocukları hedef olarak seçiyorlar, ama bu daha çok dürtünün fırsatla birleşmesine örnek gösterilebilir. Saldırıları bu durumda nadiren planlı oluyor, doğal geliyor. Ama burada yine pedofillerin “klasik” profilinin yetişkin erkekler olduğunu söyleyebiliriz. Ne var ki, son zamanlarda çocukların çocuklara karşı suç işleme oranında ciddi bir artış olduğunu görüyoruz, oldukça genç pedofiller kendilerine bu tür hedefler belirleyip küçük çocukları tavlama yoluna başvuruyorlar ki bugüne dek biz bunu sadece yetişkin pedofillerde görmüştük.”

“Aman Tanrım,” diyerek mırıldandı Neil. D.D de bu tepkiyi tekrarladı.

O., “Tahminleriniz...” diyerek devam etti. “Bu transkript sayesinde doğrulanmış oluyor. Şimdi artık gençler sapkın cinsel fan-tezilerine karşı koymaya çalışmadan, dürtülerine geçerlilik bulabildikleri, hatta bu uygunsuz eylemleri nasıl gerçekleştirebilecekleri konusunda ipuçları bulabildikleri internette vakit öldürüyorlar. Esasen, pedofillerin çekirdek kadrosu interneti, yetişmekte olan çocuk tacizcileri neslini eğitmek için kullanıyorlar. Bu da bu yelpazenin günden güne büyümesine sebep oluyor.”

D.D., “Bir daha bilgisayarıma el sürmeyeceğim,” dedi.

Phil bitkin bir halde, “Yapma,” dedi. “Tüm geceyi bu tür sohbet sitelerindeki internet geçmişlerini okuyarak geçirdik. Şimdi artık eve gidip gözlerini çamaşır suyuna yatırmak istiyorum.”

“Durmadan transkript denen bir şeyden bahsediyorsunuz.

Nedir o?"

Phil, "İki numaralı kurban," diyerek açıklamaya başladı. "Stephen Laurent sohbet odalarındaki internet geçmişini bilgisayarının *hard-diskine* kaydetmiş. Hatta bunların içinde bir çocuğu tavlamak için köpeklerin nasıl kullanılabileceği bilgisi de var. Başka birinde de potansiyel kurbanları pek çok çocuk sitesinde nasıl takip edebilecekleri açıklanmış. Çok detaylı bir doküman. 'İnternet kurbanlarının' hangilerinin 'fiziksel kurban' olabilecek kadar yakında oturduklarını belirlemenin ipuçları bile verilmiş."

Neil ruhsuz bir tonla, "Resmen bir kılavuz hazırlamış," dedi. "Lanet bir sapığın *hard-diskinde* sakladığı sapıklık kılavuzu. Üstelik de fotoğraflı."

O. uzanıp Neil'in eline hafifçe dokundu. Kızıl kafalı dedektif bir an irkilip omuzlarını dikleştirdi.

Nazıkçe, "Yardım ister misin?" diye sordu O., "ben daha önce o tür fotoğraflara pek çok kez baktım. Eğer istersen sana yardımcı olabilirim."

"Artık o fotoğrafları görmek istemiyorum. Öyle kötüler ki... Artık onlara çocuk gözüyle bile bakamıyorum ve bu çok yanlış. Çok yanlış. Bu işi daha fazla yapamayacağım." Neil bakışlarını D.D.'ye çevirdi. "Bittim ben."

D.D. onu anladığını belli edercesine aceleyle başını salladı. "Bittin. Kesinlikle öyle olmalı ve bu konuda son derece haklısın Neil. Onlar daha çocuk. Çocuk gibi görülmeyi fazlasıyla hak ediyorlar. Artık bunu daha fazla kaldıramayacak olmanı anlamış olman bile güzel bir şey. Bunu sana düşündürebiliyorlar. Teşekkürler."

Neil, "Ben o çocukların Laurent'in kurbanı olduklarını sanmıyorum," dedi.

Phil ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

“Altı kutu fotoğrafın dört kutusunu inceledim. Fotoğraflar seçme gibi. Seksenlerden polaroid fotoğraflar, yetmişlerden solmuş pozlar var. Resimdekiler kız, erkek, küçük çocuklar, ergenler, siyah, beyaz, İspanyol asıllı, şehirde, evde, otelde çekilmiş fotoğraflar. Bence Laurent bu pozları bir yerlerden toplamış... bilmiyorum, belki de internetten almıştır ya da diğer koleksiyoncular-
dan satın almıştır...” Gözlerini Dedektif O.’ya dikti.

O. da başıyla onayladı. “Elbette, pedofiller her zaman kendi aralarında görsel imajların, videoların ticaretini yapmışlardır. Bazı sapıklar için görsel öğeler bile yeterince tatmin edici. Arşivinde çocuk pornosu olduğu için tutukladığımız o kadar çok ‘aile babası’ var ki. Hepsi de pornonun onların yararına olduğu kanısındalar. Onlar sayesinde eyleme geçmediklerini iddia ediyorlar.”

Neil, “Bu dosyadan nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

D.D. ona hak vermeden edemediyse de kafası giderek daha da fazla karışıyordu. “Bu durumda Stephen Laurent’ın aktif bir çocuk tacizcisi değil, bir porno koleksiyoncusu olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Böyle insanların da var olduğunu söylemeye çalışıyorum,” dedi Dedektif O. “Ama ben Laurent’ın pasif bir pedofil olduğu konusunda şüpheliyim. Bilgisayarına sadece yasal olmayan işlere nasıl bulaşabileceğini öğreten transkript yüklemekle kalmamış aynı zamanda bir yavru köpek de edinmiş.”

D.D., “Pedofiller terfi ederler mi?” diye sordu. “Yani belki Laurent işe ilk çocuk pornosuyla başladı ve şimdi de çocuk tacizi safhasına geçti?”

“Tabii ki. Ve büyük oranda, tüm bu sohbet odaları bunun için var. Zayıf, kendine güveni eksik ve genellikle erkek sapıklara en sonunda sapkın fantezilerini uygulamak için kabul, yordam ve eği-

tim fırsatı veriyorlar. Bu arada tecavüzcüler için de sohbet odaları var. Hatta katiller için bile.”

Neil bir kez daha, “Bu davadan nefret ediyorum,” dedi.

Ama D.D.’nin kafasına bir şey takılmıştı. “Peki, bu döngüye bakılacak olursa, Stephen Laurent kim? Hoca mı, yoksa öğrenci mi?”

O., “Öğrenci,” diyerek hemen cevabı yapıştırdı. Sonra da dönüp Phil’e baktı. “Yani bilgisayarında bulduklarımız onu gösteriyor, öyle değil mi? Bir sonraki aşamada başrolü oynamak için bilgi toplayan bir yardımcı oyuncu gibi.”

Phil de ona hak verdiğini belli edercesine başını salladı.

D.D. hiç vakit kaybetmeden, “Peki ilk cinayetin kurbanı?” diye sordu. “Antiholde denen adam. O da bu sohbet odalarına girmiş mi?”

Phil, “Hem de aynı sohbet odasına,” dedi.

“Hoca mı yoksa öğrenci mi?”

“Hoca,” dedi Phil sertçe. “Bunu suç geçmişine bakarak söylüyorum. İkinci kurban Laurent henüz hiçbir suçtan yakalanmamış. Ama ilk kurban Antiholde daha önceden yakalanıp, şartlı tahliyle salıverilmiş. Bana kalırsa sohbet odasını iki sebeple ziyaret etmiş, birincisi geçmiş tecrübeleriyle övünmek, ikincisi de gelecekteki vukuatları için yeni teknikler edinmek. Kesinlikle Laurent’den daha tecrübeli bir tacizci.”

D.D., “Ama hâlâ daha fazla bilgi ve yordam peşinde,” dedi.

O. lafı hiç uzatmadan, “Pedofiller her zaman var olan bilgilere yenilerini eklemeyi severler,” dedi. “Çünkü sürdükleri yaşam oldukça risklidir. Bir yandan kendilerini kendi dürtülerinin kurbanı gibi hissederken, diğer yandan yakalanma korkusu yaşarlar. Bu nedenle bu tür sitelerde gezinir dururlar.”

D.D., “Peki bu odalarda kaçır kişi oluyor?” diye sordu.

“Sitelere giremiyoruz ama transkriptlere baktığımızda birkaç düzine aktif kullanıcı görünüyor.”

“Onların da izlerini sürmeliyiz.”

O. ifadesiz bir sesle, “Kesinlikle şu an onun üzerinde çalışıyoruz,” dedi. “Maalesef, pedofiller şüpheli bir kesim ve bilgisayar becerileri de son derece gelişmiş.”

“Ama kurbanlarımız arasında ortak bir nokta var o da bu sohbet odası. Önce kullanıcıları, sonra katili... ya da bir sonraki kurbanları belirlemeliyiz.”

Phil, D.D.’ye bir hatırlatmada bulunarak, “Ama yine de,” dedi. “Elimizde sadece bir sohbetin kopyaları var, sohbet odasının kendisine erişemiyoruz. Her ne kadar transkriptler bize birkaç düzine kullanıcı olduğunu gösterse de, bu muhtemelen buzdağının sadece görünen yüzü. Pek çok üye bu tür forumlarda ‘pusuda’ bekliyor. Bu da yüzlerce kişi gibi görünse de aslında buralarda aktif rolü olmayan binlerce kişi olduğu anlamına geliyor. Yani onlar bize görünmüyorlar. Transkriptlerden kullanıcı isimlerini belirlemeye çalışacağız. Ama şunu unutmayın ki, bu samanlıkta iğne aramaktan farksız.”

D.D. araya girerek, “Gerçek sohbet odasına ulaşamayacağımızı söylemiştiniz,” dedi. Sunday sohbet şirketince şifrelendiğini söylediniz. Sadece davetle girilebilirmiş. Peki, bu durumda davet alabilmemizin bir imkânı var mı?”

O., “Bilmiyorum,” dedi. “Muhtemelen bir arkadaşın arkadaşları sayesinde falan oluyor bu işler. Belki başka forum sitelerinde tanışıp, porno değiş tokuşu etmişlerdir. Sonra da yeterli güven ortamı olduğunda, sohbet odasının üyesi en sonunda diğerine davet göndermiş olabilir.”

“Ama aynı zamanda bahsettiğiniz gibi yeni üyeler de olmalı, tıpkı o ergen gençler gibi.”

“Elbette. Aslında kendimizi bir ergen kılığına sokarak kamufle de edebiliriz. İnternette doğru yerlerde dolaşıp, bir pedofilin gözünden kaçmayacak sanal bir kimlik oluşturabiliriz. İnternette ‘gizlenmiş’ kullanıcılar da olduğunu biliyorsunuz. Ama bunu gerçekleştirmek aylarımızı alabilir. Katilin zaman çizelgesine bakacak olursak, bunun için yalnızca haftalarımız var.”

D.D. kısa keserek, “Bir bilgisayar korsanına ihtiyacımız var,” dedi.

“Katılıyorum.”

“Ya da...” D.D. bir an düşündü. “İki kullanıcılarının öldüğünden haberdarlar mı? Onların kullanıcı adı ve şifrelerini kullanırsak. Sisteme Stephen Laurent ya da Douglas Antiholde diye girebilir miyiz?”

“Bunun için kullanıcı adlarını ve şifrelerini bulmalıyız,” dedi Phil.

“Ki bence bunu bizim adli bilgisayar uzmanları yapabilir, öyle değil mi? Belki de kurbanların *hard-disk*lerinden bu bilgiye ulaşabilirler.”

Phil yavaşça başını evet anlamında salladı. O. da aynısını yaptı.

En sonunda, “Pekâlâ,” dedi Phil. “Birkaç günlerini alabilir ama bilgisayar uzmanları bu işin altından kalkabilir.”

“Tamam, o halde şimdilik gizli bir kimlik oluşturma fikrini rafa kaldırıyoruz. En basit haliyle Stephen Laurent’ın kullanıcı adını çalıp, sisteme gireceğiz ve suç işleyeceğiz. Dinleyecek, öğrenecek ve şansımız yaver giderse adamımızı bulacağız ya da belki de kadınıımızı.”

O., “Kadın mı?” dedi.

D.D. daha önceden adli elyazısı uzmanıyla konuştuğundan hiç bahsetmemişti. İşte şu an bu konuyu açmanın tam zamanıydı. “Her iki olay yerine de bırakılan notlar: *Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.* Elyazısına bakılacak olursa, notu yazan kişi büyük ihtimale bir kadın. Kontrol delisi, muhtemelen özel okulda eğitim almış ve ekosele şeyler giymeyi seven biri. Ama bu durumda sormamız gereken bir soru daha var ki, o da: Sohbet odalarındaki geçmişten ‘kişilik’ analizi nasıl yapılabilir? Her bayan kullanıcının A tipi kişilik bozukluğu olma ihtimali nedir? Ya da bu bağlamda erkek kullanıcıları kadın kullanıcılardan ayırt edebilir miyiz?”

Phil başını iki yana salladı. O. da aynıını yaptı. Ama her ikisi de cevabı düşünüyorlardı. D.D. ise her dedektifin yapacağı gibi bu hissi tatmaktan memnundu. Çünkü bu doğru iz üzerinde olduklarının ispatıydı. Nihayet yol kat edebiliyorlardı.

Dava yakında çözüme ulaşırdı. Yakında. Hiç beklenmeyen bir anda.

Adamı ya da kadını yakalayacaklardı.

D.D., “Bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu.

Ekibi bitkinlikle başlarını hayır anlamında sallamışlardı. D.D. “O.,” dedi. “Neil ile buluşup resimlere bakma işini sen devralmaya ne dersin?”

O. başıyla olur işareti verdi. Neil görevini yarım bırakmış olmanın utancını yaşıyorsa da bu duruma karşı çıkmamıştı.

D.D. sözlerine devam ederek, “Neil,” dedi. “Saat onda benim ofisimde ol. Phil sen öğleden sonra izinlisin eve git ve dinlen. O. sen bugünü tamamlayabilirsin. Ama seni yarın öğleden önceye kadar görmek istemiyorum. Unutmayın, bu bir maraton, depar değil.”

Phil ona tuhaf tuhaf baktı. “Bizi pek eve göndermezdin sen.”
“Şikâyet mi ediyorsun?”

Phil anında sesini kesti.

D.D. toplantıyı bitirip, yeniden ofisine dönerek eline ikinci bir suç dosyası aldı ve günün ikinci önemli dosyası üzerine çalışmaya başladı: Yakında öldürülmesi muhtemel Charlene Rosalind Carter Grant.

D.D. telefonu kaldırıp numarayı tuşladı.

On Dokuzuncu Bölüm

Antrenman hazırlık demektir. Pek çok hareketi tekrar tekrar yaparsın, bu sayede bir saldırı anında çok geçirerek olduğun yerde kalakalmak yerine rakibini alt eden bir seri içgüdüsel hareket sergilersin.

En azından teori bu şekildedir.

Tulip’le birlikte Grovesnor Polis Merkezi’nden çıktığımızda saat sabah sekizi geçiyordu. Bu kez ortalarda bizi eve bırakacak bir Memur Mackereth yoktu. Sabah güneşi fersiz ve kara bulutların arasında belli belirsizdi. Daha şimdiden ufukta beliren karı görebiliyor, kabanımın, beremin ve eldivenlerimin üzerinden buz kesici soğuğu hissedebiliyordum.

Birkaç dakika içinde, bronz-beyaz kısa tüyleriyle Tulip titremeye başlamıştı bile.

Bu beni çok rahatsız etmişti. Bu nedenle aceleyle köşeye gidip, sabah kalabalığının içinde bir taksi durdurabilmek için telaşla el sallamaya başladım.

Beş dakika sonra, hâlâ bir taksi durduramamıştım ve Tulip daha da çok titremeye başlamıştı.

O sırada bir otobüs geldi. Numarası gideceğim yere uy-

yordu, bu yüzden vakit kaybetmeden Tulip'i de yanıma alarak bindim.

Otobüs şoförü kıvrır kıvrır beyaz saçlarıyla iri yarı siyahi bir kadındı. Çok görmüş geçirmiş gibi görünen yüzüyle başını iki yana salladı. "Sadece rehber köpekleri kabul edebiliyoruz," dedi.

"Bu da bir rehber köpek zaten. Tasmaını kaybettim. Pisliğin biri, polis merkezinin önünde boynundan çekip almış. Ne yapabilirim? Şuna bir baksana. Üniformasını yeni çıkardım ve ölesiye titriyor."

Tulip şoföre kendini acındıran gözlerle baktı.

Bu sırada arkamda soğuktan kaçıp, bir an önce otobüse binmek için bekleyen dört kişilik bir kalabalık birikmişti. Bu bekleyişten rahatsızlardı.

Otobüs şoförü ise onlara aldırış etmeden gözlerini bana dikmiş bekliyordu.

"Rehber köpek kullanmak için engelinin ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu.

"Yerfıstığı alerjisi."

"Yerfıstığı alerjisi için köpek kullanmaya gerek yok ki."

"Var."

"Yok."

Arkamdaki adam, "Var," diyerek lafa karıştı. "Hadi artık. Ya içeri al onu ya da dışarı at. Lanet bir soğuk var burada."

Bakışlarımı ona çevirip, ardından da koltuklara teker teker yerleşen yolculara baktım. "Aranızda bu sabah fıstık ezmesi yiyen var mı?" diye bağırdım. "Ya da çantasında fıstık taşıyan?"

Kararsız birkaç el havaya kalktı. Zafer kazanmış bir edayla şoföre dönerek, "Gördünüz mü, köpeğime ihtiyacım var," dedim. Aksi halde, otobüsünüzde ölürüm. Tabii birde can sıkıcı tutanak işleriyle

uğraşmak zorunda kalmak var. Hiç kimse bu işleri yapmayı sevmez, öyle değil mi?”

Abonman kartımı hızla okuyucuya okutup, sanki bu sorun çözülmüş gibi Tulip’i koridora doğru ilerlettim. Şimdi artık Tulip ile birlikte otobüsün arka tarafına doğru ilerlerken otobüs şoförünün hâlâ bana inanmadığını söyleyebilirdim. Ama dışarıda dondurucu bir soğuk vardı ve hiç kimse şimdi tutanakla falan uğraşamazdı.

Yalan söylemiştim. Sonra da ettiğim yanıma kâr kalmıştı. Bu beni birazcık zafer sarhoşu, birazcık da ukala yapıyordu. Sabahın ikinci hatası da buydu.

Ama bu sadece bir anlıktı.

Yer yoktu, ayakta gitmek zorundaydım. Dengemi kurmak için sağ elimi havaya kaldırıp başımın üzerindeki metal çubuğu tutmuştum. Tulip’in tasmaını sol bileğime sarmış, elimi de postacı çantasının üzerine koymuştum. Amacım içindekileri, özellikle de silahımı korumaktı.

İşte size topluluşma araçları için değişmez bir kural: Dışarısı ne kadar soğuksa, içerisi o kadar sıcaktır.

Havalandırmalardan gelen sıcak havayla dışarıda olmazsa olmaz olan yün kabanlar ve bereler bir anda boğucu birer yük halini almıştı. Tulip hızlı hızlı nefes almaya, bense terlemeye başlamıştım. Daha çok insan bindikçe, sıcak bedenler birbirine biraz daha yaklaşıyor, sauna giderek daha da çekilmez oluyordu.

Elli beş dakika sürecek yolculuğun yirmi dakikası geride kalmıştı ve daha şimdiden midem bulanmaya başlamıştı. Ayağımın altındaki hareketli süspansiyon sistemi beni sürekli hareket ettiriyor, alnımdan süzülen ter damlaları boynumdaki atkımda göl oluyordu. Üst üste binmiş bunca insanın kokusu içimi kaldırmıştı, ki bazıları-
nın son günlerde duş alma zahmetine girmediği açıkça ortadaydı.

Beş dakika sonra, elimi çantamın üzerinden çekip atkımı gevşettim ve beremi çıkardım. Şimdi artık biraz daha rahat nefes alabiliyordum. Otobüs ise sallanarak ilerlemeye devam ederken buharlanan pencerelerin arasında yolcular balık istifi gibi yol alıyorlardı.

Beremi kabanımın cebine koymayı başarıp, sol elimi yeniden harekete geçirdim. Bu seferki hedefim kabanımın ilk, ikinci, üçüncü ve dördüncü düğmelerini açmaktı.

Kabanımın altına lacivert, geniş, yün bir kazak giymiştim. Pazar günleri sıcaklığına sığınıp kitap keyfi yapabileceğiniz cinsten yumuşacık, tüylü bir şeydi. Ama şimdi beni adeta boğuyordu. Yakası terden ıslanmış, bilezikli kolları bileklerimi sıkmaya başlamıştı.

Otuz dakika geçmişti ve önümde daha yirmi beş dakikam vardı.

Otobüs durdu. Yolcular indi. Daha fazlası bindi. Tulip artık ağlayarak nefes alıyordu. Elim terden kayganlaşan metal çubuktan çekip, kaşlarımın üzerinden alnımı sildim.

Otobüs öne doğru silkindikçe midem de ayaklanıyordu.

Elim hâlâ çantamın üzerinde miydi? Belki evet. Belki hayır. Terlemiştim, rahat değildim ve hareket edemiyordum. Bu yüzden önce rahatsızlık hissetmeye başlamış, ardından ukalalaşmış, şimdi de kendimi aciz hissetmeye başlamıştım.

Bilirsiniz ki şehirler orman kurallarıyla yönetilirler: Zayıf ve hastalıklı olanlar derhal sürüden ayıklanır.

Durak üstüne durak. Sokak üstüne sokak. Ben de neredeyse Tulip gibi nefes nefese bir halde ağzımdan solumaya başlayacaktım. Artık yanımdaki yolculara dikkat etmiyor, etrafımda neler olduğunu fark edemiyordum. Sadece bir an önce bu lanet otobüsten inmeyi umarak geçtiğimiz sokakları sayıyordum o kadar.

Nihayetinde yüzüm kıpkırmızı bir renkten, hastalıklı bir sarıya, ardından da yeşile çaldığında bir durağa gelmiştik. Ön kapı birden açıldı. Elimde Tulip'in tasmaı kalabalık içinde hızla ilerlemeye başladım. Zavallı Tulip bir dünya bot ve ağır kaban eteklerinin arasından süzölmek zorunda kalmıştı.

"Affedersiniz, affedersiniz, geçmem gerek." İnsanları itip yalpalayarak ilerliyordum. Temiz hava beni kendine doğru çekiyor, açık kapıya ulaşmak için var gücümle çabalıyordum. En sonunda başardık. Şoförle birbirimize kaşlarımızı son bir kez daha çatıp Tulip ile birlikte kendimizi otobüsün merdivenlerinden buz tutmuş toprağa attık. Metal saunadan birkaç adım daha atarak uzaklaştık.

Otobüsün kapılarının kapandığını boş gözlerle izledim, uzaklaşıyordu. Artık iki elimi de çantamdan çekmiştim. Kabanımı tamamen açıp, ter içinde kalmış kazağımın içindeki sıcaktan şişmiş ciğerlerime elimden geldiğince buzlu, karlı havayı çekmeye çalıştım. Deri çantam kalçama değiyor, açık kabanımın etek uçları baldırlarıma dolanıyordu.

Tek isteğim buz gibi havayı içime çekmek, yüzüme değişini hissetmekti. Nihayet otobüsten inmiştim. Yolun sonuydu. Buradan, Tulip'le birlikte eve kadar iki buçuk kilometre koşabilirdik. Şehrin kalabalık caddelerinden, arka sokaklara geçip Boston'un tek tük bölgelerini süsleyen kırsalına çıkabilirdik.

Şehrin dışında olmak güzeldi. Kendimi güvende hissediyordum. Rahatlamıştım. Hatta iyimserdim bile diyebilirdim.

Ta ki birinin arkamdan saldırdığını hissedene kadar.

Saldırgan ilk olarak kabanımın yakasını yakaladı. Kabanımın iki yana açılmış kulaklarını tutup beni sarstı. Bir saniyeden daha az

bir sürede sol kolumu yan tarafa doğru kıvrıyarak etkisiz hale getirmişti. Postacı çantamın askısı bedenimde hâlâ çapraz biçimde asılıydı. Askı kabanımın sağ tarafını boynumun hemen yanında hapsetmiş, saldırganın eline dolanmıştı.

O saniye tek kelime bile edemeden ağzım açık kalmış, öylece bekliyordum. Beynimse hiç durmadan aptalca, *ama bugün 21 Ocak değil*, diye haykırıyordu.

Bir heykel gibi kıpırtısız dururken saldırgan çantamın askısını yakaladı ve başımın üzerinden geçirip fırlattı. Çanta bir an Tulip'in tasmaına dolandığında elimi gevşeterek Tulip'i de bıraktım. Aynı anda hem silahımı hem de köpeğimi kaybetmiştim. Saldırgan bundan tam emin olmak için arkamda durmaya devam ederek çantama bir tekme savurdu.

Sonra da ellerini boğazıma doladı.

Geç de olsa hayatta kalma içgüdüm o an harekete geçti. Olan bitenleri anlamaya çalışmak yerine karşılık vermeye karar verdim. Öncelikli amacım kabanımı kurtarmaktı.

Saldırgan hava yollarımı tıkamaya çalışıp var gücüyle boğazımı sıkarken kabanımın içinde sıkışıp kalmış sol kolumu geriye doğru itirdim. Saldırganın sol tarafa yalpalamasıyla nefes alma şansını bulduğum anda ani bir hareketle kabanımı çekiştirip ellerimi ve kollarımı esaretten kurtardım.

Boğazıma sardığı ellerini biraz daha sıktı. Ağzım açılıyor, hava almaya çalışıyordum. Göğsümde baskı oluşturan havayı, giderek büyüyen paniğimi hissedebiliyordum.

Ama bugün ayın yirmi biri değil ki!

Karşı koymalı. Bir an önce karşı koymalıyım. Ama ben böylesi bir durumda yumruklarımı ileriye savuracağımı sanıyordum. Eğilmeyi, gelen yumrukları savuşturmayı, kendi yumruklarımı isabet

ettirmeyi umuyordum. Şimdi ise sadece meşru müdafaa videolarında izlediğim numaralarla baş başaydım. Tek yapabildiğim saldırganın ayağına arkadan basmaya ve dizkapağına vurmaya çalışmaktı. Bir şekilde canını acıtmalı, onu engelleyebilmeliydim. Bir şeyler yapmalıyım ki beni bıraksın.

Tulip tasmaını sürüyüp havlayarak ayaklarımızın dibinde bir o yana bir bu yana koşturuyordu.

Saldırgan ellerini daha da fazla sıkmaya devam ederken, gözlerimin önünde beyaz benekler uçuşmaya başlamıştı.

Şimdi artık ayaklarımı hareket ettirmeyi de, karşı koymayı da unutmuştum. Alenen paniğime boyun eğmiş, sanki bir faydası olacakmış gibi faydasızca boğazıma yapışan parmaklara pençelerimi geçirmeye çalışıyordum.

Randi'nin de hissettikleri aynen bunlar olmalıydı. Jackie'nin de aynı şekilde.

Göğsümde adeta içimi parçalayan bir acı vardı. Nefes alma isteği, dürtüsü öyle güçlüydü ki oksijenin yokluğu tuhaf bir acıya sebep oluyordu. Sanki vücudumdaki her hücrenin biçare son haykırıışlarını duyarak birer birer öldüğünü hissedebiliyordum.

Koridorun sonundaki bebek ağlıyor.

Biliyorum. Biliyorum. Söylemeliydim. Söyleyebilmeliydim.

Ağlıyordum. O beni öldürürken, ben ona karşı koymak yerine eski pişmanlıklarına yenik düşüyordum. Görmezden geldiğim bebeği düşünüyordum. Canımı acıtmasına izin verdiğim annemi... Tüm kalbimle sevdiğim, sonra da tek tek toprağa verdiğim dostlarımı...

Tulip delicesine havlarken bir anda acıyla bağırdı. Ona tekme atmıştı. Saldırganım köpeğimin canını yakmıştı.

İşte bu beni çıldırtmıştı.

Bir anda öne eğildim. Gördüğüm onca antrenmandan belli belirsiz hatırladıklarımın bacaklarımın üzerinde yükselmek yerine ağırlığımı ona vermeye başladım. Dizlerimin karşı koymak yerine teslim olması bir anda saldırganımın dengesinin bozulmasına sebep olmuştu. Öne doğru sendeledi ve ben de onu kendi ağırlığıyla başımın üzerinden öne fırlattım.

İşte şimdi üzerindeydim. Kaburgalarına tekme attım, korumasız başına yumruklar salladım. Bu boks değildi. Bu apaçık sokak dövüşüydü. Katilimi karlı toprakta kovalayıp, tekmeleyerek döverken acı içindeki ciğerlerimi çaresiz, hırpani nefeslerle şişirmeye çalışıyordum.

Saldırgan yuvarlanıp, kollarını yüzüne siper aldı. Bu sayede ayaklanabilmek için aramıza mesafe koymaya çalışıyordu.

Yok, buna izin veremezdim. Eğer ayağa kalkacak olursa, hiç şüphe yok ki, benden daha iri ve güçlü olacaktı. Kim bilir belki öde üzerinde gizlediği bir bıçak, silah ya da başka bir numara vardı. Bu yüzden onu yerde tutmalıydım. Ancak bu sayede ona hükmedebilir, tam bir baş belası olabilirdim.

Onu kovalamaya devam ettim. Bir ara, yuvarlanıp, dört ayağının üzerinde doğrulmuştu ki, kaburgalarına savurduğum bir tekmeyle bu çabasını boşa çıkardım. Yeniden yere yıkılarak yan tarafına düştü.

Hâlâ başını kaldırmamakta ısrar edip yüzünü korurken, niyetinin ne olduğunu da açık etmiyordu. Ne var ki yeni bir tekmeyle saldırıya geçtiğim an, sol elini kaldırdı ve ayağımı yakalayıp hızla çekerek beni şaşırttı.

Geriye doğru savrulup, hızla sağ kalçamın üzerine düştüm. Acı içinde inlerken, aklımın bir köşesinden hâlâ bir ayağımı elinden kurtarıırken diğeriyle sağlam tekme atmak geçiyordu. Şimdi artık iki-

miz de buz tutmuş toprağın üzerinde ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde birbirimizle mücadele ediyorduk.

Tulip de etrafımızda koşturuyordu. Artık havlamadan sadece ağlayıp, neler olacağını bekler gibi bir hali vardı. Şu an ona ya da etrafımıza bakma gibi bir lüksüm yoktu. Belki de bağırmalı, yardım istemeliydim anacaddeden uzaktaydık. Saat sabahın dokuzunu geçmişti de, şehrin kenar mahalleleri hiçbir zaman ıssız olmazdı.

Ne var ki sesim çıkmıyordu. Kanım kulaklarıma baskı yapıyor, kendi nefesimin gürültüsünü duyabiliyordum. Ama tek bir kelime fısıldayamıyordum bile. Sanki ses tellerim kilitlenmiş, donmuştu.

Oysaki korku filmlerinde en acar kurbanlar bile avaz avaz korku çığlıkları atardı. Gerçek hayatta ise ölümü sükûnet içinde karşılıyorduk.

Saldırganımla aynı anda ayağa kalktık. Kendimi hemen toparlayıp, yumruklarımı hazırladım ve nihayet dövüş pozisyonuna geçtim. Rakibim de meydan okurcasına karşıma dikilmişti.

İşte ancak o an karşımda soğuk yemiş suratıyla dikilen saldırıganımın atış hocam J.T. Dillon olduğunu fark ettim.

“Sana sınavdan C veriyorum,” dedi. Omuzlarını biraz daha dikleştirip, yumruklarını iki yanına indirdi.

Bense hâlâ neler olduğundan emin olamadan sağ yumruğumu başının yan tarafına hızla salladım. Ne var ki J.T. de aynı hızla sol koluyla yumruğumu savuşturdu. Sonra yeniden ellerini iki yanına indirdi.

En az benim kadar nefes nefese sesiyle, “Belki de D vermeliyim,” dedi. “Hâlâ yaşıyorsun ama bu çok zor oldu.”

Usulca doğruldum. “Ne yani, bu bir sınav mıydı?”

“Bunu mezuniyetin olarak kabul et.” Oldukça sıkı bir tekme savurduğum kaburgalarına dokunup irkildi. “Ama sanıyorum ki, yaşıma göz önüne alırsak, bir dahaki sefere kâğıt bir diploma hazırlasam daha iyi olacak.”

Ellerim halen yukarıdaydı. Bir türlü onları aşağı indiremiyor-
dum. Daha değildi. Nefesim kesik, boğazım acı içindeydi. Birkaç
saat içinde muhtemelen tüm vücudum morluk içinde kalacaktı.

Birden, “Canın cehennemel!” diye bağırdım.

Buz gibi gözlerle, bir hoca olduğunu belli edercesine süzdü
beni.

Bir kez daha vurmaya çalıştım, yine karşılamayı bildi. İşte o
andan sonra vazgeçmemeye karar verdim. Yumruk atıyor, vuruyor,
saldırıyordum. Çok geçmeden küçük bir daire oluşturmuş, o benden
kaçarken farkına bile varamadığım bir öfkeyle peşinden koşuyor-
dum. O benim canımı yakmıştı, ben de onunkini yakmalıydım.

Beni neredeyse öldürüyordu.

Ben de neredeyse ona izin veriyordum.

Acıyordu. Boğazım, göğsüm, gururum acıyordu. Onca antren-
man, onca çalışmaya rağmen neredeyse ölüyordum. Üstelik de alt-
mış yaşında eski bir denizci tarafından.

Tulip de peşimiz sıra koşuyordu. Ne havlıyor, ne de ağlıyordu.
Daha önce beni boks yaparken görmüştü, belki de o yüzden durumu
benden çok daha iyi anlıyordu. Bilmiyorum. Ben atış hocamı kova-
lıyordum, o da buna izin veriyordu. Benden kaçıyor, karşılık veriyor,
geri çekiliyor, bazen de geriye dönüp tokat atıyordu. Üstelik tüm
bunları öylesine hızlı yapıyordu ki, kır saçlı eski bir deniz ordusu
keskin nişancısından böyle bir performansı asla beklemezdim.

Gerçek, sıkı bir yumruk sallamak ciddi anlamda bir güç is-
terdi. Dünya ağırsiklet şampiyonları bile dakikada ancak böyle üç

yumruk çıkarabilirlerdi.

Çok geçmeden ellerim ağırlaşmaya başladı. Ciğerlerim daha fazla hava için çırpınırken, omuzlarım ve göğsüm yanmaya başlamıştı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, neredeyse bayılmanın eşiğindeydim. Şimdi artık rakibimin peşi sıra koşarken tökezliyordum. Öfkem hâlâ beni terk etmezken bedenimin geri kalanı bu savaştan çekiliyordu.

J.T. nihayet bu duruma çıplak bir ağacın altına kendini atarak son verdi. Ben de hemen yanına, karın üzerine kendimi bıraktım. Yüzüm pancar gibi kıpkırmızı olmuş, çabamla ter içinde kalmıştı. Kar iyi gelmiş, gri gökyüzü alev alev yanan yanaklarıma merhem olmuştu.

Tulip de bize katılıp, yanıma oturdu ve kararsızca ağlamaya başladı. Başını okşadım. Yanağımı yaladı. Sonra bu ritüeli tekrarlamak için bu kez J.T.'nin yanına yürüdü. Şimdi artık her şeyin yoluna girdiği hissine kapılarak ikimizin arasına oturdu ve biraz sıcaklık bulma umuduyla yanıma sokuldu. Bir dakika sonra, J.T. kalkıp postacı çantamı attığı yerden aldı ve bana getirdi.

Yeniden yerine gelip oturdu ve bir dakika sessizlik içinde öylece oturduk.

En sonunda, “Acaba atış hocam beni neden dövüyor, öğrenebilir miyim?” diye sordum.

Durağan gözlerle beni süzdü. “Elinde silah varken bir şeyler öğrenmek kolaydır,” dedi sertçe. “Ama kurşunlardan kaçamazsın. Ya da kaçsan da panikleyip, heyecanlanırsın. Bu sefer kurşunun bittinceye kadar sıkmaya başlarsın. En sonunda da başladığın yere dönersin, kafa kafaya kavgaya.”

Stan Miller’la yaşadığım kavgayı düşündüm. J.T. az önce nasıl da güzel özetlemişti olayı. Stan de, ben de delicesine ateş etmiştik.

En sonunda da kafa kafaya kavgaya tutuşmuştuk.

“Hiç birini öldürdün mü?” diye sordum.

“Payıma düştüğü kadar, onu da yaptım.”

“Nasıl bir his?”

“Beklediğim kadar iyi değil.”

Yeniden sessizliğe gömüldük. Tulip’in başını okşadım.

“Aydın yirmi birinde ölecek miyim?” diye sordum en sonunda. Belki aptalca bir soruydu ama hayatım son zamanlarda sadece bundan ibaretti. Bir şeylerin peşinden hızla koşarken giderek azalan zamanda aptalca sorular soruyor, raydan çıkmış lokomotif hızla giderken canımın ne kadar yanacağını düşünüyordum.

J.T., “Belki de,” dedi. Bakışlarını yeniden bana çevirmişti. “Seni kim dövdü? Annen mi, baban mı, erkek arkadaşın mı?”

Hemen cevap vermedim. Tulip’in ipeksi kahverengi kulaklarını okşadım. En sonunda, “Annem,” dedim. “*Munchausen by Proxy* sendromu yüzünden.”

Bunu ilk kez dile getiriyordum. Nancy Teyzem ve ben daha önce bunu hiç konuşmamıştık. Randi ve Jackie’ye de söylememiştim. Onlara ne annemden, ne o dağlara gelmeden önce nerede yaşadığımdan, ne de annemin kızı olmak yerine teyzemin yeğeni olmayı kabul etmeden önceki günlerimden, haftalarım, aylarımdan bahsetmiştim.

Ama şimdi bunu J.T. Dillon söylüyordum, çünkü biriyle kavga etmek böyle bir şeydi. İki kişi arasında bir bağ oluştururdu. Seks, şiddet, ölüm. Hepsi de kendi çapında samimiyet gerektirirdi. Geçen seneye kadar bunu da bilmiyordum.

J.T. sert bir şekilde, “Kendini savunmadın,” dedi. “Karşı koymadın.”

“Aslında yaptım.”

“Hayır. Ne zaman ki köpeğine tekme attım, o zaman başladın.”

“Tulip iyi bir köpek.”

J.T. gözlerini bana dikti ve aniden, “Onu kafandan çıkarmalısın,” dedi.

Hâlâ Tulip’in kulaklarını okşarken, bir an kaskatı kesilip kendimi geri çekme ihtiyacı hissettim.

“Ciddiyim,” dedi J.T. “Kendin için savaşmalısın. İçindeki o öfkeyi, utancı, sessizliği alıp bir silaha dönüştürmelisin. Bilmelisin, Charlie, hem de çok iyi *bilmelisin* ki canının yanması güzel bir şey değil. Cezalandırılmayı hak etmiyorsun. Birisi sana saldırıldığında bunu kabullenmeyi bırak artık ve savaş.”

“Deniyorum.”

“Saçmalık! Tereddüt ediyorsun. Cezalandırma bitene kadar orası her neresiyse kafanın içindeki başka bir yere gidiyorsun. Bak, sana nasıl ateş etmen gerektiğini öğretebilirim. Dick de sana birini nasıl döveceğini öğretebilir. Ama hiçbirimiz sana hayatta kurban rolü *oynamamayı* öğretemeyiz. Bunu ancak sen yapabilirsin. *Yapmalısın.*”

Ödevini yapmayan küçük bir kız gibi bir anda kıpkırmızı kesilmiştim. Ezik biri olmak istemiyordum, *isteğim* tam bir baş belası olmaktı aslında. Ama yine de o ellerini boğazıma sardığında... Bana arkamdan saldırdığında...

Sanki bunu hak etmişim gibi hissetmiştim. Kötü biri idim ve bu cezayı hak ediyordum. Suistimale uğramış her çocuğun şartlı tepkisiydi bu. Hepimiz büyümüştük ama bu his içimizden hiç çıkmamıştı.

J.T. aklımı okumuşçasına, “Birisi için ölmek kolaydır,” diyerek söylenmeye başladı. “Kendin için yaşamak, işte zor olan budur. Ama bunu yapmak zorundasın Charlie. Onurunu koru. Ken-

dini savun. Kendin için savaş.”

En sonunda onu başımla onayladım ve Tulip’i ısınması için biraz daha kendime çektim.

“Şimdi silah çalışmaya mı gideceğiz?”

“Hemen şimdi.”

Çantamı açıp Taurus model silahımı çıkardı. 22 kalibrelik tabancam onun o nasır tutmuş koca avucunun içince minicik görünüyordu. Uzun parmakları benim sapanvari tabancama değil, kendisinin 45’lik tabancasına uygundu. Burnunu kıvrarak bana baktı.

“Hiçbir zaman bir tabancayı kirli bırakma,” dedi.

“Çalışmamızdan sonra temizleriz diye düşünmüştüm.”

“Hiçbir zaman bir tabancayı kirli bırakma.”

“Tamam.”

“Bu konuda söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Güzel, çünkü zaten bilmek istemiyorum.”

Tabancamı yeniden bana uzattı. İkimiz de ayağa kalktık.

Başıyla Tulip’i işaret ederek, “Tekrar yürüyebilecek mi?” diye sordu.

“Eğer onu hareket ettirirsek. Bir kabana ihtiyacı var. Belki ilerleyen saatlerde.”

“Yap o halde. Uğruna dövüşmeye değer bir köpeğin bir kazağı hak etmesi lazım.”

J.T yürümeye başladı ve biz de peşine takıldık. J.T’nin on iki dönümlük evine daha iki buçuk kilometrelik bir yol vardı. Arka bahçesinde bir atış poligonu olan biri için biçilmiş kaftandı. Birbirlerinin dostluklarına ihtiyaç duymayan bir adam –ve karısı– için de öyleydi.

Yürürken birden, “Hâlâ yaşıyor mu?” diye sordu.

Kimden bahsettiğini anlamam çok sürmemişti. Otomatikman bir, “Hayır,” cevabı döküldü ağzımdan. Bu da yine pek dile getirmediğim, pek hatırlanmayan bir itiraftı. Ama bunu şöyle bir düşününce... Evet, annem ölmüştü. Hem hâlâ yaşıyor olsaydı hiç şüphe yok ki beni yine bulurdu. Hapishaneden ya da artık hangi akıl sağlığı kliniğindeyse oradan mutlaka bir mektup atardı. Fırsatını bulduğu ilk an yanıma gelirdi. *Munchausen by Proxy* hastalarının olayı budur, kendilerinin hep kurban olduğuna inanırlar. Her şey onun içindir, acıma duygusuna, desteğe, anlayışa ihtiyacı yoktur. Bunu hak ediyordur. Ama New York Hastanesi’nde gözlerimi açtığımdan beri annemden hiç haber almadım. Ne bir telefon, ne bir mektup, ne de beni uzaktan izlediğine dair bir ipucu.

Bu tıpkı gerçeikle son bir kez yüzleşmek gibiydi. Ben hayat-taydım, annemse...

J.T., “Alkol bağımlısı mıydı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Uyuşturucu?”

“Deliydi. Sadece deli.”

“Öldüğüne sevindim o halde,” dedi J.T., “şimdi artık onu unut.”

“Tabii,” diyerek söz verdim. “En iyisi bu.” Saatiime baktım. “Elli sekiz saatim kaldı,” diye mırıldandım ve ikimiz birlikte koşmaya başladık.

Yirminci Bölüm

“Quincy.”

“Ben Boston Polis Merkezi’nden Dedektif Çavuş D.D. Warren. Sizi Charlene Grant için hazırlamış olduğunuz suç profilinden ötürü arıyorum. 21 Ocak cinayetleri için konuşacaktım. Biliyorsunuz ki, iki cinayet işlendi, üçüncüsü de her an işlenebilir ve buna engel olmayı şahsen çok istiyorum. Boston’un cinayet oranı zaten yeterince yüksek, bir de bunu almayayım.”

FBI’den emekli profil uzmanı Pierce Quincy, “Dedektif,” diyerek canlı bir ifadeyle selamladı D.D.’yi. “Dün gece kızım ile konuştum. Yürüttüğünüz soruşturma hakkında beni bilgilendirdi. Anladığım kadarıyla sosyal medyayı içeren bir planı harekete geçirmek üzereymişsiniz.”

“Denemeye değer diye düşünüyoruz. Bildiğim kadarıyla siz her iki cinayet mahallini de inceleme fırsatı bulmuşsunuz.”

“Jackie Knowles cinayetinin ön raporunu ben yazmıştım. İkincisini de Jackie’nin cinayetinin ardından Charlene için yazdım.”

D.D. bunu hiç düşünmemişti. Emekli profil uzmanına ne diyeceğini bilemeden, “Anlayamadım,” diyerek mırıldandı.

Quincy basitçe, “Olay yeri analizi kolaydır,” dedi. “Orada kurbanı tanımazsınız. Bu nedenle, ikinci raporuma ikazlarımı eklemem gerek. Onun birincisi kadar tarafsız olduğunu sanmıyorum.”

D.D., “İsterseniz önce, Providence’de yaşanan ilk cinayetle başlayalım,” dedi. “Raporunuzdan ve soruşturmanın başındaki isim olan Roan Griffin’den edindiğim izlenimlere göre saldırgan oldukça kontrollü, gelişmiş iletişim becerileri olan, ortalamanın üzerinde bir zekâyâ sahip ve fiziken de oldukça güçlü biri.”

“Aynen öyle.”

“Erkek mi yoksa kadın mı?”

“İstatistiklere bakacak olursak erkek. Ama işin içinde cinsel saldırının olmaması bu analizi biraz zorluyor.”

“Sizin kişisel fikriniz nedir?”

“Providence cinayeti için bir şey söylemem zor. Ancak, Atlanta cinayetinde, kurbanın en son bir kadınla görüldüğünü göz önüne alırsak, ben oyunu kadından yana kullanırım. Bu, kurbanların kapıyı neden bu kadar kolay açtıklarına da, cinayetlerden sonra yapılan kapsamlı temizliğe de bir açıklama getirebilir. Pek çok seri katil, cinayetlerin ardından olay yerini dezenfekte etmek konusunda oldukça titiz olabilir, ancak içlerinden çok azı koltuk yastıklarını düzenlemeyi akıl edebilir.”

D.D., “Koltuk yastıklarını düzenlemek mi?” diye sordu.

“Yastıklar kabartılmışlar. Bu kesinlikle bir kadın içgüdüğü.”

“Kabartmak mı? Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Bilmiyoruz, kesin olarak emin değiliz. Ama Jackie’nin komşularından birine göre, Bayan Knowles yastıkları hep koltuğun bir köşesine yığıp diğer köşesine oturmuş. Ancak polisler olay yerine geldiğinde, yastıklar mükemmel bir açıyla koltuğun her iki

yanına yerleştirilmiş olarak bulunmuş. Koltuğun hem oturulan kısmındaki yastıklar, hem de sırt yastıkları düzeltilip dikleştirilmiş. Dedektiflerden birinin dediğine göre, koltuklar sanki hiç oturulmamış gibiymiş. Kabarık ve düzgünmüş.”

D.D. karşılık vererek, “Bunu pekâlâ Jackie de yapmış olabilir,” dedi. “Bilirsin işte, ortalığı toparlamış olması o gece ‘misafiri’ olduğu anlamına gelebilir.”

“Doğru. Benimkisi sadece bir tahmin. Kesin bir bulgu değil.”

D.D., “Güzel, en azından dürüstsünüz,” dedi.

Bir an profil uzmanının güldüğü hissine kapıldıysa da, bu an kısa sürmüştü.

“Ortalığı karıştırmalıyız,” dedi birden. “21 Ocak’a sadece iki gün kaldı. Charlene Grant, Boston’da üzerinde taşıdığı 22’lik tabancayla tanıdığı herkesten köşe bucak kaçıyor.”

“Silahı mı var?”

“Ruhsatlı.”

“İşe yaramaz.”

“Bu bir tahmin mi yoksa gerçek mi?”

“Her ikisi de. İlk iki kurban da hiç karşı koymamışlar. Onlar bile boğazlarını öldüresiye sıkın elleri tırnaklayarak uzaklaştırma zahmetine girmedilerse Charlene tek bir ateşle ondan kurtulmayı nasıl düşünüyor?”

D.D. gözünün önünde beliriveren bu manzaradan hiç hoşlanmayarak güçlükle yutkundu. “Belki karşı koymuşlardır. Saldırgan sonradan ellerini temizlemiştir. Tabii yastıkları kabarttıktan sonra.”

“Randi’nin ortalama uzunluktan biraz daha uzun, kusursuz manikürlü tırnakları vardı. Biri bile kırılmamıştı. Buna ne diyecaksin?”

“Toksini testi nasıl çıktı?”

“Uyuşturucu bulgusu yok.”

“Uykularındayken saldırıya uğramış olabilirler mi?”

“Mümkün. Ancak oksijen yetersizliği onları uyandırıp karşı koymaya zorlardı. Sonuç itibarıyla ikisi de karşı koyabilecek yetideler.”

“O halde karşı koyma bulgularının olmamasını nasıl açıklıyorsunuz?”

“Açıklayamıyorum.”

D.D. bir kez daha derin bir nefes vererek, “En azından dü-rüstsünüz,” dedi yeniden.

“Üzgünüm ama bu her ikimize de yardımcı olmuyor. Ya da ayın yirmi biri geldiğinde Charlene Grant’e de olmayacak. Ona ulaşan birileri var mı?” diye sordu Quincy birden. “Charlene’e gelen bir not ya da başka bir şey?”

“Hayır.”

“Tuhaf,” dedi. “Sürekliliği olan bir katil için hiçbir delil bırakmadan araya bunca zaman koymak gerçekten çok tuhaf. Pek çok katil, cinayeti fiziksel bir haz olarak tanımlar. Katillerde de tıpkı bir maraton koşucusunun yarış sonunda yaşadığı gibi beyinde kimyasal bir sıvı salgılanır. İlk cinayet genellikle dürtüsel ve korku vericidir. Ama ortalık durulduktan sonra, katil yaşadığı korkuyu unuttur ve geriye dönük tek anımsadığı şey heyecan olur. Bunun için de yeni bir cinayet işlemek için gün sayar. Bir sonraki cinayet döngüsü biraz uzun sürebilir ama cinayet anında hissedilen o fiziksel hazzı yeniden yaşama isteği öyle baskın olmaya başlar ki, döngü giderek kısalır. Cinayetler giderek daha fevri, daha organizasyondan yoksun ve kontrolsüz olmaya başlar. Katil bu döngüyle baş edebilmek için kendini benzer hazlar veren alkol ya da uyuşturucuya verebilir, ama bu nadiren işe yarar. Öte yandan, giderek

kontrolünü yitirip, daha çok hata yapmaya başlayan bir katil güvenlik güçlerinin işine gelir.”

D.D., “Bu mantığa göre düşünecek olursak, cinayetlerin arasında birer yıl olduğuna göre bizim katilimiz bu döngünün halen en baş safhasında, öyle değil mi?” diyerek tahmin yürüttü.

“Teknik olarak, katil için henüz bir seri katil diyemeyiz. Öyle olmak için üç cinayet işlemiş olmak gerekir. Bu noktada, elimizde cinayetlerini aynı şema ölçüsünde işleyen ve sürekliliği olan bir katil var. Seri bir katil olmaktan çok bu işi bir ritüel haline getiren bir suikastçı.”

“Bunun sebebi de belki de saldırganın kadın olması. Onu harekete geçiren kana susamışlığı değil, başka bir şey.”

“İşte o başka bir şeyin ne olduğunu bulmalıyız. Eğer neden sorusuna cevap bulabilirsek, belki de kim sorusunun cevabına da ulaşabiliriz.”

D.D. oyunu başlatarak, “Pekâlâ,” dedi. “Neden Randi Menke? Neden Jackie Knowles? Ortak noktaları ne?”

“Her ikisi de bekâr ve şehirde yaşıyor. Aynı yaşlar. İkisi de ailesi ve arkadaşlarıyla New Hampshire dağlarında büyümüşler. Dahası, ikisi de Charlene Grant’in en yakın arkadaşları.”

“Bu da Charlene’in bir sonraki kurban olduğuna işaret ediyor. Sen de bundan emin misin? Belki de tüm bunlar sadece Randi ve Jackie’yi ilgilendiren bir durumdur. Charlene ile ilgisi yoktur.”

“Mümkün,” diyerek ona katıldı Quincy. “Sadece iki cinayetle ilgili anlamlı sonuçlar çıkarabilecek kadar bilgiye sahip değiliz. Randi ve Jackie’nin birbirlerini tanıyor olmaları bir tesadüf de olabilir. Yani ölen kişilerin birbirlerini tanıyor oluşları katilin de bunu bildiği anlamına gelmeyebilir.”

D.D., “Tesadüfleri sevmem,” dedi. “Yaşandıklarını biliyorum

ama pek inandığım söylenemez.”

Quincy, “Sana katılıyorum,” diyerek ona hak verdi. “O halde ilk tahminimiz şu yönde: Randi ve Jackie’nin ölümlerine yol açan ortak bir noktaları var. Ancak şu anı, yani yetişkinlik dönemlerini değerlendirecek olursak, ortada ortak bir şey yok gibi. Her ikisi de aralarında yaklaşık bin beş yüz kilometre mesafe olan iki ayrı eyalette yaşıyordu. Randi Providence’ın gösterişli mahallelerinden birinde oturan ve bir sağlık merkezinde doktor olarak çalışan dayakçı eşinden boşanmış bir duldu. Jackie ise Atlanta’nın banliyölerinde yaşıyordu; bekâr, lezbiyen ve tam bir işkölikti. Hiçbir ortak noktaları gözüküyor.”

D.D. araya girerek, “Dur bir dakika,” dedi. “Dayakçı kocaya ne dersin? Jackie arkadaşı Randi adına işlere karışarak doktorun şimşeklerini üzerine çekmiş olabilir mi?”

“Olumsuz. Çünkü Jackie’nin dediğine göre, arkadaşı Randi öldükten sonrasına kadar onun şiddet gördüğünü bilmiyormuş. Anlaşılan o ki Randi arkadaşlarına bu sırrını verecek kadar güvenmemiş.”

D.D. bu muameleye maruz kalan pek çok kadının bu ortak noktasını düşünerek, “Kendini soyutlamış,” diyerek mırıldandı.

Quincy, “Yetişkinlik dönemlerinde bu üç arkadaş birbirlerinden kopmuşlar,” dedi. “Yani, Randi ve Jackie arasında bir bağ bulmak istiyorsan neredeyse on yıl öncesine, birlikte büyüüp, okula gittikleri o küçük kasabaya gitmelisin. O zamanlarda kızlar Randi ve Jackie olarak değil, hep Randi, Jackie ve Charlie olarak anılıyormuş. Anlaşılan, yerli halk onları tek bir isimle çağırır olmuş: Randi Jackie Charlie.”

D.D., “*Üç Silahşörler* gibi,” dedi.

“Aynen öyle. Ve bu durumda Charlene’i sıradakinin kendisi

olduğunu düşündüğü için suçlayamam. En iyi ihtimalle, 22 Ocak'ta gözlerini şaşkınlıkla yeniden açabilir. Ama en kötü ihtimalle..."

D.D., "En iyisini umup en kötüsüne hazırlanmak lazım," dedi.

"Kesinlikle."

D.D. lafı uzatmadan, "Pekâlâ," dedi. "Hadi, bu üçlünün hedef alındığını farz edelim. Ama neden şimdi? Aynı kasabada yaşarlarken öldürmek daha mantıklı olmaz mıydı? Hepsini birlikte? Bu durumda, ne diye teker teker öldürüyor? Ve neden özellikle 21 Ocak'ı seçiyor?"

"Mükemmel sorular bunlar, dedektif. Cevapları bulduğunda, lütfen benimle de paylaş."

D.D. sesli düşünmeye devam ederek, "Bu bir ritüel," dedi. "Saldırganın yaklaşımı tamamen kişisel. Tarih, yöntem, hatta bireysel hedefler. Belki de katilin hedefinde bir üçlü var ama tarzı her birini yalnız başına öldürmeyi gerektiriyor."

"Bu ilginç bir gözlem, dedektif."

"Yani, katil en yakın arkadaş kavramına karşı olan biri olabilir. İlk cinayet iki yıl önce, yani herkes birbirinden ayrıldıktan sekiz sene sonra gerçekleşti. Onca yıl bekledikten sonra, neden Randi'ye saldırmak için özellikle ayın yirmi birini seçmiş olabilir ki?"

Quincy, "Bu noktada dikkat edilmesi gereken pek çok konu var," dedi. "Birincisi, yaş. Kadınlar on sekiz yaşında birbirlerinden ayrılmışlar. Katilin kurbanları çocukluklarından beri tanıdığını varsayarsak, katilin de o yaş grubundan olması muhtemel. On sekiz yaş bir geçiş yaşıdır. Gençlikle yetişkinliğin arasında bir çizgidir. Belki de katil içindeki dürtüyü harekete geçirmeden önce biraz daha deneyim kazanmak istemiştir..."

“Hazırlanma,” diyerek mırıldandı D.D., “cinayet bizden sorulur sohbet odalarına girip, işin nasıl yapıldığını öğrenmesi gerekiyordu belki.”

“Anlamadım?”

“Boşver.”

“On sekiz yaş akıl sağlığında da çok önemli bir yaş. Bipolar kişilik bozukluğu ve şizofreni gibi pek çok hastalık bu dönemde gelişme gösterebilir.”

“Yani bu katilin olağandışı olan en yakın arkadaşları öldürme güdüsüyle birlikte ‘normalden’ ‘anormal’ evreye geçtiği yaş anlamına mı geliyor?”

“Mümkün, bence düşünmeye değer. Bu teorisinin en önemli yanlarından biri de katilin ardında bıraktığı olay yerinin tamamen kişiliğini yansıtıyor oluşu. Yani düzenli biri mi, yoksa dağınık mı gibi detaylar.”

“Ama bir şey olmuş olmalı,” diyerek söylendi D.D., “eğer bu üç arkadaşın hedef alındığını söylüyorsanız, katilin şimşeklerini onların üzerine çekecek bir şey olmuş olmalı.”

Quincy, “Belki de 21 Ocak’ta bir şey olmuştur,” dedi.

D.D. sesli düşünerek, “Acaba kadınlar bir şey mi gördüler, ya da bir şeye mi tanıklık ettiler? Belki son zamanlarda tatil için evlerine gitmişlerdi ve bir olaya şahit oldular. Belki bir trafik kazası, mafya hesaplaşması ya da öyle bir şey.”

“Bu soru defalarca soruldu ve Charlene hep olumsuz cevap verdi.”

D.D. düşünmeye devam ederek, “Tamam,” dedi. “Üç kız arkadaş? Üç kızdan kim nefret eder?” O an birdenbire aklına dank eden fikirle donup kaldı. Nasıl olmuş da bunu daha önce düşünmemişti. “Aralarına hiç giremeyen dördüncü bir kız.”

Quincy, “Tanrı herkesi kızgın kadının gazabından korusun,” dedi. “Bu kulağa çok mantıklı geliyor. Aslında, daha önce bunu sormayı hiç akıl etmediğim için üzgünüm.”

“O halde, ben hemen Charlene’e dönüyorum ve ona çocukluk arkadaşlarını soruyorum.”

“Hayır,” diyerek onu derhal düzeltti Quincy. “Arkadaşlarını sorma, aralarına almadıkları kızlar olup olmadığını sor. Sınıfta tek başına takılan birileri var mıydı, diye sor. Şöyle yemeklerini hep bir başına yiyip, herkese dışarıdan bakıp, kimseye karışmayan bir kız.”

“Ama sen katilin ortalamanın üzerinde bir iletişim becerisi olduğunu söylemiştin. Tek tabanca kişilerin iletişim becerilerinin iyi olduğu nerede görülmüş?”

“Belki de yanlışmışımdır. Randi ve Jackie kapılarını karizmatik bir yabancıyı karşılamak için değil, eski bir sınıf arkadaşlarına duydukları acıma hissiyle açmışlardır.”

“Tamam. Tamam. Bunu yapabilirim,” diyerek söylendi D.D., “ama eğer Charlene bir ismi hatırlayacak olsa bile, henüz bir dosya bile olmayan bu olaydaki o kişinin izini sürmek için önümde sadece kırk sekiz saat var. Zamanı hesaba katacak olursak, belki de o kız çoktan Boston’da ve Charlene’in peşinde...”

“Bu yüzden ileriye dönük bir strateji mi istiyorsun?”

“Ben katili kendimize çekmek istiyorum. Cinayetlerin yıldönümlerini anan, kurbanların onure edildiği bir Facebook sayfası açmayı planlıyorum. Bilirsin işte işleri biraz kızıştırmak istiyorum. Katilin kafasına nüfuz etmek istiyorum. Ne dersin?”

Hattın diğer ucunda bir an için ses kesildi. Belli ki Quincy bu konuyu kafasında ölçüp biçiyordu.

Quincy, “Keşke Boston’a gelebilseydim,” diye mırıldandı.

“Eğer Boston’da olsaydım, hiç şüphesiz kendimi daha iyi hissedirdim.”

“Hey, bu kişisel bir mesele değil Bay Eski Ajan, Boston Polis Merkezi olarak bizler burada laf olsun diye oturmuyoruz. En azından her sene bir kişinin hayatını kurtarma derdindeyiz. Bu senenin şanslı isminin Charlene Grant olduğunu düşünüyorum.”

Quincy usulca, “Onun için endişeleniyorum,” dedi.

D.D. ise sertçe, “Endişelensen iyi olur,” dedi. “Kızla sadece bir saat geçirdim. On kilo alıp, silahından uzak en az on saat uyu-ması gereken bir kız o. Aksi halde, çok zor...”

“Karım ve ben. Bir evlat edindik.”

D.D., “Bir bebeğiniz mi var?” diyerek şaşkınlıkla sordu. Eski profil uzmanının yaşı hakkında şimdiye kadar bir tahmin yürütmemişti ama kendi çocukları olan yetişkin bir kızı olduğunu düşününce...

Quincy sanki D.D.’nin aklından geçenleri okumuş gibi “Bebek değil. Bunun için artık çok yaşlıyız,” dedi. “On yaşında küçük bir kızın koruyucu aileliği. Onu çok seviyoruz. Şansımız yaver giderse, günün birinde onun bu sevgiyi hissedeceğini umuyoruz. Ama henüz bunun farkında değil.”

“Anlaşma sağladınız mı?”

“Henüz deneme aşamasındalar,” diyerek düzeltti Quincy. “Karım da eski bir emniyet mensubu. Biz denklemin her iki tarafını da görenlerdeniz. Neyle karşılaşacağımızı biliyoruz. Jackie Knowles’ın cinayetini duyduğumda...evde yeniden bir çocuk olmasına çok sevindim. Geleceğin hâlâ bir şeyler vaat ettiğini, hayatın sadece geçmiş pişmanlıklarla geçmeyeceğini bilmek güzel.”

D.D. cevap vermedi. Quincy’nin sözleri her akşam eve geldiğinde Jack’e kavuşmaktan ne derece mutlu olduğunu anımsatmıştı

ona. İlk başlarda bir bebek sahibi olmanın işini engelleyeceğini düşünmüştü. Evet, Jack bebek belki de gerçekten saatlerini çalışıyordu ama denklemin iki tarafının da dengede kalmasını sağlıyordu. Daha iyi yarımlar için birer umut olan çocuklar, bir cinayet dedektifinin uğruna savaştığı tek şeydi. Zorluğu sen yaşayarak, çocuğunun rahat yaşamasını sağlıyordun. Tıpkı dün gece D.D.'nin ekibinin yaptığı gibi uzun saatler harcıyorlar, bu sayede diğer çocuklar güvenle büyüyorlardı.

Quincy birden, "Dördüncü bir arkadaş," dedi.

"Ne?"

"Tek ihtiyacın olan bu. Kendi analizin doğrultusunda. Sanal bir dördüncü arkadaş yaratmalısın. Bu sayede katile yeni bir hedef göstermiş olursun."

D.D. kaşlarını çatarak düşündü. "Ama nasıl? Eğer katilin hedefteki üçlüyü tanıyan çocukluk arkadaşları olduğunu varsayarsak, katil bunun doğru olmadığını da anlayacaktır."

"Dördüncü arkadaş sen olmalısın."

"Ne?"

"Facebook sayfasını sen açmalısın. Kendini Jackie ve Randi'nin anısına hürmeten sayfa açmış bir arkadaş gibi göster. Onlarla üniversitede tanıştığını yaz mesela. Önce Jackie ile sonra da Randi ve Charlie'yle tanıştığını söyle. Hep birlikte Boston'da vakit geçirdiğinizden bahset. Onları sevdiğinden, özlediğinden ve en sonunda anılarını yaşatmak için bu sayfayı açtığından dem vur. Eğer teorin doğruysa ve katil sosyal ortamlardan dışlanan biriye bu onu harekete geçirecektir. Jackie ve Randi'yi sadece kendisine ait olmaları için öldürmüş olabilir. Ama sen şimdi ölü halleriyle de olsa onları geri almaya kalkıyorsun. Anılarını yaşatmaya çalışıyorsun. Kelimenin tam anlamıyla, bu onu deli edecektir."

D.D., “Bu fikri sevdim işte,” dedi.

“Birini öldürmek güç ister. Bu yüzden katilin otoritesini sarsarak, onu provoke ederek bu gücü sekteye uğratmak lazım. Kontrol onda değil, sende olmalı. Aslında bu durumda Jackie ve Randi’nin en iyi arkadaşı sen olursun, çünkü onların anısını sonsuza dek yaşıyorsun. Senin sevgin, gücün onunkini geçmiş olur.”

“Ayrıca benim ayakkabılarım onunkilerden güzel,” diyerek ekledi D.D., “kadınlar buna dayanamaz.”

Quincy’nin kısık sesle kıkırdadığını duydu. “Doğru iz üzerinde gibisin.”

D.D. içtenlikle, “Teşekkürler,” dedi. “Bu çok yardımcı oldu.” Sonra bir an durdu. “Sana son bir soru sorabilir miyim?”

“Her ne istersen.”

“Katil Charlene olabilir mi? Kendini üçüncü kurbanmış gibi gösteriyor, ama bu yalnızca bir aldatmacaysa? Ya katil oysa ve bu yolla izlerini gizliyorsay?”

Hattın diğer ucuna bir kez daha sessizlik hâkimdi. “Bilmiyorum,” dedi Quincy en sonunda. “Bir cinayeti çözmeye çalışmak gerçekten çok karmaşık bir iş. Ama kesin olan tek bir şey varsa o da bu gerçeği yirmi ikisi sabahında öğrenecek olmamız.”

Yirmi Birinci Bölüm

J.T. ile birlikte yaklaşık bir saat atış çalışması yaptık. Önce altı metreden, sonra on beş metreden, en sonunda da yaklaşık otuz metreden atış talimleri yaptım. Uzun menzilli hedeflere ihtiyacım yoktu. Benim kavgam kafa kafaya olacaktı.

Son cephaneliğimi de boşalttıktan sonra, çitin hemen dibindeki bir saman balyasının üzerine oturdum ve silahımı temizlemeye koyuldum. Taurus marka silahımın üzerine eğilip onu özenle parçalarına ayırırken kar başlamış, koyu renk saçlarımı beyaz taneceklerle kaplamıştı.

Tulip, J.T.'nin evinin sıcaklığını ve karısının arkadaşlığını bana tercih ederek evde kalmıştı. J.T. ara vermeden ateş etmeye devam ediyordu. Tüm gününü yüz otuz metrelik atış alanında oyun oynayarak geçiriyordu. Hedef olarak kimi zaman gülen suratları, kimi zaman beş kollu yıldızları, kimi zaman da eğer Sevgililer Günü ise bir kalbi seçiyordu. Sanırım herkesin farklı farklı yetenekleri olduğu doğrudur.

Telefonum çaldığında önce önemsemediysem de, bir anda aklıma otobüsteyken Michael'ın cebine kontrollü bir ceptelevonu yerleştirdiğim geldi ve çabucak arayanın kim olduğuna baktım.

Arayan Michael değildi ama numarayı tanıyordum. Evet tuşuna basıp, D.D. Warren'ı dinlemeye başladım.

“Dün gece çalıştın mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Bu sabah uyudun mu?”

“Hayır.”

“Sen de bizdensin o halde. Bize uğrasana. Bir planımız var.”

“Anlamadım?”

“Ben senin yeni en yakın arkadaşınım. Cidden. Otuz dakika sonra polis merkezinde buluşalım. Sana göstermemiz gereken bir şey var.”

Dedektif telefonu kapadı. Kafamı kaldırdığımda J.T. bana bakıyordu.

“Gitmen mi gerek?”

“Sanırım.”

“Tamam.”

“Tamam.”

Köpeğimi almaya eve gittim. Tulip'le birlikte dışarı geri döndüğümüzde J.T gitmiş, havada yalnızca bir barut kokusu asılı kalmıştı.

Karısı Tess arkamdan, “Misafir yolcu etmekte pek iyi değildir,” diye söyleniyordu. Isınmak için kollarını siyah-gri kazağının üzerinde birbirine kenetleyerek benimle birlikte üstü kapalı ön verandaya kadar gelmişti. J.T'den daha genç görünüyordu. Altmışlı yaşlardan ziyade ellilerinde gibiydi. Açık sarı saçlarında parlak gri renkli teller ışıldıyordu. Üzerindeki solmuş kot pantolonu, kenarları muflonlu terlikleri ve kemikli yüzünü ortaya çıkararak geriye doğru gevşek bir atkuyruğuyla topladığı saçlarıyla güzel bir kadın değildi belki ama etkileyiciydi. Bana J.T.'yi hatırlatan gözlerle

baktı. Sadece bakmıyor, aynı zamanda görüyorlardı. Gördükleri şeyle baş edebileceklerine inanarak bakıyorlardı. Karı koca olarak birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

Boş atış poligonuna doğru çıktım. “Kendini nasıl hissettiğini anlayabiliyorum,” dedim.

Tess yanımda durarak, “Ona, ayın yirmi biri cumartesi gecesi senin yanında kalmasını söyledim. Ne olur ne olmaz.”

“Hayır.”

“O da senin böyle diyeceğini söyledi.”

Birden, “İliç kimseden dayak yedin mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Öylece kabullendin mi yoksa karşı mı koydun?”

“Her ikisi de. İnsanlar değişir. Çocuklar büyür.”

“J.T. annemi kafamdan atmamı istiyor.”

“J.T. zeki biridir.”

“Ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum.”

Tess gerçekten merak ettiğini belli eden bir ses tonuyla, “Ondan nefret ediyor musun?” diye sordu.

Bunu bir süre düşünmem gerekliydi. “Bilmiyorum. Ondan kaçıyorum. Düşünmüyor, hatırlamamaya çalışıyorum. O zaman bunu hissetmek zorunda kalmıyorum.”

“İşte senin sorunun tam da bu o halde.”

“İnkâr mı? Ama bence bu benim ne kadar güçlü olduğumu gösteriyor.”

“Gerçekten cumartesi günü öleceğine inanıyorsan Charlie ve hayatın için savaşman gerektiğini düşünüyorsan, bu konuda bir şeyler hissetmelisin.”

“Ona çok kızgınlım,” dedim.

“Bu sadece bir başlangıç. Tek bir doğru cevap yoktur. Ben

babamı bağışlıyorum ama J.T. muhtemelen kendi babasından nefret etmekten hiç vazgeçmeyecek.”

Bu beni şaşırtmıştı ama yine de tek kelime etmedim.

Tess, “Ben nefret etmekten hoşlanmıyorum,” dedi. “Ne babamdan ne de eski kocamdan. Öfkemi sadece yeri geldiğinde beni harekete geçirecek kadar koruyorum. Sonra da bırakıyorum gidiyor. Çocuklarıma bakıyorum. Onları ne kadar sevdiğimi, onların da beni ne kadar sevdiklerini hissediyorum. Ve bu sayede kendimi daha iyi hissediyorum.”

Ben de otomatik olarak Tulip’in başına vurarak, “Ben de köpeğimi seviyorum,” dedim. “Her ne kadar kendisi benim köpeğim olmasa da.”

“Bu tıpkı eski bir batı şarkısına benziyor. Burada istediğin kadar kalabilirsin, Charlie.”

Başımı olur anlamında sallayıp doğruldum. Çantamı düzelerek, Tulip’in-tasmasını daha sıkı tuttum ve, “Hoşça kal Tess,” dedim.

Şaşırmamıştı. “Güle güle, Charlie.”

Tulip ile birlikte ön verandadan çıktık. Her ne kadar Tulip birazcık ağıladıysa da, ikimiz de ardımıza bakmamıştık.

Hafif hafif atıştıran karın altında Tulip ile birlikte taksiye binebileceğimiz bir yere yürümemiz yirmi dakikamızı almıştı. Taksinin bizi Boston Polis Merkezi’nin bulunduğu Roxbury’ye götürmesi de yine yirmi dakika sürmüştü. Şoför taksisinde bir köpek taşımaya yanaşmamış, bu yüzden de ona fazladan beş dolar vermek zorunda kalmıştım ve verdiğim bu son parayla da artık beş kuruşum kalmamıştı.

İtiraf etmem gerekirse, aslında bir kız polisteki komuta memurluğunu para için yapmaz.

O an birden Memur Mackereth'i düşünüp yanaklarımın kızdığımı hissettim. Ve sonra da kendime para için çalışmadığımı anımsattım.

Polis merkezine girebilmek için güvenlik noktasını geçmem gerekiyordu. Karşıma çıkan ilk polis çam yarması gibi bir siyahiydi. Tabanca taşıyor oluşundan pek hoşlanmamıştı. Her ne kadar ruhsatımı gösterdiysem de şüpheli tavırları devam ediyordu. Yasal evraklarını gösterdiğin halde insanların silah politikaları gereği sana inanmayacak kadar paranoyak oldukları tek yer Massachusetts olsa gerekti.

Tabii ben yasal evraklar konusunda hangi adımların tam olarak atıldığından bihaberdim. Çünkü hepsini benim adıma J.T. yapmıştı. Muhtemelen birkaç tanıdık ayarlamıştı. Bense ilişkilerimde kilit rolü oynayarak hiçbir zaman cevaplanmayacağını bildiğim sorular sormamıştım.

Güvenlikteki polis, "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Grovesnor Polis Merkezi'nde acil komuta merkezi memuruyum."

"Ah." İşte şimdi gergin omuzları düşmüştü. Bana saygıyla baktı. Polis memurları çağrı memurlarını severlerdi. Biz onların eli ayağıydık ve onlar da bunun farkındaydı.

Silahımı elinde tutmaya devam ederek bana bir etiket uzattı. "Çıkarken alabilirsin. Köpeğini de aynı şekilde."

"Köpeğimi alamazsınız."

Memur Beefy yeniden hiddetlenmişti. "Tatlım, benim evim, benim kurallarım. Başparmağıyla dış kapıyı işaret ederek, "Köpekler dışarı çıkıyor, söz dinleyin lütfen. Ben göz kulak olurum."

Yirmi dört saattir gözlerini kırpmamış biri olarak bu haber hiç hoşuma gitmemişti.

Adamın benim boy olarak üç katım, ağırlık olarak da dört katım olduğunu göz ardı ederek, “Bak, beni buraya senin dedektifin çağırdı,” dedim. “Bu benim köpeğim ve ben onu bu havada, hem de bu mahallede dışarıda bırakamam. Dedektif D.D. Warren beni görmek istiyorsa, ikimizi de içeri alır. Anlaşma budur.”

“Çavuş D.D. Warren mı?” Memurun kara suratının ortasında kocaman bir tebessüm belirmişti. “Ah, o zaman sana bol şans.” Tarama cihazının diğer tarafında oturan nöbetçi polise dönüp, “Dedektif Warren için köpekli bir ziyaretçimiz var,” dedi.

Nöbetçi polis, “Köpekli mi?” diye karşılık verdi.

“Köpeğimin tatlı çörekleri bulmakta üzerine yoktur,” dedim memura. “Bunun için senelerce eğitim gördü.”

Memur ağır ağır konuşarak, “Tam bir Dedektif Warren köpeği,” dedi. Tulip ile birlikte nihayet lobiye alınmış, sıramızın gelmesini beklerken cam ve çelik kaplı devasa salonda gezinmiştik. Şehirdeki polis merkezleri karanlık, tavanında kocaman sarı lekeleri ve küçücük parmaklıklılı pencereleri olan dağınık yerler olmalıydı benim fikrimce. Modern sanat ucubelerinin, cam ve gök mavisi renkleriyle bezenmiş, kahve ve taze pişmiş kurabiye kokusuyla dolu devasa büyüklükte lobilerinin olduğunu düşünmemiştim hiç. Tulip ile hiç farkında olmadan kafeteryanın açık kapısından bizi kendine doğru çeken kokulara doğru ilerledik. Son on iki saattir hiçbir şey yememiştim. Tulip de aynı şekilde. Ama paramızın olmayışı elimizi kolumuzu bağlıyordu. Bu durumda eve giderken de tabana kuvvet gideceğimiz açıktı.

D.D. Warren nihayet geniş lobinin diğer ucunda göründü. Onu kıvrırcık saçlarının canlılığından ve kristal mavisi gözlerinin

berraklığından tanımıştım. O da beni ve Tulip'i görüp yanımıza geldi.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu. Sanırım morluklarım belli olmaya başlamıştı.

"Bokstan."

Pembe parmaklarımın mora çalan eklem yerlerini işaret ederek, "Boks yaparken eldiven giymeniz gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Ayn yirmi biri geldiğinde saldırganıma eldivenlerimi giyemem için beklemesini söylerim artık," dedim.

"Peki ya boynundaki morluklar?"

"Hey, sen bir de rakibimin halini görmelisin."

"Kanuni açıdan konuşacak olursam bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Haklısın."

Bir dakika boyunca nasıl bir deliyle uğraştığını anlamaya çalışıyormuş gibi yüzüme baktı.

Sonra da, "Güzel köpek," diyerek beni şaşırttı. Elini Tulip'e uzatmıştı. "Kadınların köpek sahibi olmalarını seviyorum. En iyi kendini koruma yöntemlerinden biridir. Silahlardan çok daha iyidir. Silahını kaptırıp, kendine karşı kullanılmasına sebep olabilirsin ama iyi bir köpek saf değiştirmez."

Başımı iki yana salladım. Dedektifin böyle bir çıkarım yapacağını tahmin etmeliydim.

"Ayn yirmi birinde Tulip'in etrafımda olmasını istemiyorum," dedim. "Onu teyzemin yanına gönderiyorum."

"O halde sen bir aptalsın."

"Sorumluluk sahibi yetişkin demeni tercih ederdim."

"Ölmeye gönüllüsün."

“Düşünceli bir arkadaşım.”

“Fedakâr bir aptal.”

“Kendi kendine yeten bir savaşçı.”

“Aptalsın,” dedi Dedektif Warren yeniden.

“Bitmedi mi daha?”

“Bilmiyorum. Düşünüyorum da şimdi artık yeni bir bebeğim olduğuna göre, yetişkin konuşmalarından daha çok hoşlanıyorum. Kahve ister misin?”

“Kim ısmarlıyor?”

D.D. önce beni, sonra da köpeğimi dikkatle süzdü. D.D. Warren’ı da J.T. Dillon ve karısı Tess’le aynı kefeye koymuştum. O da tıpkı onlar gibi sadece bakmakla kalmıyor, görüyordu.

“Gel hadi, bendensin.”

Tulip’le birlikte D.D.’nin peşi sıra kafeteryaya gittik. Ben kendim için kızarmış piliçli bir sandviç seçerken, Tulip’e de peynir ve ekmek almıştım. Sonra arkasına iki kurabiye, bir paket cips, bir fincan kahve ve bir şişe de su eklemiştim. Dedektif tek kelime etmeden faturayı ödedi.

Ardından bizi yeniden kapıdaki nöbetçi memura yönlendirdi. Memur bana bir bakış fırlattıktan sonra elindeki etiketli tabancamı dedektife uzattı.

“Çantasından çıktı. Ruhsatı var,” dedi.

“İspiyoncu,” diye fısıldadım ona.

D.D. gözlerini bana dikti.

“Bir şey yok,” dedim.

D.D. tabancamı kokladı ve, “Henüz yeni temizlenmiş,” dedi.

“Bir şey yok,” dedim bir kez daha.

“Ne diye sana yardım ediyorum ki?”

“Çünkü ben vergilerini veren bir vatandaşım.”

“O halde...” D.D. elindeki gül ağacı kabızalı nikel kaplı güzel silahımı yeniden görevli memura uzattı. “Yasal. O nedenle çıkar-ken kendisine yeniden iade edebilirsiniz.”

Memur silahımı alıp bana bir ziyaretçi kimliği verdi. Bense ona burnumu kıvrarak cevap verdim.

Çok uzun süredir uykusuzdum.

D.D.’yle birlikte üst kata cinayet masası birimine çıktık. O bilgisayarının başında yerini alırken, ben o gün ikinci defadır nefesimi tutmuş bekliyordum.

Ekrana ilk gelen Randi’nin fotoğrafı oldu. Yüzüne dümdüz dökülen buğday sarısı saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırmış, diğer tarafındaki perçemleri kibarca salınırken o koskocaman gözlerini ortaya çıkarmıştı. İçinde pembe petunyaların olduğu bir saksının yanına oturarak poz vermişti. Burası belki de Providence’deki evinin verandasıydı, çünkü arka fon hiç tanıdık gelmemişti. Ama yüzündeki o kocaman, yumuşacık tebessüm çok tanıdıktı. Kaşmir kazağının yaka hizasındaki sıralı inci kolyeye dokunuşu öyle tanıdıktı ki...

Büyükannesinin bu kolyesini Randi’ye anne ve babası on altıncı yaş gününde hediye etmişlerdi. Jackie ve benim bu hediye karşısında adeta içimiz gitmişti. Yaşımız belki inciye uygun değildi, ama Randi’nin o kolyeyi ne kadar sevdiğini çok iyi biliyorduk. Eğlenmeye, bahçede çalışmaya ya da pazar alışverişine giderken bile bu kolyeyi boynundan çıkarmayacağını, her gün takacağını biliyorduk. Eğer Jackie arkadaşının hediye olarak bu denli gösterişli bir kolye almasını kısılandıysa da bunu hiç belli etmemişti. Ve ben de eğer arkadaşımın onu tanıyan ve seven büyükannesinin

ona yadigâr olarak bir kolye bırakmasını kıskandıysam da belli etmemiştim. Onun mutlu oluşuyla biz de mutluyduk.

Randi'nin yanakları o gün kıpkırmızı olmuştu. Kutuyu açmasıyla birlikte her zamanki o sakın yüzü öyle bir aydınlanmıştı ki, kütuda duran incilerden bile daha ısıltı vardı.

Elimde olmadan ekrana uzandım. Sanki hâlâ arkadaşımın teninin sıcaklığını, gamzesinin çukurunu hissediyormuş, adımını çağırışını duyuyormuş gibi dümdüz monitördeki resme dokundum.

Charlie, Charlie, Charlie! Şuna bir baksana! İnanabiliyor musun? Büyükkannemin incileri. Ah, Charlie. Sence de çok güzel değil mi?

Kendime hâkim olamadan kelimeler ağzımdan birden döküldüler. “Onu yüzüstü bıraktım.”

D.D. beni izliyordu. Bakıyor, dahası görüyordu. “Neden öyle dedin?”

“Ben o grubun bir araya getireniydim. İşim buydu. Jackie bizi organize eder, Randi bize enerji verirdi ve ben de... bizi bir arada tutardım. Olağan kavgalarda, küçük ağız dalaşlarında ve iki kızın diğer teke karşı olduğu durumlarda hep ben devreye girerdim. Biz üçümüz bir aradayken vardık. Bunu takdir ediyordum. Bu yüzden benim işim birbirimizden hiç kopmadan, kendimize hep iki kişinin birden, üç kişinin de iki kişiden çok daha iyi olduğunu hatırlatmaktı. Ama sonra on sekizimize girdik ve darmadağın olduk.”

“Neden?” diye sordu D.D. ifadesiz bir sesle. Belki de vereceğim cevabın arkadaşlarımı neden bir türlü unutamadığının sebebi olduğunun farkındaydı.

Gözlerimi arkadaşımın resminden aldım. Dedektife dikkatle baktım ve sert olmanın ne demek olduğunu anladım. Dedektif D.D. Warren, atış hocam J.T. ve karısı Tess aynı özelliği paylaşıyorlardı.

Onlar hayata gözlerinde at gözlüğü olmadan bakıyorlardı. Onlarda kurşunlardan kaçmak gibi bir çaba değil, aksine dimdik durup geleni olduğu gibi karşılamak için güven vardı.

Dedektife usulca, “Utanmıştım,” dedim. “Ayrılmamıza göz yumdum, çünkü ben onları sadece sevmediğimi aynı zamanda, onların beni sevdiğinden çok daha fazla sevdiğimi biliyordum. Bu yüzden onlara annemden hiç bahsetmedim. Belki de bahsetmiş olsaydım, Randi de bize dayakçı kocasını anlatırdı. Ve o zaman belki Jackie ile birlikte ona yardımcı olabilirdik. Dağılıp ayrı yerlerde ölmek yerine birlik olabilirdik. Ama onlara annemden bahsedemedim. Onları öyle çok seviyordum ki, beni daha az önemsemelerini istemiyordum.”

Dedektif Warren öne eğilip beni dikkatle inceledi. “Onlara annenle ilgili ne anlatman gerekiyordu Charlene?”

Sol elimi havaya kaldırdım. Boksla ellerimde oluşan çürükler ve parmak aralarındaki morluklar hemen kendini göstermişti. Ama ellerimde yalnız bunlar değil, incecik çaprazlama beyaz yara izleri de vardı. Bu izler cildimin yandığı yaz aylarında, çoğu New Englandlı gibi cildimin bembeyaz kesildiği kış aylarından daha çok ortaya çıkardı. Ama ben D.D.’nin bu örümcek ağı gibi, soluk izleri görebileceğini biliyordum.

Mırıldanarak konuşmaya başladım. “Sanırım ki, diğer çocukların anneleri, çocuklarının ellerinin üzerinde şişe kırıp, sonra da yakışıklı stajyer doktorun cam kırıklarını temizlemesi için onları acil servise yetiştirmiyordu. Ya da diğer anneler kızlarının parmak uçlarına kızgın demir basıp üç gün sonra yeniden aynı doktoru görmeye gitmiyorlardı.”

“Kaç yaşındaydın o zamanlar?”

“Anne sözü dinleyecek kadar küçük ama her şeyi hatırlaya-

cak kadar büyük.”

“Tüm bunlar New Hampshire’da mı oldu?”

“New York’ta. Annem ölmeden önce orada yaşıyorduk. Sonra Sosyal Hizmetler teyzemin izini bulup, ondan beni yanına almasını istedi. İşte Jackie ve Randi’yle de orada, okulun ilk günü tanıştım. Yan yana oturuyorduk. O günden sonra da üç yakın arkadaş olduk. Her şeyi beraber yapıyorduk; oyun oynuyor, ödev yapıyor, çalışıyor, isyan ediyorduk. Ama on sekizimize bastığımızda onlar hayaller kurarken, benim hayallerim yoktu. O yüzden gitmelerine izin verdim. Ondan sonra da onları ne aradım, ne de neler yaptıklarını sordum. Olmam gereken arkadaş değildim artık. Çünkü onları ne kadar özlediğimi bilmelerini istemiyordum. Çok utanıyordum. Onca yıl sonra onları, onların beni sevdiğinden çok daha fazla seviyordum. Ve şimdi... şimdi...”

Kelimeler artık dudaklarımdan dökülmüyordu. Öylece oturup, bir daha asla göremeyeceğim en yakın arkadaşımın resmine bir kez daha dokundum.

Randi’ye her şeyi anlatmalıydım. Jackie’ye de öyle. Ben küçük bir çocukken sırlarımı biriktirirken, onlar da birer yetişkinken sır küpü olmuşlardı. Randi bize dayakçı kocasından hiç bahsetmemişti. Jackie de bize güvenip eşcinsel olduğunu söylememişti hiç. Ben bunu ancak Pierce Quincy’nin ağzından kaçırdığı polis soruşturması sırasında öğrenmişim. Öğrendiğimde en iyi arkadaşım hakkında böyle bir gerçeği nasıl bilmediğime şaşarak ifadesiz bir suratla öylece kalakalmıştım. Hiç şüphe yok ki, iyi bir arkadaş böylesi bir gerçeği mutlaka en iyi arkadaşlarından biriyle paylaşırdı.

Ellerimin üzerindeki incecik beyaz yara izleri hiç umurumda değildi. Benim canımı asıl acıtan yüreğimdeki yara izleriydi. Dün-

yam hep çok küçük olmuştu. Hep annem ve ben, sonra teyzem ve ben, sonra da Randi Jackie Charlie olmuştuk. Hep azla yetinmiş-tim. Hep zor sevmiştim. Ve her zaman çok kaybetmiştim.

Bebek, koridorun sonunda ağlıyor.

O bebeği de korumalıydım. Ama bunu da yapmamıştım ve şimdi onun adını bile hatırlayamıyordum. At gözlüksüz bir hayat için bu kadarı çok fazlaydı. Yirmi sekiz yaşındaydım ve halen bazı şeyleri inkâr etme eğilimindeydim.

Artık bu polis merkezinde olmak istemiyordum. Dağlardaki evime gitmek istiyordum. Teyzemin evine gidip kendimi onun kol-larına atmak, sonra da boynuna sarılıp bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamak istiyordum.

Üzgünüm. Çok üzgünüm. Hepsini çok sevdim ama hepsini de yüzüstü bıraktım. Artık bunu kaldıramıyorum. Bu hayatta tek ba-sına yol almak çok zor.

O sırada kapı çaldı. Dedektif Warren da, ben de başımızı ka-pıya çevirdik. Kapının eşiğinde göz alıcı kızıl kahve saçlarının dal-galarını ve en az onlar kadar gösterişli kıvrımlı hatlarını ortaya çıkaran tarçın kırmızısı kazağıyla bir kadın duruyordu. Bir an aklımdan, *televizyon şovlarında gördüğümüz polislerden biri*, diye geçirdim. Hani şu dosya kapatan, erkek polisi alt eden ve bu iki başarısını bir çift yeni Jimmy Choos ayakkabıyla kutlayan polislerden biri.

Gözlerimi istemeden dümdüz olan göğüslerime çevirip, par-maklarımı basit bir atkuyruğuyla topladığım kahverengi saçlarımın arasından geçirdim ve bir an kendimden utandım.

Kadın, “Ona gösterdin mi?” diye sordu.

“Daha yeni başladık. İçeri gelsene. Dedektif O., bu, Charlene Grant. Charlene, bu da Dedektif O., Facebook uzmanımız olarak sayfayı o açtı.”

Dedektif O. ile el sıkıştık. Benim yaşlarımda gibi duruyordu ki bu beni çok şaşırtmıştı. Kahverengi gözlerine baktığımda en az D.D. Warren'inki kadar düz ve dobra bir bakış yakalamıştım. Akademiden mezun olmanın birinci kuralı böyle bakabiliyor olmak olsa gerekti.

Masanın altında kıvrılmış uyuyan Tulip'e bakarak, "Güzel köpek," dedi.

İstemsiz olarak, "Benim değil," dedim.

Dedektif önce bana, ardından da D.D.'ye baktı.

D.D., "Benim de değil," dedi.

"Ona ne şüphe." O. masanın bir kenarına hafifçe oturdu. Ofis çok büyük değildi, artık tıklım tıklı bir odada iki sert polisin arasında sıkışıp kalmıştım. Üstelik ikisinin de gardırobu benimkinden iyi ve her ikisinin de silahı benimkinden büyüktü. Bunun bir tesadüf olmadığını düşünüyordum.

O. neşaketsiz bir sesle bilgisayar ekranını işaret edip, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Anlamadım?"

Dedektif gözlerini yeniden D.D.'ye çevirdi.

D.D. açıklamaya geçerek, "Henüz oraya gelemedik," dedi.

"Bu senin eserin, o yüzden tanıtımını neden sen yapmıyorsun?"

Dedektif O., "Pekâlâ," diyerek söze başladı. "O halde... 21 Ocak Cumartesi günü Randi Menke'nin Providence'da öldürülüşünün ikinci yıldönümü."

Tek kelime etmeden olduğum yerde irkildim.

"Ve de Atlanta'da öldürülen Jackie Knowles'ın öldürülüşünün birinci yıldönümü. Bu önemli tarihin hatırına ve iki kurbanın anısına bir Facebook sayfası oluşturduk. Bu sayede bir tepki alıp almayacağımıza bakacağız."

“Nasıl?”

D.D. araya girerek, “Sen kasabaya gelmeden önce Jackie ve Randi’nin mutlaka başka arkadaşları olmuş olmalı,” dedi. “Acaba senin gelişinle üzülen birileri olmuş mudur? Belki başka bir kızın yerini almışsındır, bir yarış başlatıp sosyal bir rekabete sebep olmuşsundur.”

Boş gözlerle ona baktım. “Bilmiyorum. O zamanlar sekiz yaşındaydık. Sekiz yaşındayken sosyal rakiplerin olduğunun farkına varıp varamayacağımdan bile emin değilim.”

“Peki ya büyüdüğünde? Siz üçünüz ortada adeta *Üç Silahşörler* gibi dolanıyordunuz. Diğer kızlar bunu nasıl karşılıyordu?”

Hâlâ mevzuyu anlayamamıştım. “Biz kaba kızlar değildik. En azından öyle olmadığımızı düşünüyorduk. Zorba da değildik. Biz sadece... birlikte oynuyorduk o kadar.”

Dedektif O. sertçe, “Peki ya diğer kızlar da oynamak istediklerse?” diye sordu. “Onlara izin veriyor muydunuz?” Sesinde garip, sanki suçlayan bir ton vardı. Kendimi bir anda arkama yaslanırken buldum. Belki de bu dedektifin suçluları köşeye sıkıştırmak için kullandığı bir taktikti. Belli ki benim suçlu olduğuma çoktan karar vermişti.

Cesaretle, “İlkokuldan mı bahsediyorsunuz?” dedim. “Çünkü o dönemden aklımda kalanlar hayal meyal ip atlayışlarımız ve elim sende oynayışımız. Ama etrafta bunu yapan onca çocuk vardı. Yalnızca biz üçümüz oynamıyorduk.”

Dedektif Warren araya girdi. “Pekâlâ, lise dönemine gelelim. ‘Randi Jackie Charlie’ üçlüsü liseye başladığında, sosyal çevreleri nasıldı? Hep birlikte miydiniz yoksa başka arkadaşlarınız var mıydı? Başka hobileriniz, spor faaliyetleriniz ya da okul sonrası aktiviteleriniz var mıydı?”

“Her zaman birlikte değildik. Farklı derslerimiz vardı elbette. Müfredat dışı farklı aktivitelere katıldığımız da oluyordu. Jackie münazara, futbol ve kayak takımındaydı. Randi buz pateni ve de el sanatlarına katılıyordu. Ben de kışları kros kayağı yapardım ama genelde teyzeme pansiyonunda yardım etmeyi tercih ederdim.”

D.D., “O halde başka arkadaşlarınız da vardı,” diyerek bir çıkarımda bulundu.

“Sanırım. Sınıfımızda bizden başka yüz elli çocuk daha vardı. Bu yüzden kesinlikle birbirimizden çok daha fazla kişiyi tanıyoruz.”

Dedektif O. kahverengi bakışlarını yeniden üzerime dikip konuşmaya başlayarak, “Randi’den başlayalım,” dedi. “O seninle ve Jackie ile beraber değilken kiminle takılırdı?”

Bunu bir süre düşünmek zorunda kalmıştım. On yıl öncesine gitmem gerekiyordu, ki bunu her yapışmada Jackie’nin hafızamla dalga geçen sözleri kulaklarımda çınılıyordu. Polislerin tüm insanlar içinde en çok *benim* bir şeyler hatırlamama ihtiyaçları vardı. “Bir kız vardı... Adı Sandra, Cynthia, yoksa Sandy miydi? Becca, evet adı Becca’ydı. O da buz pateni yapıyordu galiba. Bir de Felicity diye biri vardı galiba. O da Randi gibi patendeydi, sanırım.”

“Onları sever miydin?”

Omuzlarımı silktim. “Herhalde.”

“Onlar seni sever miydi?”

Omuzlarımı bir kez daha silktim. Şimdi artık biraz daha utanmıştım. “Koridorlarda karşılaştığımızda birbirimize selam verirdik.” Herhalde öyleydi. “Neden? Siz ne arıyorsunuz?”

Dedektif Warren, “Dördüncü bir kız,” dedi. “Aranıza girmeye çalışan ama bir türlü izin vermediğiniz bir kız daha. Onun halen peşinizde olduğu ve çok öfkeli olduğuna inanmamız için elimizde

ciddi sebeplerimiz var.

Biraz zaman almıştı. Lise anılarımı didik didik etmek zorunda kalmıştık ki, bu benim için hayli zor olmuştu. Biliyorum ki, bazı insanlar dört yaşındayken sahip oldukları kedinin adını bile hiç duraksamadan söyleyebilir ama ben o insanlardan değilim. Geçmiş kolay kolay hatırlayamam. Ne iyi, ne de kötü şeyler kalmıştır hafızamda. Ne yirmi yıl ne de yirmi gün öncesi vardır. Eğer hafıza bir kas kütləsiyse, hiç şüphe yok ki benimki sürekli olarak kullanılmamaktan körelmiş olmalı.

Tabii bir de Dedektif O.'nun beni sinir ediş i vardı. Sorularını soruş tarzı da, cevaplarımı beklerkenki hali de sanki benim zaten bir şeyler sakladığıma inandığını gösterir gibiydi. Kendimi hem suçlu hissediyor hem de vicdan azabı çekiyordum. Belli ki umutlarımı boşa çıkarmıştım. Onu yarı yolda bırakmıştım. Daha hızlı hatırlamalı, daha iyi cevaplar vermeli, her şeyi itiraf etmeliydim.

Yeri geliyor iyi, yeri geliyor kötü polisi oynuyordu. İki dedektif de benimle birer uzman olarak kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Ama karşılarında duran sadece oldukça bitkin ve gidecek kafası daha da karışan, dürüstçe çocukluğunu hatırlayamayan bir şahitti, o kadar.

En sonunda Google'da okuduğum liseyi aratmaya karar verdik ve okulun sitesinde geçmiş yıllara ait yıllıkların dijital kopyalarını bulduk.

Birazcık çabayla üçümüzün etrafında gezinen bazı kızları teşhis edebilmiştim. Kızların kimisi Randi'nin, kimisi Jackie'nin arkadaş ydı. Hiçbiri benim arkadaşım değildi. Benim yer aldığım Nordic kayak takımının resmine baktığımızda bile, resimdeki çoğ u

kızı da, isimlerini de hatırlayamamıştım.

Benim tek dünyam gerçek anlamda yalnızca Randi ve Jackie'ydi. Onlar olmadığında zaman benim için duruyor, yeniden bir araya geldiğimizde ise dünya kaldığı yerden dönmeye devam ediyordu.

Acaba Jackie ve Randi de benim için aynı şeyi söylerler miydi diye merak ettim. Acaba gerçekten tüm hafta sonlarını teyzemin pansiyonunda geçirmekten memnunar mıydı? Söylemeyi unuttuğum bir şeyi söylemek için gecenin onunda aradığımda acaba o telefonu merakla mı açıyorlardı?

Belki de grubu bir arada tuttuğum falan yoktu. Ben belki de sadece boyunlarındaki bir prangaydım o kadar. Belki de on sekiz yaşına bastığımızda bu yüzden dağılıp gitmiştik. Kim bilir belki de en sonunda benden kurtuldukları için mutlu bile olmuşlardı.

Dedektifler söylediğim isimleri ve bilgileri bir köşeye not ettiler. Randi hakkında kişisel, Jackie için ise sadece en iyi arkadaşının bileceği tarzda bilgiler duymak istiyorlardı. Lakaplar, en sevdikleri sözler, şarkılar, filmler, televizyon programları, çocukken besledikleri hayvanlar...

Bu soruların tümüne cevap verebilirdim. Kendi kendimi bunun bir anlamı olduğuna iknaya çalışıyordum. Ben sadece arkadaşlarımı sevmemiş aynı zamanda onları yakından *tanımıştım* da. Onları dinlemiş, anlamış ve önemsemiştim.

Jackie ve Randi. Dün gibi hatırlıyordum.

Ne var ki bu neşeli halim dedektiflerin benim çocukluk ilişkilerimi didik didik etmelerine geldiğinde bıçak gibi kesilmişti. Kendimi giderek daha da boş hissetmeye başlamıştım. Sanki Randi Jackie Charlie dönemi hayatımın en güzel günleri değil de annesinin yıkıcı sevgisinin yerine yenisini arayan sevgiye aç bir kızın

çırpınırları gibi görünmüştü gözüme.

Dedektifler kendi aralarında konuşmuşlar, notlar almışlar, sormalar sormuşlar, daha çok internet sayfası açıp daha çok Facebook ve Google araştırması yapmışlardı.

Otmaktan sıkılıp ayağa kalktım ve ofisi turlamaya başladım.

Dedektif D.D. Warren bugüne dek aldığı sertifikaları çerçeveletip duvara asmıştı. Suç adaleti konusunda çok iyi olduğu, ateşli silah ve adli tıp kurslarında da sayısız başarı elde ettiği ortadaydı. Çerçeveler biraz yamuk duruyordu. Bu nedenle dayanamayıp düzelttim. Aynı zamanda tozlanmışlardı da. Elime kâğıt bir mendil alıp sildim onları.

Tek ihtiyacım bir Windex parlaticıydı. Düşünmeden acaba var mıdır diye sormak için arkama döndüğümde her iki dedektifin de hayretle beni izlediğini gördüm. Dedektifler gözlerini kâh çerçevelerden bana, kâh benden çerçevelere çeviriyorlardı.

Dedektif Warren, “Düzen hastası falan mısınız?” diye sordu.

“Sadece çok gergin olduğumda.”

“Ne sıklıkla gergin oluyorsun?”

“Son bir senenin her günü öyleydim.”

Dedektifler birbirlerine birer bakış fırlattılar.

Dedektif Warren sözüne devam ederek, “Devlet okulunda okudun değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Kimin elyazısı daha güzeldi? Senin mi, Jackie’nin mi yoksa Randi’nin mi?”

“Bilmiyorum. Randi’nin ‘i’ harflerinin üzerine nokta yapmak yerine kalp çizmek gibi bir alışkanlığı vardı. Bu sayılır mı?”

“Peki, kim daha okunaklı yazıyordu?”

“Benimki muhtemelen o açıdan daha iyiydi.” Omuzlarımı silktim. “Bunun sebebi de Randi’nin bitişik elyazısını tercih etmesi, Jackie’nin yazısının da kargacık burgacık oluşuydu bence. Onunla sınıfta birbirimize not bile yazamazdık çünkü onun notları hiç okunamazdı.”

D.D., “Doktor gibi yazıyordu o halde,” dedi.

“Kesinlikle.”

D.D. aniden, “Görevin olmadığı zamanlarda polis telsizlerini dinler misin?” diye sordu.

Konunun birden değişmesi kafamı karıştırmıştı. “Ne? Bazen. Neden?”

“Sadece düşünüyordum da, senin sahip olduğun gibi bir işte insan şehrin nabzını tutmak isteyebilir. Ve polis merkezinde çalışan bir acil komuta merkezi santral memuru olarak duyman gereken, bilmen gereken şeyler olabilir.”

Dedektif O., “Sen santral memuru musun?” diyerek şaşkınlıkla araya girdi. En sonunda benden etkilenmiş gibi duruyordu. Sanki beni yeniden değerlendirmeye almış gibi tepeden tırnağa süzdü. “Zor iş. Benim de bir arkadaşım aynı işi yapıyor. Dediğine göre en zoru çocuklardan gelen çağrılarımış. Dışarıda öyle fena şeyler oluyor ki ve senin elinden hiçbir şey gelmiyor.”

“Doğru.”

Konuşmaya devam ederek, “Bu seni de deli etmiyor mu?” diye sordu. “Çünkü ben cinsel suçlar dedektifiyim ve bu gerçek beni çok *öfkeli*lendiriyor. Yani, dışarıda elini kolunu sallayarak geçen öyle çok sapık var ki... Adamların yaptıkları yanına kâr kalıyor ve biz hiçbir şey yapamıyoruz. Bazı çocuklar yardım bile istemeyecek kadar korkmuş oluyorlar. İsteler de bu kez sistem onları bir mengene gibi sıkmaya başlıyor. Bu durumdan nefret ediyor

olmalısın. Öyle bir telefon aldıktan sonra, memur gidip adamı tutuklasa bile çocuğun başına çoktan kötü bir şey geldiğini bilmek çok kötü. Bu işler hep böyle.”

“Bu işe şahsi duyguları karıştırmamak gerek,” dedim. Farında olmadan her ikisinden de bir adım uzaklaşmıştım. Acaba onlar da bu gerçeği fark etmişler midir diye merak etmeden duramadım. Anlaşılan fark etmişlerdi. Anladım ki onlar kötü polis rolünü oynarken her ne kadar sinir olsam da, iyi polis rolünü oynadıklarında da korkuyor ve oradan kaçmamak için kendimi zor tutuyordum.

D.D. lafı uzatmadan bilgisayar ekranını ve önünde yığıla duran dosyaları işaret ederek, “Bak,” dedi. “Çok kısa bir zaman içinde tüm bu bilgileri kontrol etmek zorundayız. Neden sen de bize yardımcı olup, hatırladığın diğer isimleri sonrasında araştırmamız için bir yerlere yazmıyorsun. Sonrasında istersen gidebilirsin. Eğer soracak başka sorularımız olursa, sana yeniden ulaşırız.”

Bana bir kâğıt ve bir kalem uzattı. Sonra da bir yığın dosyayı gri dosya dolabının üzerinden alarak kullanmam için yer açtı. “İşte hazır. İsimleri yazarken anne babanın ve teyzenin de adını yaz lütfen.”

“Anne ve babamı neden yazıyorum?”

“Geçmişine bakmamız için.”

“Annem öldü. Babam da hayatımda değil zaten. Bunun konuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

İyi dedektif bu konuda peşimi kolay kolay bırakacağa benzermiyordu. “Sen bana, sana yardım etmem için gelmedin mi?”

Sadece baktım ona.

“Seni ilk gördüğümde cinayet mahallinin hemen önündey-

din,” diyerek devam etti. Bu kez sesinde meydan okuyan bir tını vardı. “Bana oraya geldiğini çünkü beni Google’da bulduğunu söyledin. Ama şimdi düşününce aslında senin bana yaklaşmadığını görüyorum. Sen kaçıyordun. *Seni ben buldum.*”

“Sana yaklaşmayacaktım.”

“Ama dedin ki... ”

“Ben sadece seni görmek istedim. Yoksa benim amacım...”
Elimi ofiste şöyle bir salladım. “Ben tüm bunların olmasını hiç istemedim. Sen sadece benim için bir önlemdin. Sana bir mektup yazacak ve kendi dosyamla ilgili detayları verecektim. O sayede eğer ayın yirmi birinde sağ kalmayı beceremezsem, senin için ayın yirmi ikisinde beni öldüren adamı yakalamak daha kolay olacaktı. Teyzem için adaleti sağlamış, Randi ve Jackie’nin ailelerinin içini ferahlatmış olacaktın. Seni kendim için aramıyordum. Seni onlar için arıyordum.”

D.D. gözlerini kıstı. Sert bir ifadeyle, “İki arkadaşın cinayete kurban gitti,” dedi. “Ve sen üçüncü kurban olacağını düşünüyorsun, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Bu yüzden evini, tanıdığın tüm o insanları ardında bıraktın. Üzerinde hiçbir telefon ya da alet olmadan koskoca bir şehrin göbeğinde yaşıyorsun. Bilgisayarın, e-posta adresin, izini takip etmelerini sağlayacak internet bağlantın bile yok. Ama ismin hâlâ aynı.”

Başımı yukarı kaldırdım. “Her şeyi değiştiremezdim.”

“Antrenman yapıyor, boks çalışıyor, koşuyor, atış dersleri alıyorsun. Katile karşı son duruşun için hazırlanıyorsun. Ama yine de köpeğini gönderiyorsun.”

“Evet.”

“Belki beni araştırdın ama ayın yirmi birinden *önce* benimle tanışıp yardım istemek gibi bir niyetin yoktu. Senin sırtında bir hedef tahtası olduğu halde kendi mesai arkadaşlarından bile yardım talep etmeyen biri olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Cevap vermemiş, sadece çelik mavisi bakışlarına aynı sertlikle karşılık vermiştim.

En sonunda çıkışarak, “Seni anlayamıyorum Charlene,” dedi. “Yirmi birinde hayatta mı kalmak istiyorsun? Yoksa ölmeye mi çalışıyorsun?”

“Ölmek istemiyorum.”

“Peki, *yaşamak* istiyor musun?”

Sessiz kalmıştım. D.D.’nin gözleri ellerimdeki beyaz yara izlerine kaymıştı ve o izlerde gizlediğim cevabı okuyabildiğini anlıyordum.

Bu sabah Tess, yetişkinlerin değiştiğini, çocukların büyüdüğünü söylemişti. Ne var ki hayatta bazı şeyleri değiştirmek çok zordu. Mesela, annesi parmak uçlarını ütüyü yakarken öylece duran ya da annesinin yumruk atmayı öğrettiği küçük kız nasıl değişirdi? Ya da, sırf annesi istiyor diye ampul kırıkları yiyip, annesinin silah kullanmayı öğrettiği bu kız büyüyebilir miydi?

Artık ilerlemek istiyordum. Şüphesiz ki bazı günler diğerlerinden daha iyiydi. Ama en sonunda karşı koyduğum gün sayısı 363 ise, bir kurban olarak olayların içinde yer aldığım gün sayısı çok daha fazlaydı. Annesi ne isterse yapan küçük bir kurbandım çünkü bu sevginin bedeliydi. Bu küçük kız hep azla yetinmiş, hep zor sevmiş ve her zaman çok kaybetmişti.

Dedektif Warren önümdeki boş kâğıdı göstererek, “İsimler lütfen,” dedi.

Accle etmedim çünkü ellerim delicesine titriyordu. Her harfi

özenle yazdım, neticenin düzgün ve okunabilir olmasını istiyordum. Kâğıda içgüdülerime dayanarak iki isim yazdım. İçimden öyle gelmişti.

Son bir kez daha yazdığım harflere dikkatle baktım.

Sonra da kâğıdı uzattım.

Köpeğimi aldım.

Silahımı aldım.

Perşembe günü saat 15.00. Geriye doğru hızla akan son elli üç saat.

Tulip ile birlikte karla kaplı şehrin ıssızlığına doğru yol aldık.

Yirmi İkinci Bölüm

Dedektif O., Charlene Cinayet Masası biriminden çıkana kadar beklemişti. Sonra hızla D.D.'nin ofisine dönüp kapıyı kapattı ve kendini hemen D.D.'nin karşısındaki sandalyeye attı.

Duruma inanmadığı her halinden belli olarak, “Gerçekten bu kadar şanslı olabilir miyiz?” diye sordu. “Yani, bana mı öyle geliyor yoksa Charlene Grant gerçekten aradığımız katil imajına tıpatıp uyuyor mu?”

D.D. kaşlarını çatarak, “Şans mı bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Unutma, onu ilk kez ikinci cinayetin olay yeri civarında gördüm. Onu gördüğümde bana kendi davasına bakmam için beni uzaktan görmeye geldiğini söylemişti. Ama belki de bunu o an düşündü. Henüz incelenmekte olan bir cinayet mahallinin etrafında gezindiği konusunda dikkatimi dağıtmak için kendi hikâyesini uydurdu.”

“Peki, elleri ve boğazındaki morluklara ne diyeceksin? Sanki saldırıya uğramış gibi.”

“Antrenmanda olduğunu söyledi.”

“Yani ayın yirmi birinde gerçekten de birilerinin saldırısına uğrayacağına mı inanıyor?”

“Randi Menke ve Jackie Knowles gerçekten de uğradılar ve öldüler.”

Dedektif O. bir an durdu ve gözlerini kocaman açtı. “Motivasyon. Bir düşünsene. Charlene polis merkezinde bir santral memuru. Bir sürü aramaya cevap veriyor, o çocukların seslerini dinliyor. Belki o çocuklara yardımcı olmak istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilemiyor. Bu arada da boks yapıyor, atış talimleri yapıyor...”

“Becerilerini geliştiriyor.”

“Ve daha da önemlisi kendi ölümü için gün sayıyor. Yani, bu durumda *kaybedecek neyi var ki?*”

D.D. diğer dedektifi dikkatle süzerek öylece kaldı. “Charlene kalan sınırlı zamanında bir şeyler yapmaya kararlı. Çocukluğunda istismara uğramış biri olarak geçmişteki bazı hataları düzeltme ihtiyacı hissediyor.”

O. devam ederek, “Diğer çocukları kurtarmak istiyor,” dedi. “Kendisi için o yaşta başkasının yapmasını umduğu şeyi şimdi kendisi diğer çocuklar için yapıyor. O sevgili anneciğinin insülinle ona işkence ettiği yaşların acısını alıyor.”

“İnsülin mi?”

“Ah, baktığım bir diğer dosya. Şeytani bir üvey baba vakası. Adam şeker hastası. İki güzel üvey kızına da insülin enjekte ediyor. Çocukların kan şekerleri yerle bir oluyor ve neredeyse komalık oluyorlar. Adam yapmak istediği pisliği yapıp, sonra da kan şekerlerini yeniden yükseltmek için çocukların ağzına şişe şişe şeker boşaltıyor. Bu tekniği rayına oturtuktan sonra da o şişeleri tezgâhın üzerine sıralayıp, çocuklardan ağızlarını sıkı tutmalarını istiyor.”

D.D. gözlerini O.’dan almadan, “Gerçekten berbat bir işin var,” dedi.

Dedektif tüm ciddiyetiyle, “Hayır,” dedi. “Berbat olan, vakalar. Benim işim, o lanet babayı yirmi yıl kodese sokup o iki küçük kızın canının bir daha yanmayacağını garanti altına aldığım da mükemmel bir iş. Ki sanıyorum bu durumda sen de dahil herkes bana hak verecektir.”

“Etkileyici. Neyse, elimizdeki vakaya dönecek olursak. Motivasyon. Yöntem. Fırsat. Evet tüm bunlar göz önüne alındığında Charlie Grant aradığımız katil gibi görünüyor.” D.D. elinde tuttuğu kâğıt parçasına bakıp, yeniden açtı ve O.’ya uzattı. “Ne var ki elyazısının birebir uyduğunu söyleyemem.”

O. ona hak vererek, “Bu yazının altı dümdüz değil,” dedi. “Ama yine de yazıyı ikimizin gözü önünde yazmak zorunda kaldı. Kız hiç de aptal biri değil. Eğer diğer notları yazan da oysa, bunun onlara benzememesi için çabalayacağı gayet ortada.”

“Burada normal yazı kullanmış, notlardaki gibi elyazısı değil. Ama harflere bakacak olursan, harfler gayet özenli, dikkatle yazılmış.” D.D. masasının üzerindeki bir kâğıt yığının a döndü. Elinde olmadan saatine bakıp, hâlâ yapmak zorunda olduğu onca işi ve birkaç saate kadar uçakları incek anne ve babasını düşündü. Kâğıt yığının a aradığını buluncaya dek karıştırdı ve her iki cinayette de bırakılan notların fotokopilerini buldu.

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.

Kopyaları alıp mavi-gri halının üzerine Charlene’in en son yazdığı notun her iki tarafına yerleştirdi.

O., “Rosalind Grant,” diyerek kâğıdı okudu. “Carter Grant. Kim bunlar?”

D.D., “Charlene Rosalind Carter Grant,” diyerek Charlene’in adının tamamını okudu. “Belki de ortadaki iki ismi anne ve babasının hatırası olarak kullanıyordur.”

“Bize anne ve babasının isimlerini vereceğini sanmıyordum.”

“Cazibemden etkilenmiş olmalı.”

Bir süre sonra Dedektif O., “Şu ‘n’ harfine bak,” dedi. “Elyazısıyla yazılmış notta ‘günü’ kelimesindeki haliyle Charlie’nin normal yazıyla yazdığı ‘Grant’ kelimesindeki hali çok benzemiyor mu? Bana öyle geldi.”

D.D. omuzlarını silkti. “Sadece bir ‘n’ gibi duruyor.”

“Harfin tepesi geniş ve yuvarlak. Harfin sol ve sağ tarafındaki çizgiler kusursuz ölçüde birbirlerine paralel. Sen de bir ‘n’ yaz bakalım. Harfin tepesinin ne kadar yuvarlak olduğuna, çizgilerin birbirine ne kadar paralel olduğuna bir bakalım.”

D.D. laf olsun diye denemeye karar verdi. Önce elyazısıyla, ardından da düz yazıyla denedi. Her ikisinde de n harfi korkunç görünüyordu. Tıpkı ters dönmüş v harfi gibiydi. Ne tepesi yuvarlak, ne de çizgileri birbirine paraleldi. Sadece ufacık, kargacık burgacık bir karalamaydı o kadar.

O., “Doktor gibi yazıyorsun,” dedi.

D.D. hiç beklemeden, “Benim ailemde bu bir iltifattır,” dedi ve saatine bir kez daha göz attı. “Pekâlâ, Charlene’in ‘n’ harfi notta yazana benimkinden çok daha fazla benziyor. Ama keşke bu kadarı onu tutuklamamız için yeterli olabilseydi.”

“Elyazısı uzmanından bir analiz raporu yazmasını isteyebilirsiniz...”

“Bunun mahkemece kabul edilebilir bir delil olmadığını daha önceden söylemişti, çünkü dediğine göre grafoloji sahte bir bilim.”

“Bu, grafoloji değil ki. Mektubu yazanın anal tutucu kişilik olup olmadığını belirlemek grafoloji. Bu düpedüz elyazısının adli incelemesi. Burada sadece A mektubunu yazan kişiyle B mektubunu yazan kişinin aynı kişi olup olmadığı belirlenecek.”

“Bunun için elimizde çok daha fazla yazı örneği olmalı,” dedi D.D. “Ama yine de Charlene’in yazdığı isimlerin bir kopyasını alacağım ve ona göstereceğim. Ne var ki bunu yapması birkaç gün sürebilir. Bu arada bizim de daha somut deliller aramamız lazım.”

“Dumanı tüten bir silah gibi mesela.”

“Ve işin komik tarafı, ona az önce geri verdiğimiz bir silah.”

“Ne?”

“Yirmi ikilik tabancası. Az önce aşağıda muhafaza kısmındaydı.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim. Ama muhtemel bir sebep olmadan balistik inceleme isteyemezdik. Şu anayasal haklar işimizi ne kadar da zorlaştırıyor.” D.D. kaşlarını çatarak elindeki notlara bakmaya devam etti.

Rosalind Grant. Carter Grant. Charlene Rosalind Carter Grant.

Neden bu isimler? Charlene ne anlatmak istiyor acaba?

“Onu seviyorum,” dedi D.D., “kimin aklına gelirdi ama kızdan gerçekten hoşlandım ve onu cinayetten tutuklama fikri hiç hoşuma gitmiyor.”

Dedektif O. arkasına yaslanıp ellerini önünde birbirine kavuşturdu. “Dosyayı devretmek ister misin? İstersen ben devralabilirim.”

D.D. neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. “Ne, seni cinsel suçlar masasında yeteri kadar meşgul edemiyorlar galiba? Önce dosyaya girmek istedin, şimdi de devralmak istiyorsun?”

“Ben sorumluluklarımı ciddiye alırım.”

“Ben yan mı çiziyorum yani?”

“Şey... senin artık başka sorumlulukların da var.”

“Bu çalışan bir anne olduğumu söylemenin daha politik bir yolu mu?”

“Hayatın gerçeği diyelim: Bebeği kucaklayan gerekiyorsa, kucaklayacaksın.”

“O halde ben de sana bir hayat gerçeği söyleyeyim: Bu işin sırrı çok çalışmakta değil, aklını kullanmakta.”

“Bu da senin kadar deneyimli olmadığımı söylemenin daha politik bir yolu mu?”

“Evet.”

Dedektif O. cevap vermek için ağzını açtıysa da ardından kapadı.

“Etkileyici,” dedi en sonunda.

D.D. gözlerini duvardaki saatten almaya çalışıp kendini beğenmiş yeni partnerine dikti. “Pekâlâ, baştan alalım. Charlene Rosalind Carter Grant. Muhtemelen ikinci kurban Stephen Laurent’ın nerede yaşadığını biliyor çünkü onu o civarda buldum. Üzerinde ruhsatlı bir yirmi ikiliği var ki bu da cinayette kullanılan kurşunlarla aynı kalibrede olduğunu gösteriyor. Kaldı ki hedefi on beş metreden tam on ikiden vurduğunu kendi ağzıyla söyledi.”

O, devam ederek, “Fiziken formda,” dedi. “Üstelik de ufak tefek, göz korkutan cinsten değil. Eğer bir pedofil ona kapısını açarsa, aklına en kötüsünü getirmeyecektir.”

D.D. lafı alarak, “Oldukça da genç,” dedi. “Neredeyse bir çocuk gibi görünüyor. Bu da, o sapıkların kapıyı yüzüne kapatmaması için başka bir neden.”

“Polis acil komuta merkezindeki işi sayesinde pedofilleri araştırma şansı var. Hatta belki de isimlerini tarayıcıda ya da gelen acil çağrılarda duymuş olabilir. Tabii polisin veritabanına girerek cinsel suçlular listesine de ulaşmış olabilir.”

D.D., Dedektif O.'ya katılarak, "Bilgiye ulaşması zor olmamıştır," dedi.

"Grafoloji uzmanının çizdiği profili de göz önüne alacak olursak..."

"Parçalar birbirini tutuyor."

"Aşırı detaycı anal tutucu kişilik belirtileri de gösteriyor."

"Ama duvardaki resimlerimi düzeltmesini takdir ettim."

"Kesinlikle bir kontrol delisi. Saçına ne diyeceksin? Sadece atkuyruğu yapmakla kalmamış sımsıkı da bağlamış ki tek bir tel bile dışarı çıkmasın."

"Saç konusunda ne kadar kontrollüyse kıyafetleri konusunda bir o kadar umursamaz. Birkaç beden büyük ve çuval gibi. Belki bu da olduğundan daha büyük ve sert görünmek için kullandığı bir yöntemdir."

O., "Ama mavi gözleri çok güzel," diyerek yorumda bulundu. "Saçlarını açıp, üzerine daha iyi bir şeyler giydiğinde pek çok erkek, pedofil olsun ya da olmasın düşünmeden kapısını ona açacaktır."

D.D., "Peki, köpek yavrusunu bırakır mıydı?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Stephen Laurent'ın evinde. Katil ardında yavru bir köpek bıraktı. Şüpheli bir sapıgı öldürmek bir yere kadar, ama suçsuz bir köpek yavrusunu aç susuz terk etmeyi becerebilir miydi? Bir sokak köpeğini sahiplenmiş oluşuna bakarsak Charlene'in köpeklere zafı var. Bu yüzden köpeği ardında bırakabilir miydi?"

"Önceden hesaplanmış bir kumar bu. Olasılxsa kurbanın cesedinin beklenenden kısa sürede bulunup, köpeğin kurtarılması."

"Mümkün," dedi D.D. ama yine de bu detay kafasını kurcalıyordu. diğer fikirler kadar sıcak gelmemiştii ona.

O., sözlerine devam ederek, “Charlene de çocukken istismara uğramış,” dedi. “Bu nedenle kurbanları tanımakta zorlanmıyor.”

D.D. araya girerek, “Aynı zamanda giderek kendini daha âciz hissediyor,” dedi. “İki yakın arkadaşı öldürüldü, polis kesin bulgulara ulaşamadı ve üçüncü kurbanın kendisi olacağına inanıyor. Kendince hazırlanmaya çalışıyor ama aslında genel itibariyle sadece bekliyor. Birisi onu öldürmek üzere ve bu konuda elinden hiçbir şey gelmiyor.”

“Ama pedofillere saldırmak...”

“Kendini güçlü hissetmesini sağlıyor. Çünkü kontrolü ele geçirmiş oluyor, hükmetmeye başlayarak yanlışları düzeltiyor. Eminim ki tetiği çektiğinde hissettikleri, Xanax içtiğinde yatışan sinirlerinden çok daha iyi geliyordur.”

O., “Tabii eğer arkadaşlarını da öldüren o değilse,” dedi.

“Olabilir.”

O., D.D.’yi dikkatle süzdü. “Ama sen buna ihtimal vermiyorsun?”

D.D. omuzlarını silkip aslında daha çok bir içgüdü olan fikirlerini anlatmaya çalıştı. “Bu sabah eski bir profil uzmanından duyduğum kadarıyla iki cinayet kapsamlı bir analiz için yeterli veri sunmuyor. Charlene’in gerçekten bir hedef mi olduğunu yoksa ayın yirmi birinde yeni bir cinayetin mi işleneceğini kim bilebilir? Ama Ben Charlene’in buna inandığına inanıyorum. Parmaklarındaki ve boynundaki morluklar beni ikna ediyor. Kız o kadar çok çalışıyor. Ona saldırılmasına, yumruklanmasına, boğulmaya çalışılmasına ses çıkarmıyor çünkü ayın yirmi biri geldiğinde hayatta kalmak için bunları yapması gerektiğine inanıyor.”

“Gerçekten de birkaç gün içinde öleceğine inandığımı düşünürsek...”

“O zaman bazı yasal sınırları aşmanın bir zararı olmayacağını düşünüyor.”

“Genç ve âciz kurbanlar için tam bir intikam.”

D.D. başını evet anlamında salladı ve sonra da O.’ya baktı.
“Emin olduğumuz bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Eğer katil gerçekten de Charlene Grant ise sadece iki günü kaldı. Takvimini ayın yirmi birine göre ayarladığını düşünürsek, bu önümüzdeki yirmi dört saat içinde...”

“Başka bir sapığın daha hedef olacağı anlamına gelir.”

“Üstelik de az önce ona geri iade ettiğimiz yarı otomatik yirmi ikilikle.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Saat öğleden sonra dört buçuktu. Hava çoktan kararıp kar taneleri pencerenin önünde tembelce uçuşurken Jesse heyecandan ne yapacağını bilemiyordu.

Annesinden *tüm* öğleden sonra için Boston Halk Kütüphanesi'ne gitmek üzere izin istemişti. Okuldan sonra otobüse binip gidecekti ama annesi izin vermedi. Sanki yağan birkaç kar tane-siyle tüm dünya durma noktasına gelmiş gibi *bu* havada otobüse binmesine izin veremezdi.

Jesse bunun üzerine ağlamış, yalvarmış ve neredeyse öfke krizine girmişti ki, annesi en sonunda saat dörtte onu götüreceğini söyledi. Bunu da ancak okul araştırması yaptığı telefonun başından kalktığında yapacaktı. Jesse annesine okulda kütüphaneler konusunda olduklarını ve en sevdiği kütüphaneyle ilgili üç cümle yazması gerektiğini, bu yüzden de bugün oraya gitmek zorunda olduğunu söylemişti. Bu sebeple de metroya binip kütüphaneye gideceklerdi. Sonra da belki Pru Center'da bir akşam yemeği yerlerdi. Annesi dışarıda upuzun bir gece geçireceklerini söylemişti.

Annesi durumdan çok memnun görünüyordu. Heyecanla akşam maceralarının planını yapıyordu. Bu da Jesse'nin kendini

kötü hissetmesine sebep oluyordu çünkü yalan söylüyordu. Ama bu *çok* büyük bir yalan sayılmazdı. Gerçekten de üç cümle yazmak zorundaydı ve alışveriş merkezinde bir yemek yiyebilirdi. Ama bundan önce mutlaka, mutlaka, ama mutlaka Pembe Kaniş'le tanışmalı ve ondan topa nasıl kavisli vurulacağını öğrenmeliydi.

Saat 15.55'te önce kocaman kabanını, ardından da bir çift temiz çorabı, botlarını, beresini ve eldivenlerini üzerine geçirdi. Saat 15.59'da kendi cüssesinin üç katı büyüklüğündeki kışlık hali ve elindeki Zombi Ayı'yla kapının hemen yanında gitmeye hazırды.

Ne var ki annesi telefonu bir türlü kapatmamıştı.

Konuşuyor, konuşuyor, durmadan konuşuyordu. ("Bir dakika Jesse!" "Jesse, şşşt!" "Bir kez daha konuşmamı bölersen, kütüphaneyi falan unut küçük adam!")

Jesse terlemeye başlamıştı. Ensesinden ter damlaları süzülüyor, çiş geldiği için bir o ayağının bir bu ayağının üzerinde sekiyordu. Ama yine de soyunmak istemediği için tuvalete gitmiyordu. Çünkü her an annesi telefonu kapatabilir ve dışarı çıkabilirlerdi.

Kapının önünde adımlarıyla küçük daireler çizip, ayakkabıların üzerinden zıplayarak vakit geçirmeye çalıştı. Zıpla, zıpla, zıpla. Dünyanın en küçük engel parkuru bu olsa gerekti.

Hadı artık, hadı, hadı, hadı!

Tam artık dayanamayacağını düşünüyordu ki, annesi kordorda göründü.

"Jesse? Gitmeye hazır mısın?"

Jesse, "Ahhh!" diye bağırıp pantolonuna etmeden önce banyoya koştu.

Halen ter içinde ama daha az sinirli bir halde geri döndüğünde annesi kabanının son düğmesini kapatıyordu. Tek kelime etmeden, annesinin peşi sıra üç kat merdiveni inip soğuğa çıktı.

Jesse geceleri bu şehri çok seviyordu. Her yerin ısıt ısıt olusuna, alçaktaki bulutlara yansıyıp şehri bir panayıra çeviren şekil şekil rengârenk lambalara bayılıyordu. Özellikle de böyle kocaman kar tanelerinin yağdığı, dilini uzattığında üzerine düşüp paslı bir su tadı bırakan geceleri çok seviyordu.

Jesse'nin annesi üç sokak ötedeki metroya hızlı hızlı yürüyordu. Jesse ise annesinin etrafında dönerek sanki karın güç verdiği bir kar canavarıymış gibi davranıp tanelere karşı koşup, onları ağzıyla yakalamaya çalışıyordu ki annesi en sonunda "kendini yaralamadan kes şunu." dedi.

O da annesinin sözünü dinleyip ona ayak uydurmaya çalıştı. Hâlâ çok mutluydu çünkü nihayet kütüphaneye gidiyorlardı ve her yer ısıt ısıt, insanlarla cıvıl cıvıldı. Bu da Pembe Kaniş'in de hâlâ Boston Halk Kütüphanesi'nde bir bilgisayarın başında oturmuş olabileceği anlamına geliyordu. Çünkü öyle bir geceydi bu. Soğuk, yoğun ve de telaşlı.

Zombi Ayı bir ara bandajlı kafasını Jesse'nin cebinden dışarı uzattı. İçindeki henüz ölmemiş Sayı Vuruşçu Ayı da yanındaydı.

Nihayet Boylston Caddesi'ndeki Boston Halk Kütüphanesi'ne varmak Jesse'ye sanki *bir ömür* gibi gelmişti. Kütüphane iki binadan oluşuyordu. Birincisi tarihi McKim Binası, diğeri de daha yeni bir bina olan Johnson Binası'ydı. Jesse devasa büyüklükteki taştan kemerleri, süslü oymaları, içinde hayaletlerin ve canavarların dolaştığı söylenen uzun karanlık koridorlarıyla 160 yaşındaki McKim Binası'nı çok seviyordu. McKim Binası daha çok araştırma yapmak içindi, içinde genelde eski hükümet belgeleri ve tarihi belgeler vardı. Jesse ve annesi diğeri bina olan Johnson'a yöneldiler. Bu bina da yetmişli yıllarda inşa edilmişti ve Jesse'nin annesine göre tam da o döneme uygun bir görünüşe sahipti. Binanın dışı

Jesse'nin çok umurunda değildi ama içi gerçekten çok güzeldi. İçeride çocuklara özel bir alan, hatta genç odası bile vardı.

Belki de genç odasına bir bakmalıydı. Belki de Pembe Kaniş oradaydı. Jesse bunu daha önce hiç düşünememişti.

Zombi Ayı'ya parmağıyla dokunup kendi kendine gergin olmadığını söyledi. Annesinin eline yapışıp, merdivenleri çıkmaya başladı.

Lobiye geldiklerinde annesi planı anlattı. Onun da işiyle ilgili yapması gereken bir araştırma vardı. Jesse'yi kolundan tutup neredede olacağını gösterdi. Jesse çocuk bölmesine gitmeye kararlıydı. Birkaç kitap alabilirdi ama sonrasında doğrudan *annesinin yanına* dönecekti. Annesi projesini bitirirken Jesse de kitaplarını okuyabilirdi. İsterse ödevini de yapabilirdi. Sonra da birlikte yemeğe gideceklerdi.

Jesse resmi bir tavırla planı başıyla onayladı. Bebekliğinden beri bu kütüphaneye gelirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Annesini öptü. Hatta belki de her zamankinden biraz daha sıkı sarıldı. Sonra da merdivenlerden inip birinci kattaki çocuk bölümüne doğru ilerlemeye başladı.

Jesse bu kütüphaneyi çok iyi biliyordu. Bazen, yağmurlu günlerde annesi onu "keşfe çıkması" için buraya getirirdi. Oğlunun alt katta başının üzerinde gümbürdeyip duran ayaklardan rahatsız olup bağırın Bayan Flowers olmadan özgürce koşabileceği tek yer burasıydı.

Jesse altı yaşına girdiğinde ilk kez annesiyle yolları ayrılma-ya başlamıştı. Bunun sebebi kısmen Jesse'nin okula gitmek zorunda olması, annesinin ise çalışıyor oluşuydu. Ama bir diğer sebep

de Jesse'nin kütüphanede arkalarında koşturan anneleri olmayan çocuklarla tanışmış olmasıydı. O günden sonra da artık annesini yanında istemiyordu. İlk başlarda annesi Jesse'nin girdiği odanın kapısında beklediyse de, sonra yavaş yavaş farklı yerlere yönelmeye başladılar.

Çocuk odasının "yalnız yetişkinleri" içeri almama konusunda oldukça sert yaptırımları vardı. Yani yanında çocuk olmayan hiçbir yetişkin içeri giremezdi. Jesse'nin annesinin dediğine göre bu hem aylak aylak dolaşanları oradan uzak tutuyor, hem de yabancı tehlikesini azaltıyordu. Bu durumda çocuk odasında Jesse'nin yalnız oluşu onu endişelendirmiyordu.

Çocuk bölümünün başında her zaman bir kütüphaneci hazır bulunurdu. Eğer Jesse bir sorun yaşayacak ya da bir yabancidan rahatsızlık duyacak olursa kütüphaneciden yardım isteyebilirdi. Ama Jesse daha önce hiç sorun yaşamamıştı. O kütüphaneyi seviyordu. Göğe yükselen rafları, yığın yığın kitaplarıyla kocaman bir yerdi. İnsanlar oturmuş bir şeyler okurken seni yalnız bırakıyorlardı. Bu sayede sen de sanki Kongo'daki vahşi ormanlarda kaybolmuş bir kâşif gibi davranabiliyor, sanki daracık koridorlardan her an devasa bir maymun ya da masaların altından her an bir timsah çıkacakmış, tavandaki lambalardan her an bir yılan sarkacakmış gibi hissedebiliyordun.

Ama Jesse şu an kâşifçilik oynamıyordu. Doğruca çocuk odasındaki bilgisayarların başına gitti. Bilgisayarlar minik masalara yerleştirilmişti ve hepsi de doluydu. Bir kızı gözüne kestirdi ama kız Jesse'den bile ufak duruyordu ve Dora ve Kâşif oyununu oynuyordu. Kaldı ki yanında da ceptelefonunu kurcalayan babası vardı.

Çocuk odasında çok fazla bilgisayar yoktu. Jesse bunu gerçekten hiç düşünmemişti. Ama biraz daha dikkatli düşününce

Pembe Kaniş'in daha büyük yaşta olduğundan bu odada değil, asma kattaki genç odasında olabileceğini fark etti. Jesse daha önce hiç genç odasına girmemişti ama çok güzel bir yer olduğunu duymuştu. Gençlerin takıldığı bu odanın posterler, resimler ve reklamlarla süslü olduğunu görmüştü. İçeride kıpkırmızı oyun sandalyeleri ve gençlerin sevdiği tarzda ama Jesse'nin gözlerini yoran kırmızı ve mor desenli bir halı vardı.

Jesse merdivenleri bulup yukarı kata yöneldi. Bunu başara-bilirdi. Sadece kapıyı açıp, diğer tüm çocukların yaptığı gibi içeri girecekti o kadar. Elbette ki o da artık genç odasında olmalıydı, çünkü elbette ki o da artık o odaya aitti.

Jesse tam kapıya doğru bir hamle yapmıştı ki önüne çıkan ilk engel kapıdaki not oldu: Sadece on sekiz yaşın altında ve on iki yaşın üzerindekiiler girebilir. Daha büyük ya da daha küçük yaşta-kilerin içeriye girmeleri halinde çıkmaları istenecekti.

Belki çıkmalarını istemek zorla çıkarmakla aynı şey değildi. Jesse şansını denemeye karar verip derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Oda çok kalabalıktı. Gençler, dizüstü bilgisayarlar, şehrin ışıklarına bakan devasa pencereler, kırmızı sandalyeler, cılgın halılar... Jesse öylesine heyecanlanmıştı ki, nefes almayı bile unuttu. Tüm oda gözlerinin önünde sanki dalgalanıp yüzüyordu.

Etrafına şaşkın şaşkın bakındı. Önce bir, sonra iki kez kırptırdı gözlerini. Odada kızlı erkekli bir grup varsa da bir kaniş falan yoktu. Apar topar çıktı odadan.

İşte bu kadardı. Bu odaya girmesi imkânsızdı. Başaramamıştı.

Peki, ne yapacaktı? Pembe Kaniş'i nasıl bulacaktı?

Bir an kütüphanenin her yerinde bilgisayarların olabileceğini

düşündü. Hatta bilgisayarların tamirlerinin yapıldığı bölümler bile vardı. Annesi de bir keresinde o antika bilgisayarları bozulduğunda yardım için buraya gelmişti. Pembe Kaniş hangi bilgisayara ya da kütüphanenin neresine oturacağını söylememiştir. Belki o da Jesse gibi boş bir yer bulana dek kütüphanede gezinmişti.

Jesse şansını denemeye karar verdi. Kütüphanenin en alt katından başladı ve yukarıya doğru ilerledi.

Zombi Ayı'yı cebinden çıkarmış, iki eliyle sımsıkı kavramıştı. Kütüphane, bölgesine göre farklılık göstererek kimi zaman sıcağı, kimi zamansa soğuktu. Asma tavanın olduğu kat oldukça sıcaktı, bu yüzden Jesse kabanının önünü açıp beresini cebine sıkıştırdı. Bir yandan da ağır adımlarla köşe bucak sayı vuruşçu bir kızı arıyordu.

O an gördü.

İşte, bir bilgisayarın hemen yanına oturmuş pembe bir kaniş.

Jesse bir an durdu. Bilgisayarı kullanan kişiye baktığında, genç bir erkek çocuğu da kafasını kaldırıp onunla göz göze gelmişti.

İlk konuşan genç erkek oldu: "Sen Sayı Vuruşçu Ayı olmalısın, değil mi?"

"Sen de Pembe Kaniş misin yani?" Jesse aptalca söylendi. Hiç konuşmamış olmayı umarak hemen çenesini kapadı.

Ne var ki genç çocuk hoşuna giden bu cümleye güldü. "Evet, biliyorum." Utanmış gibi görünüp sırtıttı. Kahverengi saçları dar-madağın ve kabarıktı. Eliyle alnına düşen saçları itti. "Yemin ederim ki bu kaniş benim değil," dedi. "Kız kardeşimin. Bir yıl önce doğum gününde hediye gelmişti ve benden oyun oynarken ona

yardımcı olmamı istemişti. Ben de bu sayede oyun sitelerinde dolaşmaya başladım ve...” Genç çocuk omuzlarını silktilti. “Kız kardeşim de o günden beri bir daha bu kanişi eline almadı, ama işte ben buradayım. Haftanın üç gününde bu isimle beyzbol oynuyorum.”

Jesse rahatlayarak başını sallayıp bir adım daha yaklaştı. Ciddi bir edayla, “Sayı vuruşçu bir ayın olsa daha iyi olurdu,” dedi.

Çocuk bir kahkaha daha attı. “Düşünmedim değil ama Pembe Kaniş bütün puanları topladı. Onlardan vazgeçmek istemedim.” Çocuk elini uzattı. “Adım Barry. Seninki ne?”

“Hımm... Jesse. Jesse Germaine.”

“Güzel ayıcık. Ne oldu ona öyle?”

Jesse bandajla sarılı ayısını kendinden emin bir halde yukarı kaldırdı. “Ah, imm... O artık bir zombi. Ölüp dirilen bir son sayı vuruşçusu.” Kelimeler daha ağzından çıktıkları ilk an bile çok tuhaf duruyordu, ama Barry yine de sadece güldü.

“Bu çok havalı. Belki ben de Pembe Kaniş’i zombileştirebiliyim. Belki de bu en azından pembe kanişli bir erkek oluşumu daha havalı hale getirir.”

Jesse biraz daha yaklaşarak, “Oyun mu oynuyorsun?” diye sordu.

“Evet. Az önce Kasklı Suaygırı da internetteydi. O benim ezeli rakibim, bilirsin işte. Benden tam bin beş puan fazla. Ama ben de oyunumu her geçen gün geliştiriyorum. Bu yüzden önümüzdeki ay bu farkı kapatabilirim diye düşünüyorum. O adi herifi geçeceğim.”

Jesse bir an ağzını açtı, bu küfür karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Sonra da ağzını kapatıp elinden geldiğince yeniden rahatmış gibi davranmaya çalıştı. Barry on altı yaşındaydı. On altı yaşındaki erkek çocukları bu tür kelimeler kullanabilirlerdi. Jesse de

kullanabilirdi. Etrafına bakındı. Tabii sadece annesinin etrafta olmadığı zamanlarda yapabilirdi bunu.

Jesse, Barry'nin arkasına geçip monitöre kafasını uzatarak, "Beyzbol mu oynuyorsun?" diye sordu.

"Evet, yedinci oyun ve vuruş sırası bende. İki kez dışarı attım. Takımında Sümüklü Böcek de var."

"Bak buna üzüldüm."

"Aynen öyle. Hiç iyi gitmiyoruz. Bir sonraki vuruşa hak kazanmak için bir mucizeye ihtiyacımız var."

"Ah," Jesse açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. Nasıl kavisli vuruş yapılacağını görmek istiyordu.

Barry sanki durumu anlamıştı. "Oynamak ister misin? Hadi, bir sandalye al gel. Senin ayını da oyuna sokalım, sonra da sana birkaç numara öğreteyim."

Jesse aceleyle etrafta boş bir sandalye arandı. Sandalyeyi getirip Barry'nin hemen yanına koydu. Şimdi artık ikisi omuz omuza aynı monitöre bakıyorlardı. Jesse Zombi Ayısını da Pembe Kaniş'in hemen yanına masanın üzerine koymuştu. İkisinin birbirlerine çok yakıştığını düşünüyordu.

Jesse saatine baktığında on beş dakikayı geçtiğini fark etti. "Hemen dönerim," dedi ve Barry'nin cevap vermesine izin vermeden annesinin yanına koştu. Yanına geldiğinde annesi kafasını kocaman bir kitaba gömmüş, kaşlarını çatarak sayfalarını değiştiriyordu. Jesse aceleyle, "Özür dilerim ama kütüphaneciyle birlikte okumam için yeni bir seri arıyoruz da. On beş dakikaya daha ihtiyacım var," dedi.

Annesi başını kaldırıp, "Ne?" diye sordu.

"Kütüphaneci. Bana yardım ediyor. Okuyacak yeni bir seri arıyoruz."

“Tamam. Ama daha fazlasına izin yok. Bulduğun ilk seriyi al ve yanıma gel, lütfen.”

“Tamam.”

Jesse derin bir nefes alıp yeniden saatine bir göz attı ve hemen aşağı katta Pembe Kaniş’i oyundan çıkaran Barry’nin yanına koştu.

Jesse hiç düşünmeden, “Rapor vermem gerekiyordu,” dedi.

“Rapor mu?”

Jesse’nin yanakları bir anda kıpkırmızı oldu. “Annem,” diye mırıldandı. “O da araştırma yapıyor da.”

Barry bunu hiç sorun etmemişçesine, “Tamam,” dedi. Jesse’ye şifresini sorup, Zombic Ayı’yı oyuna soktu. İşte şimdi oyuna dahil olmuşlardı ve Barry ilk etapta bilgisayarın klavyesini kullanarak Jesse’ye yapması gerekenleri öğretti. Sonra Jesse yön tuşlarını kullanarak öğrendiklerini uygulamaya çalıştı. Bazen hareketler fazla hızlıydı. Öyle zamanlarda Barry elini Jesse’nin elinin üzerine koyup hangi tuşa basması gerektiğini göstererek –sağ, sol, yukarı ya da aşağı– nasıl daha hızlı vurabileceğini öğretti. Sol, sol, sol, şimdi aşağı, sağa...

Jesse iyi bir vuruş yaptığında Barry sevinçle bağırıyor ama sesi yandakilerden uyarı almayacak kadar kısık oluyordu. Vuramadığında ise Barry, “Kahretsin!”, “Lanet olası!”, “Sopasına sıçayım,” gibi kısık sesli küfürler ediyordu. Jesse ise kıkır kıkır gülüyordu, çünkü daha önce, “Sopasına sıçayım,” diye bir küfür hiç duymamıştı ve ne zaman bu lafi düşünse komiğine gidiyordu.

O an Barry’nin cebindeki telefonu çalmaya başladı. Genç adam, “Yüce İsa,” diye söylenirken Jesse’nin gözleri kocaman açılmıştı.

Barry ceplerini karıştırıp en sonunda telefonunu buldu ve, “Gitmem gerek,” dedi.

“Ah,” dedi Jesse. Sonra da elinde olmadan, “Ama daha kavisli vuruş vardı. Onu bana göstermedin.”

“Evet, haklısın.” Barry ise çoktan oyundan çıkışını yapmış, Pembe Kanişini yanına alarak üzerine birkaç beden büyük gelen kabanının cebine tıktırmıştı. “Pekâlâ, yarın yine gelmeye ne dersin. O zaman öğretirim.”

Jesse altdudağını ısırdı. Yarın da gelmek istiyordu ama bugün gelmesi bile çok zor olmuştu. Ve annesinin yanına en son uğradığından bu yana hayli uzun zaman geçtiğinden, annesi şu anda muhtemelen burnundan soluyordu ve yarın için yeniden buraya gelmesine izin vermeyecekti. Jesse mırıldanarak, “Benim... işim var... okuldan sonra,” dedi.

Barry çoktan ayağa kalkmış, sandalyesini yerine itiyordu. “O halde bir sonraki gün.”

“Ama... ama...”

“Bak çocuk şimdi gitmem lazım.”

Jesse ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sadece genç adama bakakalmıştı.

“Tamam, tamam, tamam,” dedi Barry en nihayetinde. “Beni takip et, tamam mı? Bir sigara içmem lazım. Hemen dışarıda. Sigaramı içer, sonra da telefonumdan giriş yapıp sana kavisli vuruşun nasıl yapılacağını gösteririm. Ama sonra gitmem lazım, tamam mı?”

Genç adam yürümeye başlamıştı bile. Jesse de aceleyle peşi sıra seğırtti.

Dışarıdaki hava adeta buza kesmişti. Jesse sokak lambalarının ışığının altında buz parçacıklarının dans ettiğini görüp yanaklarını ısıran keskin soğuğu hissedebiliyordu. Barry çevik hareketlerle merdivenden iniyordu. Genç adam uzun boylu ve sırık gibi zayıftı. Havalı biri gibi konuşup yürüyordu. Jesse bahse girerdi ki, okulunda

Barry'yi herkes çok seviyordu ve onun gibi olmak istiyordu. Ama o şu an Jesse'nin yanındaydı.

Barry merdivenin en alt basamağında durdu ve cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktı.

Sonra da gözlerini kaldırıp onu izleyen Jesse'ye baktı. "Sen sakın içeyim deme," dedi. "Bu lanet otlar seni öldürür."

Jesse başını olur anlamında salladı.

Barry daha sonra telefonunu çıkarıp uzattı. "Sana nasıl yapacağını göstereyim."

Barry Jesse'nin adıyla internet oyununa girdi. Halihazırda devam eden bir oyun buldu, Jesse kenarda sıranın kendisine gelmesi için beklemeye koyuldu. Barry yürümeye devam ederken Jesse sadece yanında ilerliyordu o kadar. Dikkatini sadece telefona, AthleteAnimalz oyununa vermişti, başka hiçbir şeye dikkat edecek durumda değildi.

Barry birden, "Çişim geldi," dedi.

Jesse kafasını kaldırdığında fark etti ki artık kütüphanede değillerdi. Boylston Caddesi'nde de değillerdi. "Ne?" Jesse telefonu indirdi. İlk kez işlerin yolunda gitmemeye başladığını hissediyordu. Koca şehirde bir başına dolaşmasına izin yoktu. Kaldı ki, bunu yapmayı istemiyordu da.

"İşeyeceğim. Bilirsin işte, çükümü sallayacağım, yılanı ıslatacağım, köpeğimi gezintiye çıkaracağım." Genç adam telefonu Jesse'nin elinden alıp pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Jesse endişesi giderek artarken bakışlarını başka tarafa çevirdi. Bir restoranın arkasında birkaç çöp bidonunun yanındalardı. Çevredeki pis koku da en az korkusu kadar etkilemişti onu. İrkilerek bir adım geri çekildi.

"Ne var? Sadece iki erkeğiz şurada. Senin için problem mi?"

Jesse başını iki yana salladı ama bakışlarını hâlâ yukarı kaldırmıyordu. Terlemeye başlamıştı. Yüzünün, boynunun, sırtının ter içinde kaldığını hissedebiliyordu. Midesi bulanıyor, kendini iyi hissetmiyordu. Neden olduğunu bilemese de iyi hissetmiyordu işte.

Barry artık pantolonunu indirip, erkekliğini eline almıştı.

“Hadi Jesse. Şşşt. Sadece bir penis. Sende de var, öyle değil mi?”

Jesse, “Eve gitmek istiyorum,” diye mırıldandı.

Barry eğilip daha önce Jesse’nin hiç duymadığı bir tonda, “Bunu otuz dakika önce düşünmeliydin evlat. Henüz tanımadığın biriyle kütüphaneden çıkmadan önce yapmalıydın bunu,” dedi.

Jesse o an başını yukarı kaldırdı. Gözlerini daha önce hiç görmediği Yabancı Tehlike’nin gözlerine dikti. İşte ancak o an annesinin sözlerini anlayabildi. Yaptığı her hatayı, ona olmak üzere olan her kötü şeyi ancak şimdi kavrayabiliyordu.

Tam o anda bir ses, “Hey çocuklar ne yapıyorsunuz siz orada?” dedi.

Jesse hemen arkasından gelen kadın sesine doğru döndü. Kadın saçlarını sınıksıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı ve gözleri bugüne dek Jesse’nin gördüğü en korkunç mavi gözlerdi. Jesse o an iki şey fark etti. Birincisi kadın ona, en az Barry kadar huzursuz edici bir tebessümle gülümsüyordu. İkincisi de kadının elinde bir silah vardı.

Kadın dosdoğru Jesse’nin gözlerinin içine baktı ve parmağını dudagina götürdü. “Şşşt.”

Sonra da genç adama döndü.

Barry, “Lanet olsun,” dedi.

“Sen Pembe Kaniş olmalısın.”

“Sen kimsin peki?”

“Kasklı Suaygırı. Seni izliyordum. Sen çok yaramaz bir çocuksun.”

Silahını doğrulttu. Genç adam geri çekilmişti.

Son saniyede Jesse gözlerini kapadı, kulaklarını tıkadı.

Yine de olanları duyabiliyordu:

“Bekle, bekle. Ne oluyor böyle? Ben sadece bir çocuğum...”

“Günü geldiğinde herkes ölür.”

“Ben yapmadım. Asla. Amacım asla...”

“Cesur ol.”

“Dur! Bırakacağım, değişeceğim, yemin ederim! Ben sadece bir çocuğum! *Dur...*”

Patlamayla gümleme arası bir ses duyuldu. Önce bir, sonra bir kez daha.

Sonrası sessizlikti.

Jesse içinden beşe kadar saydı. Sonra da gözlerini yavaşça açtı. Genç çocuğun ayaklarının çöp bidonlarının arkasından göründüğünü, kadınınsa o ayaklara doğru eğildiğini gördü.

Kadın sonrasında doğruldu ve silahını kalçasının üzerinde duran bir deri çantanın içine atıp yeniden Jesse'ye döndü.

Jesse ağlayarak bir adım geriye gitti.

Ama kadın ona sadece gülümseyerek sanki tanışmak istiyormuşçasına elini uzattı.

“Merhaba,” dedi. “Seninle tanışmış mıydık? Endişelenme. Benim adım Abigail.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Boston Polis Merkezi'nden eve nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Sanırım Tulip ile birlikte metroya bindik. Bu geç akşamüstü trenine akın eden insan kalabalığına bir kadının köpeğiyle birlikte sızması hiç de zor olmasa gerekti.

Roxbury'den Downtown'a giden turuncu hatta binmiş, ardından da Harvard Meydanı'na gitmek için kırmızı hatta geçmiş olmalıydık. Downtown Geçiti'ndeki aktarma istasyonu günün yorgunluğuyla artık kendilerini otomatige bağlayıp, bir an önce evlerine gitmek için çabalayan kalabalık bir güruhla dolup taşmış olmalıydı.

Harvard Meydanı'ndan on iki dakika yürümüş olmalıydık. Önce Garden Caddesi'ne yürüyüp, karla kaplı Cambridge Kampüsü'nden geçmiş olmalıydık. Muhtemelen oradan sola dönüp Concord Meydanı'na çıkmış, ardından da sağa dönerek Madison'daki Harvard Üniversitesi Gözlemevi'ne çıkmıştık. Belki de koşmuş-tuk. Kaldırımlar pek iyi durumda olmasa gerekti. Yeni yağan yumuşak karla kaldırımda yürümek çok daha zor olmalıydı. Hemen ardından daha keskin ve buzlu kar başlarımızı yararcasına bardaktan boşalır gibi yağarken Harvard Meydanı'ndaki kaldırımları

daha da kaygan hale getirip, tam bir keşmekeş çevirmiş olmalıydı.

Hatırlamıyorum, aklım yine bana ihanet ediyor. Unutmanın bedelini ödüyorum. Benimle çoktan bağlarını koparması gereken ama bunu bir türlü yapmayan bir çocuklukla uğraşmanın bedeli buydu. Evime dönmüş olmalıydım. Öyle değil mi? Polis merkezinden çıkıp başka nereye gidebilirdim ki? Yapacak başka ne işim olabilirdi?

Uyudum. Tek bildiğim bu. Uyandığımda kendi odamda, kendi yatağımın içindeydim. Tulip de hemen yanımdaydı. Sırt sırta vermiş uyuyorduk. Saat akşam sekizdi ve son kırk sekiz saatin üzerine işe gitmeyecek olmama seviniyordum. Sonra gözlerimi kapattım ve o güne kadar gördüğüm en tuhaf rüyayı gördüm.

Annem arka bahçedeydi. Elinde bir kürek vardı ve bir çukur kazıyordu. Dışarısı hem karanlık hem de fırtınalıydı. Yağmur yağıyor, rüzgâr esiyordu. Annemin hemen yanında bardaktan boşanırcasına yağan yağmur damlaları ve rüzgârın harabeye çevirdiği enkazı aydınlatan bir lamba vardı. Zaman zaman küreğin keskin ucu lambanın soluk sarı ışığında parılıyordu. Bir yukarı, bir aşağı, bir yukarı, bir aşağı.

Ben pencerenin hemen önündeydim. Boyum pencereye neredeyse yetmiyordu. Olanları görebilmek için parmaklarımın ucunda yükselmişim. Uzun zamandır izliyor olmalıydım ki, parmak uçlarımda ağrıdığını, bacak kaslarımda yandığını hissettim, ama yine de izlemekten vazgeçmedim. Metalin bana göz kırptığını görebiliyordum. Bir yukarı, bir aşağı, bir yukarı, bir aşağı.

Annemin üzerinde en sevdiği geceliği vardı. Üzerinde minik

mavi çiçek desenleri ve yeşil yaprakları olan soluk sarı bir gecelikti. Yağan yağmurla gecelik cılız bedenine yapışıp, incecik bacaklarını ve eğilip kürek dolusu toprağı savuran kırbaç gibi sıska kollarını ortaya çıkarmıştı. Uzun kahverengi saçları açıldı. Islak tutamlar çökmüş yanaklarına yapışmıştı.

Bir yukarı, bir aşağı, bir yukarı, bir aşağı.

Çukur giderek büyüdü. Çok büyük sayılmazdı, yeterince büyüktü sadece.

O an, koridorun sonundaki bebeğin ağladığını duydum.

Annem de benimle aynı anda duymuştu. Başını yukarı kaldırdı. Elindeki kürek bir an öylece kalakaldı. Pencereye doğru döndü ve doğrudan bana baktı. Yüzünün ortasında kara bir delik açarak bana doğru gülümsedi ve o an başının etrafındaki ıslak saçlar bir anda tıslayan yılanlara dönüştü.

Kendimi pencerenin kenarından uzaklaştırdığımda yere düştüm. Düşerken başımı sehpaye çarptıysam da ağlamamıştım. Minik ayaklarımın üzerinde doğrulup koşmaya başladım.

Koridorun sonundaki bebek ağlıyordu.

Oraya ilk varan ben olmalıydım.

O an arka kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Annem çıplak, kemikli ve çamur içindeki ayaklarıyla arka kapıdan berbat durumdaki daracık mutfağa giriyordu.

Koridorun sonundaki bebek ağlıyordu.

Oraya ilk varan ben olmalıydım.

Yumruk haline getirdiğim ellerimi sallayıp tıpkı annemin küreği gibi dizlerimin üzerinde bir aşağı bir yukarı yaylanarak olağanca gücümle koşuyor, koşuyor, koşuyordum. Nefes nefese kalışımı, kalbimin göğsümde delicesine atışını duyabiliyordum. Koşuyor, koşuyor, koşuyordum.

Annem arkamdan, “Charlie,” diye seslendi. “Her neredeysen çık ortaya bakalım.”

Koridorun sonundaki bebek ağlıyordu.

Oraya ilk varan ben olmalıydım.

“Annene gel, Charlie. Unutma Charlie... sakın beni kızdırma.”

İşte ilk gelen bendim. Dolabın kapısını açtım. Ortada ne bir beşik, ne de çocuk arabası vardı. Sadece yerdeki bir şifonyer çekmecesinin içinde battaniyelere sarılmış bir şeydi gördüğüm.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Kendinden emin ve kararlı bir şekilde.

“Gel bana, her neredeysen çık dışarı.”

Küreğin ısıldayan metali bir yukarı, bir aşağı, bir yukarı, bir aşağı iniyordu.

Bebeği kucağıma alıp, battaniye yığınına kavradım ve ön kapağı doğru koştum. Kendimi gecenin vahşiliğine bıraktım. Rüzgâr harabe evi dövüyor, yağmur sağanakla yağıyor, gök gürliyordu belki ama ben ne onları fark edebilecek ne de ciddiye alabilecek durumdaydım.

“Charlie. Seni görüyorum. Charlie! Beni kızdırma...”

Doğruca ormana koştum. Nereye gittiğimi çok iyi biliyordum, çünkü bunu daha önce çalışmıştım. Yaşanacakları biliyordum işte şimdi deneme vaktiydi. Bir şeyler yapmalıydım. Minicik ellerim, kısıcık bacaklarım ama göğsümün içinde delicesine çarpan kocaman yüreğimle başarmalıydım.

“Charlie... beni kızdırma.”

Geniş yapraklı ağaç artık oldukça geride kalmıştı. Bir an durup en uzun battaniyeyle bebeği göğsüme bağladım. Bunu da daha önce denemiştim. Bazen evin içinde bebeği bu şekilde taşırdım, çünkü böyle olduğunda bebek ağlamıyordu ve hayat hepimiz için daha

güzel oluyordu.

Battaniye ıslaktı. Bebek de öyle. Ben de.

Annemin sesi artık çok gerilerden gelmiyordu. "Charlie Grant, hemen buraya gel. Charlene Grant, beni kızdırma!"

En yakındaki dala uzandım. Islak, alçak, büyük olmayan ağaca kararlı küçük yumruklarla tutunup kendimi yukarı çektim.

Hızlı ve çaresizce hareket ediyordum. Hep yukarı dallara doğru ilerliyordum, aşağı değil. Ağaç o kadar da büyük değildi ama ben de öyle değildim. Eğer bu şekilde maymun gibi tırmanmaya devam edersem, en yukarıdaki dala çıkabilirdim...

Annem yüksekten korkardı. Beni dışarıya çıkıtığımda ya da aşağı indiğimde takip edebilirdi ama yukarı tırmandığımda edemezdi.

O an hemen altımda ciyak ciyak bağırdığını duydum.

"Charlene Grant! Hemen aşağı geliyorsun. Şimdi! Beni duyuyor musun genç bayan? Charlene Grant annen ne diyorsa hemen onu yap!"

Bense hiç aşağı bakmadan yukarı tırmanmaya devam ediyordum. Ne kucağımdaki bebeği düşüreceğimi, ne düşebileceğimi, ne de artık bebeğin ağır gelen yükünü düşünmek istiyordum. Annemin ellerini kalçalarına koymuş halde orada öylece duruşunu, yılan şeklindeki saçlarını, kocaman kara ağzını ve bir yukarı bir aşağı hareket ettirdiği küreğini görmek istemiyordum. Çukur kazıyordu. Büyük değil, tam da iş görececek bir çukur.

En sonunda artık tırmanacak dalım kalmamıştı. İki dal arasında durmak zorunda kalmış ve titreyerek oraya tünemiştım. Tek elimle başımın üzerindeki dalı tutup diğer elimle bebeği sımsıkı kavrarken yağmur suları yüzümden akıyordu.

Annem ise hâlâ aşağıda bağıırıyordu ama artık rüzgâr sözlerini alıp uzaklara savuruyordu. Bu yükseklikten daha küçük görün-

yordu ve zar zor seçiyordum onu. Bu yükseklikten artık ondan korkmama gerek yoktu.

En sonunda yorulup vazgeçerdi nasılsa. En sonunda evine dönüp, çamur, pislik ve yaprağa bulanmış biçimde kanepenin üzerine kıvrılıp uyurdu. Sonra ben de usulca aşağı inerdim.

Bebeğin bezini değiştirir, onu kaloriferin üzerinde ısıttığım temiz battaniyelere sarardım. Bağdaş kurup yere oturduğumda onu da kucığıma alarak bir biberon soğuk mama verirdim.

Bebek çok geçmeden uyurdu. Sonra onu koridordaki küçük dolabın içindeki minik yatağına yatırıp dışarı çıkardım. Annem gibi lambanın ışığı altında, onun açtığı çukuru yeniden doldurup kapatırdım.

Eğer her şeyi elime yüzüme bulaştırmazsam, sabah olduğunda bu gecenin hiçbir izi kalmazdı. Sanki hiç yaşanmamış kötü bir rüya gibi her şeyi silebilirdim ve annem hiçbir şey olmamış gibi hatta kendi kendine şarkılar mırıldanarak uyanıp, neşe içinde başı dönerek benimle birlikte evin içinde dans edebilirdi. Bebeği kucaklayıp öpebilir ve her şey tekrar normale dönebilirdi. Annem bizi yeniden sevmeye başlardı.

Kısa da sürse, yapardı bunu.

Ağacın dallarının arasına biraz daha sokuldum. Bebeğin göğsündeki sıcaklığını hissettim. Diğer kolumu da bedenine sarıp, ona sınımsız sarılırken içimden, *umarım o da benim sıcaklığımı hissediyordur*, diye geçirdim.

Kulağına eğilip, “Her şey yolunda,” dedim. “Birazdan geçecek. Birazdan yeniden güvende olacağız.”

Bebek artık ağlamıyordu. Aksine koca kahverengi gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

Yüzü bir anda dişsiz kocaman bir tebessümle aydınlanıvermişti.

Neşeyle bakıyordu bana. Benim güzel kardeşim Abigail’di bu.

Yirmi Beşinci Bölüm

D.D. restorana tam vaktinde geldi. Alex bu gece için Boston Akvaryumu'nun hemen yanında, deniz kıyısındaki Legal Seafood'u seçmişti. Burası havaalanına yakın, güzel yemekleri ve de harika manzarası olan bir yerdi. D.D. de bu restorani çok iyi biliyordu. North End'de yaşadığı dönemde buraya pek çok kez yürüyerek gelmişti. Ne var ki yürümek, trafiğin iş çıkış saatinde felç olduğu anlarda arabayla gelmekten çok daha kolaydı.

İsteksizce 93 numaralı otobana girmiş, ardından da otobandan çıkışta en az üç dört kez kırmızı ışıktaki durma zorunda kaldığı çıkışa yönelmişti.

Sahile ulaştığında annesiyle buluşacak olmanın verdiği hisle gergin ve bitkindi, ayrıca adı gibi biliyordu ki, bir hafta önce aldığı ipek bluzu ter içinde kalmıştı.

Restoranın hemen karşısında ücretsiz bir park yeri vardı. D.D. park çizgilerinin arasında kendine arkalarda, merdivenlerden mümkün olduğunca uzak şanslı bir yer bulana dek ilerledi. Yere "Sadece Küçük Arabalar" uyarısı yazsalar da D.D., Crown Victoria polis aracının iki dar çizgi arasına güçlkle sıkıştırdı ve kapısını yavaşça açarak indi.

Arabadan dışarı adımını atar atmaz soğuk yüzünü tıpkı bir bıçak gibi kesmişti. Birkaç saniye içinde sıcak havadan soğuğa geçiş yapmıştı.

Bir an önce yürümeye başlayıp ısınmalıydı.

Ama aksine orada öylece durup sanki okuldan eve dönerken ayaklarını sürüyen küçük bir kız gibi bekliyordu. Çünkü çantasında yine öğretmeninin yazdığı bir not vardı ve annesi yine çok kızacaktı ya da daha kötüsü tek kelime etmeyecekti. Sadece dudaklarını gerip D.D.'nin artık ne anlama geldiğini çok iyi bildiği bir bakış fırlatacaktı.

D.D. kendi kendine, *ben bir yetişkinim*, diye hatırlattı. *Polislerin saygı duyduğu, suçluların korktuğu üst düzey bir dedektifim.*

Ama bu hatırlatma şu an için işe yaramıyordu. Çok istese de yaramıyordu işte.

Annesini düşünmektense Alex'i ve Jack'i düşünmeyi tercih etti. Hiç şüphesiz ki Alex şimdi anne ve babasıyla sabırla oturuyor. onları rahat ettirmeye çabalayıp, torunlarıyla tanıştırmaya çalışıyordu. D.D.'nin restorana girmesiyle başını kaldıracak, D.D.'nin masanın başına gelmesiyle de içten bir şekilde gülümseyecekti.

D.D. ayaklarındaki siyah botlarıyla ufak adımlar atarak önce park yerinin içinden, ardından da merdiven boşluğundan geçti. Karlı caddede karşıdan karşıya geçtiğinde nihayet ısıllı parlayan restoranın önündeydi.

Son kez derin bir nefes aldı. Kendine ölüm soruşturmalarını yürüten bir kadının kendi anne babasıyla yiyeceği bir akşam yemeğinin üstesinden kolaylıkla gelebileceğini hatırlattı.

Elleri titriyordu.

İçeri girdi.

Annesi, babası ve Alex restoranın arka tarafındaki bölmelerden birinde oturuyorlardı. Restoranın o kısmı oldukça sessizdi ama Boston'un göbeğinde yer alan bir restoran için perşembe gecesi de olsa hayli kalabalıktı. Garsonlardan biri Jack'in araba koltuğunun uyması için mama sandalyesini ayarlamıştı. Alex bölmenin sağ tarafında, annesi ve babası ise yan yana sol tarafta oturuyorlardı.

Annesi Patsy, Florida'dan getirdiği bronz teni, gümüş sarısı saçları ve D.D.'nin ondan aldığı her halinden belli olan yüzüyle oturuyordu. Üzerindeki keten kumaş pantolonu, ince beyaz gömleğinin üzerine giydiği denizköpüğü yeşili kolsuz süveteriyle tıpkı kuzey iklimine alışmaya çalışan ama ocak ayında Boston'un soğğunun ne kadar çetin ve acı olduğunu unutan bir karkuşu gibiydi. En az annesi kadar fit ve şık olan babası Roy ise üzerindeki lacivert spor ceketini ve içine giydiği mavi-beyaz çizgili yakalı tişörtüyle sanki golf sahasından yeni çıkmış gibiydi.

Tahmin ettiği gibi onu ilk fark eden Alex oldu. Alex de siyah boğazlı bir kazağın üzerine D.D.'nin en sevdiği kazağı olan koyu kırmızı kaşmir süveterini giymişti. D.D.'yi görmesiyle mavi gözleri aydınlanmış ve gülüşüyle gözlerinin kenarları kırışmıştı.

D.D. bir an bocaladı. Adım atmak istediye de bir an takılır gibi olmuştu. Çünkü tam da o anda, bu son derece gürültülü ve kalabalık restoranın ortasında fark etti ki, mekândaki en yakışıklı adam ona aitti. Ona gülümsüyordu ve onun için sabırla bebekleri ve ailesiyle oturuyordu.

Bu gerçek bir an onu fazlasıyla ürküttü. Çünkü Alex için vücudunun her zerresinde hissettiği aşk, peşi sıra sanki güneşin önüne geçen kara bulutlar gibi gölgeleniyordu. Kendisini buna layık

bulmuyordu. Böylesine yakışıklı, başarılı, zeki bir adam kendisinden çok ailesinin beğenilerine uygundu.

Bunu düşündükçe daha da öfkelen-di. Bunca yıl sonra, kendini artık bu kadar küçük hissetmek istemiyordu. Belki anne ve babasının istediği gibi bir evlat olamamıştı, ama D.D. kendi istediği gibi bir yetiskindi ve bu da onun için yeterliydi.

D.D. başını yukarı kaldırıp yürümeye devam etti.

Nihayet masanın önüne vardığında ağzını açıp yüksek sesle, “Hoşgeldiniz anne, nasılsın baba, uçuş nasıldı?” diye sordu.

O an çağrı cihazının sesi duyuldu.

İlk konuşan Alex oldu. “Her şey yolunda mı?”

D.D. çağrı cihazının klipsini açarak gelen kısa mesajı okudu. Gözlerini yumdu ve, “Gitmem gerek,” dedi.

“Ne?” Karşılaşmalarından bu yana ilk kez konuşan annesinin ağzından çıkan ilk kelime bu olmuştu. Sesi şimdiden sertti.

D.D. aklını toparlamaya çalışarak, “Özür dilerim,” dedi. Eğilip, önce annesinin ardından da babasının yanağına birer öpücük kondurdu. Ne var ki konuşurken Alex’e bakıyordu. Çünkü onun bakışlarını daha kolay kaldırabiliyordu. “Bir cinayet daha,” dedi.

“Aynı dosya mı?”

“Kesinlikle. Copley civarında. Neyse, en azından yakında bir yerdeyim.”

D.D.’nin annesi bir kez daha, “Anlamıyorum,” dedi.

“Çok önemli bir cinayet dosyasının tam ortasındayım. Az önce de yeni bir cinayetin daha işlendiği haberi geldi. Gitmem gerek.”

“Ama... ama... daha yeni gelmiştin.”

“Sanıyorum ki katil bunu pek dikkate almadı.”

“D.D. Warren...”

D.D. bir elini havaya kaldırıp sesini aynı tonda tutmaya çalışarak, “Anne,” dedi. “Florida’dan geldiğiniz için size minnettarım. Biliyorum ki hava çok soğuk ve sen bu yüzden burayı hiç sevmiyorsun. Ama... bu benim işim. Ben sadece bir dedektif değilim. Bu dosyayı yürütme yetkisi bende. Bu iş benim sorumluluğumda.”

Babası sakinleştirmek için annesinin elini tuttu. “Geri gelecek misin?”

Babasının sesinde D.D.’nin daha önce duymadığı bir titreşim vardı. Ve şimdi daha yakından baktığında gözlerinin etrafında kırışıklıklar, çenesinin altında sarkan bir deri ve ellerinin üzerinde benekler olduğunu gördü. Yetmiş sekiz yaş. Anne ve babası yetmiş sekiz yaşındalardı. Belki çok yaşlı değillerdi ama yine de buraya kadar gelmişlerdi. Daha kaç kez böyle bir yolculuk yapabilirlerdi ki? D.D. ve torunlarıyla daha kaç yıllarını beraber geçirebilirlerdi?

D.D. fısıldayarak, “Muhtemelen yemeğe yetişemem,” dedi.

“O halde sabah görüşürüz.”

“Eğer isterseniz sabah erkenden kahvaltıya gelirim ya da sizin için daha iyi olacaksa öğle yemeğine de katılabilirim.”

Annesi olanları onaylamadığı her halinden belli bir sesle araya girerek, “Anlamıyorum,” dedi. “Saat akşamın yedisi. İşten daha yeni çıktın ve şimdi geri gidiyorsun. Buna rağmen bizimle olmak için elinden gelenin en iyisi sabah erkenden bir kahvaltı mı yani?”

“Boston Cinayet Masası’na hoş geldiniz.”

“Peki, Jack ne olacak? Senin artık bir bebeğin var. O ne olacak?”

D.D. oğlunu henüz selamlamamıştı bile. Anne ve babasını

öpmüş, Alex ile konuşmuştu ama bebeğini...

Jack'in koltuğunun üzerine eğildi. Jack etrafında olan bitenlerden habersiz uyuyordu. Minik ağzı tıpkı gonca bir gül gibiydi, minik elleri de maviler giymiş göbeğinin üzerinde birer yumruk olmuştu. Boynuna takılan yeni önlüğünde, "Florida'da beni seven birileri var," yazıyordu.

D.D. anne ve babasına baktı. "Bu çok güzel, teşekkürler."

O an çağrı cihazı bir kez daha çaldı. Gözlerini yumup, bu insafsız ısrara teslim oldu.

Alex usulca, "Git," dedi. "Tamam. Ben hallederim."

D.D. uyuyan oğlunun üzerinden kocasına bakıp ona, "Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi.

Alex hafif asık bir suratla onu başıyla onayladı. Görünüşe göre anne babasının yarattığı olumlu etki henüz üzerinden silinmemişti.

D.D. dudaklarını Jack'in alınına götürdü. Pudra kokusunu içine çekip saçının ipeksi yumuşaklığını hissetti. Bir anlığına annesine hak vermeden edemedi. Bu güzellikten uzaklaşarak ne yapıyordu böyle?

D.D. yeniden masaya dönüp, "Sabah sizi ararım," dedi.

Annesinin amansız hoşnutsuzluğunun ağırlığı omuzlarında, kendisini dışarıdaki soğuğa hazırlayarak restorandan dışarı çıktı.

Kuş uçuşu, Copley Meydanı sahilinden sadece biraz uzaktaydı. Ama kar ve buzlu sulu sepkenin daha da arapsaçına çevirdiği Boston trafiği işin içine katıldığında D.D.'nin oraya varması tam kırk beş dakika sürmüştü. Olay yerine vardığında, park yapma kurallarını umursamadan aracını sıra sıra dizilmiş polis arabalarının ar-

kasına rastgele koydu.

Arabadan indiğinde Dedektif O. onu bekliyordu.

Anlaşılan O.'nun o geceki planlarının yanında D.D.'nin planları hafif kalıyordu. Genç dedektif, koyu renk saçlarını tepesinde bukleli gevşek bir topuz yapmış, gözlerine egzotik bir maskara sürmüş ve kırmızı bir rujla dudaklarını belirginleştirmişti. Uzun siyah kabanının altında, altına siyah stiletto botlar giydiği diz boyunda bir elbise vardı. Bu haliyle daha yumuşak, daha kıvrımlı ve daha kadınsı görünüyordu. D.D.'nin asla beceremediği ama pek çok erkeğin takdir ettiği bir görünüştü bu.

O., D.D.'ye bakıp ağır ağır, "Çağrı cihazı: insanlığın icat ettiği en iyi doğum kontrol aracı," dedi.

"İlginç, çünkü ben de aynı şeyi söyledim," dedi.

O., D.D.'nin yeni anne oluşu gerçeğiyle tek kaşını havaya kaldırmıştı.

D.D. savunmaya geçerek, "Prezervatiflerin de yüzde yüz etkili olduğunu söyleyemem," dedi.

"Bunu hatırlayacağım."

D.D. arabasının kapısını kapattı. Muflon kenarlı deri eldivenlerini takıp siyah yün beresini aşağı çekti. "Ee, elimizde ne var?"

"Ölü bir çocuk. Arka sokakta. Devriye aracının arka koltuğunda da korkmuş bir çocuk var."

"Ben bunun tacizci cinayetleriyle bir ilişkisi olduğunu düşünmüştüm."

"Ölen çocuk tacizciydi. Korkmuş olansa kurban."

D.D. gözleri kocaman açılırken bu gerçeği sindirmeye çalıştı. "Tetiği korkan çocuk çekmedi değil mi?"

"Yok, ama kimin yaptığını gördü. Yalnız bir kadın." O. gergin bir tebessümle gülmüştü. "Ufak tefek bir kadın ve küçük bir silah.

Dünyanın en deli mavi gözleri, atkuyruğuyla toplanmış kahverengi saçlar.”

D.D. nefes alarak, “Charlene Grant,” dedi.

“Namı diğer Abigail.”

Olay yerine ilk giren D.D. oldu. Copley Meydanı’ndaki yoğun trafik nedeniyle adli tıp ekibi cesedi olay yerinden kaldırmıştı. Neil ortalarda görünmüyordu, belki de cesetle birlikte o da morga gitmişti. Phil’e bu gece için izin vermişti. Bu da işin tüm yükünün O. ve kendisine kaldığının işaretiydi. O. olay yerini daha önceden incelediğinden D.D. de elinden geldiğince ona yetismeye çalıştı.

Olay yeri şeridinin içine giren D.D. çömelip cesedin arkasında bıraktığı ize baktı. Beyaz çizgilerin üzerine yağan kar onun bir kar meleği gibi görünmesine sebep oluyordu. Kurban uzun boyluydu. Uzun bacakları birbirinden uzakta ve tek kolunu açmış şekilde bulunmuştu.

D.D. sağ kolunun şeklini görememişti. Kurban belki de onu göğsünün üzerine koymuştu. Belki de katil ona ateş ederken gözlerini kapamak için yüzüne kaldırmıştı. Pedofil olsun olmasın, bu sahne, kurbanın bu denli soğukkanlılıkla öldürülmüş olması D.D.’yi rahatsız etmişti.

Hemen arkasında durup mini elbisesi ve botları içinde titreyen Dedektif O.’ya, “Kaç yaşında?” diye sordu.

“Kurban adının Barry olduğunu söylemiş. Dediğine göre on altı yaşındaymış.”

“Ve başka bir çocuğu kendine hedef olarak seçmiş öyle mi?”

“Yedi yaşında bir erkek çocuğu. Görünen o ki bir oyun sitesinde tanışmışlar. Boston Halk Kütüphanesi’nde buluşmak için de

sözleşmişler. Sonra çocuğu bir şekilde dışarı çıkarmış.”

D.D. başını iki yana salladı. O. sapıkların yaşının giderek düştüğünü daha önce söylemiş olsa da on altı yaşı kabullenmek hiç de kolay değildi. “Cesedin kimliği tam olarak belirlenmiş mi?”

“Üniformalı polisler şu anda bölgeyi inceliyorlar. Kurban yürüyerek gelmiş, bu yüzden belki etrafta gören birileri olmuştur.”

D.D. kendi kendine söyleniyordu. “Şöyle bir kapı konuşması düşünsene: Öncelikle, üzülerek söylememiz gerekir ki, oğlunuz öldü. İkinci olarak, muhtemelen başka bir çocuğa cinsel istismarda bulunurken öldürüldü. Kahretsin.”

Dedektif O. cevap vermedi. Belki o da aynı hisleri paylaşıyordu.

D.D. etrafına bakarak, “O halde büyük çocuk küçük çocuğu buraya kadar getirdi,” dedi. Yerli kuruluşlara hizmet veren bir bölgenin çöp konteynırlarının yanındaydılar. Anacaddeden uzakta pis kokulu bir yerdi. Ama bütününü de ıssız bir yer olduğu söylene-
mezdi. Sokağın bir ucu yan caddeye çıkıyordu. Kaldı ki personelin sürekli çöp dökmek için dışarı çıktıkları bir işletmenin metal arka kapısının da hemen önündeydiler.

D.D. sesli düşünerek, “Acaba bu bölgeyi daha önceden kolla-
ğan etmiş miydi?” dedi. “Buranın trafik yoğunluğunu görüp, güvenli olduğuna karar vermiş olmalı. Ya da belki de senin de dediğin gibi sadece fırsatı yakaladığında ortaya çıkan anlık bir dürtüydü. Yedi yaşındaki çocuk peşine düşünce, büyük olan neler yapabileceğini denemek istedi belki de.”

Dedektif O. omuzlarını silkti. Şimdi artık sapık öldüğüne göre bu sorulara cevap vermenin imkânı yoktu.

“Kadın ortaya çıktığında on altı yaşındaki oğlumuz kendini hemen ele vermiş,” dedi. “Kurban kadını tanımıyormuş ve peşle-

rinden geldiğini fark etmemiş. Ama kadın çocuğu tanıyor gibiymiş, onu izlediğini ima etmiş. Kendini aynı sitede oyun oynayan başka biri olarak tanıtmış.”

D.D. kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Gerçekten mi? Yani kullanıcılarından biri çocukları hedef alırken, bir diğeri sapığı hedef alıyor. Her ikisi de kurbanlarını gerçek hayatta bulabiliyor, öyle mi? Ama nasıl? Bunun hayli zor olması gerekmez mi?”

“On altı yaşında olan muhtemelen kendi kurbanını Red Sox hayranı olması gerçeğine dayanarak seçti. On altı yaşındaki çocuk diğerinin Boston’da yaşadığından emin olduğunda, ona bir e-posta gönderdi ve kütüphaneye davet etti. Kütüphane de kamuya açık bir alan olduğundan diğer çocuğa gayet zararsız göründü.”

“Yani onu tuzağa düşürdü.”

“Kesinlikle. Bizim Femme Nikita’mıza gelince,” O. omuzlarını silkti, “onun elinde pek çok araç var. Şahsen, ben ilk olarak ziyaret ettiği diğer siteleri de bulmak için hedefin adını Spokeo’da aratacağım. ‘Barry’nin on altı yaşında olduğunu düşünürsek, karşımıza ilk çıkacak site muhtemelen Facebook olacak. Bu nedenle orayı da ziyaret edecek, resmine bakıp, arkadaşlarını, hobilerini, ilgilerini araştıracağım. Dahası Facebook’un gittiğin yerlerin ismini sayfanda otomatik olarak güncelleyen bir özelliği var. Yani ‘Barry’ Boston Kütüphanesi’nden bir şeyler paylaştığında, nerede olduğu otomatikman görünüyor. Bu sayede La Femme Nikita, Barry’nin neler yaptığını da, bu gece Boston Halk Kütüphanesi’nde olduğunu da öğrenebilir. Akıllı telefonu olduğunu da varsayarsak, dizüstü bilgisayar taşımaya bile gerek yok. Bir elinde akıllı telefonu, diğerinde silahıyla dolaşıp, Barry’nin ona tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını söylemesini beklemiş olabilir. Yani takipçiliğin tadını çıkarmış diyebilirim.”

D.D. gözlerini ölen çocuğun yerdeki karlı gölgesine dikip başını iki yana salladı. “Ama on altı yaşındaki çocuğun kurbanını bir oyun sitesinde bulduğunu söylemiştin. Phil ile birlikte daha önceden bahsettiğiniz sohbet odasında değil.”

“Sohbet odası değil. *AthleteAnimalz.com*, bütünüyle tüzel bir çocuk sitesi. Muhtemelen ilk iki pedofilimiz de aynı sitede geziyorlardı.”

“O halde aradaki bağ bu site, sohbet odası değil.”

“Ya da tüm bu ihtimaller olası. Pedofil topluluğu o kadar geniş bir topluluk değildir. İnternetteki pek çok farklı sitede yollarının kesişmiş olması akla çok da aykırı gelmiyor.”

D.D. bunu kabul edebilirdi. Sırtını dikleştirip aklındaki senaryoyu bir kez daha gözden geçirdi. “On altı yaşında bir çocuk yedi yaşındaki başka bir çocuğu hedef alıyor. Onu dar ve karanlık bir sokağa sokuyor. Sonra... bu kadın ortaya çıkıyor. Sonrasında ne oldu?”

“Yedi yaşındaki görgü tanımımızın ifadesine göre, kadının elinde çoktan yirmi ikilik tabancası vardı. Küçük çocuğu es geçip doğrudan Barry’ye yöneldi. Tabii bu sırada Barry çoktan pantolonunu indirmiş ve penisini eline almıştı ki bu da onu alenen bir hedef haline getiriyordu.”

“Kadın ne demiş?”

“Çok konuşmamış. Büyük çocuğun internet rumuzunun Pembe Kaniş olduğunu doğrulamış...”

“On altı yaşında bir *erkek* çocuğunun rumuzu Pembe Kaniş mi?”

“İnternete hoş geldin. Bu arada, bu stratejinin işe yaradığını söylemeliyim. Yedi yaşındaki çocuk onunla görüşmeyi kabul etti, çünkü bir kızla buluşacağını sanıyordu. Bir kızdan kim korkar ki?”

D.D., “Kahretsin,” dedi.

“Katil daha sonra kendini sitenin başka bir kullanıcısı olan Kasklı Suaygırı olarak tanıttı. Genç adam kendini savunmaya çalışıp, daha çocuk olduğunu ve değişebileceğini söyledi.”

D.D. yerdeki kardan meleğe baktı. “Anlaşılan o ki bu sözler hiç işe yaramamış.” Ama yine de canı sıkılmıştı. On altı yaşında göz kırpmadan öldürülen genç bir çocuk. Ya gerçekten değişseydi? Mahkemeler muhtemelen onu bir yetişkin gibi yargılamayacaklardı, ama başka biri bunu yapmıştı. Onu yargılamış sonra da birkaç dakika içinde infaz etmişti.

“Kadın çocuğa çok yaramaz biri olduğunu söylemiş, ona cesur olmasını söyleyip, sonra da vurmuş.”

“Aynen böyle mi olmuş?”

“Aynen böyle olmuş. Küçük tanışımız genç ve travma geçirmiş olsa da tüm bu olanların ancak üç dakika kadar sürdüğünü söylüyor.”

“Cesur ol, dedin. Peki, bir not bulunmuş mu?” diye sordu D.D. “Günü geldiğinde herkes ölecek gibi gibi gibi.”

“Kurbanın kabanının iç cebine bırakılmış. Muhtemelen önceden yazılmış. Çünkü tanışın dediğine göre o anda yazacak vakti olmamış. Bir ara kadının cesedin üzerine eğildiğini görmüş. Muhtemelen o zaman kâğıdı cebine koymuş olmalı.”

“O halde kesinlikle aynı katilden bahsediyoruz. Oyununu daha incelikle oynamaya başladı. Şimdi artık yalnızca pedofilleri öldürmekle kalmıyor, kurbanlarını da kurtarıyor.”

“Eminim ki kendince harika bir gece geçiriyordur.”

“Genç çocuğu öldürdükten sonra ne olmuş?”

“Katil kendini görgü tanışına tanıtmış ve ona endişelenmesini söyleyip uzaklaşmış.”

D.D. tek kaşını havaya kaldırmış. “Ne taraftan gitmiş?”

“Soldan. Ama küçük çocuk onu takip etmemiş. Bir dakika daha orada kalıp, yeniden kütüphaneye koşmuş. Annesi de o sırada oğlunu bulamadığını söyleyerek yetkililere haber vermiş. Polise haber vermek üzerelermiş ki, küçük çocuk çıkagelmiş. Küçük çocuğun heyecanıyla annesi de telaşlanmış. Neler olduğunu anlamaları beş on dakikalarını almış. Sonra üniformalı polisler hemen bölgeye sevk edilmişler ve kadının eşkalini bulmaya çalışmışlar ama sonuca ulaşamamışlar.”

D.D. bu duruma hiç şaşırmamıştı. Boston’da herkes bir anda gözden kaybolabilirdi. Zaten Charlene Grant de bu sebeple buraya taşınmış olmalıydı.

D.D. bir süre bu ihtimali düşündü. “Tacizcinin on altı yaşında olması onu şaşırtmış olmalı. Bir an durup, daha çok soru sormalı, başka bir şeyler yapmalıydı. Ama öyle olmadı. Bu durumda senin teorin geçerli gibi duruyor, yani avını uzun zamandır takip ediyordu. Belki Facebook sayfasını ziyaret ediyor hatta belki de bizzat başka durumlarda takip ediyordu. Ne yaşma, ne de yaptıklarına şaşırmış gibi görünüyor. Her ikisini de bekliyormuş gibi davranmış.”

“Önceden tasarlama,” dedi O., “planlama, strateji.”

“Zeki. Bilgisayar konusunda tam bir uzman. Sabırlı.”

O. katillerinin profiline bir eklemeye daha bulunarak, “Kontrollü,” dedi. “On altı yaşında bir çocuğu vurup, sonra da yoluna devam etti. Ne başka bir şey yapmış, ne de görgü tanığıyla meşgul olmuş. Sadece gelmiş, işini yapmış ve gitmiş.”

“Tanık şu an nerede?”

“Annesiyle birlikte ekip arabalarından birinde. Merkezde onu karşılaması için bir adli tıp çocuk psikoloğu ayarlamaya çalışıyoruz.”

“Konuşabiliyor mu?”

O. omuzlarını silkti. “Onu en son gördüğümde annesine yapışmış, tek kelime etmiyordu.”

“Yine de şansımı bir denemek isterim.”

O. bir an duraksadı. D.D. de ona baktı. “Ne var?”

“Çocuklar konusunda deneyimin var mı?”

“Daha önce dört yaşında bir çocuğun baş tanık olduğu bir dosya yürütmüştüm.”

“Bak, benden daha büyük ve zeki olabilirsin ama,” diyerek söze başladı. “Ben bir cinsel suçlar dedektifiyim ve maalesef dosyalarımın çoğunda sorgulamam gereken kişiler çocuklar. İnan bana, bu şansı berbat etmene izin veremem. Eğer burada tanıdığı yanlış yönlendirecek olursan, bu böyle sürüp gidecek. Sonra tüm sorgulama çuvalalayacak ve biz de baş faile ulaşamayacağız. Charlene nokta nokta Grant. Aklını kullan.”

“O halde ben de aptalca sorular sormam.”

O. halen durumdan memnun değildi. Ama yine de arkasını dönüp, tepesindeki ışıkları yanan polis arabasına yöneldi. Küçük çocuk ve annesi ilk polis arabasının arka koltuğunda büzüşmüş oturuyorlardı. Kapı açıktı. Muhtemelen bu sayede kendilerini hapis gibi hissetmekten kurtuluyorlardı. Ama bu aynı zamanda dondurucu soğuğun içeri girmesine de sebep oluyor, ikisini de üşütüyordu. Annenin elindeki karton bardakta dumani tüten bir içecek vardı, büyük ihtimalle kahveydi. Bardağı sanki sadece sıcaklığı değiştirsin diye elinde tutuyor gibiydi.

Yaklaştıklarında küçük çocuk başını kaldırmamıştı. Annesine sokulmuş, tüm bedeni birkaç beden büyük siyah bir kabanın, berenin, atkının ve eldivenlerin altında neredeyse kaybolup gitmişti. D.D.’nin gözlerine bir an koyu renk gözler, soluk ve sıska bir yüz

takıldıysa da, çocuk hemen başını diğer tarafa çevirmişti.

Anne sol kolunu oğluna sarmıştı. O da solgun yüzü ve bitkin ifadesiyle tıpkı oğlu gibi görünüyordu. Ama çenesi kilitli, dudakları güçlü bir çizgiyle gergindi.

D.D. kendini tanıtip, "Dedektif Çavuş D.D. Warren," dedi. Dedektif O. ile çoktan tanışmış gibilerdi.

"Jennifer Germaine." Kadın başını salladıysa da, tokalaşmak için uzatacağı boş bir eli yoktu. Hafifçe oğluna dokunmuştu ama çocuk başını kaldırmamıştı. "Bu da oğlum Jesse," dedi bir süre sonra.

D.D., "Nasıl gidiyor Jesse?" diye sordu.

Küçük çocuk cevap vermedi.

D.D., "Gayet doğal," diyerek ona hak verdi. "Benim de en güzel gecem diyemem."

Jesse hafifçe dönüp bitkin bir ifadeyle D.D.'ye baktı.

"Bu gece annemle yemek yemem gerekiyordu. Ta Florida'dan beni görmeye geldi. Ama ben çıkmak zorunda kaldım. Benden hiç memnun değil. Annemin benden memnun olmaması hiç güzel bir duygu değil."

Jesse'nin altdudağı titremeye başlamıştı.

D.D., "Ama beni anladığını biliyorum," diyerek devam etti. "Annelerin de en güzel yanı bu zaten. Bizi hep severler, öyle değil mi?"

Jesse belki ağlamaktan belki de öncesinde bağırmaktan kısık ve çatlak bir sesle, "Özür dilerim," dedi.

D.D konuşmaya devam ederek, "Neden özür diliyorsun?" diye sordu.

"Kötü bir çocuk oldum."

"Neden öyle söylüyorsun?" Açık uçlu sorulardı bunlar. Ço-

cuklar ancak böyle sorularla konuşturulabilirdi onlara bir şey ima edemez, yönlendiremezsiniz. Tek yapacağınız açık uçlu sorular sormak olmalıydı.

“Yabancı tehlike. Yabancılarla internette konuşma. Onlarla buluşma. Onlarla gitme. Annem demişti. Özür dilerim, anneciğim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.”

Küçük çocuk ağlamaya başladı. Annesi saçlarını okşadı, sonra başını başına dayayıp onu yatıştırmak için kulağına bir şeyler fısıldadı.

D.D., “Bu gece kütüphaneye geri döndüğün için teşekkürler,” dedi.

Çocuk bakışlarını hafifçe yukarı kaldırmıştı.

“Çok hızlı düşünmüşsün. Şehrin caddelerinde yolunu bulmak zorunda kalmışsın ki, ben bile bu şehirde bunu yapmakta zorlanıyorum. Ama sen başarmışsın. Anneni bulup polise haber vermişsin. Çok cesurca bir hareket bu. Daha önce şehirde hiç yalnız dolaşmış mıydın, Jesse?”

Çocuk başını hayır anlamında salladı.

“O zaman, aferin sana. Sakin davrandın. Eminim ki annen de seninle gurur duymuştur.”

Jennifer oğlunun başının üzerinden onu onaylarcasına başını salladı.

“Şimdi benim için de cesur olmanı istiyorum, Jesse. Sadece bir süre daha, anlaştık mı? Sadece sakin ol, annene sarıl ve benim için birkaç şeyi düşün, olur mu?”

Küçük çocuk başını belli belirsiz sallayarak onayladı.

“Bu gece burada neler oldu bize anlatır mısın, Jesse? Anladığın kadarıyla. Acele etmeden.”

Jesse hemen konuşmaya başlamadı. Annesi yeniden eğilip

oğluna sarıldı. D.D. annenin oğluna, “Tüm dünyaya karşı sadece Jenny ve Jesse,” diye fısıldadığını duydu. “Unutma, Jenny ve Jesse tüm dünyaya karşı. Elimi tut. Bunu başarabiliriz.”

Küçük çocuk annesinin elini tutup konuşmaya başladı.

Oldukça açık sözlü bir şekilde anlattı hikâyeyi. Barry adındaki on altı yaşındaki bir genç öğleden sonralarını Pembe Kaniş adıyla oyunlar oynayarak geçiriyordu. Puanlar toplayıp dikkat çekiyordu. Diğer oyunculara arkadaşlık ve yardım öneren e-postalar gönderiyordu.

Jesse bu yemi yutmuştu.

Bir kanişten korkmaması gerektiğini düşünmüştü, kaldı ki halk kütüphanesinde bir kızla buluşmanın ne zararı olabilirdi ki? Ama işte Jesse en sonunda kendini karanlık bir arka sokakta kaçamayacak kadar korkmuş, bağıramayacak kadar şaşkın halde bulmuştu.

Kadın hakkında çok fazla bir şey anlatamıyordu. Onun gelişi Jesse’yi şaşırtmış, silahı onu korkutmuştu. En çok gözlerini hatırlıyordu. Açık, açık mavi gözler.

“Deli mavi gözler,” diyerek usulca nefes aldı Jesse. Ürpertici, tıpkı kedi gözleri gibi.” Jesse kafasını kaldırıp baktı. “Bence o bir uzaylı ya da belki bir robot ya da belki bir canavar. Kadın... çocuğu yaraladı. Ve... ben mutlu oldum.”

Sonra bakışlarını yeniden yere indirip, kendini aniden, sertçe annesinin kucığına gizledi.

Yüzünü annesinin kabanına gömüp, “Üzgünüm,” diyerek mırıldandı. “Kötü çocuk oldum. Sonra o sesi duydum ve çocuk öldü. Kötü çocuk oldum, özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim anneçğim. Bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum.”

D.D. uzaklara baktı. Hangisinin acısının daha çok olduğunu bilemiyordu. Çocuğunki mi, yoksa ona sarılıp, bağrına basan, her ne kadar yetmeyeceğini bilse de onu sakinleştirmeye çalışan annesininki mi?

Kadın, “Onu artık eve götürmek istiyorum,” dedi. “Çok geç oldu.” Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. “Yarın okulu var.”

Ne var ki, bunu söylemesiyle yarın sabah okula gitmesinin pek de mümkün olmayacağını anlamışçasına suratını buruşturdu. Bu gece hiç de hafife alınmayacak bir geceydi. Bunu atlatmak için tek gecelik iyi bir uykudan çok daha fazlasına gerek duyacaklardı.

Dedektif O. bir adım öne çıkıp çocuğun yaşadıkları henüz tazeysen bir an önce gerçekleşmesi gereken adli tıp çocuk psikoloğu ile yapılacak olan görüşmeyi hatırlattı.

Jesse’nin annesi başını iki yana salladı. O da en az oğlu kadar kötü ve şaşkın görünüyordu.

D.D. uzanıp kadının elini sıktı. “Sadece bir saat daha,” diyerek kadını yüreklendirdi. “Sonra ikiniz de eve gidebilirsiniz. Yarın, bugünden çok daha güzel olacak, sonraki gün de yarından. Her şey daha iyi olacak.”

Kadın gözlerini D.D.’ye dikti. “Onu çok seviyorum.”

“Biliyorum.”

“Onun için her şeyi yapmaya hazırım. Canımı bile verebilirim. Sadece okul için bir çalışmayı inceliyordum. Birbirimizden sadece on beş dakikalığına ayrıldık. Bunu daha önce de yapmıştık. Artık büyüdü. Annesinin sürekli etrafında dolanmasını istemiyor. Ben de onun kendini güçlü ve güvende hissetmesini istedim.”

“Biliyorum.”

“Onun için her şeyi yaparım.”

D.D. onu rahatlatmaya çalışarak, “Görüşme ikinize de iyi ge-

lecek,” dedi. “Biliyorum, kulağa biraz ürkütücü geliyor ama hikâyeyi anlatması Jesse’nin onu sahiplenmesine yardımcı olacak. Giderek başına gelen bir şeymiş gibi bahsetmekten çıkıp, kontrolü eline alabildiği bir hikâyeye gibi anlatmaya başlayacak. Başka çocuklarda da bunu gözlemledik. Konuşmak iyi gelecek. İçinde tutması çok daha kötü.”

Jenny derin bir iç çekip çenesini oğlunun başının üzerine koydu. “Tüm dünyaya karşı Jenny ve Jesse,” diye mırıldandı.

“Sen iyi bir annesin.”

“Daha fazlasını yapmalıydım.”

“Bir annenin hayat hikâyesi.”

“Çocuğun var mı?”

“On haftalık, daha şimdiden hayatımın aşkı.”

“Yerimde olsan ne yapardın?”

“Umarım bunu hiç düşünmek zorunda kalmam.”

“Lütfen...”

D.D. bir an duraksayıp en dürüst haliyle cevapladı: “Kendi gücünü keşfetmesine yardımcı olmaya çalışırdım. Kötü şeyler zaten yaşandı geçti. Şimdi artık Jesse’nin doğru yönü bulmasını sağlamalı. Artık bir kurban gibi değil, kontrolü elinde bulunduran güç olduğunu hissetmeli. O zaman kendini daha güçlü ve daha güvende hissedecektir.”

Kadın gözlerini D.D.’nin yüzüne dikmiş, dikkatle bakıyordu. En sonunda, “Tamam, merkeze geliyoruz,” dedi. “Psikolog.... uzmanla görüşeceğiz.”

D.D., “Sizi orada bir de bir avukat karşılayacak,” dedi. “Oğlunuz ve sizin için elinizin altında kullanabileceğiniz imkânlar var. Lütfen onları kullanmaktan çekinmeyin.”

D.D. kadına kartını uzattı ve sonra doğrulup soğuktan don-

muş eldivenli ellerini kabanının ceplerine soktu.

“Yardımın için teşekkürler, Jesse,” dedi. “Sorularımı cevapladığın için sana minnettarım.”

Küçük çocuk ne kafasını kaldırdı, ne de cevap verdi.

D.D. sonra da annesine, “Oğluna iyi bak,” dedi.

“Ah, bakacağımı dedektif. Bakacağım.”

D.D. arabadan uzaklaşarak O.’ya doğru yürüdü. Tam cinsel suçlar dedektifinin yanında durmuştu ki, birinin onlara seslendiğini duydu. Her iki dedektif de arkalarına döndüklerinde ilk polis aracındaki bir devriye polisinin elini onlara doğru salladığını gördüler.

“Dedektifler,” diye bağırdı polis. “Çabuk! Bunu görmemiz lazım!”

D.D. ve O. birbirlerine bakıp buzlu kaldırımda hızla yürümeye başladılar. Devriye polisi aracın yolcu kapısını açık bırakmış, onlara içeri bakmaları için işaret ediyordu.

“Arabanın torpidosuna bir bakın,” dedi aceleyle. “Dokunmayın. Daha sonra delil birimine vermek üzere şuraya koymuştum. Sonra kaloriferi açtım ve bir de baktım ki...”

Torpidonun üzerinde duran katilin bıraktığı nottu. Bir plastik koruyucunun içine yerleştirilmişti. Yine aynı özenle yazılmış, yuvarlak harfler bu kez tam bir sayfadaydı. Ama bu kez D.D. biraz daha yakından baktığında daha küçük ve iç içe geçmiş birkaç harf daha gördü. İlk bakışta soluk birer leke gibi görünüyorlardı.

D.D. başını aniden kaldırıp polis memuruna baktı. “Dokundun mu hiç, sen bir şey yapmadın değil mi?”

D.D. geri çekilip Dedektif O.’nun da görmesini sağladı.

Memur Piotrow aceleyle, “Hayır, hayır, hayır,” dedi. “Sıcaktan olmuş olmalı. Bir şeylerin olduğunu gördüğümde notu elime

aldım ve harfler o an silindi. Ama yeniden ısınan torpidonun üzerine koyduğumda...”

D.D. kalbinin hızlandığını hissedebiliyordu.

Memur, “Bana kalırsa limon suyu,” dedi. “Benim çocuğum da okulda böyle bir deney yapmıştı. Limon suyuyla gizli notlar yazabilirsiniz limon suyu kurduğunda harfler yok oluyor ama notu sıcak bir ampülün üzerine koyduğunuzda yeniden hepsi ortaya çıkıyor. Sanırım burada arabanın torpidosu ampul görevi gördü.”

O. hâlâ kâğıdın üzerine eğilmiş halde, “Not içinde not gizli,” diyerek mırıldandı. “Farklı bir elyazısıyla.”

“Farklı bir fikir,” dedi D.D. kısaca. Altdudağını kemirmeye başlamıştı.

İlk not. *Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol*, her zaman ki gibi büyük ve yuvarlak harflerle yazılmıştı.

Onun tam aksine, gizli mesaj çok daha küçük ve iç içe geçmiş harflerle sanki aceleyle karalanmış gibiydi ve on sentten daha küçük bir alana sıkıştırılmıştı.

Bir emir. Bir sataşma. Hatta bir rica.

İki basit kelime: *Yakala Beni*.

Yirmi Altıncı Bölüm

Merhaba. Benim adım Abigail.
Endişelenme, daha önce karşılaşmıştık.
Bana güven, sana iyi bakarım.
Güvenmiyor musun yoksa?
Merhaba. Benim adım Abigail.

Yirmi Yedinci Bölüm

Vurmak iyi gelmişti.

Kum torbasına inen eldivenli ellerimin sesi beni tatmin ediyordu. Tüm bedenimle yumruklarımı indirirken bacağımanın yaylanma, kalçalarımın dönme, omzumun sarsılma hissinden hoşlanıyordum. Direkt yumruk, bir daha, bir daha, aparkat, sert yumruk, sol çalım, sol aşağı kroşe, sol yukarı kroşe, ikinci sert yumruk, sağa ileri açık adımlama, sol yumruk, sağ yumruk, eğilme, aparkat, bir daha. Vur, kaç, daha sıkı vur, daha hızlı kaç. Vur.

Saat sabahın dört buçuğu. Dışarısı zifiri karanlık. Bıçak gibi bir soğuk var. Henüz gün doğmamış, gece saatleri. Tüm şehirde akli başında olan, düzgün insanlar sımsıcak yataklarında uyuyorlar.

Bense Cambridge'teki yirmi dört saat açık bir spor salonunda tek başıma durmuş, bir kum torbasını pataklıyorum. Biraz fazla çalıştım sanırım. O kadar fazla ki, kahverengi saçlarım terden kafama yapışmış, hızlı kuruyan spor kıyafetlerim sıırıslıklam olmuş, kol ve bacaklarım terden ıslıl ıslıl olmuştu. Torbaya hızlı bir yumruk indirdiğim her seferinde kollarımdan ter damlaları yerdeki mavi döşemeye sırıyordu.

Güzel bir kız olduğum söylenemez. Bedenim fazla cılız,

yüzüm de bugünlerde fazla sert. Ama güçlüyüm ve şimdi karşımdaki aynalara baktığımda omzumda hareket eden kaslarla, pazularımın şekliyle, yüzümdeki haşın bakışla gurur duyuyorum. Eminim, şu an salonda kendi programlarını çalışan erkekler olmuş olsaydı, kendilerini bana iltifat etmek zorunda hissedeceklerdi. Hiç şüphesiz, bu küçük bedenimi önemsemeyerek, bu denli hırslı oluşuma kaş kaldırıp, beni bu kadar kızdıranın kim olduğunu ve bana ne yaptığını soracaklardı.

Sabah saat dörtte burada oluşumun bir başka nedeni de huzursuz rüyalardan kaçmak istemem ve içimdeki lanet biyolojik saatin geceleri uyumaya programlı olmamasıydı.

Yalnızken, istediğim kadar sıkı yumruklar çakabilirdim etrafa.

Yalnızken, kendim olduğum için kimseden özür dilemek zorunda kalmazdım.

Bence kızlar haksız bir muameleye maruz kalıyorlar. Erkekler dövüştüğünde, birilerini hırpaladığında ya da birileriyle uğraştığında erkekliliğin gereklerini yapmış sayılıyor. Ama kızlar sert tepkiler verdiğinde hemen herkes, “Eller, el ele tutuşmak ve kucaklaşmak için vardır,” demeye başlıyor.

Erkekler güçlü büyümeye, cılız kollarını şişirmeye, zayıf göğüslerini daha kaslı bir halde getirmeye yüreklendiriliyorlar. Kızlarsa sekiz yaşından itibaren bel ölçülerine kafa yorup, hep korktukları göbekten taşan yağlardan kendilerini korumaya çalışıyorlar. Bizim kas yapma gibi bir derdimiz yok, sadece yağlanmamaya çalışıyoruz o kadar.

Kızlar güzelliklerince, uysallıklarınca ve de zarafetlerince iltifat görüyorlar. Peki, ağaca tırmanmak için gereken omuz gücü ya da parklardaki tarzan merdivenlerinde sallanmak için gerekli kaslar ne olacak? Kızlar tüm ülkede parklarda ya da oyun alanla-

rında onlardan beklenen nezakette performans gösteriyorlar. Anne ve babalar bu konuda nadiren yorum yaparlar ve kızlar en sonunda kendilerini güzelliklerine daha çok adarlar ve bu sayede daha çok iltifat alırlar.

Son zamanlara kadar ben de o kızlardan biriydim.

Ben birine saldırmayı zor yollardan öğrendim. Bunun için sıkı çalışmak, tekrar etmek ve acıya maruz kalmak zorunda kalmıştım. Çeneye inen bir aparkatın feci boyun ağrılarına, burna gelen bir yumruğun bir anda gözü şişirebileceğine tanık oldum. Öğrendim ki, acı geçiciydi. Ama ayakta kalmanın ve sonra yeniden saldırıya geçmenin hazzı tüm gün boyunca kalıcı.

Kendi içime yolculuk edip anneme rağmen içimde sakladığım bir noktaya ulaşmayı öğrendim. En sonunda özür dilemeyi bırakıp karşı koymayı öğrendiğim bir yere varmıştım.

Boksa başlayışımın dördüncü ayında aynadaki aksime baktım. Omuzlarımda belli hatlar, sırtımda kıvrımlar fark ettim. Kaslanıyordum. Sabah akşam çektiğim elli şınav, ip atlama, ağırlık kaldırma, boks topu çalışmaları, erkeklerin kızlardan farklı olduğuna inanmamla günlük protein alımımı üç katına çıkarmam işe yaramıştı. Erkeklerin bedenlerinde zaten kas vardı, az bir çabayla üzerlerine biraz daha ekliyor, sonra da az bir çabayla var olanı koruyabiliyorlardı. Bu da benim eğer kaslanmak istiyorsam daha çok, durmadan, ara vermeden yemek yemem anlamına geliyordu. Yumurta beyazı, tavuk sosisi, yüz yetmiş gram kemiksiz tavuk göğsü, yüz yetmiş gram balık, fıstık ezmesi protein karışımları, protein tozlu yoğurt yemeliydim.

En nihayetinde boks antrenörüm beni “tekerlek çalışmasına” başlattı. Devasa büyüklükteki ağır traktör tekerlekleriyle çalışıyordum. Onları balyozluyor, kaldırıyor, üzerlerinden atlamaya çalışı-

yordum. Altı ay gibi bir sürede gelişip kas yapmıştım. Dışarıya çıktığımda insanlar gözlerini kollarımdan alamıyorlardı. Genç çocuklar yürüyüşüme bakıyor, kalabalık metrolarda geçmem için insanlar bana yer açıyordu. Erkeklerin gözlerimin içine daha büyük bir saygıyla baktıklarını gördüm.

Ve bu çok hoşuma gitti. Fark ettim ki, fiziksel acının bunların yanında hiçbir değeri yoktu. Korkum eksiliyor, öfkem oturuyor, beni farklı kılan güce ulaşıyordum.

Tabii eğer sabahın saat ikisinde aklımda hiç olmayan bir bebek, var olduğundan maalesef emin olduğun katil bir anne ya da Stan Miller ve göğsünü yarıp geçen kanlı demir çubuklar birden belirmezse.

Birini öldürmüş olmak beni belalı biri yapar mıydı? Yoksa karşıdaki aynadan yansıyan çökmüş yüzüme bakıp daha mı çok kum torbası çalışması yapmalıyım?

Torbayla otuz dakika daha çalıştım. Sonra, ağırlıklara geçtim. Sonra da sırasıyla merdiven tırmanma ve ip atlama çalışmaları yaptım. Hepsi bu kadardı. Hayatımın son büyük olayımı yaşamadan önceki son çalışmalarımı yapıyordum. Önümdeki otuz sekiz saati dinlenmeye ayıracaktım. Tıpkı profesyonel bir atlet gibi maraton başlamadan önceki iki gün tatil yapacaktım. Cumartesi akşam saat sekiz için dinç olmalıydım. Hazır olmalıydım.

Saat sabahın altısı. İnsanlar kendi günlük rutinleri içinde salona gelmeye başladılar. Onları ardımda bırakıp, sıcak, buharlı bir duş alacağım soyunma odasının yolunu tuttum.

Duşun altında uzun süre kalıp yorgun kaslarımı dinlendirdim.

Merak etmeden duramadım. Madem bu kadar güçlüydim, madem son bir senede büyük bir yol kat etmiştim, ne diye Abigail adındaki bir kız çocuğundan korkuyordum ki?

Spor salonundan eve yürüyerek geldim. Nefesimin tek haneli sıcaklıktaki havada buharlaştığını görebiliyordum. Gri renkli ufukta güneş yavaş yavaş yüzünü göstermeye başlıyordu. Hâlâ esnemekte olan üniversiteli öğrencilerin, omuzları çökmüş insanların yanından geçtim. Herkes tuğla taşlı Harvard Meydanı'na doğru ilerlerken ben oradan çıkmaya çalışıyordum.

Ellerimi ısınması için ceplerime sokmuş ve kulaklarımı da kah-verengi atkımin altına gizlemiştim. Soğuk bana işlemiyordu. Hatta salonda geçirdiğim saatlerin ardından iyi bile gelmişti. Nihayet bedenim iflas edip, yatağa düşecek hale gelinceye dek yürüdüm.

Böyle zamanlarda etrafımda dönen dünyaya hayran kalıyordum. Neredeyse burnumun ucuna düşen bir kar tanesinin sesini duyabiliyor, ufukta doğan güneşin üst üste yığılmış binaları pembe, turuncu ışıklarla boyamasından zevk duyuyordum.

Ölmek istemiyordum.

O yalnız odama yürürkenki on beş dakikada ruh halim tam da böyleydi.

Pişmanlıklarım vardı. Mükemmel biri değildim. Başka birinin ölümüne sebep olmuştum. Anneme bile korkunç bir şey yapmıştım ve en yakın iki arkadaşımı kaybetmiştim.

Bu halimle, yarın saat sekizde başıma gelecekler konusunda bu derece endişeli olmam gerçekten tuhaftı. Ama vazgeçmeye hazır değildim. Belki hayatım en başından beri bir bozgundu. Ama yine de bilmiyordum. Sanki bir şeyleri yeni keşfediyormuş gibiydim. Kollarımdaki, bacaklarımdaki gücün farkına henüz varıyordum. Nihayet, ancak yirmi sekiz yıl sonra ben olmayı öğreniyordum.

Bunun gibi daha çok sabah yaşamak istiyordum. Ağır bir kum

torbasıyla daha çok çalışmak, böyle soğuk sabahları daha çok görmek istiyordum. Benim olmayan köpeği yürüyüşe çıkarmak, ellerimi yüzünde gezdirmek istiyordum. Koşmak, gülmek ve kim bilir belki bir gün âşık olmak istiyordum. Birkaç çocuğum olsun, onları herkesin kendi işine baktığı dağlarda büyüteyim, herkes gözlerinin içine bakıp gülümsesin istiyordum.

O an Memur Mackereth'i ve cumartesi günü beni davet ettiği *branç*ı düşündüm. Dün, son gece vardiyam olduğuna göre artık muhtemelen onu görmeyecektim.

Yaşamak için son otuz yedi saatimdi.

Ne bekliyordum ki? Ben kimsem oydu. Yaptıklarımı inkâr etmiyordum. Ve bir buçuk gün sonra olacak olan her neyse olacaktı.

Artık antreman yapmayacak, hiçbir şey planlamayacak, hazırlanmayacaktım.

Yaşayacaktım. Elimde tek kalan buydu. Otuz yedi saati dolu dolu yaşayacaktım.

Bunu düşünmeye başladım. Ciddi ciddi üzerine kafa yordum.

Sonra evime giden köşeyi döndüğümde teyzem Nancy'nin beni beklediğini gördüm.

Teyzemi neredeyse yirmi yıldır tanıyorum. Çok pratik bir kadındır, erken kalkar, geç yatar, ikisi arasında geçen sürede arı gibi çalışır. Hayatta sorunlar yaşanır ama hiçbiri de belirlenip çözülemeyecek türden değildir. Alın teri pek çok sorunun ilacıdır. Değilse de belki de fırından yeni çıkmış *brown*iler çözümü sağlayacaktır.

Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca teyzemle çok az ağlamış, gerektikçe sarılmış ama çokça gülmüştük. Teyzem kahkaha atmanın gerekliliğine inanır; özellikle misafirperverlik üzerine bir iş

yapılıyorsa bu gereklidir.

Teyzemin en çok bu özelliğini takdir ederdim. Göründüğü gibi biriydi. Bu yüzden onu daha ilk gördüğünüz an sevmeniz oldukça muhtemeldi.

Ama şimdi onun önünde böylece durmak da aynı derecede şaşırtıcıydı. Onu Cambridge tarzı üç katlı evimin verandasında göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Aramızda neredeyse bir buçuk metre mesafe vardı. Ellerim hâlâ kabanımın ceplerinde, yüzüm atkımın altında gereğinden fazla gizliydi.

Sessizliği ilk o bozarak, “Charlene,” dedi-

“Sen nasıl... ne zaman?”

“Vakti geldi, Charlene. Eve dön artık.”

Söylediklerine anlam vermeye çalışarak yüzünü dikkatle inceledim. Egzersiz sonrası neşem bir anda bıçak gibi kesilmişti. Onun yerine, bir huzursuzluk kaplamıştı içimi.

En sonunda, “Neden içeri gelmiyorsun?” dedim. Cebimde aranarak anahtarımı buldum.

Beni hızla başıyla onayladı. O an fark ettim ki, üzerinde sadece uzun kışlık kabanı vardı. Ne bir bere takmıştı, ne de eldiven. Normalde solgun olan yanakları soğuktan kızarmıştı ve kabanımın altındaki ince bedeni soğuktan titriyordu.

Kendimi kötü hissederek geç de olsa ona sarıldım. Onun da aynı minnetle karşılık verdiğini hissetmiştim. Bu bağ aramızdaki buzları kırıp bizi normale döndürmeliyse de benim kafam daha da karışmıştı. Elbette ki teyzem nerede yaşadığını biliyordu. Görüştüğüm tek kişi oydu. Hatta bugün onu arayıp Tulip’i ona gönderme planlarımdan bahsedecektim.

Ama onu burada görmeyi hiç beklemiyordum. Tam da şimdi. Bu kadar ani. Ayın yirmi birinden bir gün önce. Bu gerçek beni

korkutmuştu. Fark ettim ki, onu ev sahibimin evine davet ederken öne geçirerek görüş alanımın içinde olmasını sağlamıştım.

Ev sahibim erkenci bir insandı. İçeri girmemizle oturduğu mutfak masasında başını kaldırıp bize baktı. Üzerinde hâlâ pembe-mor çizgili sabahlığı vardı. Yaşı ilerlemiş bir kadın olarak bu kıyafeti gayet iyi taşıyordu. İçeri girmemizle taşındığımdan beri ilk misafirim olan teyzemin varlığını fark etti ve bir kez daha dikkatle baktı.

Hemen ev sahipliğine soyundum: “İmm, Fran bu benim teyzem Nancy. Nancy Teyze, bu da ev sahibim Frances Beals.”

Teyzem el sıkışmak için usulca Fran’ın yanına gitti. Fran bile bu mesafeden teyzemin titrediğini görebilmişti.

“Bu havada dışarıda mıydınız? Tanrım, iliklerinize kadar üşümüş olmalısınız! Size hemen sıcak bir fincan kahve vereyim. Kahvenizi nasıl içersiniz?”

“Sade. Teşekkürler. Güzel ev.”

“Yüz elli üç yaşında,” dedi Fran. “Ama ben yüz yaşından fazla olduğunu düşünmek istemiyorum.”

“Onu çok iyi anlıyorum,” diyerek yanıtladı teyzem.

Frances kahve getirmek için mutfakta aceleyle hareket ederken bir kahkaha patlattı. Teyzemin kabanını alıp ona bir sandalye çektim ve kahvaltı teklif ettim.

Nancy Teyze başını hayır anlamında salladıysa da bu haliyle bana hiç inandırıcı gelmemişti. Kabanlarımızı asıp yeniden mutfığa döndüm. Kilerde benim adımın yazılı olduğu rafa baktım, en nihayetinde bulabildiğim tahıllı tost ekmeği olmuştu.

Arkamda Frances ve teyzem çoktan Boston, New Hampshire, ev sahipliği ve otelcilik üzerine koyu bir sohbeta başlamışlardı. Dikkatlerini dağıtmamaya çalışıyordum, böylece teyzem ellerimin

nasıl titrediğini, Fran de ekmek kızartma makinesinin nasıl çalıştığını unuttuğumu görmeyecekti.

Teyzemle en son iki hafta önce telefonda konuşmuştuk. Geleceğinden hiç bahsetmemişti. Ben de öncekiğimden bahsetmemiştim. Havadan sudan konuşmuş, ayın yirmi birinden hiç bahsetmemiştik. İlişkimizin temeli bunun üzerine kuruluydu; esasen birbirini sev, birbirini destekle ama hoş olmayan şeylerden hiç bahsetme.

Çocukluğum “şanssız” bir dönem olarak adlandırılıyordu. Annemse “yanlış yönlendirilmiş”ti. Randi ve Jackie’nin başına gelenlerse “trajik”ti.

New Englandlıları tanısanız çok seversiniz. Bizler yüzleşmek istemediğimiz gerçekleri alır, sesini bastırarak örtbas eder, sonra da bir köşeye atıp üstüne kilit vururuz.

En sonunda iki dilim ekmek kesmeyi becerip, ekmek kızartma makinesine yerleştirdim. Onlar kızarıırken bir karton yumurta beyazı bulup çırpıma başladım. Ocakta çalışırken sırtımı teyzeme ve ev sahibime dönmek zorunda kalmıştım. Sohbet etmekten hoşnut görünseler de ara sıra teyzemin bakışlarının üzerine kaydığını ve beni izlediğini fark edebiliyordum.

Ekmekler çıktığında, birer tabağa yerleştirip üzerine de çırpılmış yumurta beyazlarını koydum ve masaya götürdüm.

Teyzem Frances’la konuşmayı kesip bakışlarını yukarı kaldırdığında sesi bir anda kesilmişti. Gözleri çıplak boğazıma takılıp kalmıştı. Frances da aynı şaşkınlıkla bakıyordu. Bir anda parmaklarımı J.T. ile yaptığımız dünkü idmandan kalan morluklara götürdüm.

Teyzem, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Kendimi savunmaya çalışarak, “Biriyle tartıştım,” dedim.

“Boynun... ellerin.”

Eklem yerlerimin çoğu mosmordu, sol elim sıyrılmış ve bileğim hafifçe şişmişti. Teyzemin tabağını masanın üzerine bırakıp, elimi arkama gizledim. “Hey, sen bir de kavga ettiğim çocuğu gör.”

Hem teyzem hem de ev sahibim korku dolu gözlerle beni süzüyorlardı.

En sonunda sesimi sertleştirerek, “Pekâlâ,” dedim. “Birkaç boks dersi aldım o kadar ve çok da sevdim. Hadi şimdi kahvaltını et.”

Ben de bir sandalye çektim ve teyzemin yanına oturup tostumu önüme aldım. Bir dakika sonra teyzem belki kendi kendine, belki de bana doğru başını sallayarak kahvaltısına baktı. Üzerinde yumurta beyazı olan ekmeği dikkatle süzüp, oyun oynarcasına bir ısırtık aldı.

Yuttuktan sonra, “Çok güzel,” dedi. “Yumurta beyazım çok seven biri değilimdir, ama tost ekmeğiyle harika olmuş.”

Fran, “Sağlıklı beslenir, şuna baksana,” dedi.

Ev sahibime şaşkınlıkla baktım. Benim ne yediğime dikkat ettiğini hiç fark etmemiştim.

“Çok da çalışkan,” diyerek devam etti. Sanki kendini karakterimi teyzeme övmeye zorunlu hisseder gibi bir hali vardı. “Bütün gece çalışıp eve uyumaya geliyor ve sonra ertesi gece bir kez daha işe gidiyor. Abartmıyorum aynen böyle.”

“Charlene çok akli başında bir kızdır,” diyerek ona hak verdi teyzem. “Geçen sene pansiyondayken de bana çok yardımcı olurdu. Onu çok aradım.”

Konuşulan sanki ben değilmişim de başka biriymiş gibi tostumdan bir ısırtık daha aldım.

“Kira kontratımız bitmek üzere,” dedi Fran. Şimdi, artık tey-

zeme değil, tamamıyla bana bakıyordu. “Kalıyor musun yoksa gidiyor musun?”

“Pazar günü,” dedim.

“Cevabı o gün mü vereceksin?”

“Evet.”

Cumartesinin önemini anlayan teyzem bana kaşlarını çatmıştı.

Ev sahibim, “Senin olmayan köpek de planlarına dahil mi?” diyerek devam etti. “Hani şu dışarıda olması gerektiği halde odanda olandan bahsediyorum.”

Kıpkırmızı kesilmiştim. Teyzem de tek kaşını havaya kaldırmıştı.

“Evet... şey... ben de teyzemle tam da bu konuyu konuşacaktım. Tulip’e bir ev bulmamız lazım.”

“Hımm,” dedi ev sahibim. “Onu da pazar günü mü bulacaksınız?”

“Aynen öyle. Pazar günü.”

“Köpekler işer, köpekler çiğner. Zor iştir.”

“Katılıyorum.”

Teyzem Frances’i kastederek, “Onu sevdim,” dedi.

En sonunda gülümsedim. “Seveceğini biliyordum.”

Teyzemi koridordan ufak odama doğru götürürken kendimi yine çok tedirgin hissediyordum. Tıpkı ilk yurt odasıyla annesini etkilemeye çalışan bir ergen gibiydim. Bana bak, kendi başıma kurduğum şu hayata bak. Çarşaf larım temiz, yatağımı düzledim, kıyafetlerimi astım, her şey tastamam.

Bizi kapıda karşılayan Tulip oldu. Yüzündeki ifadeye bakı-

İrşa sabah maceraları için içerde kapalı kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. Belki bir köpeği sokaktan alabilirdiniz ama sokağı köpekten alamazdınız. Nasıl hissettiğini anlayabiliyordum.

Tulip beni selamlamayı reddedip, tüm sempatisini teyzemin üzerinde kullandı. Teyzemse her zamanki klasik sorularını soruyordu. Köpeğin adı ne, cinsi ne, ne tatlı bir yüzü var, ne kadar da tatlı bir tipi var.

Teyzem onun olmasını umduğum köpekle ilgilenirken ben de ev sahibi olmanın gereklerini yerine getiriyordum; teyzeme oturması için bir sandalye buldum, kahvesini tazeledim, sonra da biraz yalnız kalmak için kapıyı kapadım. Ben yatağın ucunda, o tekli sandalyede otururken, Tulip de tam aramızda yere oturmuştu. Sohbetimiz kesilmiş, ikimiz de bir anda suspus olmuştuk.

En sonunda, “Seni karşılayamadığım için üzgünüm,” dedim. Konuşurken ona değil, sandalyesinin hemen yanındaki yere bakıyordum.

Dedektif Warren’ın Randi ve Jackie’nin saldırganıyla ilgili değerlendirmesi takılmıştı aklıma. Çok yakın biri olacak demişti. İlk etapta korkmayacağım biri. İçtenlikle karşılayacağım biri demişti.

Teyzemden korkmamalıydım.

Yoksa korkmalı mıydım?

Teyzem, “Polis yeni bir şeyler öğrendi mi?” diye sordu.

“Randi ve Jackie’nin cinayetiyle mi ilgili?” Başımı hayır anlamında salladım. “Hayır. Ama şu anda birkaç Boston dedektifiyle çalışıyorum. Birkaç yeni fikirleri var.”

Teyzem, “Hâlâ sıradaki kurbanın sen olduğuna inanıyorsun,” dedi. Bu bir soru değil bir yargıydı.

Onu başımla onayladım.

“Çok zayıflamışsın Charlene. Çok farklı görünüyorsun. Daha sert görünüyorsun.”

“Belki de.”

“Senin için iyi değil Charlene. Şu an yaşadığın bu hayat. Senin için iyi değil.”

Şaşırmıştım. Başımı kaldırıp teyzemin gözlerinin içine baktım ve sordum, “Anneme ne oldu?”

Teyzemin soluk mavi gözleri bir anda kocaman açıldı. Eminim şu an benim kadın görünümlü bir erkek olduğumu söylemem bile onu bu soru kadar şaşırtmazdı. Ama kendine hâkim olmaya çalıştı. Bir an saçlarıyla oynamaya başladı. Parmağına boynunun yanındaki bukleyi dolayıp, kısa bir bukleyi kulağının arkasına attı.

Elleri titriyordu. Eğer ben hatırladığından daha sert duruyorsam, o da benim hatırladığımdan daha yaşlı duruyordu. Sanki kış çok uzun geçmiş ve içindeki yaşam kavgasını alıp götürmüştü.

Ya da belki de o da bütün kışı 21 Ocak’a doğru geri sayımla geçirmişti. Hangisi daha zordu, kendin için endişelenmek mi yoksa sevdiğin biri için mi?

“Sence ne oldu annene?” diye sordu en sonunda.

Dümdüz bir ses tonuyla, “Öldü,” dedim. “Ve bence bunun sebebi benim. Bence... ben bir şeyler yaptım... karşı koydum ya da belki de öfkeme yenilip kontrolümü kaybettim. Onu yaraladım. Hem de çok kötü biçimde. Belki de bu yüzden hatırlamak istemiyorum. Yaptığımla yüzleşmek istemiyorum.”

“Annen ölmedi Charlene. Yani en azından ben öyle biliyorum.”

“Ne?”

“Charlene Rosalind Carter Grant,” dedi teyzem. Bu defaki ses tonu farklı, daha sorgulayıcıydı.

“Anlamıyorum.”

“Anlamak istiyor musun peki?”

“Neden bana böyle sorular sorup duruyorsun?”

“Çünkü daha hastaneye geldiğim ilk günden itibaren doktorlar bana bunu yapmamı tavsiye etmişlerdi. Sana yaşananları söylememem gerekiyordu. Bunun yerine senin kendini yeterince güçlü hissedeceğin güne kadar sana tüm sevgimi ve desteğimi vermemi söylediler. Ancak o zaman kendin hatırlayabilecektin.

Tam yirmi yıl bekledim Charlene. Her hafta acaba bu bahsi sen mi açarsın, yoksa *annen* birden ortaya çıkıverir mi, diye bekledim. Tek başıma tuttuğum bir nöbetti bu. Çok da zordu. Ama yaptım çünkü doktorlar öyle söylemişlerdi. Ve benim çocuklarım yok Charlie. Sekiz yaşındaki bir kız için neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilemem. Çocuk yetiştirmekteki tek deneyimim yıllar önce kendi küçük kız kardeşime bakmaktı ki onda da ne kadar başarılı olduğum ortada.” Teyzemin sesi bir anda kesilmişti. İlk kez sesindeki acıyı hissediyordum. Sonra bir an gözlerinde hiç de bir ışık oyunu olmayan bir pırıltı gördüm.

Canını acıtmıştım. Teyzemi ağlatmıştım.

Hemen, olanları geriye sarmak istedim. Annemin konusunu açtığım için üzgündüm. New Hampshire’den ayrıldığım için üzgündüm. Artık her şeyi yapmaya, her şeyi söylemeye, eve dönme-ye hazırdım. Yeter ki teyzem mutlu olsun. O benim sahip olduğum tek şeydi. Sevdığım tek kişiydi.

Sonraki saniye bu düşüncenin ne kadar da yersiz olduğunu fark ettim. Ne kadar da çabuk düşmüştüm bu tuzağa, bu düpedüz tavizdi. Az sevip, çok bağlanmak.

İşin en kötü tarafı da teyzemin benden taviz vermemi falan beklediği yoktu. Orada öylece oturup, omuzlarını dikleştirip, dış-

lerini sıkarak bir sonraki sorumu bekliyordu.

“Madem annem yaşıyor...” diyerek cesaretle sordum, “neden benimle irtibata geçmedi?”

“Bilmiyorum.” Bir an duraksadı. “Hep geçeceğini umdum aslında. Karşına çıkmasa da posta yoluyla ulaşır diye düşünmüştüm. Sonra, bu internet, e-posta ve Facebook saçmalığı başladı-ğında o şekilde iletişim kuracağından endişelendim. Ama ne bir şey gördüm, ne de sen bir şeyden bahsettin.”

“Hiçbir şey. Ondan tek bir kelime bile gelmedi.” diyerek ona katıldım. Ve bu gerçeği içime sindirmek için bir süre sustum.

“Charlene Rosalind Carter Grant,” dedi teyzem bir kez daha.

“Onu yaraladım mı?” diye sordum. Ellerim istem dışı olarak sol tarafımda kıpırdanıp duruyor, bacağımanın üzerinde elimi yumruk yapıyordum. Elimde değildi.

“Bilmiyoruz. Acil yardım ekibi geldiğinde seni yerde ağır yaralı olarak bulmuşlar. Aslında öldüğünü sanmışlar.” Teyzem kelimelerini net seçiyordu. Belli ki yirmi yıldır bunları aklından geçirip duruyordu. “Annemi evde bulamamışlar.”

“Kaçmış mı?”

“Polis hemen bir arama bülteni çıkarmış. Özellikle de... yaptığı diğer şeyler de gün yüzüne çıktıktan sonra.” Durup gözlerini bana dikti. Cevap vermeyince devam etti. “Bugüne dek, onu hiç bulamadılar. Eğer bulmuş olsalar haberim olurdu. Annenin cezalandırılması gereken suçları var, Charlene. Çok ciddi cinayet suçları bunlar. Belki de bu yüzden hiç ortaya çıkmadı. Eminim ki çıkacak olsa, o lanet kıçını hapse sokacağımı çok iyi biliyor.”

Gözlerimi kırıştırdım, teyzemin sesindeki coşkuya hazırlıksız yakalanmıştım.

Anladım ki ömrümün çoğunu günün birinde deli anneme

benzeyeceğim korkusuyla geçirmiştım. Her şeyi unutmaya ihtiyacı duymam, hatırlamaktan kaçınmam, yüzleşmek istememem bu yüzdendi. Eğer hatırlamazsam, hissetmezdim de. Eğer hissetmezsem, aklımı kaçırmazdım. Şimdi acaba içimde teyzemin dayanıklılığını taşıyor muyumdur diye merak ediyordum. O bakan, gören, güçlü bir kadındı. Zor şartlarda hayatta kalmayı becermişti.

Tarihe bakacak olursak, ben de onun gibi hayatta kalmak istiyordum.

Teyzem birden, “Ehliyet alışıma hatırlıyor musun?” diye sordu.

Konunun birden değişmesiyle afallamıştım. Başımı hafifçe evet anlamında salladım.

“Ehliyette Charlène Rosalind Carter Grant yazmasını istemiştin. Ama sana bunu yazamayacaklarını söylemişlerdi ve sen çok üzülmüştün.”

“Sadece tek bir ikinci isim kullanmak zorunda olmanın aptalca olduğunu düşünmüştüm. Eğer ehliyet de yasal bir kimlikse kişinin tam adı yazmalıydı.”

"Hayır," dedi teyzem.

Kaşlarımı çatıp bakışlarımı yere çevirdini. Bir an ilk ehliyetinizi almak için başvurularınızı elden yapmanız gereken Tamworth'deki Motorlu Taşıtlar Bürosu'nu hatırladım. Bir genç için bu deneyim eğlenceli ve heyecan verici olmalıydı, benimse suratım kıpkırmızı kesilmişti ve terleyip heyecandan neredeyse altıma yapmak üzereydim. Leyzem benimle konuşup bana kısık sesle bir şeyler fısıldıyordu ama ben onu duyacak durumda değildim. Başım adeta yanıyordu ve sanki birazdan kafatasım parçalanarak bin parçaya bölünecekti. Ağlamak, çığlıklar atmak üzereydim. Ağlamamalı, bağırmasamalıydım. Bu yüzden ellerimi birer yumruk yapıp

acıyı dindirmek için gözlerime bastırdım. Bu da işe yaramayınca kalkıp başımı duvara vurdum. Sanki dıştan alacağım bir darbe içimdeki acıyı dindirecekti. Başımı öyle hızlı vurmuştum ki, üniformalı iki devriye polisi hemen ellerini silahlarına atıp yanıma koşmuşlardı.

Charlene Rosalind Carter Grant. Ehliyetimde tam da Charlene Rosalind Carter Grant yazmalıydı. Başka türlü sü canımı çok yakardı. Bu başka birisi olmak demekti.

“Midem bulanmıştı,” diye fısıldadım. “Gitmek zorunda kalmıştım.”

“Seni nihayet arabaya götürdüm,” diyerek devam etti teyzem. “Eve getirdim ve yatağına yatırdım. Sonra bütün gece başında bekledim. Kendine gelip, her şeyi anlatmanı, ne hatırladığını paylaşmanı bekledim. Ama yapmadın. Sabah saat yedide kalkıp mutfağına geldin ve eğer her iki ikinci adını da kullanamayacaksan o halde Charlene Grant’e razı olduğunu söyledin. Bir daha da bu konuyu açmadın.”

“Başımın ağrısı geçmişti,” dedim sadece. “Uyandım... ne de olsa sadece bir ehliyet diye düşündüm. Benim adım değildi. O yüzden ne fark ederdi ki? Olabilirdi... sorun yoktu.”

Teyzem bana gülümseyerek baktı ama yüzündeki ifade üzgündü. Uzanıp ince beyaz yara izlerinin yeni oluşan morlukların arasında göze çarptığı elime dokundu.

“Sen güçlü bir kızsın Charlene. Eğer geleceğini bulmak için geçmişini unutmak zorundaysan, bunu daha fazla kurcalamamam gerektiğini düşündüm. Aslında doktor bana sen hazır olup her şeyi anlatmadan, seni anlatmaya zorlamanın faydadan çok zarar getireceğini söylemişti. O yüzden sustum. O yüzden sadece gözlemledim. Yine olsa yine aynı şeyi yaparım, Charlene. Çünkü bana ih-

tiyacın olduğunda yanında değildim ve kendimi bunun için asla affetmeyeceğim. Ama bu benim baş etmem gereken bir yük, senin değil.”

Bir an kendimi, “Asıl adım Charlene Rosalind Carter Grant değil,” derken buldum.

“Doğum belgende de öyle yazmıyor.”

“Bu yüzden Motorlu Taşıtlar Bürosu’nda... ikinci isimlerle bir ilgisi yoktu demek. Doğum belgemdi sebep. Bana belgeyi göstermiştin ve ben de birden öfkelenmiştim. Çünkü ismimde ne Rosalind, ne de Carter vardı. Sonra başım ağrımaya, midem bulanmaya başlamıştı...”

Teyzem hiçbir şey demedi.

“Ama ben Charlene Rosalind Carter Grant’im,” demeye çalıştım yeniden. Bu kez daha zayıftı sesim. Daha az emindim bundan. “Ben... ben öyle *hissediyorum*.”

“Sen o ismi kendin seçtin. Bunda yanlış bir şey yok ki.”

Sonra aklıma o liste geldi. Dedektif Warren için yazdığım o liste. Kendimi yazmak zorunda hissettiğim iki isim vardı: Rosalind Grant, Carter Grant. Çünkü onları yazmak en doğrusuydu. Bir dedektifin odasında isimlerinin bir kâğıtta yazılı olduğunu görmeliydim.

Hemşireye bir türlü söyleyemediğim gerçeği nihayet orada ağzımdan çıkarmalıydim.

Bakışlarımı teyzeme çevirdim. Ve aklımın bir köşesinde birden açılan bir kapının varlığını hissettim. Kapının arkası karanlıktı. Hayaletler, canavarlar, herkese gecenin bir yarısı korkudan çılgılık attıracak şeyler vardı.

Yine de bir adım yaklaştım. Charlene Rosalind Carter Grant. Rosalind Grant. Carter Grant.

“Bebek ağlıyor,” diye fısıldadım.

“Üzgünüm, Charlene.”

“Hemşireye söylemek istedim. Ama söylemedim.”

Bir adım daha yaklaştım kapıya. Aklımın tahtaları beni uyarırcasına gıcırdıyordu.

“Çok küçüktüm. Yemin ederim. Çok küçüktüm.”

“Şişttt,” Teyzem ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma uzattı. Onun ayağa kalkışıyla Tulip de kalkıp ağlamaya başlamıştı. “Geçti, Charlene. Senin hatan değildi. Hiçbir zaman senin hatan olmadı.”

“Kendim zaten bir çocuktum daha!”

“Biliyorum, tatlım, biliyorum.”

“*Bebek ağlıyor!*” Ama artık susmuştu. Solgun ve bir mermer kadar hareketsizdi. Soğuk yanağını okşarken dudakları mosmordu. Gözlerini açmaya, bana yeniden neşeyle kocaman gülümsemesini sağlamaya çalıştım.

Charlene Rosalind Carter Grant. Rosalind Grant. Carter Grant.

Teyzem kollarını bana sarmıştı. Belki de elleri boğazımdaydı. Artık ne önemi vardı ki. Kendimi teyzemin kucağına bıraktım. Ölmek artık en büyük korkum değildi. Tek korkum hatırlamaktı.

Koridorun sonunda, bebek ağlıyor.

Önce küçük bir kız. Rosalind Grant.

Sonra, küçük bir erkek. Carter Grant.

Sonra da.

Charlene Rosalind Carter Grant.

“Şşt,” diyerek fısıldadı teyzem. “Bilseydim, gelirdim. Lütfen inan bana, Charlene. Eğer bilseydim, gelirdim ve *hepinizi* kurtarırdım.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

“Onu tutuklamalıyız. Hem de hemen. Kız zaten tam bir deli. Eğer onun katil olduğunu anladığımızı anlarsa her an ortadan kaybolabilir.”

D.D. derin bir iç çekti. Boynunun arkasında zonklayan bir noktaya parmağını basarak ovalamaya başladı. Ağrısının O.’nun soruşturmadaki azmiyle değil, daha çok uyuyamadığı uykuyla ilgisi vardı ki, üstüne üstlük bir de ailesiyle aslında hiç düzenlememiş olması gereken erken bir kahvaltıya katılmıştı. Ama öyle de olmasa...

Dördüncü fincan sade kahvesine uzandı ve bir yudum aldı. Bunu yaparken aşırı dozda kafein alan ellerinin durumuna bakıyordu. “Ne sebeple?” diyerek genç meslektaşına döndü.

Neil’in hemen yanında oturan Phil de aynı şüphecilikle başını sallamıştı. Tüm ekip dün geceki cinayeti ve bu sabah ortaya çıkabilecek gelişmeleri konuşmak üzere bir aradaydı. Cinayet dosyalarında gelgitler sık görülen bir durumdu ki şu an dosya tam bir gelgit aşamasındaydı. Su öylesine yükselmişti ki, neredeyse sel olup taşacaktı.

O., “Charlene Grant aradığımız katil profiline fazlasıyla uyuyor,” dedi.

Phil başını iki yana salladı. “En iyi ihtimalle, bize sadece onu zanlı teşhis odasına alma imkânı veriyor. Ama Boston’daki tüm kahverengi saçlı, mavi gözlü kadınları sırf bu yüzden tutuklayamayız ya.”

“Tıpkı katil gibi onun da yirmi ikilik, aynı kalibrede bir silahı var.”

“Pek çok kişinin de olduğu gibi. Hatta bu sokakta bile belki binlerce bulursun.”

O. çıkışıp D.D.’ye bakarak, “Elyazısı analizi,” dedi. “Özellikle de notun içindeki gizli notu da dikkate alırsak.”

D.D. omuzlarını silkti. “Charlie’nin iki isim yazdığı listeyle, diğer üç olay yeri notunu Ray Dembowsky’ye verdim. Bu öğleden sonra önce ilk iki cinayet mahallinden alınan notları da içlerinde aynı gizli mesaj, *Yakala Beni*, olup olmadığını anlamak için test edecek. Sonra da limon suyuyla yazılan yazıyla mürekkeple yazılan yazıyı analiz edip aynı elden çıkıp çıkmadığına bakacak. En sonunda da her iki mesajı Charlie’nin yazdığı listeyle kıyaslayacak. Ama elimize kapsamlı bir raporun geçmesi en erken pazartesi bulabilecek. Onun için Ray şimdiden sıkıştığını söylüyor.”

Dedektif O. ellerini havaya kaldırıp, “Gerekçe fırsat demektir,” dedi. “Hadi ama, Charlie’nin suçlu olduğuna bir tek ben inanmıyorum herhalde.”

O. dün gece üzerindeki siyah mini elbisesini daha ağırbaşlı, yakalı bir Brooks Brothers gömlekle değiştirmişti. Gömlek öyle usta bir terzinin elinden çıkmıştı ki, gelecek vaat eden genç dedektife çok yakışmıştı. D.D., *televizyonda da harika görünürdü*, diye düşündü. Bir suçluyu yakalarken kameralara bu haliyle yakalansa harika olabilirdi.

D.D. sabrı giderek tükenirken lafı uzatmadan, “Ne düşündü-

ğümüz önemli değil,” dedi. “Ne ispat edebildiğimiz önemli.”

Neil söz aldı. “Bence onu tutuklamalıyız.” Neil’in yüzü asıktı, turuncu saçları alışlagelmişin dışında taranmıştı ve de omuzları çökmüştü. Toplantı başladığından beri ağzını bıçak açmamıştı. Bunun yerine masanın üzerindeki bir noktaya gözlerini dikip öylece bakıyordu.

O. nihayet kendine bir müttefik bulmanın hevesiyle taarruza geçti. “Elimizden kaçma ihtimali var. Biz hazırlıklarımızı tamamlayana kadar, kuş yuvadan uçup gidecek.”

Phil söylenerek, “İşte bu yüzden baş şüphelilerimizle soruşturma stratejimizi paylaşmıyoruz,” dedi.

O., “Bunu anlamamasını nasıl sağlayacaksınız?” diye sordu. Parmağıyla D.D.’yi gösterip, “Onu teşhis için merkeze çağırmayı düşünüyor. Sizce bu planımızın ne olduğunu yeterinde açık etmeyecek mi?”

D.D., “Ben onu teşhis için çağıracağımı söylemedim,” diyerek düzeltti. “Sadece fiziksel açıdan tarife uymasının ancak teşhiste işe yarayacağını söyledim. Şimdi, birilerini yaralamadan o parmağını oradan çek.”

O., D.D.’ye bakıp parmağını indirdi. “Başka seçeneğimiz mi var? Odasını aramak ve tabancasına el koymak için arama emri mi çıkaralım? Elbette, biraz delil toplayabiliriz. Ama o da ne, bir bakmışız ki, biz kelepçeleri takmadan avımız Kanada’ya uçmuş bile.”

D.D. içini çekip önce O.’ya, ardından Neil’e baktı. En sonunda Phil’e döndü. “Günümüz çocukları,” dedi.

Dört çocuk babası Phil onaylayarak başını salladı. Dün gece uykusunu iyi almıştı, bu da onu odadaki en akli başında insan kılıyordu. D.D. kahvesinden koca bir yudum daha alıp yeniden konuşmaya başladı.

“Neil,” dedi. “Ben ile ayrıldığınızı bize ne zaman söyleyecektin?” Ben ekibin adli tıp uzmanıydı. Neil dün geceki kurbanı morga götürürken onunla karşılaşmış olmalıydı.

Kızıl saçlı dedektif, “Bu kimseyi ilgilendirmez,” diyerek mırıldandı.

“Ah, ilgilendirir. Kendi işyerimizin çatısı altında olmasa da kardeş işyerinin çatısı altında bir aşk yaşıyorsun. Biz adli tıpla ortak çalışıyoruz. İlişkinizin bitmesi işlerin ilerleyişinde istenmeyen sonuçlara sebep olabilir ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. O yüzden anlat. Neler oldu?”

“Şu an görüşmüyoruz.”

Phil gözlerini devirdi. “Ah. Aman Tanrım...”

Neil bir anda patlayarak, “Çok genç olduğumu söylüyor,” dedi. “Çok tecrübesizmişim. Gidip... gönlüme göre yaşamam gerekiyormuş falan filan.”

D.D., “Büyümen mi gerekiyormuş?” diye sordu.

“Lanet olsun!”

“İşe yaramaz. *Gençsin, tecrübesizsin*. Kaldı ki partnerlerinin arkasına fazlaca gizlenen, gelecek vaat eden bir dedektifsin. Büyümek istiyor musun?”

“Belki de.”

D.D., Neil’i dikkatle süzdü.

Neil sırtını dikleştirip, “Evet!” dedi.

“O halde seni Ulusal Akademi’ye gönderelim. Daha çok çalışıp deneyim kazanırsın. Ayrıca, yeni beceriler kazanarak zeki bir dedektif olmak hoşuna gidecektir.”

“Ne zaman?”

“Bunu anlamak için birkaç telefon görüşmesi yapman lazım. Ama tercihen Phil ve ben seni elimize almadan önce yaparsan iyi olur.”

“Horgan bu işe ne diyecek?”

Cal Horgan cinayet masası biriminin başkomiser vekiliydi. Neil’in akademiye gidebilmesi için onun tarafından aday gösterilmesi, muhasebeyi bilgilendirmesi gerekiyordu. Ancak ondan sonra Neil davet edilebilirdi.

“Senin yerine rica edebilirim,” diyerek tavsiyede bulundu.

Neil dudaklarını büzüp eliyle masaya birkaç kez vurdu. “Tamam.”

Bu kez gözlerini devirme sırası D.D.’deydi. “Bir şey değil. Artık yeni beceriler öğrendiğine göre, neden sen de Phil’e katılıp vurulan kurbanın ailesiyle görüşmüyorsun?”

On altı yaşındaki kurbanın –çocuk tacizcisinin– ailesine ulaşmayı nihayet başarmışlardı. Adı Barry Epsom’dı. Back Bay kökenliydi. Söylenilenlere göre zengin bir ailenin dört çocuğundan biriydi. Babası Hancock Sigorta’nın kodamanlarından, annesi ise sanatsal etkinliklere çuvalla para döken bir yardımseverdi. Akademik anlamda gerçek bir başarı gösteremediği özel bir okula gidiyordu. Bunun yerine okulda problem çıkarmasıyla meşhurdu. İşin tuhaf kısmı, aynı zamanda bir bilgisayar kurdu olarak da tanınıyordu.

Aile çoktan sessiz kalmayı tercih edip, avukatlarını çağırmıştı. Büyük bir üzüntü içinde oğullarına yapılan suçlamaları reddediyorlardı. Sabah yapılan görüşme, sonucu hiçbir yere varmayan uzun, yorucu ve dramatik bir görüşme olmuştu, ki tüm öğleden sonra da bu sebeple heba olmuştu. Belki de acemi çaylakların çekirdekten yetişmesini sağlamak en iyisiydi.

D.D., Neil’e bakarak, tabii lafı biraz da Phil’eydi, “Hedefimiz, sempatik olmak ve oğullarını suçlamadan çocuğun elektronik bilgilerine ulaşmak,” dedi. Son sözünü söylerken kendi bilgisayar kurtları olan Phil’e bakmıştı. “Dün gece olay yerinde bir akıllı telefon

ele geçirildi ama incelenecek başka bilgisayarlar –iPad, iPod, oyun konsolları– olabilir, bu günlerde sapıkların bilgilerini nerede kestirdiklerini tahmin etmek zor. Arama emriniz var ve bunu sonuna kadar kullanmanızı istiyorum. Bu işi adli tıp uzmanlarımıza emanet edeceğiz, bakalım Barry'nin internette ne haltlar karıştırdığını ve bizim infazcı katilimizin onun izini nasıl sürdüğünü bulabilecekler mi?"

Neil kaşlarını çatarak, "On altı yaşında. Bu yaşta çocuk tacizciliğinden sabıka kaydı yoktur," dedi.

D.D., "Kayıt yok," diyerek onu onayladı. "Gizli bir ıslahevi dosyası bile yok."

"O halde katil onu nasıl buldu?"

O. ısrarla, "Charlene Grant, onun kurbanlarından telefon aldı," dedi. "Bu da elimizdeki başka bir delil. Katil yerel bir polis merkezinin acil komuta merkezinde çalıştığından, bilgiye kolay ulaşıyor."

Phil sakince, "Ya da belki de katil onu internette tuzağına düşürdü," dedi. "Hayvanlarla ilgili bir siteye üye olup kullanıcıları takibe aldı ve ona porno gönderen ilk kullanıcı onun hedefi oldu."

D.D., Neil ve Phil'e dönerek, "İşte bu yüzden bütün elektronik aletlere el koymalısınız," dedi. On altı yaşındaki bu kurbanın önceki iki kurbandan oldukça farklı özellikleri var. Genç ve henüz bir sabıka kaydı yok, gibi gibi. İlk iki kurbanla arasındaki ortak bağı bulabilirsek, nihayet bazı soruları da cevaplamaya başlayabileceğiz."

O. ruhsuz bir edayla, "Ceptelefonunu analiz edin," dedi. "En son ne zaman dokuz yüz on biri aramış öğrenin."

D.D. cinsel suçlar dedektifinin bu sabitfikirliliğine gözlerini devirdi. "Ondan sonra planın ikinci aşamasına geçebiliriz, Charlene Grant'i içeri alarak bu soruşturmaya son vermek."

"En sonunda!"

"İşte anlaşma." D.D., Neil ve O.'ya baktı. "İkiniz de haklısınız:

Yarı yabani bir şüpheliyle karşı karşıyayız ve ondan şüphelendiğimizi anladığı an büyük ihtimalle sırra kadem basacak. Bu yüzden çok dikkatli olmalıyız. Mesela, katilin fiziksel profiline çok uyması sebebiyle silahına el koymak için izin çıkarttırabiliriz. Bu da O.'nun dediği gibi cinayetlerde kullanılan silahı ele geçirsek de, katili elimizden kaçırabileceğimiz anlamına geliyor. Ya da bu akşam işe gideceği saat olan on biri bekleyip Grovesnor polisinin bizim yerimize ona el koymasını sağlayabiliriz."

Dedektif O. kaşlarını çattı, belli ki seçenekleri tartıyordu. Sonra usulca konuşmaya başladı. "Dün onu işten buraya çağırdığında silahı üzerindeydi. Demek ki silahı her zaman üzerinde taşıyor. Bu da..."

D.D. lafına devam ederek, "Bu da çalıştığı birimin ilkelerine aykırı," dedi. "Grovesnor polisi bu sebeple silahına el koyabilir. Ona haber vermeden balistik gibi istedikleri testi yapıp Charlene'in Taurus'unun kurşunlarının üç ayrı cinayetteki altı kurşunla örtüşüp örtüşmediğine bakabilirler."

O., "Buna karşı çıkacaktır," dedi. "Aydın yirmi birinde silahının üzerinde olması gerektiğini söyleyecektir... ki yirmi biri yarın."

D.D. omuzlarını silkti. "O halde işverenlerinin kurallarını ve yönetmeliklerini daha iyi okuyacak," dedi. "Onun hatası bizim için bir fırsat."

O. başını evet anlamında salladı. "Zekice." D.D. eğer O. bunu bir şaşkınlık ifadesiyle söylememiş olsaydı bir iltifat olarak kabul edecekti.

"Çok teşekkürler." D.D. notlarını toplayıp, yirmi santime yirmi sekiz santimlik dosyasının içine koydu ve ayağa kalktı. "Şimdi bu küçük sırrı bugün öğleden sonra onunla konuşurken ağzınızdan kaçırmayın yeter."

O. şaşkınlıkla, “Bugün onunla mı konuşuyoruz? Ama neden?” diye sordu. “Henüz Facebook sayfasında hiçbir gelişme olmadı. İnsanlar daha yeni arkadaş listelerine ekliyorlar. Açıkçası, yarın akşam saat sekize kadar yeterli zamanımız olduğunu sanmıyorum. İnternetin virüs programları olduğunu da varsayarsak.”

“Facebook sayfasıyla ilgili konuşmayacaksınız. Ona bazı haberlerim var. Eminim ki bu haberler üzerine bize bir ziyarette bulunacaktır.”

Neil de ayağa kalkmıştı. “Yoksa arkadaşlarını kimin öldürdüğünü mü buldun?” diye sordu.

“Hayır. Annesini buldum.”

Bütün kız çocukları annelerinden korkar mıydı? D.D.’nin ailesiyle yaptığı kahvaltının ardından aklında kalan soru bu olmuştu. Şimdi bile; ki üzerinden tam üç saat geçmişti, en çok hangi anın küçük düşürücü olduğuna karar veremiyordu. Belki de en kötüsü Waltham’daki Weston Otel’in lobisinde görüldüğünde annesinin, “Dün gece de üzerinde aynı kıyafet yok muydu tatlım?” deyişiydi.

Bu gerçek D.D.’nin aklına bile gelmemişti. Bütün geceyi ayakta geçirdikten sonra kıyafetini değiştirmek genellikle öncekileri arasında yer almıyordu. Bunu atlamıştı. Babası bile daha anlayışlı görünebilirdi. Sonra birlikte masaya geçtiler. Annesi Alex ve Jack’in nerede olduğunu sormuştu. D.D., Alex’in o gün dersi olduğunu, Jack’in de bu yüzden kreşte olduğunu söyledi.

Annesi yine kendine özgü bakışını takındı. Sanki ekşi bir limon yemiş gibi bakıyordu. Bu da D.D.’yi daha da fazla çileden çıkarıyordu. Çünkü kendi çocukluğundan hatırladığı kadarıyla da annesi onunla oturup evcilik oynamamıştı hiç. O da öğretmenliğe

devam etmişti, tam da kadro almışken vazgeçmek olmaz demişti. D.D. de kreşte büyümüştü ve kreşi sevdiğini anımsıyordu. Kreşte ortalıkta yuvarlanan, yaramazlık yapan, ortalığı kirlletip tüm gün kahkahalar atan çocuklar vardı. Kreş yaramazlığın dibine vurulan yerd. Ama ev hep şöyleydi: “Sus, kıpırdama, yüzünü şekilden şekile sokma, Tanrı aşkına bir dakika oturamaz mısın sen?”

Cevap hayırdı. D.D. sabırlı olamaz, kıpırdamadan duramaz, tek bir yerde kalamazdı. Şimdi kırk bir yaşında olsa bile kahvaltının daha ilk iki dakikasında sıkılmaya başlayıp dizlerinin üzerinde peçetesini katlamaya başlamıştı. Ya böyle yapacaktı ya da bir çığlık basacaktı.

Annesi bir kâse meyve sipariş etmişti. Babası tost istemişti. D.D. de ekstra bearnes soslu Benedict usulü yumurta söyledi.

Annesi tek kaşını havaya kaldırdı. Yağ, kolesterol... D.D. gerçekten bu yaşta böyle mi besleniyordu?

Ama işin tuhaf tarafı annesi tek kelime etmedi, ağzına gelen kelimeler dudaklarından dökülmedi. Aslında konuşmasına gerek yoktu. Tüm hoşnutsuzluğunu tek kaşını bir hamlede havaya kaldırıncı yeterince açık ifade ediyordu zaten.

Eğer D.D. bu denli kızgın olmasa, belki bu hareketten etkilenebilirdi.

Siparişlerini beklerken konuşmadılar. Onca yılın ardından arada hâlâ köprü kuramamış bir baba, anne ve kız olarak öylece oturdular. D.D. en sonunda kızgınlığını unutup kendini kötü hissetmeye başladı. Çünkü onlar anne babasıydı ve kendi çapında onları seviyordu, emindi ki onlar da kendi çaplarında D.D.'yi seviyorlardı. Ve bu durumun birbirlerine katlanmalarını bir nebze olsun kolaylaştırmayı ne acıydı.

Yemekler geldi ve minnetle karınlarını doyurdular.

D.D. tam bu kahvaltıdan sağ salım kurtulacağını düşünüyordu ki, annesi kavununun son lokmasını çiğneyip çatalını masaya bıraktı ve konuşmaya başladı: “Anlamadığım bir şey var. Eğer Alex çocuğuna babalık yapacak kadar iyi bir insansa, neden evlenilecek kadar iyi değil? Yani demek istediğim, neyi bekliyorsun D.D.?”

D.D. bir anda bir çatal dolusu yumurtayı havada asılı bırakıp donup kaldı ve gözlerini annesine dikti. Sonra da yavaşça o sırada beyaz keten masa örtüsünü inceleyen babasına çevirdi bakışlarını. Korkak.

D.D. en sonunda, “Alex’ten hoşlanmana sevindim,” diye mırıldandı. Sonra da çatalını yere bırakıp, lavaboya gitmek üzere ayaklandı. Geri döndüğünde annesi suratını asmış doğruca karşıya bakıyordu. Babası ise elini yavaşça annesinin elinin üzerine koymuştu. Ama bu onu rahatlatmak için miydi yoksa bir özür mahiyetinde miydi, D.D. anlayamamıştı.

Masaya yaklaşırken D.D., anne ve babasının yaşlı ve çekici bir çift olduklarını düşündü. Bu mesafeden baktığında bile birbirlerine yakıştıkları ortadaydı. Belki de sorun tam da buydu. Belki onlar bir birlikti. D.D. ise hep bu birliğin dışında kalmış, dışlanmış bir misafirdi.

D.D. annesinin sert tavrını hissederek yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra da babasını öptü. Babasının kuru dudaklarının yanaklarında bıraktığı hissi hissedebiliyordu. Sonra hesabı ödeyip oradan ayrıldı.

Bir yerde, söz konusu olan kendi anne babanız bile olsa hemfikir olamadığınız konusunda hemfikir olabiliyordunuz. D.D. mantıken bunu kabul edebilirdi. Ama bu gerçek canını çok yakıyordu. Her zaman da yakacaktı.

Ama en azından annesinin kalbinin derinliklerinde bir yerlerde onu sevdiğini biliyordu.

Bir an, *Charlene acaba annesi için ne hissediyordur;* diye düşündü. İnsan çocukluğunun büyük kısmında fiziken kendisini istismar eden bir kadın için ne hissedebilirdi? Ama bu sabah polis tutanaklarında okuduklarına göre en azından Charlene'in yaşamasına izin vermişti. Charlene'e yaptıkları diğer iki çocuğuna yaptıklarının yanında neredeyse hiçti.

Ebeveynler ve çocukları. Anneler ve kızları.

Sevgi ve bağışlama.

Ve cinayet.

D.D. telefonu çıkarıp ara tuşuna bastı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Dedektif Warren'ın aradığını ilk gördüğümde gerilmiştim. Ama Boston Polis Merkezi'ne giderken gerginliğim biraz daha artmıştı. Teyzemi odamda Tulip ile birlikte bırakmıştım. Boston'a sabahın erken saatlerinde yaptığı yolculuğun ardından onu dinlenmeye ikna etmek çok da zor olmamıştı. Ona işe gitmeden önce halletmem gereken birkaç işim olduğunu söyledim. Yerel bir cinayet dedektifiyle iletişim halinde olduğumu söylemeye gerek duymadım. Dedektif Warren'ın annemi bulduğundan bahsetmedim. Daha birkaç saat öncesinde hatırladığım kız ve erkek kardeşlerim hakkında benden daha çok şey bildiğini de anmadım. Geçmişimin sürekli bir sebeple beni kuşattığını hissettiğimden de bahsetmedim. Mahşer günü gelmeden yaptığım hatalarla bir bir yüzleşiyordum.

Cuma günü öğleden sonra saat üç. Cumartesi gecesi saat sekize tam yirmi dokuz saat var. Gökyüzü nihayet açıldı ve Boston'da buz gibi soğuk kış günlerinin o bilindik kristal mavisi yine göründü.

Havanın berraklığı gözlerimi alırken başımı öne eğip, omuzlarımı kamburlaştırma ihtiyacı hissettim, ki aslında tam tersine dik

durup gözlerimi ileri dikerek etrafımda olan biten her şeyi kolaçan etmem gerekiyordu. Karla kaplı zemine ağaçların iskeletlerinin gölgeleri vuruyordu. Köşeler sulu çamurla lapa gibi, yığın halinde duran kar kütleleriyle birer kör noktaydı.

Ya katilim genç ve savunmasız bir kadını öldürmek için geleneksel olarak seçtiği 21 Ocak tarihinden vazgeçtiyse? Belki de ayın yirmisinde üçüncü kurbanının yani benim henüz tehlikeyi beklemediğimi farz ederek eline daha çok fırsat geçeceğini fark etti. Kaldı ki saat sekiz çok keyfe keder bir zamandı. Son iki cinayetin işlendiği saatlerin arasında yaklaşık bir zamandı, o kadar. Belki bu sene cinayet için en uygun zaman sabah saatleriydi ya da cumartesi gecesinin geç saatleri veya pazar sabahının erken saatleri. Bir senede pek çok şey değişmiş olabilirdi. Katil başka bir şehre taşınmış, yeni bir iş bulmuş, belki de âşık olup çocuk sahibi olmuş bile olabilirdi.

Erkek ya da kadın, her kimse beni takip ediyor olabilirdi. Hem de şimdi. Belki de bir hafta öncesinden başlamıştı takibe. Ya da belki de bir yıl öncesinden: Memur Tom Mackereth beni iş başındayken dikkatle inceliyordu. Ya da neredeyse bir sene sonra teyzem bir anda çıkagelip kapıma dayanabiliyordu. Ya da belki de eskilerden bir arkadaşım, dünkü lise yıllığında gördüğüm biri, hatırlamasam da her an karşıma dikilebilirdi. İlk anda benim için tehlike olduğunu düşünmediğim biri olacaktı. Zeki, tecrübeli, içimdeki tehlike çanlarının çalmasına fırsat vermeden yanıma yaklaşacak biri olacaktı katilim.

On iki ay sonra bile, kafamda hâlâ cevaplardan çok sorular vardı. Bu süreçte çok fazla uykusuz gece geçirmiş, saatin tik tak seslerini dinlemiştim ama şimdi ilk kez korkunç sona bu kadar yakın oluşuma inanamıyordum.

Caddeden aşağı doğru, Harvard Meydanı'ndaki taksi durağına doğru yürüdüm. Her sesle olduğum yerde sıçrarken silahımı evde bıraktığım için iyi yaptığımı düşünüyordum, çünkü oyunun bu safhasında hem kendim hem de etrafımdaki insanlar için ciddi bir tehlike olabilirdim.

İçimden, *keşke bugün ayın 21'i olsa diye*, geçirdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, tam da kavga modundaydım.

O an arkamdan yaklaşan bir ses duydum. Peşimde hızlı ve karda bastığı yeri belli eden ayak sesleri vardı. Hemen yana geçip hızla arkamı döndüğümde yüzlerinin yarısını kalın atkılarının ardına gizlemiş iki üniversite öğrencisi yanımdan geçip gitti. Erkek olan yaptığım ani harekete bakıp gülümsemiş, ardından da yanındaki kızın beline daha da sıkı sarılıp onu kendine doğru çekmişti.

Tam kalp atışlarım yeniden normale dönüp adımlarımı yeniden Cambridge taksi durağına doğru çevirmiştik ki, cebimdeki telefonum çalmaya başladı.

Telefonu cebimden çıkarıp, yarı meraklı, yarı kadercı bir edayla cevapladım. "Alo."

Hattın diğer ucundaki dokuz yaşındaki Michael'dı. "Annem onu aradı. Dün gece. İçki içti, sonra ağlamaya başladı ve onu aradı."

Tek kelime etmedim. Damarlarımda dolaşan suçluluk ve utanç duygularıyla ne söyleyeceğimi bilemiyordum, Michael, kız kardeşi Mika ve anneleri Tomika, kurtarmaya çalıştığım aile... Göğsünü kanlı demir şişlerin delip geçtiği babasını elinden aldığım Michael...

Michael konuşmaya devam ederek, "Ama babam telefona cevap vermedi," dedi. Sesi hızlı ve ifadesizdi, sadece hikâyeyi anlatmaya çalışıyordu o kadar. "Telefonu kapı komşumuz kadın-

adam Tillie yanıtladı ve bize Stan'ın yangın merdiveninden düştüğünü söyledi. Kadın-adam bize Stan'ın öldüğünü söyledi.”

“Kadın-adam mı?” diye sordum. Ağzımdan çıkarabildiğim tek kelime bu olmuştu.

“Komşumuz Gary Tilton. Eskiden erkekti, şimdi kadın. O yüzden ona Tillie ya da kadın-adam diyoruz. Amacımız onu kızdırmak değil ama.”

“Anladım.”

“Charlie... Stan gerçekten öldü mü?”

“Evet.”

“Bu çok iyi!”

Çocuğun sesindeki coşkunlukla hem şaşırmış hem de irkilmiştim.

“Annem ona geri dönecekti. Bizi de geri götürecekti. Daha iki gün geçmeden hayat ona çok zor gelmeye ve parmaklarımızı dahi kırsa erkeğini geri istediğini söylemeye başladı. Ona bağırdım, Charlie. Olmaz dedim. Bunu bize yapmayacağına söz verdiğini söyledim, ama o daha da çok ağlayarak telefona sarıldı. Annem neden böyle Charlie? Neden artık bizi sevmiyor?”

Michael'ın sesi kesilmişti. Artık ifadesiz bir aceleyle konuşmuyor, alenen ağlıyordu. Michael hıçkırıklarına teslim olurken, ben bir kar kütlesine yaslanmış bir çocuğu teselli edecek, suçumu bastırarak doğru sözleri bulmaya çalışıyordum.

Bu çocuğu baba katili olmaktan kurtarmıştım. Hem melek hem de intikamcı rolünü oynamıştım. Gelecekteki umut adına hareket etmiştim.

Dokuz yaşındaki Michael babası için hem yas tutup hem de sevinirken, bu bana oldukça mantıklı gelmişti.

En sonunda, “Üzgünüm,” dedim.

Michael hıçkırıklarını bastırarak, “O yeniden iyi olacak mı?” diye sordu. O diyerek kız kardeşini değil annesini kastettiğini anlamıştım.

“Ona biraz zaman ver Michael. Annen daha önce hiç tek başına kalmamış. Biraz tecrübe edinmesi lazım.”

“Şimdi gidip başka bir pislik bulacak kendine,” dedi. Muhtemelen tahmininde yanılmışıyordu.

“Siz orada mı kalacaksınız yoksa annen dönmekten bahsediyor mu?” Stan’ın ölüm haberinin Tomika’yı yeniden eski evine dönmesi konusunda yüreklendirebileceğini hiç düşünmemiştim. Belki de insanlara yaptığını, benim onlara nasıl yardım ettiğimi de anlatırdı.

“Dönemeyiz. Binayı kapatıyorlar. Tamir etmeleri gerekiyor-muş.”

“Yeni yerinizi sevdiniz mi?”

“Bahçeyi çok sevdim. Ağaçlar falan var. Ve ev güneş alıyor. Mica pencerelere bayılıyor. Dün tüm gününü pencerenin önünde geçirdi. Hatta ilk kez gülümsedi.”

“Çok güzel, Michael. Bunu duyduğuma çok sevindim.”

“Annem henüz kirayı ödeyemeyeceğimizi söylüyor.”

“Hayır. Bir süre bu konuda rahatsızsınız.” Ben ilk iki ayın kirasını ödemiştim. Onlar için tuttuğum ev parka ve iyi bir okula yürüme mesafesinde, tadilat yapılmış bir evin son katıydı. Burayı bulmak için çok uğraşmıştım. Kirası ödenmiş güzel bir evin Tomika’nın tek başına yaşayıp mutlu olabileceğini de fark etmesine yardımcı olacağını ummuştum. Ama belki de kendimi kandırmıştım. Tomika’yı yargılamak, onu arayıp, cesur olmasını söylemek istiyordum. Ama kendimi yine kocaman bir acil serviste annesinin yaraladığı ve ağzını bıçak açmayan küçük bir kız olarak hatırlıyordum.

“Annem cenazeye gitmek istiyor. Babam artık öldüğüne göre

belki biraz para alabileceğimizi söylüyor.”

Cevap vermedim. Bu konuda bir fikrim yoktu.

“Bence gitmemeliyiz. Oradan koptuk artık. Böyle devam etmeliyiz. Bana sorarsan, böylesi daha güvenli.”

“Belki de üçünüz baban için bir cenaze töreni düzenlemelisiniz.”

“Hayır,” dedi Michael. Sesi sertti. Tıpkı sinirlenen yetişkin bir erkek gibiydi.

“Onu özlemen çok normal Michael. O kötü biri değildi. Eminim zaman zaman size iyi davrandığı olmuştur. Eminim o zamanlar hoşuna gitmiştir. Eminim ki babanı özleyorsundur.”

Michael cevap vermedi.

“Benim annem de saçımı okşardı,” diye fısıldadım. “Kâbus gördüğüm gecelerde. Saçımı okşayıp bana şarkı söylerdi. İşte o an-nemi severim. Onu özleyorum.”

“Annemi bir daha göreceğiz misin?”

“Hayır.”

“Sen... sen hâlâ ondan korkuyor musun?”

Ona hayır demek istiyordum. Şimdi artık büyüdüğümü, ateş edip, birilerini dövcebildiğimi, karanlıklarda gölgeleri kovalayabildiğimi söylemek istedim. Ama Michael’a yalan söyleyemezdim. “Evet, her zaman,” dedim.

“Babam nasıl öldü Charlie?”

“Artık önemi yok Michael. Sen güçlü bir erkeksin. Annem ve kardeşin yanlarında senin gibi biri olduğu için çok şanslılar.”

Ayaklarımın altındaki zemin sallanmaya başlamıştı. Bu aşağıdaki tünele metronun yaklaştığının habercisiydi. “Şimdi gitmem gerek Michael. Aradığın için teşekkürler. Bir süre buralarda olma-yabilirim. Eğer ararsan ve ben cevap veremezsem... Hep aklımda

olduğunu bil Michael. İnanıyorum. Sen güçlü bir çocuksun ve her şey çok güzel olacak.”

“Charlie... teşekkürler.”

Michael telefonu çabucak kapattı. Ben de telefonumu çantama atıp trene koştum.

Vagona binmeden önce her iki tarafımı da kontrol ettim. Kendime en uzak duvar dibinde tüm kapıları kontrol edebileceğim, gelip giden insanları izleyebileceğim bir yer seçtim. Siyah deri çantam kucağımda, yumruk yaptığım ellerim de çantamın üzerindeydi.

Dikkatle vagondaki yüzleri inceledim, farklı gözlerle buluştum.

Ta ki etrafımdaki herkes bir bir yanımdan kalkıp uzaklaşmaya kadar.

Bir başıma oturdum ama yine de kendimi güvende hissetmedim.

“Charlene Rosalind Carter Grant.”

Dedektif D.D. Warren usulca her bir kelimeyi üzerine basarak ve yerinde kullanarak söyledi. Beni lobide karşılamıştı. Köpeğimi ve silahımı sormuş, Roxbury’ye kadar ikisini de yanıma almadan gelişimi hakiki bir hayret, hatta şüpheyle karşılamıştı.

Bu kez beni küçük ofisine davet etmektense içinde sekiz kişilik geniş bir masa olan nispeten daha büyük bir toplantı odasına almıştı. Odadaki bir diğer kişi de Dedektif O. idi. O. üzerindeki yakalı mavi erkek gömleğiyle büyük bir yazıtahtasının önünde duruyordu.

Dedektif Warren’ın da onun yanına geçmesiyle birbirleriyle

ne kadar uyumlu olduklarını fark ettim. D.D. de aynı tonlarda bir gömlek giymişti ama onunki ipekti. D.D. gömleğini siyah kumaş pantolonla kombin ederken, O. mavi gri çizgileri olan kömür grisi bir pantolon seçmişti. D.D. sert yüz hatlarını yumuşatan kısa sarı saçlarını açık bırakmıştı. O. ise gür kahverengi saçlarını ensesinde büyük bir topuz yapmıştı.

Karşımda aynı amaç için çalışan iki farklı kadın polis profili vardı. Biri yaşça daha büyük, biri gençti. Biri atletik, diğeri daha kadınsıydı. Birinin gözleri masmaviydi, öbürününse koyu kahverengi.

Ama her ikisi de işinin ehliydi.

Keşke odada bana arkadaş olması için Tulip de olsaydı.

D.D. sözcükleri bastırarak bir kez daha, “Charlene Rosalind Carter Grant,” dedi. “Neden bize söylemedin?”

“Anlaşılan o ki geçmişimden kurtuluşum yok.”

D.D. beni şüpheyle süzdü. “Bize araştırmamız için iki isim verdin. Biri Rosalind Grant. Diğeri de Carter Grant.”

Başımınla onayladım.

Masanın üzerine bir dosya fırlattı. Dosyanın masaya çarptığı an çıkardığı sesle yerimde irkilmiştim. “Al sana ayrıntılı bir rapor. Kız kardeşin. Erkek kardeşin. Annen. Hiç okudun mu bunu?”

Başımı hayır anlamında salladım. Klasöre baktıysam da dokunmak için harekete geçmedim.

Doktorlar teyzeme her şeyi kendi başıma hatırlamamı tavsiye etmişlerdi. Ben hazır olmadan beni bir şeyleri hatırlamaya zorlamanın, bana daha büyük bir duygusal zarar verebileceğini söylemişlerdi.

Neyden daha büyük bir duygusal zarar? Her sabah annemi saçları yerine kafasında tıslayan yılanlarla gecenin bir vakti mezar

kazarken gördüğüm kâbusların, aslında çok da yanlış olmadığını bilerek uyanmamdan daha büyük bir zarar verebilir miydi?

Kusursuz solgunlukta ve kıpırtısız bir kız bebek. Ondan daha küçük mermer gibi bir erkek bebek. Ben son yirmi yılımı bunları unutmak için harcamıştım. Rosalind Grant. Carter Grant. Bir zamanlar sevdiğim ama annemin deliliği yüzünden kaybettiğim kız ve erkek kardeşlerim. Koridorun sonunda ağlayan bebekler onlardı. Ben de daha minik bir çocukken onlara yardım etmem gerektiğini biliyordum. O hemşireye söylemeliydim. Ya da yağmurlu günlerde onları alıp kaçmalıydim.

Denemiştim aslında. Ama ben de küçük ve savunmasızdım. Güçlü olan ve her şeyi bilen annemdi. En sonunda her şeyi unutmayı tercih etmiştim.

Deli bir anne. Öldürülen iki kardeş.

Aklımın böyle karmakarışık olmasının başka ne sebebi olabilir ki?

Gözlerimi önümdeki karton dosyaya diktim. Kardeşlerimin tüm hayatının böylesi incecik karton bir dosyaya sıkıştırılmış olması hiç adil değildi. Onlar daha iyisini hak ediyordu. Hepimiz daha iyisini hak ediyorduk.

Dedektif O. sertçe konuşmaya başladı. “Neden sen? Senin yaşamana izin vermiş. Onlar ölmüş. Bunu düşünmüş olmalısın, mutlaka bir sebep bulmuştundur. Sen işbirlikçi iyi evlat mıydın yoksa? Belki onlar sızlanan arsız çocuklardı...”

“Kes şunu.” Sesim daha gür çıksın istemiştim aslında ama daha çok bir fısıltı gibiydi. Boğazımı temizleyip yeniden denedim. “Bana saldırmak mı istiyorsunuz? Kabul, ama onlara yapmayın. Onlara laf etmeyin. Onlar sadece birer bebektir. Rahat bırakın onları yoksa buradan giderim.”

Dedektif Warren bana hak vermişcesine partnerine kaşlarını çatmıştı. Ya da belki hak verdiği falan yoktu. Bu da iyi polis, kötü polis oyununun son perdesiydi. Ama sonradan birkaç şeyi fark ettim: Beni merkeze çok farklı bir eyalette yirmi yıl önce işlenmiş iki cinayetle ilgili konuşmak için çağırmamışlardı. Ya da Facebook sayfasından bahsetmek ya da yarın gece katilimi nasıl tuzağa düşürebileceğimi anlatmak değildi amaçları. Tüm bunlar yerine, önüme koydukları sadece karton bir dosya içindeki çocukluğuma dair polis raporlarıydı.

Benden bir şey istiyorlardı. Asıl soru ne istedikleri ve bunun bana neye mal olacağıydı.

Dedektif Warren bana dönüp, “Çocukluğun hakkında ne hatırlıyorsun?” diye sordu.

Bakışlarımı dosyadan almadan omuzlarımı silkтім. “Çok fazla şey değil. Hatırlayamıyorum... Hatırlamıyorum.” Boğazımı tekrar temizledim. “Erkek kardeşimi bile hatırlamıyorum. Ne gülüşünü, ne ağlamalarını... Sadece cesedini hatırlıyorum. O minicik haliyle tıpkı bir heykel gibi kaskatı halini.” Bir an durup yeniden boğazımı temizledim. İşe yaramıyordu. Gözlerimi iki dedektiften uzaklaştırıp halıya diktim. “Çok üzgünüm.”

D.D., “Bunun sebebi belki de onu yaşarken hiç görmemiş olman olabilir,” dedi. “Adli tıp uzmanımız cesetler konusunda bir adli antropoloğa danıştı. İskeletin büyüklüğü esas alındığında zamanında doğmuş gibi görünse de birkaç hafta erken doğma ihtimali de mevcut. Hatta rahim içinde ölmüş bile olabilir. Her iki şekilde de bebeğin bu dünyada fazla kalmadığını söylemek mümkün.”

Bir an kendimi, “Erkekler iğrenç yaratıklardır,” derken duydum. “Erkekler büyüyüp kızlardan tek bir beklentisi olan adamlara dönüşür.”

Bunlar benim sözlerim değildi, hatıramda arka planda çalan sözlerin bir parçasıydı. Kendimi tutup bu kelimeleri beynimden silmek istercesine başımı hafifçe iki yana salladım. “Ne zaman doğmuş?”

“Bilmiyoruz. Doğum belgesi yok.”

“Adı Carter’dı. Nasıl bildiğimi bilmesem de, onu biliyorum.”

“Sandık gibi bir saklama kabının üzerinde yazıyordu.”

İrkilmiştim. “Onu öldürdü. Önce doğurdu, sonra da öldürdü. Öyle düşünüyorsunuz, değil mi?”

Yaşça daha büyük olan dedektif omuzlarını silktili. “Teknik olarak annen bir cesedi istismar etmek ve bir çocuğun ölümünü gizlemekle suçlanıyor. İskelet kalıntılarına bakılacak olursa, bebek ölü mü doğdu yoksa doğduktan sonra mı öldürüldü bilmenin imkânı yok. Ama mantığımızı çalıştıracak olursak...”

Dedektif O. merakla araya girip, “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu. “O kadınla yaşayan sensin. Ne olmuş olabileceğini bize sen söyle.”

“Ben bir erkek bebek gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Sadece adını biliyorum. Belki annem söylemişti. Belki de o saklama kabını gördüm. Bilmiyorum. Cesedini gördüm. Carter ismini de hatırlıyorum. Kabullendim ve kendimden bir parça addettim onu. Kendimce onu böyle onurlandırdım.”

“Ama onu hatırlamadığını söylemiştin.”

Gözlerimi Dedektif O.’ya kaldırdım. “İnsan kendine yalan söyleyebilir, siz de bilirsiniz bunu. Bir şeyleri bilirken bilmemek de mümkündür. İnsanlar bunu hep yapar. Buna üzerine örtme denir.”

“Bize Rosalind’den bahset,” dedi genç dedektif.

“Onu severdim. O ağlardı, ben de yardım etmeye çalışır-

dım... Onu severdim.”

D.D., “O daha önce mi doğmuştu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Ama daha fazla yaşadı. Öyle değil mi?”

Dedektif usulca, “Muhtemelen bir yıl,” dedi.

Bakışlarımı yere çevirdim. Ama gördüğüm yerdeki halı değildi. Berber marka mavi-gri halının desenleri benim için bakışlarımı içinde yüzdürdüğüm bir pişmanlık denizi idi.

“Acil Servis’teydim,” diye fısıldadığımı duydum. “Annem bana kırık bir ampul yedirmişti. Acil Servis’teydim ve kan kusuyordum. Odada o güzel, nazik görünümlü hemşire vardı. Ona bir şeyler söylemem gerektiğini hissettiğimi hatırlıyorum. Ama yapmadım. Yapmadım. Annem beni o konuda çok iyi eğitmişti.”

Dedektifler tek kelime etmediler.

Bir süre sonra, “Anlamıyorum,” dedim. “Teyzem iyi, normal biri. Ben yavru köpekleri, kedileri severim ve kibritle asla oynamam. Ama annem, benim kendi annem... ama sırf dikkat çekmek için bana öyle korkunç şeyler yaptı ki. Bu beni yine de şanslı bir çocuk kılıyor.”

Dedektif O. atılarak, “Kendini öyle mi görüyorsun?” diye sordu. “Yani sence şanslı mısın?”

Bakışlarımı ona kaldırdım. “Nesin sen, lanet bir fahişe falan mı?”

Genç dedektifin gözleri hayretle kocaman açılmıştı. D.D. o an aramıza girip elini meslektaşının omzuna koydu.

D.D., “Bizim anlamaya çalıştığımız şey,” diyerek partnerine baktı. “O trajik çocukluktan nasıl sağ kurtuldun ve o durum şu anki durumunu ne kadar etkiliyor.”

D.D’ye onu takip etmeyen boş gözlerle baktım. “Nasıl hayatta kaldığımı ben de bilmiyorum. Uyandığımda bir hastanede-

dim ve teyzem beni yanına aldı. O zamandan beri de bir daha arkama bakmamak için elimden geleni yaptım. Hatırladığım birkaç şeyi de sadece rüyalarımda görüyordum. Yani belki de gerçek bile değiller diye düşündüm. Bilmiyorum. Bilmek istemedim. Hayatımın ilk sekiz yılını aklımdan bilerek sildim attım. Eğer bu son yirmi yılımda da zaman zaman bazı boşluklar olduğu anlamına geliyorsa, buna hiç şaşırımam. Siz şimdi bana okula başladığımız ilk günü, üçüncü sınıftaki köpeğinizi, okul balosunda giydiğiniz kıyafeti anlatabilirsiniz. Ama ben yapamam.”

İki dedektif de beni şüpheyile süzdüler.

“Gerçekten buna inanmamızı mı bekliyorsun?” İlk konuşan kötü dedektif O. olmuştu. “Tüm çocukluğunu hafızandan sildiğini mi söylüyorsun yani?”

“Lütfen. Ben hayatımın büyük bir kısmını hafızamdan sil dim. Hatırlamıyorum. Bunu size başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Hayatımın ne ilk haftasını, ne de son haftasını hatırlıyorum. Bilmiyorum. Odaklanmıyorum. Belki bu çok garip ama işe yaradığı gerçek. Her sabah yeniden uyanıyorum. Ve teyzem beni almaya gelmeden önceki zamana dair hatırladığım tek şey artık uyanmak istemediğimdi. Yaşıyordum ve bu beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğratiyordu.”

“Sekiz yaşındaydım,” diye fısıldadım. “Sekiz yaşındaydım ve keşke ölseydim, diyordum.”

D.D., “Bize rüyalarından bahset,” dedi.

“Bazen, rüyalarımda ağlayan bir bebek görüyorum. Öyle gerçekçi ki. Ama dün gece rüyamda annemi fırtınada bir mezar kazarken gördüm. Ve başında saçları yerine bana tıslayan yılanlar vardı. Ben de koridorun sonundaki bir odadan bir kız bebeği alıp kaçtım. Tabii gerçekte annemin saçları yılandan olmuş olamaz ve tabii

küçük bir çocuk kucağında bir bebekle bir ağaca tırmanamaz. Üstelik rüyamdaki bebeğin adı da Abigail’di, oysaki kardeşimin adının Rosalind olduğunu biliyoruz.”

Dedektif O. sertçe, “Abigail mi?” dedi. Dedektif D.D. ile birbirlerine bakmışlardı. “Bize Abigail’den bahset.”

Başımı sallayıp, başıma saplanan ağrıyı savuşturmak için şakaklarımı ovaladım. “Siz bahsedin. Kayıtlarınızda Abigail diye biri var mı? Çünkü ben teyzeme bu ismi söylediğimde o bana tanımadığımı söyledi. İki bebek vardı. Rosalind ve Carter. Abigail diye biri yok.”

“Elimizde hiç doğum belgesi olmadığını söylemiştim hatırlarsan. Bundan asla emin olamayız.” İki dedektif de haşın bakışlarla beni süzdü. “Rüyanda, Abigail nasıl biriydi?”

“Bebekti. Bana gülümsüyordu. Kocaman kahverengi gözleri vardı.”

Dedektif O. araya girerek, “Kahverengi gözler,” dedi. “Mavi olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Rüyamda, kahverengilerdi. Ama... belki de. Bütün bebeklerin gözü önce mavi değil midir?”

D.D., “Ama sen kahverengi olarak hatırlıyorsun,” dedi. “Mavi gözler sonradan kahverengi olabilir ama bir bebeğin gözleri kahverengiyken sonradan mavi olmaz.”

Başımı iki yana salladım. Bu derece ısrarcı olmalarıyla kafamı karıştırıyordu. “Teyzem iki bebek olduğunu söyledi. Polisler de öyle bulmuşlar.”

D.D. yavaşça, “Başka bebeklerin olma ihtimali de var,” dedi. “Polis kayıtlarına göre annen oldukça sık yer değiştirmiş. Tek bir yerde bir seneden fazla kaldığı pek görülmemiş. Belki bu insanların çok soru sormasını engelleyip, hamileliklerini gizlemek içindi.

Memurlar kiraladığınız evleri araştırmış ama varsa diğer bebekleri farklı yerlere gömmüş olabilir. Ormana atmış olabilir. Ya da farklı şekillerde kurtulmuştur cesetlerden.”

“Nasıl bir kadın böyle bir şey yapar ki?”

D.D. omzunu silkerek, “Bir psikopat,” dedi. “Munchausen by Proxy sendromu narsislikle ilgili bir durum. Bir kadının insanların ilgisini çekmek için kendi çocuğuna zarar verip, hastalığını somutlaştırması. Yeni doğmuş bebekleri öldürme de bu işin içinde mevcut. Hamileliklerini uygunsuz bulmuş, hatta yeni doğacak bebeğin dikkati kendi üzerine toplamasından endişe etmiş olabilir. Buna göre de kendince önlem almış.”

Dedektif O., “Sen ne düşünüyorsun, *Abigail*?” diye sordu.

“Ne?”

Dedektif Warren, O.’ya ters ters bakarak yeniden bana döndü. “Hiç anneni bulmayı denedin mi?”

“Hayır.” Bir an duraksayıp karnımın yan tarafına dokundum. “Ben, imm, sanırım kötü bir şeyler olmuştu. Ağır yaralı bir halde hastaneye kaldırıldığımı biliyorum. Sonra teyzem geldi. Bir daha da annemi hiç görmedim. Teyzem de hiç bahsetmedi. Sanırım... sanırım ben anneme kötü bir şey yaptım.”

“Polise bir dokuz yüz on bir çağırısı gelmiş. Polisler eve geldiklerinde seni kanlar içinde bulmuşlar. Yapılan aramalarda antre-deki gömme dolapta insan kalıntıları bulunmuş. Annen için arama emri çıkarıldıysa da hiçbir zaman yakalanamamış.”

“Ama onu bulduğunuzu söylemiştiniz.”

O. araya girerek dikkatimi başka bir noktaya çekmeye çalıştı. “Teyzenle konuştuğunu söyledin,” dedi. “Burada mı, seni ziyarete mi gelmiş? Yoksa telefonda mı konuştunuz?”

“Burada...”

“Nerede?”

“Odamda...”

“Ne zaman geldi?”

“Bu sabah.”

“Peki ya dün gece?”

“Ne olmuş dün geceye?”

“Dün bizimle konuştuktan sonra nereye gittin? Teyzenle mi konuştun, arkadaşlarınla mı buluştun, köpeğini yürüyüşe mi çıkardın?”

“Eve gittim. Bir gece önce çalışmışım ve uyumamışım. Çok yorgundum.”

D.D. dikkatimi yeniden kendi üzerine çekerek, “Ev sahibin evde miydi?” diye sordu. “Geldiğini ya da çıktığını gördü mü? Senin için şahitlik edebilir mi?”

“Bilmiyorum. Durun bir dakika. Hayır. Yanımda Tulip vardı ve Tulip’in içeri girmesine izin yok. Ama dışarı çok soğuktu, o yüzden onu arka kapıdan içeri soktum.”

Dedektif O., “Yani eve geldiğini kimse görmedi,” dedi.

“Gizlice girdim çünkü.”

“Peki ya bu sabah?” Konuşan yeniden Warren’dı.

“Saat dörtte evden çıktım...”

“Sabah dört mü?”

“Uyuyamamışım. Ben geceleri çalışıyorum unuttunuz mu? Spor salonuna gittim.”

“Yani sabah saat dörtte insanlar seni gördü,” dedi Dedektif O. “Ama ondan önce gören olmadı.”

Ellerimi savurup, “Bilmiyorum!” dedim.

Dedektif Warren, “Evet, biliyorsun. Görünmemek için elinden geleni yaptın ve başardın da,” dedi. “Dolayısıyla, kimse de seni görmedi.”

“Annemin nerede olduğunu bildiğinizi söylemiştiniz!”

“Biliyoruz.”

“Nerede?”

Dedektif O., “Annen seni hiç aradı mı Abigail?” diye sordu.

“Ne? Hayır. Benim adım Charlene. Charlie. Sadece iki isim daha eklemem gerçek adımlı bilmediğim anlamına gelmez.”

Dedektif O. tek kaşını havaya dikmişti. “Ah, sanırım daha bilmediğin pek çok şey var,” dedi.

“Annemin nerede olduğunu bilmek istiyorum!”

D.D., “Colorado’da,” dedi.

“Adresi var mı?”

D.D. beni izleyerek, “Bir anlamda var,” dedi.

“İstiyorum o halde.”

“Merak etme, hiçbir yere gidemez.”

Durup yorgun gözlerle iki dedektife baktım. “Hapishanede mi? En sonunda bulmuşlar mı?” diye sordum. Bir saniye sonra, “Hayır, olamaz, çünkü eğer bulmuş olsalar mahkeme olurdu ve bana bir şekilde ulaşırlardı. Benden şahitlik yapmamı isterlerdi.” Beynimin çarkları durmadan işlerken bir süre daha durdum. “Akıl hastanesinde mi? Nihayet hastalığı ortaya çıktı, kendini ele verdi ve onu hastaneye kapattılar değil mi?”

Dedektif O., “Sence annen deli miydi?” diye sordu.

“Beni yaralıyordu. İki bebeğini öldürdü. Elbette ki deliydi!”

“Ama hatırlamıyorsun ki. Sana neden inanalım?”

Susup genç dedektife baktım. Ve en sonunda anladım ki Dedektif O.’nun böylesine dehşete düşmesinin nedeni annemin yaptıkları değil, bendim.

O hayatı yaşayıp çok azını hatırlayan, o evde dolanıp da bir portmantoda yaşayıp ölen kardeşlerini kurtaramayan, sonra da

ölen kardeşlerinin ismini çalan bir kız olarak beni görmek onu dehşete düşürüyordu.

Bütün hayatımı annemi üzeceğim korkusuyla geçirmiştim. Şimdi içimden keşke geriye dönüp, bunu gerçekten yapabilsen diye geçiriyorum. Eğer böyle bir şey yapabilirim hayatımda belki bir kez olsun hatırlanmaya değer bir şey yapıp, hayatıma huzur getiren bir şey yaşamış olurum.

Dedektif Warren, “Annen öldü,” dedi. “Boulder’da kimsesiz biri olarak. Sanıyorum ki o gece seni bıçakladıktan sonra başka bir isim kullandı...”

“Ne?”

İki dedektif de bir an durup gözlerini bana diktiler. Elimi karnımın yan tarafına koydum ve gözlerim kocaman açılırken karnımdaki izin ne olduğunu anladım.

İlk konuşan Dedektif O. oldu. “Ciddi misin sen? Bıçaklandın ve bunu da unuttun öyle mi?”

“Hastanedeydim. Apandisimi ve birkaç... bir şeyi daha almışlardı. Doktorların konuştuğunu hatırlıyorum.” Omuzlarımı silktim. Bu denli gönüllü bir aptal oluşuma kızıyordum. “Doktorların beni ameliyatla açtığını sonra da dikerek kapattıklarını düşündüm.” Bir kez daha omuzlarımı silktim. “Sekiz yaşındaysanız, neden olduğunun ne önemi var ki?”

Dedektif O. başını salladı.

D.D. boğazını temizledi. “Polis tutanaklarına göre evde bir kavga yaşanmış ve senin bıçaklanmanla sonuçlanmış. Annen kaçmış olmalı, çünkü görüntüye göre dokuz yüz on biri sen aramışsın.”

Şu anda yapmış olduğum işi düşündüğümde bu beni biraz şaşırtmıştı. Yine de bir insan bazen bildiği bir şeyi bilmeyebiliyordu işte.

“Doktorlar yararı diktiler ama annen bir daha hiç bulunamadı. Annenin sürekli yer değiştirmesini de hesaba katarsak, oradan hemen kaçmış olmalı. Bunca zaman bulunamayışının sebebi de başka bir isimle yaşıyor oluşu olmalı. Bu yüzden ben de civardaki eyaletlerden başlayarak annenin eşkaline ve yaşına uyan ve sağ kalçasında ananas şeklinde bir doğum lekesi olan bir kadın var mı diye araştırmaya başladım. Federallerin de girişimi sayesinde bilgiler ulusal veritabanına aktarıldı ve annene benzer birini Colorado’da buldum. Tabii emin olmak için DNA testi uygulamamız gerekir. Ama aynı doğum lekesinin onda da olmasının yanı sıra vücudunda iki de dövmesi var: biri Rosalind, diğeri Carter yazısı. İkisi de sol göğsünün üzerine yazılmış.”

“Ondan nefret ediyorum.” Sözcükler kendime engel olamadan dökülmüşlerdi ağızımdan bir kere. Ama söyledikten sonra da geri almadım. “Bu ne cüret? Önce bebeklerini öldürüyor, sonra da isimlerini kalbinin üzerine yazdırıyor. Ne yani bu onları *sevdigi* anlamına mı geliyor? Onları kalbine yakın tutmayı hak ettiğini mi sanıyor?”

Ayağa kalkmış, odayı adımlamaya başlamıştım. Ellerimi yumruk yapmıştım. Keşke şimdi karşımda bir kum torbası olsaydı. Bir an yumruğumu alçıpan duvara geçirmek istedim. Şansım yaver giderse tahta bir direğe çarpıp bileğimi kırabilirdim. Bu durumda hiç olmazsa hissettiğim fiziksel bir acı olurdu.

“Nasıl ölmüş?”

“Bilinmiyor. Bulunmadan bir süre önce ölmüş. Bu da kesin ölüm sebebini tam olarak belirlemeyi zorlaştırıyor. Adli tabiplikten yapılan açıklamaya göre aşırı dozda alkolün sebep olduğu bir karcığe yetmezliği olabilirmiş mesela.”

“Canı yanmış mıdır? Acı çekmiş midir? Son dakikalarını ıs-

tırap çekerek, kahrolarak geçirmiş midir?”

Dedektif O.’nun gözleri duyduklarıyla kocaman olmuştu. Bana tıpkı donup kalmış gibi bakıyordu. Sonra eğilip, “Kızgınsın,” dedi.

“Evet, hem de çok!”

“Kendini çaresiz mi hissediyorsun?”

“Çünkü onu öldüremedim!”

“Geçmişi değiştirmek ister miydin? Belki geri dönmek. O zaman kardeşlerini kurtarır mıydın?”

“Evet!”

“Belki başka çocukları kurtarabilirdin ama. Onların da tıpkı senin ve kardeşlerin gibi acı çekmesini önleyebilirdin.”

“Bu doğru değildi. Beni yaraladı, kardeşlerimi boğdu. Kimse bize yardım etmedi. Hiç kimse kılını bile kıpırdatmadı!”

“Kardeşlerinin boğularak öldürüldüğünü nereden biliyorsun?” diye sordu Dedektif Warren.

“Öyle tahmin ediyorum. Kadınlar genelde böyle yapmaz mı, doğru değil mi?”

Sırayı alan Dedektif O., “Polis seni hayal kırıklığına uğrattı.”

“Evet.”

“Ama şimdi sen de onlarla çalışıyorsun ve pek çok durumda onların da elinin kolunun bağlı olduğunu biliyorsun.”

“Evet.”

“Her gece pek çok telefon alıyor olmalısın. Babalarının dövdüğü küçük erkek çocukları, bakıcılarının tacizine uğrayan kızlar. Ne yapabilirsin, kim ne yapabilir? Sadece isimlerini ve adreslerini alırsın. Hey çocuk, hayatın cehennemden farksız, dur senin için şuraya bir not düşeyim. Eminim ki her gece eve gittiğinde için içini yemiştir, harekete geçmemek için kendini zor tutmuşundur.

Eminim ki polis olmadığını, senin elinin kolunun bağlı olmadığını düşünmüşsündür. Silah kullanabiliyor, dövüşebiliyor, koşabiliyor-sun. Bir fark yaratabilirdin.”

Çok geç, tuzağı görmüştüm. Çok geç, artık susmuştum. Zih-nimde hemen geriye doğru giderek onların sordukları soruları ve benim verdiğim cevapları hatırlamaya çalıştım. Ama elbette ki ha-fızam çok kötüydü ve artık iş işten geçmişti.

Dedektif O. hiç ara vermeden tam gaz devam ediyordu. “İlk ne zaman bir pisliğin ortadan kaldırılması gerektiği kararını aldın? Kurbanımı nasıl seçtin? Telefon mu geldi yoksa senin dikkatini çeken bir olay mı oldu? Belki de görev başındaki bazı polisler kar-şılaştıkları durumlardan bahsedip, iş konuşurken buldun. Ellerin-den ne kadar da az şey geliyor ve canları ne kadar da sıkılıyordu, değil mi? Onları dinledin ve bu kez *umutmadın*. Neyi bilmek iste-medliğini biliyordun... Annenin evi, dolaptaki saklama kapları, kimsenin şana nasıl da yardım etmek istemeyişi.”

“Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.”

“Peki, sonrasında ne hissettin, yani *en nihayetinde* bir çocuğu kurtardıktan sonra? Kendini çok iyi hissetmiş olmalısın. Bize bunu anlatabilirsin, biliyorsun. Yani, bizler dedektifiz, biz de insanız. Ne yapmaya çalıştığını, neden yaptığını anlıyoruz.”

Kendimi toparlayıp başımı yukarı kaldırdım ve sırtımı dik-leştirdim. Dedektif O.’nun gözleri beni dikkatle süzüyordu. Ken-dimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım.

“Beni tanıımıyorsunuz.”

“Ah, ben tanııyorum. Asıl sorun, senin kendini ne kadar iyi tanıdığın.”

Postacı çantamı alarak, “Ben artık gidiyorum,” dedim.

“Kaçıyor musun?”

“Yakalama kararınız var mı?”

“Yok sayıyorsun. Kaçıyorsun. En iyi yaptığın iş bu nasılsa.”

“O zamanlar sadece bir çocuktum.”

“Peki, boğulduklarını sen nereden biliyorsun?”

Gözlerimi kırıştırtıp çantamın askısını tuttum. Halen gitmeye hazırdım ki birden Dedektif O.’nun artık benimle değil, D.D. ile konuşmaya başladığını fark ettim.

“Munchausen by Proxy sendromunu araştırdım. Daha önce bir annenin dikkat çekmek için bir çocuğunu istismar edip, diğerlerini öldürdüğü bir vakaya rastlamamıştım. Ne var ki, öğrendiğime göre pek çok olayda anne hamile kaldığında üzerine titreniyor. Bunu dikkat çekmek için kullanıyor. Sonra, bebekler doğduğunda onları genin bir yarısı boğuyor ve bebeğini ani bebek ölümü sendromundan kaybettiğini iddia ediyor. İşin tuhaf yanı, ondan sonra çevredekilerin desteğinin bir yağmur gibi yağması, komşuların hiç durmadan yiyecek bir şeyler getirmeleri. O psikolojik durumdaki birinin buna ne derece ihtiyaç duyacağını bilirsiniz. İnsanlar kendilerini hep bir şey yapmak zorunda hissederler.

Ama Munchausen sendromlu bir annenin daha önce hiç bebeğini gizli bir şekilde öldürdüğünü duymamıştım. Bu durumda o her zamanki destek, duygusal haz nerede kaldı? Acaba Charlene başka neleri unutmuş olabilir? Kadının yaptığı başka şeyler olmalı.”

“Ben asla...”

“Gözlerimin içine bak Charlene.” Dedektif O. birden masanın etrafından dolanarak yanıma gelmişti. “Gözlerimin içine bak ve bana katilin sen olmadığını söyle.”

Konuşacaktım gibi ağzımı açıp kapadım. Sonra bir kez daha açtım. Bir şey söyledim ama söylemeyi umduğum kelime o değildi.

“Abigail,” diye fısıldadım.

“Ne olmuş Abigail’e?”

“Abigail,” dedim yeniden üzüntüyle. Ve elimi sanki birine dokunacakmı gibi uzattım. Oysa karşımda kimse yoktu.

Dedektif Warren, “Charlene...” diyerek söze başladı.

Ama onı durup dinlemedim. Yakalama kararları yoktu. Beni tutuklayamazlar, zorla tutamazlardı.

Aklımın uzak köşelerinden bir yerlerden bir ses bana bunun son şansım olduğunu söylüyordu.

Bir yıllık sıkı bir çalışmanın ardından artık rakiplerimle boy ölçüşecek durumdaydım. Sonra döndüm ve kaçtım.

Otuzuncu Bölüm

“Tabii ya, bu konuşmanın üzerine artık onun peşinde olduğumuzu anlamamıştır zaten. Çok üstü kapalı oldu. Kusursuzdu. Aramızdaki güveni tazeledi. Eminim ki Charlene dosdoğru eve gidip bizim için birer dostluk bilekliği yapmaya başlamıştır. Sen ne diyorsun?” diye çıkıştı D.D.

Dedektif O. suratını ekşitmişti. Toplantı masasından bir sandalye çekip kendini üzerine attı. “O suçlu. Öyle olduğunu sen de biliyorsun. Yüzünü görmedin mi? ‘Bana katilin sen olmadığını söyle Charlene.’ Ama yapamadı. Suçsuzum diyemedi!”

“Kahretsin, şimdi onu takip etmesi için peşine bir devriye aracı takmak zorunda kalacağız. Ama tabii ki bunun için elimizde ne onun suçlu olduğuna dair bir ispat, ne de devriye aracının maliyetini karşılayacak bütçe var. İki kere kahretsin.” D.D. de bir sandalye çekip oturdu. Karton dosya önünde duruyordu. Açmadı. Sabah saat beşte olay yeri fotoğraflarına bakmıştı. Dün gece Jack’ten ayrı geçirdiği ilk geceydi.

İşin tuhafı D.D.’nin canını sıkan o minik iskeletler değildi. Pirinç tanesi büyüklüğündeki parmak kemikleri, o minik erkek beğın bozulmamış kafatası kemiği tıpkı sararmış gül yaprakları

gibi yığın yığın, üst üsteydi.

Kız bebek hafiften mumyalaşmıştı. O narin teni buruşarak o minik bedenini sarmalamış, kemiklerinin bozulmadan kalmasını sağlamıştı. İlk bakışta kalıntılar tıpkı uzun siyah saçları olan bir ölüm bebeğini andırıyordu. Ancak yakından bakıldığında bu bebeğin bir zamanlar gerçek bir bebek olduğu anlaşılabilirdi. On iki, on sekiz ay arasında muhtemelen oturup, emekleyen, hatta belki de ilk adımını atmış bir bebek...

Hayır, D.D.'yi etkileyen öldüklerine inanılması güç minik cesetler değildi. Onu etkileyen battanilerdi. Kız için uçuk pembe, koyu pembe puanlı bir battaniye, erkek için açık mavi zemin üzerine koyu mavi ayıcıklarla süslü bir battaniye seçilmişti. Christine Grant önce bebeklerini öldürmüş, sonra da onları kendi battanilerine sarmıştı. Bu davranışta anneliğe dair bir şey vardı.

Son derece iğrenç... bir şey vardı.

Saatin öğlen bir olmasıyla gecenin yorgunluğu D.D.'nin üzerine çökmeye başlamıştı. O dosyayı bir kez daha açmak istemiyordu. Sadece eve gidip Jack'i kucığına almak istiyordu.

Dosyayı eliyle itip burnunun kemiğini sıktı ve etrafta yapacak bir şeyler arandı.

Dedektif O., "Bence Abigail o," dedi.

D.D. gözlerini açıp, uykulu bir halde cinsel suçlar dedektifine baktı. "Ne dedin?"

"Sybil. O dosyayı hatırlıyor musun? Annesi tarafından korkunç bir şekilde ve ayinsel olarak istismar edilen küçük kız çocuğu. Kendini korumak için birden fazla kişilik geliştirmişti hatırlarsan."

D.D. ona bakmaya devam ediyordu.

"Sanki Charlene de korkunç bir şekilde ve ayinsel olarak istismara uğramış gibi. Belki yine aynı şey olmuştur. Yalnız bu kez

ufak bir değişiklikle... Charlene ölen kardeşlerinin yalnızca ismini değil, her biri için bir de kişilik eklemiştir benliğine. Yani, belki de Abigail diye bahsettiği kişi..."

"Kahverengi gözlü olan bebek..."

"Gerçek hayatta öyle evet. Ama sonra Charlene'in annesi onu öldürdü ve Charlene... Abigail'i... kendi içine aldı. Bir koruyucu kişilik geliştirdi. Sapıkları öldüren Charlene değil, Abigail. Bu yüzden kahverengi saçlı, mavi gözlü bir katil kendini Abigail olarak tanıtıp Boston'daki sapıkları bir bir avlıyor. Ah, ah, ah. Bir de not içinde notlar var tabii. Belki de gergin, koruyucu kişilik Abigail notun mükemmel düzgünlükteki, *Günü geldiğinde herkes ölecek*, kısmını yazıyor. Charlie de içinde bir yerlerde birilerini öldürmenin yanlış olduğunu fark ederek acele bir yazıyla karalarcasına, *Yakala Beni*, kısmını yazıyor. Bu bir yardım çılgılığı gibi. İçinde iki farklı mesaj olan tek bir not bence gayet de iki farklı kişiliği temsil edebilir."

D.D. genç dedektiften gözlerini alamıyordu. Kaşlarını çatı. Sonra bakmaya devam etti. "Sanırım Lifetime kanalının bir filmi- nin içine düştük."

Dedektif O. omzunu silkti. "Pek çok kurgu minik bir gerçekle başlar. Çoklu kişilik rahatsızlığı, bilindik ve de teşhis edilebilir bir hastalıktır. Ayrıca, bir notun içinde başka bir not olmasının başka bir açıklamasını yapabilir misin? Belli ki Charlene kendini klonlamış, Boston'da pedofilleri öldürüp kendini Abigail olarak tanı- tıyor."

D.D. bunu düşündü. "Hayır. Bak sana ne diyeceğim. Neden Charlene'i arayıp akıl sağlığı testi yapmak için onu nazikçe yeni- den merkeze davet etmiyorsun? Senden ne kadar hoşlandığını dü- şününce..."

O., “Kibar davranmanın işe yaramadığı ortadaydı,” dedi ısrarla.

“Gerçekten mi? Kibar olmayı ne zaman denedin ki?”

“Ah, yapma. Bunu bana Cadılar Kraliçesi mi söylüyor?”

“Cadılar Kraliçesi mi?”

“Hey, ben olsam bunu iltifat kabul ederdim.”

“Hey, ediyorum o halde. Ama bir gerçek var ki, o da bu toplantıyı yaparkenki asıl stratejimizin kızı *ürkütmek* olduğuydu. Ortak soruşturmacılar olarak birbirimizi desteklememiz gerekiyordu, ihanet etmemiz değil.”

Dedektif O. dümdüz bir ses tonuyla, “İşe yaradı,” dedi. “Çatırdamaya başladı bile. Sen de duydun, dün geceki cinayet için mazet sunamadı. Ve evet, kendini çaresiz hissediyor ve diğer çocukları kurtarmak istiyor, çünkü polisler bu konuda bir şey yapmıyor falan filan. Bize anlatmak istedi. Sadece onu bu gerçeği içinde tutmaktansa bize söylemesi gerektiğine inandırmanız gerek.”

D.D. çok inanmasa da, “Belki de,” diyerek mırıldandı. Eline bir kurşunkalem alıp, silgisini akça ağaçtan yapılma masanın cilalı yüzüne vurmaya başladı. Sesli düşünerek, “Eğer geçmiş Charlie’yi katil ettiyse, geçmişinde yaşadığı başka ne onu aynı zamanda hedef haline getirmiş olabilir?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki elimizde tek bir kişiye çıkan iki dosya var: O kişi de Charlene Rosalind Carter Grant. İşin kafa karıştırıcı kısmı, bir dosyada bir dizi cinayetin failiyken, bir diğerinde potansiyel kurban rolünde. Kendi ölümü için geri sayım yaparken şehirdeki pedofilleri de öldürüyor. Burada çılgınca bir mantık var ama hâlâ çözebilmiş değilim.”

“Arkadaşlarının ölümünün geçmişiyile bir ilgisi yoktur belki.”

D.D. tek kaşını havaya kaldırdı. “Yani psikopatlarla doğal olduğu için saldırdığını mı düşünüyorsun? Önce annesi, sonra da sevdiklerini elinden alan sıradan bir yabancı?”

O. omuzlarını silktilti. “Annesinin gerçekten öldüğüne emin misin?”

“Kadının göğsünde yazan Rosalind ve Carter dövmeleri kesin sonuç gibi. Yani, aynı yaş ve tarife uyan başka kimliği belirsiz kişiler de olabilir. Hatta belki de aynı ananas şeklindeki doğum lekesini taşıyanlar da vardır. Ama aynı yaş, eşkal, doğum lekesi ve ölen iki bebeğin adını taşıyan dövmesi olan...”

“Tamam. Tamam. Anne ölmüş. Pekâlâ, Charlene’in ne dediğini hatırlasana: Ailedeki herkes bu kadar normalken annem neden bir kaçık? Ama eğer Charlie, Boston’da cinsel sapıkları ortadan kaldıran bir katilse, demek ki o da normal değil, öyle değil mi?”

D.D., “Yani, belki teyze de normal değildir?” diye mırıldandı.

“Bir ailede cinayet işleyen iki manyak varsa, neden bir üçüncüsü olmasın ki? İnsan böylelerinin aile toplantılarında ne konuştuklarını merak etmeden duramıyor.”

“Bir keresinde içinde seri katil olan iki erkek kardeşin olduğu bir ailenin hikâyesini okumuştum. İkisinin de sebebi birbirlerinden bağımsızdı. İki farklı cinayet suçlusu.”

“Bir ölüm ekibi gibi çalışan kuzenlerin oluşturduğu birçok dosya var. Bu yüzden bence kesinlikle bu işin aile ağacıyla bir ilgisi var.”

D.D. sandalyesini geriye doğru iterken, “Teyzeyi araştıracağım mı?” diye sordu.

“Teyzenin geçmişini araştıracağım. O da şehirde olduğuna göre, belki yüz yüze bir görüşme bile ayarlanabilir. Sen ne yapacaksın?”

“Eve gidip biraz uyuyacağım.” D.D. duraksadı. Teyzenin sorgusunda o da bulunmak istiyordu. Ama yine de gözlerini güçlükle açık tutuyor ve ipe sapa gelmez saçma şeyler düşünmeden edemiyordu ki bu da yardımcı olmaktan çok işleri zorlaştırıyordu. Kendi ekibine bu dosyanın bir depar değil, uzun bir maraton olduğunu hatırlatmıştı. O yüzden belki de şimdi bu hatırlatmaya sadık kalması gerekiyordu. Ne ilginçti.

Ayrıca yarının ayının yirmi biri olduğunu da unutmamak gerekli. Oyun günü gelip çatmıştı işte. Hiç şüphe yok ki oyun günü dinç olmak istiyordu.

D.D. kararını yüksek sesle söyleyerek, “Önce birkaç saat uyuyacağım, sonra da Jack’i kreşten alacağım,” dedi.

“Ofise geri dönecek misin?”

“Belki akşam yemeğinden sonra. O zamana kadar belki el yazısı uzmanı bize dönüş yapar. Hatta belki Phil ve Neil de üçüncü kurbanın ailesinden edindikleri raporu getirmiş olurlar. Ah. Bu arada Grovesnor Polisi’nin Charlene’in silahına el koymalarını sağlayacağım. En azından elimizde kesin bir şeyler olsun.” D.D. ayağa kalkıp saatine baktı. “Charlene Grant’in çok fazla zamanı kalmadı.”

“Doğru,” diyerek ona katıldı. “O, çok kalmadı.”

Otuz Birinci Bölüm

Cuma gecesi akşam saat dokuz. Yirmi üç saatim kaldı.

Güneş battı. Hava daha da soğudu. Gökyüzü karanlık.

Teyzem geceyi geçirmek için başka bir otele gitmek üzere yanımdan ayrıldı. Tulip de benim olmayan her köpeğin gidebileceği herhangi bir yere gitti. Bense ufak odamı adımlayıp durdum. Silahımı önce doldurdum, sonra da boşalttım.

Annemi düşündüm. Yaşama şansları olmayan biri kız, biri erkek iki küçük kardeşimi hatırlamaya çalıştım. Anlaşılan hafıza bir kas kütlesiydi ve ben onu hayatımın büyük bir kısmında çalıştırmayarak köreltmişim. Şimdi de ne kadar çabalarsam çabalayayım bir türlü hayata geçiremiyordum. Gözümün önüne bir ev, bir bahçe, bir evcil hayvan getirmeye çalıştım. Bir kadın, bir koku, bir şeyler, bana eski yaşantımı hatırlatacak her ne olursa düşünmeyi denedim.

En sonunda iki aspirin içip kendimi aynanın önüne attım.

Aynadan bana bakan kadın bir deri bir kemikti. Boğazı mor çürükler içindeydi. Kahverengi saçları süpürge gibi, mavi gözleri delicesineydi.

Yirmi yıl geçmişti ve ben artık anneme benziyordum.

Abigail. Dedektif O. bana öyle seslenmişti. *Abigail...*

Aynaya bir yumruk indirdim. Birden. Hızla. Bir, iki, üç küt küt küt. Çıplak ellerimle paramparça ettim onu. Sonra da kırılan parçaların bir gümüş yağmuru gibi ahşap döşemeye düşüşünü izledim.

Ve bir anlığına...

Mutfak. Ay ışığıyla yıkanmış gümüşü bir gece. Duvarları sarıran bir yangın.

Ev sahibim Frances kapıyı tıklattı. “İyi misin?”

“Özür dilerim. Imm... kaza. Sorun yok. Her şey yolunda.”

Kan içinde kalan ellerime baktım. Sol elimin arkasına bir cam kırığı saplanmıştı. Camı çıkarıp akan kanı yaladım.

Sonra da daha bir saat vaktim olmasına rağmen, işe gitmek için yola çıktım.

Park yerine vardığımda memur Mackereth ile karşılaştım. Yeni gelmiş devriye aracını park yerine bırakıyordu. Kapıyı açıp aşağı indi ve benim hemen arkasındaki hafif loş kaldırımında yürüdüğümü gördü. Sıcacık merkez binasına girmek yerine rotasını taksiden indiğim buz gibi caddeye çevirdi.

“Charlie.” diye seslendi. Sesinde sanki şimdiden bir uyarı vardı.

Arkamda bir sokak lambası, önümde bir sokak lambası... İkinin tam arasında durdum. Bacaklarımı açıp, sol ayağımı bir adım öne attım. Eldivenli elim çantamın kapağının üzerindeydi.

Mackereth durduğumu gördüğünde o da üç metre ilerimde durdu. Ayaklarının üzerinde yaylanarak elini kılıfındaki silahına attı. On beş yirmi saniye o bir ışığın gölgesinde, ben başka bir ışı-

ğın gölgesinde öylece durduk. İkimizin de ne avantajı, ne de dezavantajı vardı. Eşit şartlardaydık.

En sonunda, “Üzerinde silah var mı?” diye sordu.

“Neden soruyorsun?”

“Biliyorum. Bugün bir telefon geldi. Shepherd içeride senin yirmi ikiliği almayı bekliyor. O silahla ne yaptın Charlie?”

Kafam başka yerlere giderken bu soruyu es geçtim. Arayan Boston Polisi olmalıydı. Stan Miller’ı öldürdüğümü anlamış olmalılardı. Dedektif O. itiraf etmem için bana baskı yaparken bunu kastediyor olmalıydı. Nasıl yaptıklarını bilmesem de belli ki parçaları bir araya getiriyorlardı. Belki Tomika bir arkadaşına, o da başka bir arkadaşına söylemişti. Belki de birileri benim o gece o bina-ya bir değil, iki kez girdiğimi görmüştü.

Belki de sadece mantık yürütmüşlerdi. Benim gibi büyüyen bir kız için cinayet ya da suç çok uzak kavramlar değildi.

Onların boğularak öldürüldüklerini nereden biliyorsun Charlie? Nereden biliyorsun?

Çünkü biliyordum. Rosalind’in o yumuşacık puanlı uçuk pembe battaniyeye sarılmış minik bedenini görmüştüm. O battaniyeyi çok severdi. O minik elleriyle yumuşak kumaşı çekiştirir, saten kenarlıklarını ağzına alırdı.

Onu en son ben sarmıştım.

Bebeğe iyi bak Charlie. Ağlamasın. Ağlamasına izin verme. *Eğer ağlarsa annen ikinizin de canına okur.*

Aman Tanrım, ne yapmıştım ben?

“Charlie?”

Memur Mackereth yaklaşımadan, bir eli halen belinde bekliyordu. Aramızda üç metre mesafe vardı. Yanımızdan bir araba geçti, sonra bir tane daha. Nedenini bilemeden çantamın üzerindeki

elimini titredigini hissettim.

Bir an kendimi, “Yarın öleceğim,” derken duydum. “Akşam saat sekiz gibi. Biri beni boğacak ve ben de hiç karşı koymayacağım. Evime zorla girildiğine dair ne bir iz, ne de boğuşma izi bulacaklar. Kendi ölümüne kucak açacağım.”

Memur Mackereth gözlerini dikmiş beni izliyordu.

“İyi silah kullanırım. İyi dövüşür, hızlı koşarım. Arkadaşlarım gibi ölmek istemiyorum. Hayatımın büyük bir kısmını zaten berbat geçirdim. Eğer yarın göçüp gideceksem, katilimi de beraberimde götürmek istiyorum.”

“Charlie...”

“Silahıma ihtiyacım var. Bana güvenmediğini biliyorum. Tanrım, beni tanı mıyorsun bile. Ama silahıma ihtiyacım var. Bir gün daha. Sadece yirmi üç saat kaldı. Hayır, otuz altı saat bile değil. Pazar sabahı güneş doğduğunda halen hayatta olursam Boston Polisi isterse el koyabilir. Sana veririm. Sen de onlara götürürsün. Sonrasında başıma ne gelirse kabulüm. Söz veriyorum.”

“Ne yaptın Charlie?”

“Randi öldü. Jackie de öyle. Hiç kimse neden, nasıl ve kimin öldürdüğünü bilmiyor. Ama onlar benim en yakın arkadaşlarımdı Tom. Onları çok seviyordum, şimdi anladım. Ama hiç şikâyet etmediler. Onlar da beni sevdiler ve bu yüzden onlara minnet borcum var. Yarın gece saat sekizde katil bu sefer benim için gelecek ve ben bunun hesabını ona sormalıyım. Elimde tek kalan bu Tom. Hayatta yaşamaya değer başka hiçbir amacım yok. Sadece ölmeye geçecek bir amacım var.”

Memur Mackereth bir adım yaklaştı.

Eli silahında, “Senden çantanı bana vermeni istesem, yapar mısın?” diye sordu.

“Lütfen yapma.”

“Elin kanıyor.”

“Olabilir.”

“Köpeğin nerde?”

“Çekti gitti.”

Mackereth derin bir iç çekti. Elini silahından çekmese de omuzları düşmüştü. “Seninle ne yapacağım bilemiyorum,” dedi.

Tek kelime etmeden, onu kendi düşüncelerine bıraktım.

“Gözlerimin içine bak Charlie. Gözlerimin içine bak ve bana Boston Polisi senin her ne yaptığını düşünüyorsa, onu yapmadığını söyle. O zaman gitmene izin vereceğim. Dön arkam ve beni hiç görmemiş gibi çekip git.”

Gözlerinin içine baktım ama konuşmadım.

Bu kez daha derin bir nefes aldı. Bakışlarında açıkça acıyı görüyordum. “Senden hoşlanmıştım Charlie.”

“Ben de senden hoşlanmıştım.”

“Keşke bunu bana da hissettirseydin. Antrenman zaiyatlarına zaafım var. Kız kardeşimin dediğine göre kahraman hastalığı bu.”

Elimde olmadan güldüm. “Benim de hak ettiğimden fazlasını isteme gibi bir alışkanlığım var. Sanırım bu durumda birbirimizi tamamlıyoruz.”

“Böyle olması gerekmiyordu.”

“Başka nasıl olabileceği konusunda bir fikrim yok.”

Mackereth bir adım daha yaklaştı. Aramızdaki mesafe artık iki buçuk metreydi. Giderek daha da azaldı. Bir buçuk metre, bir metre... Artık vuruş mesafesindeydi. Bir adım daha atarsa başının hemen sağ tarafına bir yumruk indirebilirdim. Ya da hızla çantamı açıp, silahıma uzanıp ateşleyebilirdim.

O an önce Randi’yi, sonra Jackie’yi düşündüm. Acaba onlar

da son anlarını böyle mi yaşamışlardı? Karşı koymakla teslim olmak arasında mı kalmışlardı?

Memur Mackereth nihayet durduğunda burunlarımız neredeyse birbirine değmek üzereydi. Gecenin soğukluğunda buhar olan nefeslerimiz havada birbirine karışıyordu. Eli halen silahının kabzasındaydı. Çekmese de onu korur gibi bir hali vardı.

“Akşam saat beşte, Charlie.”

“Saat beş mi?”

“Seni o saatte alacağım. Yarın gece. Arkadaşlarının hikâyesini duydum. Araştırdım. Eğer biri sana saldırmak istiyorsa, bunu ikimize karşı yapsın.”

Tek kelime etmeden sadece yüzüne baktım. İfadesi donuk, mavi gözleri cesurdu.

Tavrını koruyarak, “Pazar sabahı...” dedi. “Söz verdiğin gibi gidip silahını teslim edersin.”

Başımı olur anlamında salladım.

“Ondan sonra sana yardım edemem.”

“Geçen gece hayatımı kurtardın Charlie. Sanırım sana bir can borcum var ama pazar sabahı geldiğinde, bizi bir kez daha düşün.”

Eli kıpırdadığında yanağıma dokunacağını sandım. Bir an eldivenli elinin buz tutmuş yanağımda gezinmesini istedim. Ya da ılık dudaklarının dudaklarıma değmesini. Ya da güçlü ve sert bedeninin benimkine dokunmasını.

Bir an, üşüdüm, diye düşünsem de aslında ürpertimin sebebinin yalnızlığımı fark edişim olduğunu anladım.

Memur Mackereth ise arkasını dönüp yürüdü.

Gecenin karanlığında bir süre daha durup, ona yeniden seslenmemek için kendimi zor tuttum.

Mackereth’in iri bedeninin polis merkezinin kapıları ardında

kaybolduğunu gördüm. Arkamdan bir araba daha geçti. Sokak tamamen boşalana, park yerinde kimse kalmayana dek bekledim.

Sonra çantamı açtım, 22'lik yarı otomatik Taurus silahımı çıkarıp atkıma sardım ve park yerinin kenarındaki dikenli bir çalılığın altındaki kar yığınının içine gömdüm.

Stan'ın evinde silahımı ateşleyerek ardımda bana ulaşabilecekleri bir iz bırakmıştım. Bu da Warren'ın silahımı ele geçirmesi durumunda hapishaneyi boylayacağım anlamına geliyordu. Belki de şimdiden vermeliydim. Belki de tam da şu anda hapishaneye girmek benim için en güvenliyi.

Bu sabah Tulip'i anımsadım. Bana sıcak bir yatak için teşekkür edeceğine onu içeride hapsedişime kızmıştı. Bazılarımız bir yerlerde kapalı kalmaya gelemiyorlardı. Dışarıda olduğumuzda kendimizi daha iyi hissediyorduk.

Yirmi bir saatim hızla geriye akıyordu.

Siyah deri postacı çantamın kapağını kapatıp, omuzlarımı dikleştirdim ve son nöbetim için merkeze yürümeye başladım.

Otuz İkinci Bölüm

“Temiz çıktı.”

“Ne demek temiz çıktı? Çantasına bak ve silahına el koy. O kadar!” Saat gece on bir buçuktu ve D.D. evde Jack’e gece sütünü veriyordu. Jack, D.D.’nin rahat kucağında tıpkı bir sıcak su torbası gibi büzüşmüş, sallanarak uyumaya çalışıyordu. Ne var ki bu sıcaklık aile manzarası bir anda çalan telefonla bozuldu.

Grovesnor Polis Merkezi’nden Teğmen Dan Shepherd, “Merkezden içeri adımını atar atmaz Charlene Grant’in yanındaydım,” diyerek devam etti. “Ona işe silahla geldiği yönünde duyumlar aldığımı ve bunun yönetmeliğe aykırı olduğunu söyledim. Bana duyumlarımın yanlış olduğunu, işe sadece köpek getirdiğini ve artık yapmayacağına söyledi.”

“Ah, Tanrı aşkına.”

“Çantasını aramama izin verdi. Tabanca falan yok dedektif. Oyun bitti.”

D.D. kendi kendine mırıldanarak, “Sorgu sırasında çuvallarsan olacağı budur,” dedi. “Eline haddinden fazla güvenirsen, zanlıyı korkutup kaçırsın tabii. Dedektif O.’nun alınının tam ortasına, ‘Ben Sana Demiştım’ dövmesi yapıştıracağım ki, bir daha birini sorgular-

ken önce gidip aynada kendine bir baksın.”

“Anlayamadım?” dedi Shepherd.

“Sadece sesli düşünüyordum. Charlene’in giriş çıkış zamanlarını kontrol edebildiniz mi?” D.D. bugün erken saatlerde Shepherd’ı sivil memurlarından birinin silah taşıdığı ihbarını yapmak için aradığında Charlene’in çalışma saatlerinin diğer iki cinayete uyup uymadığını kontrol etmesini istemişti. Douglas Antiholde 9 Ocak’ta vurulmuştu. İkinci kurban Stephen Laurent’a dair ayrıntılı rapor henüz gelmediyse de onun da 11 ya da 12 Ocak tarihlerinde öldürüldüğü düşünülüyordu.

Shepherd, “Charlene 9 Ocak’ta görevdeymiş,” dedi.

“Gece on birde mi başlamış?”

“Aynen öyle. Gece on birde başlayıp, sabah yedide bırakıyor.”

D.D. başıyla onaylarken Jack’i kollarında rahat edebilmesi için hafifçe kıpırdatmıştı. Antiholde öğleden sonra geç vakitlerde, hatta akşamüstü öldürülmüştü. Charlene için tetiği çekmesinin ardından oldukça uzun bir zaman demekti bu.

“11 Ocak gecesi de çalışmış, hatta bir sonraki gün öğle saatine kadar merkezde kalmış.”

“On üç saat mi çalışmış?”

“İhtiyaç halinde on altı saate kadar çalışabilir.”

“Vay canına, bizim buradaki dedektifler kadar neredeyse.”

“Polis komuta merkezinde çalışmak herkesin harcı değildir,” diye yorumladı Shepherd. “12 Ocak gecesi Charlene çalışmamış, on birinde fazla mesai yapmasının sebebi o da olabilir.”

“Anladım.” D.D. adli tabiple görüşüp Laurent’ın tam ölüm zamanını öğrense daha iyi olacaktı. Grovesnor Polis Merkezi’nin yeri göz önüne alındığında Charlene’in Laurent’ın evine gitmesi neredeyse saat biri bulacaktı, ki bu durumda Charlene’in onu vurma ih-

timali zorlama bir varsayım olacaktı.

Bu koşullar altında Charlene'in birinci ve üçüncü kurbanın cinayetleri için geçerli bir özrü yoktu ama ikinci kurban için kafalarda bir soru işareti oluşabilirdi.

Ne var ki D.D. elinde çok daha az delille nice şüphelinin peşine düşmüştü. En sonunda elindeki en önemli konuya döndü. "Daha önce Charlene'in işe hiç tabancayla geldiğini duymuş muydunuz?"

"Tabii ki hayır. Öyle olsa durumu hemen ortaya çıkarırdım."

"Geçmişinden, nasıl büyüdüğünden bahsettiğine tanık oldunuz mu?"

"Dedektif, gece vardiyası tek kişilik bir iştir. Tek başına çalıştığınızda boşa gevezelik edecek kimseyi bulamazsınız."

"Peki, görevdeki diğer memurlar?"

"Onlar devriye gezmek için para alıyorlar, merkezde oturmak için değil."

"Peki ya molalar? Akşam yemeği, öğle yemeği ya da ne derseniz gece yarısı atıştırması gibi molalar?" D.D., Charlene'in çalışma saatlerini kafasında düşünüp, kimse görmeden işyerinden sıvışıp cinayet işleyip işleyemeyeceğini anlamaya çalışıyordu.

"Sadece tek bir yarım saatlik yemek molaları var ve memurların çoğu yemeklerini yanlarına alarak arabalarında yiyorlar. Bu durumda Charlene de masasının başında yiyordur."

"Hepsi bu kadar mı? Sekiz saatte bir mola mı?"

"İki kez de on beş dakikalık sigara molaları var. Bu Charlene için geçerli değil, hatırladığım kadarıyla. O tam bir sağlıklı yaşam hastası."

"Peki ya tuvaleti gelirse?"

"Yüz altı numaralı kodlamayı girerek tuvalet molası verebiliyor."

“Ama gece boyunca bir tek o çalışıyor. Yokluğunda telefona kim bakıyor?”

“O geceki amir kimse o. Bu da genellikle üniformalı bir komiser muavini oluyor.”

“Yani geceleri merkezde onunla çalışan birisi daha var.”

“Bu doğru ama komiser muavini merkezin ana kısmında oturur. Komuta merkezi ise içindeki monitörleri, telefonları ve telsizleriyle sonradan odaya dönüştürülmüş küçük, kapalı ve ayrı bir alandır.”

“Peki, eğer Charlene komuta merkezini terk ederse bu fark edilebilir mi? Mesela, işe başlarken kartını basıp, sonra haber vermeden çıkmış olabilir mi?”

“Bu mümkün değil.”

“Neden? Dediğinize göre komiser muaviniyle birbirlerini görme şansları yok zaten.”

“Ama duyma şansları var. Charlene devriyedeki tüm polislerin destek kuvveti. Yani, sadece memurlar devriyeye başladıklarında Charlene ile iletişime geçmiyorlar, Charlene de uzun süre onlardan frekans alamadığında hemen iletişime geçiyor. Araç telefonundan arayarak her memurun görev başında olduğunu kontrol ediyor. Dokuz yüz yirmi altı merkezle iletişime geç, dokuz yüz yirmi atı merkezle iletişime geç, tarzı. En son devriye görevinize ne zaman çıkmıştınız dedektif?”

“Çok oldu.”

“Telsiz frekansları hiçbir zaman susmaz. Gece vardiyasında bile olsa Charlene’in görevi konuşmak ve dinlemek. Üstelik mikrofonlu kulaklıklarımız son teknoloji de değil. Bırakın caddeden aşağı yürümeyi binanın önündeki park yerine gittiği halde bile sinyal alabil-sin.”

“Yani Charlene işe geldiyse mutlaka işinin başındadır.”

“Kesinlikle.”

D.D. düşünceyle dudaklarını büzdü. Bu gayet mantıklıydı, şu anki hikâyeyi de çok fazla etkilemiyordu zaten.

Bu kez lafa önce başlayan Shepherd, “Size bir soru sorabilir miyim?” dedi.

“Elbette.”

“Neden bizim santral memurumuzu soruşturuyorsunuz? Yani, Charlie Bile birebir çalışmışlığım yok ama bildiğim kadarıyla iyi biri. Güvenilir, dürüst, memurlarımız konusunda özenli. Onu seviyoruz.”

“Onun dediğine göreyse merkezde onu tanıyan çok kişi yok.”

“Gece vardiyasının sosyal ilişkilere çok elverişli olmadığını söylemiştim.”

“Onu işe almadan önce geçmişini araştırmış mıydınız?”

“Tabii ki.”

“Göze çarpan bir şey var mıydı?”

“Colorado’dan iyi bir referans mektubu vardı...”

“Ne?”

“Colorado Arvada’daki ilk çalıştığı komuta merkezi.”

D.D. bir an için ürperdiğini hissetti. “Arvada Boulder’a ne kadar yakın acaba?”

“Hiçbir fikrim yok. Ben Revere’liyim.”

D.D. beyninin çarklarını hızla döndürerek dudaklarını büzdü. Charlene’in annesinin cansız bedeni Boulder’da bulunmuştu. Bu haberi bugün alan Charlie ise daha önce aynı eyalette yaşadığından bahsetmemişti bile. Bu işte bir iş vardı.

Kaldı ki son on yılda Charlene’in hem annesi, hem de iki yakın arkadaşı ölmüştü. Üç farklı eyaletteki bu kadınların arasındaki tek ortak bağ ise Charlene’di. D.D. bugünlerde Charlene’i tanıyor olmanın büyük risk olduğunu düşündü. İnsan her an beklenmedik bir

ölümle burun buruna gelebilirdi ki, işin tuhafı Charlene'in kaypak hafızası nedeniyle sonradan hatırlanamama riski de yüksekti.

Bir şeyleri bildiğin halde bilmiyor olabilirsin, demişti Charlene. Çocukluk yıllarının zorluklarının üstesinden böyle gelmişti.

Dedektif O.'ya göre bu, yapbozun sadece kendi payına düşenini hatırlayan çoklu kişilik kavramının bir sonucuydu. Charlene'in gidip gelen hafızasını, not içinde başka bir not yazışını, kızın bazı ölümlere yas tutarken bazılarını kendi eliyle işleyişini ancak bu tez açıklayabilirdi.

D.D. kafasında Charlene'in sözlerini ve O.'nun teorilerini döndürüp durdu. Ama her ikisi de hiç hoşuna gitmemişti.

En sonunda öfkeyle, "O silahı almam gerek," dedi.

"Üzgünüm, dedektif. Ben elimden geleni yaptım."

"Tabii, tabii, tabii." D.D. birkaç soru daha sordu, biraz daha iş konuştular ve artık daha fazla öğrenebileceği bir şey olmadığını anladığında telefonu kapadı.

Jack ağzındaki biberon bir tarafa kaymış kundağında uyuyordu. D.D. sallanan sandalyesinden kalkıp boş biberonu sehpanın üzerine bıraktı ve bir an oğluna sımsıkı sarıldı.

Bir anlığına bu karmaşık dosyayı kafasından söküp attı. Charlene Rosalind Carter Grant'i de, pedofil katillerini de, yakın arkadaş ölümlerini de düşünmedi.

Sadece bebeğine sarıldı. Onun o tatlı pudra ve yeni doğmuş bebek karışımı kokusunu içine çekti. Bebeğinin minik göğsünün bir kalkıp bir inişini izledi. Yüzünün buruşuk çizgilerine, iki gevşek yumruk yaptığı minicik on parmağına hayranlıkla baktı.

Bu küçük mucizenin kendi oğlu oluşuna şaşırıp kaldı.

Sonra onu buruşmuş alnından öpüp beşiğine yatırdı. Tam kendisine bir bardak su almıştı ki, telefonu çalmaya başladı.

Ekrana baktı. Arayan Dedektif O.'ydu. Hemen yanıtladı.

Selam niyetine, "Ben böyle olacağını söylemiştim," diyerek açtı telefonu. "Şüpheliyi önce yabancılaştırdın, sonra da onu kaçmaya teşvik ettin. Tebrikler. Charlene işe giderken yanına silahını *almamış*."

"Hayır, almış!" O.'nun sesi sanki bir zafer kazanmış gibi coşkuluydu.

D.D. bir an duraksayıp suyundan bir yudum alırken kaçırdığı bir şey olup olmadığını düşündü. "Nerden biliyorsun?"

"Çünkü onu takip ettim."

"Sen Charlene Grant'i takip mi ettin?"

"Aslına bakarsan Grovesnor Polis Merkezi'nin park yerinde bekledim. Bu sayede eğer tabancasını kaptıracak olursa, balistik incelemeye bir an önce gönderebileceğimi düşündüm."

"Cuma gecesi saat on birde, öyle mi?"

"Önceden telefon edip, ateşli silahlar uzmanı Jon Cassir'e ulaştım. Ondan yerinde kalmasını rica ettim."

D.D. bir kez daha kaşlarını çatı. O.'nun beceriksizliği canını öyle fena halde sıkımişti ki, genç dedektife haddini bildirmek istiyordu. Ama kendini tutmak zorunda kaldı. O. ileriye planlayarak çok zekice bir iş yapmıştı. Bir seri katilin peşindeyken agresif bir strateji izlemek belki de çok yanlış değildi. Aslında, D.D. de tam olarak bunu yapmayı düşünmüştü.

Polis merkezinden ayrılıp bebeğine gelmektense onu yapabiliirdi. Hatta akşam yemeğinden sonra döneceğini de söylemişti ama Alex son birkaç gecede fazlasıyla yorulmuştu. Zaten D.D. de son birkaç gecenin uykusuzluğu ve anne, babasıyla yaptığı kahvaltının yorgunluğuyla Roxbury'ye onca yolu geri tepmektense Jack'in yanında kalmanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Evden de çalışabiliirdi.

Sonra ailesini arayıp arayı yumuşatmalıydı. En iyisi buydu.

O., “Yani pusuya yattım,” dedi. “Ve Charlene’in taksi durağından merkeze doğru yürüdüğünü gördüm. Sonra bir devriye memuru aracından inip Charlene’e yaklaştı. İlk başta bir arkadaşı olabileceğini düşündüm ama Charlene dövüş pozisyonu aldı ve polis de elini silahına götürdü. Sanki çantasını zorla Charlene’den alacakmış, Charlene de karşı koyacakmış gibi duruyordu. Ama sonra adam birden arkasını dönüp gitti. Ondan sonra da Charlene yarı otomatığını çantasından çıkarıp bir atkıya sardı ve bir kar yığınının altına sakladı.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır. Bu yüzden, doğal olarak ben de Charlene merkeze girer girmez yirmi ikilik Taurus’u olduğu yerden çıkardım ve doğrudan laboratuvara götürdüm. Görevi tamamladım. Cassir sonuçların sabaha çıkacağını söylüyor.”

D.D. olayların birden bu derece yön değiştirmesi hakkında ne söyleyeceğini bilemiyordu. “Üç cinayetten ele geçirdiğimiz altı kurşun çekirdeği var. Altısı da karşılaştırma yapabilecek kadar iyi durumda mı?”

“Hayır ama Cassir ikinci ve üçüncü cinayet mahallinden kullanılabilir çekirdekler olduğunu söyledi. İlk cinayet olan Antiholde cinayeti ise biraz daha zor görünüyor. Her iki çekirdek de yaprak gibi açılmış, kurbanın kafatasında sekmiş. Bu nedenle ondan bir sonuç elde edemeyebiliriz.”

D.D. sesli düşünerek, “Ama elimizde üç cinayeti birbirine bağlayan notlar var. Yani Charlene’in tabancasını, bulunan çekirdeklerden biriyle eşleştirecek olursak...” dedi.

“Aynen öyle.”

D.D. başını evet anlamında salladı. O. iyi iş çıkarmıştı. D.D. boş yere sinirlenmişti. Hayatının bu evresinde işinde daha destekle-

yici bir tavır takınmalı, deneyimsiz dedektife akıl hocalığı yapan deneyimli bir dedektif gibi davranmalıydı. Yani sorumluluğu artık başkasına devretmeliydi. Başka bir deyişle, artık yaşlanıyordu.

D.D., “Teyzeyle görüştün mü?” diye sordu.

“Henüz değil. Charlie’yi alt etmeye çalışmakla meşguldüm. Ama bu yaptığım seni de memnun etmedi mi?”

Meşgul olması kısmına katılabilirdi ama O.’nun bu derece takıntılı olması onu biraz endişelendiriyordu.

D.D. bastırarak, “Şimdi de Grovesnor Polis Merkezi’ne mi gidiyorsun?” diye sordu.

“Niye ki?”

“İşleri o kadar ileri götürmüşsün.”

O. cevap vermedi. D.D., ise bunu çoktan bir cevap olarak kabul etmişti.

“Charlie’nin işten çıkışına şahitlik etmek istiyorsun, değil mi? Onu karı kazıp, silahını ararken görmek istiyorsun?”

O. cevap vermedi.

D.D., “Charlie bugün kendini korumak için o silaha ihtiyacı olduğuna inanıyor,” dedi. “O olmadığında ne yapacak sence?”

O. ifadesiz bir sesle, “Eğer yeterince akıllıysa, teslim olur,” dedi. “Onu –hapishaneye göndererek– koruyabiliriz. İnan bana, en yakın arkadaşlarını kim öldürdüyse Charlie’yi orada aramak aklına gelmeyecektir.”

“İlk kez birini tutukluyorsun, değil mi?”

“Hemen hemen.”

“Bir cinsel suçlar dedektifi olarak polisin yerine bazı işler başaran birini tutuklamak konusunda biraz daha ağırdan almak çok mu zor?”

“Ben cinsel suçlar birimine daha çok güveniyorum. Bence kim-

seye ihtiyacımız yok, yeterince iyi çalışıyoruz.”

D.D. kariyerinde delil yetersizliği sebebiyle tutuklayamadığı pek çok pedofili düşündüğünde O.’ya hak veremeyeceğini düşündü. Ama yine de sessiz kalıp, suyunu bitirerek yeniden konuya dönmeye karar verdi.

“Facebook gönderileri ne âlemde?”

O., “Binden fazla kişi sayfaya üye oldu,” dedi. “Çoğu Atlanta ve Providence’dan kurbanların aileleri ve arkadaşları. Her gönderiyi dikkatle inceleyemiyorum, bu kadar iş yükünün altından kalkabil-memiz için yarım düzine daha personele ihtiyacımız var. Bu nedenle sadece dikkat çeken, tuhaf duran gönderilere bakıyorum. Şu ana kadar dikkatimi tek çeken kişi de Randi’nin eski kocası oldu.”

“O şu an Federaller Kulübü’ne hizmetle cezalı değil mi?”

“Anlaşılan o ki orada internet erişimleri var. Çünkü sayfaya ilk katılanlardan biri o. Sayfada baş sağlığı dileyip Randi’nin ölüm tarihini paylaşmış.”

“Pislik herif.”

“Eğer istersen işleri biraz karıştırabilirim... Yani ‘en azından Randi pislik kocasından kurtuldu,’ diye yazabilirim.”

“Yap o halde. Bakalım ne cevap yazacak? Colorado’dan bir şeyler yazan var mı?”

O., D.D.’nin neden Charlie’nin bir zamanlar Arvada’da çalış-tığını açıkladığını bilmek istemişti.

O. heyecanla, “Annesi ne zaman ölmüş?” diye sordu.

“Sekiz yıl önce. Charlie’nin bulunduğu yer ve zamanı kesin olarak belirlememiz gerek ama bana kalırsa orada kaldığı süre Arvada Komuta Merkezi’nde kaldığı zamanla kısıtlı.”

“Nasıl ölmüş?”

“Adli tıp uzmanı uzun süre alkol alımından kaynaklı karaciğer

yetmezliği gibi doğal sebeplere bağlıyor. Ama ceset bulunmadan çok önce ölmüş. Bu da ölüm sebebini bilimsel sebeplerden çok daha usta işi bir sebebe bağlamayı gerektiriyor.”

“Boğulmuş olabilir,” dedi O., “yüzüne bastırılan bir yastıkla. Ben olsam öyle yapardım.”

“Anneyi bir zamanlar kendi çocuklarını öldürdüğü biçimde öldürdün? Ama o durumda adli tıp uzmanı oksijen yetersizliği ya da peteşiyal kanama tespit edebilirdi.”

“Eğer çürüme yeterince geliştirse bunu belirleyemez. Dediğin gibi bilimsel sebepten çok, usta işi bir sebebe benziyor.”

“Sence Charlene mi yapmıştır?” D.D. bunu içtenlikle sormuştu. Annenin tam da Charlene’in de Colorado’da bulunduğu zamanlarda öldürülmesi kafasını çok karıştırıyordu. Ama yine de... “Charlie onu sorgularken gayet mantıklı sorular sordu. Annesinin öldüğünü hiç düşünmeden, önce hapishaneyi, sonra akıl hastanesini akıl edip, en sonunda ölümü düşündü. Onun nasıl öldüğünü bile sordu, yani, eğer onu gerçekten öldürmüştü –Boulder’da onun izini sürüp, ziyaret edip, annesi karşı koymaya çalışırken yüzüne beş dakika boyunca bir yastık bastırdıysa– bu kız kesinlikle kusursuz bir oyuncu.”

Dedektif O. bir an sessiz kaldı. “Ondan hâlâ hoşlanıyor musun?”

“Bunun hoşlanmakla alakası yok. Sadece sesli düşünüyorum. İyi dedektifler tartışır. Bu bizim işimizin en eğlenceli kısmı.”

“Charlene bir katille beraber büyüdü. Belki annesini o iki bebeği öldürürken izlemiştir bile. Hatta belki de kendisi yapmıştır...”

“Oldukça büyük bir iddia bu.”

“Yine de bu konuda istismara uğradığı ortada. Aralarında ailecek hiçbir zaman gerçekleşmeyen bağı, var olmayan empatiyi bir düşünsene. Azıcık bir sevginin tüm acıları azalttığı görüşünde herkes

hemfikiridir herhalde. Siz polisler bunu daha iyi bilirsiniz.”

“Charlene, Rosalind’i sevdiğini iddia etmişti ama.”

“Ne fark eder ki? Belki de onu yoldan çıkaran şey tam da Rosalind’in ölümü oldu. Sonrasında tamamen kendini kaybetti. Anne-siyle ölesiye mücadele etti. Ve eğer annesi onu bıçaklamış olmasaydı belki de onu öldürecekti.”

“Bu da başka bir büyük iddia.”

“Anne tam zamanında ortadan kayboldu ve Charlie New Hampshire Dağları’na gitti. Yeni bir ev, yeni kurallar, yeni bir hayat. Belki bir süre işe yaramıştır. Ta ki arkadaşları dağılıncaya kadar, sonra zavallı Charlie yeniden yalnız kaldı. Belki sonrasında yeniden annesinin peşinden gidip yarım kalan işini tamamlamaya karar vermiştir.”

“Bu konuda Charlie’nin annesinin Boulder’da yaşadığını bildiğine tanıklık edecek birilerine, bir kanıtı ihtiyacımız olacaktır.”

“Bilgisayarına el konulabilir.”

“Bilgisayarı yok.”

“Eminim ki teyzesinin vardır. New Hampshire’da. Onu alalım ve inceleyelim. Belki bir e-posta ya da bir internet aramasına denk geliriz. Hep bugünde, bu yaşta yaşayacak değil ya. Kaldı ki bence hâlâ bilgisayar erişimi vardır. Belki de Boston Halk Kütüphanesi’ndeki bilgisayarlardan birini kullanıp, avlayacağı pedofilleri oradan buluyordur. Hiç kimse medeniyetten bu kadar uzak yaşayamaz. Ve senin de dün Neil’e söylediğin gibi insan ardında mutlaka bir iz bırakır. Bize düşense sadece bu olayı daha fazla kurcalamak. Belki Charlie sekiz yıl önce annesini aradı, buldu ve öldürdü. Bu, kendini iyi hissetmesini sağlamış olabilir. Ne de olsa adalet yerini bulmuş olacaktı.”

D.D. bu fikre karşı çıkmadı. Charlie’nin annesinin ölümü ger-

çekten adaletin yerini bulması demekti çünkü. Ve o da internet kullanan herkesin ardında bir iz bıraktığı konusunda hemfikirdi. Akşam yemeğinden hemen önce Phil ile telefonda konuşmuşlardı, Neil ve Phil'in, Barry'nin odasından tam sekiz farklı elektronik aygıt aldıklarını öğrenmişti. Şimdi artık teknisyenlerin, özellikle Barry'yi diğer iki pedofile bağlayan kanıt başta olmak üzere görgü tanıklarının bahsettiği mavi gözlü "şeytanın" onun izine nasıl ulaştığına dair gerekli kanıtları bulmalarını umuyorlardı.

"Yani sen şimdi Charlene Grant'in annesini öldürdüğünü, sonra bu hissin çok hoşuna gittiğini ve sekiz yıl ara verdikten sonra adaletin yerini daha fazla bulması için Bostonlu sapıkları art arda öldürmeye başladığını mı söylüyorsun?"

"Belki de sekiz yıl beklememiştir. Belki de farklı davalarda yer alan başka sapık cinayetleri daha vardır. Ayrıca, stresin katillerin baş nedeni olduğunu da bilmem söylememe gerek var mı? Charlene Grant'in şu anki hali ise ne derece stresli olduğunun göstergesi."

"Aslında iyi bir kız olduğunu ama stresi fazla yükseldiğinde silahını doldurup kurşun yağdırarak stres attığını mı söylüyorsun?"

"Neden olmasın? Cinsel saldırganları öldürmek için çok daha kötü nedenler de var."

"Yine büyük iddialar bunlar."

"İşte tam da bu yüzden," diyerek devam etti O., "bu gece onu takip ettim ve silahını ele geçirip laboratuvara teslim ettim. Yarın artık iddiaları unutacağız. Elimizde bir balistik raporu olacak."

D.D., "Umarım," dedi. "Çünkü aksi halde bir cinayet kurbanının büyük gün öncesi kendini korumak için tek çaresi olan ruhsatlı silahına yok yere el koymuş olacağız."

O., sanki bu fikirden rahatsız olmuş gibi buna karşı çıkarak, "Cinayet falan yok," dedi. "Bu sadece Charlene ve o küçükken onun

ve kardeşlerinin başına gelenlerle ilgili. Yarın onun hedef olacağını hiç sanmıyorum. Bana sorarsan o tam bir elebaşı. Pek çok insan çocukken istismar edilmiş olabilir, ama emin ol hiçbir anneleri tarafından bıçaklanacak olsalar böylesi bir detayı unutmazlardı. Ama Charlene’e bakınca, o bunu tamamen unutmuş görünüyor. Bana kalırsa yalanları da bununla başlıyor.”

“Onun *Sybil* filmindeki çok kişilikli kız gibi olduğuna inandığını sanıyordum. Hafızasının bu denli kötü oluşunun sebebinin buna bağlamamış mıydın? Charlie annesi tarafından değil, ‘kurban kişiliği’ tarafından bıçaklanmıştı hani? Rosalind’e gelince... Charlie aslında onu tanıımıyordu ve bu sapıkların ardından Charlene değil, diğer ‘koruyucu kişilik’ olan Abigail koşuyordu?”

“Hepsi saçmalık.”

“Ama sen başlattın.”

“Sadece tartışmaya açmak istedim. İşimizin en eğlenceli kısmının bu olduğunu söyleyen sen değil miydin?”

D.D., dedektifin bu kadar kısa zamanda bu denli ağız değiştirmesini kafasını iki yana sallayarak karşıladı. “Güzel. En azından bir konuda hemfikiriz, o da balistik rapora ihtiyaç duyduğumuz. Silahı ele geçirip, bir an önce laboratuvara göndererek iyi iş çıkardın dedektif.”

D.D. bir an hattın ucundaki dedektifin huzursuzluğunu hisseder gibi oldu. O an aklına tıpkı onun gibi övgüden çok eleştiriye daha açık başka bir dedektif, yani kendisi geldi.

D.D. sert bir sesle, “Dedektif?” dedi.

“Evet?”

“Eve git ve biraz uyu. Charlene’in işten çıkıp, Jon Cassir’in balistik raporunu tamamlaması için önümüzde yaklaşık yedi saatlik bir süre var. Muhtemelen yarın çok büyük bir gün olacak. Ve...” D.D.

duraksadı. “İki cinayetin ölüm yıldönümü olarak beklediğimizden uzun bir gece bile olabilir.”

O. hiç tereddüt etmeden, “Sorun değil,” dedi. “Saat on bir gibi Charlene’i tutuklamış, saat bir gibi mahkemeye çıkarmış, üç gibi de cezaevine göndermiş oluruz. Yani eğer birileri onu öldürmek isterse, ona ulaşmak için hayli uzun bir tünel kazmaları gerekebilir.”

Otuz Üçüncü Bölüm

Merhaba. Benim adım Abigail.

Endişelenme. Daha önce tanışmıştık.

Benden korkuyor musun? Yoksa benim için mi korkuyorsun?

Bana güven, seni koruyacağım.

Güvenmiyor musun yoksa?

Merhaba. Benim adım Abigail.

Otuz Dördüncü Bölüm

Cumartesi sabahı saat yedi. Geriye doğru hızla akan son on üç saat.

Belki daha az ya da belki daha fazla.

Bildiğim tek şey vardiyamın bitmek üzere oluşu, ama görevi teslim edeceğim arkadaşımın henüz gelmeyişi yüzünden masaya hapsediğim gerçeği ve Boston'un dört bir köşesindeki panik içindeki insanların hâlâ telefonu bir an olsun susturmayışı.

Şu ana dek bir yığın motorlu taşıt kazası haberi aldım. Kediye çarpan bir araba, telefon direğine çarpan bir motosiklet, sarhoş gencin kavga ettiği bir diğer sarhoş genç.

Sabah saat iki civarında barlar kapandı ve telefon hatlarına gelen ihbarlar bir anda adeta patlama yaşadı. 375 Markham Caddesi'nden Tina Limmer arayıp erkek arkadaşının tam bir pislik olduğunu söyledi. Sanırım onu en yakın arkadaşıyla birlikteyken basmıştı. Maalesef, pislik olmak polise intikal ettirilebilecek bir suç değildi, bu nedenle bu telefonu kapamak zorunda kalmıştım. Hemen ardından 896 Concord Bulvarı'ndan Cherry Weiss'den gelen ihbara göre apartmanın merdiven boşluğundan dumanlar yükseliyordu. Hemen iki polis aracını ve de itfaiyeyi olay yerine yönlendirdim. Me-

murlar olay yerine vardığında yetmiş yaşında iki sarhoş adamın kendi osuruklarını yakma çabalarına şahit olup, ikisini de tutuklamışlardı. İtfaiye ise bu duruma sadece gülüp olayı izlemekle yetinmişti.

Bir sonraki çağrı 95 Wentworth Yolu'ndan Vinnie Pearl'e aitti. Komuta merkezini kendi burnunu kaybettiğini haber vermek üzere aramıştı. Yaptığım kısa bir soruşturmayla onu kendi banyosuna yönlendirmeyi başarmış ve aynada burnunu görmesini sağlamıştım. Anlaşılan Vinnie, cuma gününün büyük bir kısmını ev yapımı limon likörü içerek geçirmişti. Zaten bu da daha on dakika geçmeden arayıp, bu kez dudaklarını kaybettiğini, hissetmediğini, tüm ağzının yok olduğunu söylemesini açıklıyordu.

Vinny'ye dört aspirini üç bardak suyla içmesini söyleyip, sabaha çıkabilmesi için bol şans diledim.

Bu arama diğer üç bar kavgasından ilkinin cevaplayabilmem için tam zamanında bitmişti. Kavgaları, iki aile içi şiddet vakası ve bir Hummer'ın park halindeki üç araca çarptığı trafik kazası izlemişti.

Park halindeki arabalar tam birer hurda yığınyken Hummer'ın da iyi durumda olduğu söylenemezdi. Bu olayda da yine Hummer'ın zilzurna sarhoş sürücüsü olaysız bir şekilde tutuklanmıştı.

Saat üç civarında masamın başında buz gibi olmuş tavuk göğsü ile yarım greyfurt yedim. Saat dört buçukta telefon trafiği biraz azaldığında nihayet tualete gitme imkânı yakaladım. Beş buçukta polis merkezinin bilgisayarından Fecebook'a girmeyi denedim. Randi ve Jackie adına açılan sayfaya göz atmak istiyordum.

Sekiz dakika boyunca sayfada kalıp, uzun arkadaş listesini, paylaşılan anıları, acı tatlı gözyaşı dökenleri inceledim. Derken monitörün ışığı bir kez daha yandı. Bu defaki yayaya çarpan bir otomobildi. Yaya yaralı olsa da dokuz yüz on biri arayabilecek kadar iyi durumdaydı. Olaya karışan araç ise çoktan kayıplara karışmıştı.

Randi ayın yirmi birinde hiç şüphe duymamış olmalıydı. Yani en azından ben öyle olduğunu tahmin ediyordum. Polis ne bir tehdit mektubu, ne de şüpheli bir davranış bulgusuna ulaşmıştı. Küçük, kendi halinde bir hayat sürüyordu. Muhtemelen en iyi arkadaşı olan yoga hocası, Randi'nin olağanüstü bir durumdan bahsettiğine hiç tanıklık etmemişti. Demek ki ayın yirmi biri Randi için her gün gibi bir gündü. Kalkmış, o günün dünyadaki son günü olacağından habersiz hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey anlamadan işlerini halletmişti.

Acaba öylesi daha mı iyiydi? Ölümün adım adım yaklaştığını hiç bilmeden yaşamak mı daha iyiydi yoksa benim gibi son bir seneni her dakikayı sayarak, iç karartan sona giderken her saniyeyi planlamak mıydı iyi olan?

Jackie ise 21 Ocak gününe ağlayarak başlamıştı. Bundan eminim. O da o sabah benim gibi kalbindeki ağırlıkla uyanmış olmalıydı. Çünkü o gün Randi'nin birinci ölüm yıldönümüydü ve polis hâlâ hiçbir ize, bulguya ulaşamamıştı. Çocukluk arkadaşımız akıl almaz bir biçimde öldürülmüş ve biz bir yığın soruyla baş başa kalmıştık.

Jackie güne sakın ve sessiz başlamış olmalıydı. Belki de o gün Randi'nin anısına bir sıra inci takmıştı boynuna ya da belki canlı çiçekler alıp, işe giderken Randi'nin en sevdiği grup olan Journey'i dinlemişti.

Bense o sabah New Hampshire'da Randi'nin mezarını ziyaret etmiş ve ona marketten aldığım sarı gülleri götürmüştüm. Mezarının başında ailesini görüp ne diyeceğimi bilemeyeceğimi düşünerek endişelendiysem de gittiğimde mezarlık boştu. Yerdeki buz kesmiş karın üzerinde tek başıma öylece durarak buz gibi havada içim titreyerek gözyaşlarımın gözlerimden süzülüp, yanaklarımda donuşunu hissetmiştim.

Jackie ayın yirmi birinde kendini huzursuz hissetmiş olabilirdi belki ama kendisi için bir tehlike hissetmediği, korkmadığı ortadaydı.

Aksi olsa o gece bara gitmezdi. Üzgündü belki ama ortada korkması-
nı gerektirecek bir durum yoktu. Belki de dışarıda geçireceği bir ge-
cenin onu neşelendireceğini düşünmüştü.

Polis, Jackie'nin o gece bir kadınla tanıştığını söylemişti. Hiçbir
yakın arkadaş ya da akraba çıkıp da o gece son saatlerini Jackie'nin
yanında geçirdiğini söylemediğine göre yanındaki hiç tanımadığı ya-
bancı biriydi. Yani Jackie bara gitmiş, birileriyle tanışmış ve ondan
hoşlanıp, ona güvenmiş olmalıydı ki evine davet etmişti.

Hiçbir boğuşma izi yoktu.

Dönüp dolaşıp aklımın takıldığı nokta burasıydı. Kafamı karış-
tıran sadece Jackie'nin ölümü değil, karşı koymadan ölmüş olma-
sıydı.

Bunu anlayamıyordum. J.T. geçen gün ellerini boğazıma sar-
dığında önce şoka girmiş, bir an tepki verememiştim. Ama sonra bir-
den nefes alma içgüdüleriyle karşı koymaya başlamış, nefes alabilmek
için amansız bir mücadeleye girişmiştim.

Randi her zaman uysal bir kızdı ama Jackie her zaman dik ka-
falıydı. Yirmi altı yaşında bir kurumun başkan yardımcısı olacak
kadar mücadeleci bir kadın, bu kavga sahnesinden böyle çekile-
mezdi.

Son bir senedir düşünüp durduğum gibi, bunun sebebini bir kez
daha düşündüm. Ama bulabildiğim bir cevap yoktu. Onca kafa pat-
latmanın ardından elimde tek kalansa sinir bozukluğuydu.

Ellerim titrerken çalan telefon hatlarını cevapladım. Dişlerimi
sıkıp bedenim diken üstünde, silahımın yanımda olmayışının huzur-
suzluğu içinde çalıştım, çalıştım, çalıştım.

Sabah yedi, sekiz, dokuz.

Saat dokuzu çeyrek geçe Komiser Muavini Collins gelip, ye-
rime gelecek arkadaşımın hastalandığını, onun yerine birini ayarla-
maya çalıştıklarını söyledi. Onlar bulana dek, benim görev başında

kalmam gerekecekti.

Bu bir rica değil, emirdi. Bu işin doğası da buydu. Dokuz yüz on bir telefon hatlarının başında mutlaka, her zaman birisi *olmalıydı*. Yani nöbeti devredeceğin kişi ortaya çıkana dek orada kök salsan da oturmak zorundaydın. Yerime birinin gelmemesi, benim de evime gidemeyeceğim anlamına geliyordu.

Saat dokuz, on, on bir.

Son saatlerimi bu karanlık odada başkalarının sorunlarını cz-meye çalışarak, onların krizleriyle uğraşarak geçiriyordum.

O an lisede okuduğum T.S. Eliot'ın *İşte Dünya Böyle Biter*, şii-rini anımsadım. şevkle değil, ağlayarak bitirirsin ömrünü.

Dvşmek istiyordum. Bu gece ne olursa olsun, zarar veren, karşıdakini bedenlen sarsan ben olmak istiyordum. Kaybetsem de kazansam da Dedektif D.D. Warren ve ekibi benim olay yerimde, illa ki başi deliller bulacaklardı. Kararım bu yönde ydi.

Saat on bir buçuk. Shirlee Wertz siyah saçlarını kırmızı bir bandananın altına sıkıştırmış, omzundaki kitap çantasıyla çıkageldi. Birlikte arama geçmişine baktık ve ona vücudunun başi parçalarını kaybettiğine inanan Vinnie'den bahsettim. Sonra kulaklığımı ona devredip, masamdan uzaklaştım ve son bir kez ardıma baktım.

Burayı zleyecek miydim?

Amirlerime iki haftalık izne ayrıldığımı söylemiştim. Ayrılışımı bir dram haline getirmek istemiyordum. Ayın yirmi birinden sonra neler olacak gibi sorulara maruz kalmak istemiyordum.

Çok tuhaftı ama nefesimin kesildiğini hissediyordum. ANI ALI ekranına bakıp duygulandım.

Bu işi sevmiştim. Memurları önemsiyor, onlara karşı sahip olduğum yükü biliyor ve onları korumaktan onur duyuyordum. Son bir senede bu karanlık odada bunca telefonla baş ederek kendimce başi farklar yarattığımı hissettim.

Saat on bir kırk beş. Son sekiz saat on beş dakikam.

Postacı çantamı bulup, Grovesnor Polis Merkezi'nden ayrıldım. Giderken arkama bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Doğruca silahımı gömdüğüm yere gittim. Park yerinin uzak köşesindeki o dikenli çalılığın ardına koştum. Önce sağa, sonra sola baktım. Etraf temizdi, eğilip silahımı aramaya başladım.

Ama yoktu. Karı eşeledim. Biraz sola, biraz sağa kaydurdım ellerimi. Sonrasında kendimi kaybedip, tıpkı toprağı eşeleleyen bir köpek gibi iki elimle birden karı kazmaya başladım.

Yoktu.

Silah gitmişti. Yerinde sadece üzeri toprakla ve şhrin pisliliyle örtülü buzlu bir çukur bırakıp yok olmuştu.

Uzaklardan siren seslerinin geldiğini duydum. Tam bir, iki, üç devriye aracı geliyordu.

Silahımı kim almış olabilirdi ki?

Yerini kimseye söylememiştim. Son anda etrafta kimseler yokken saklamıştım. Ben bile ne yapacağıma son anda karar vermişken, bunu yapacağımı kim tahmin etmiş olabilirdi?

O an boynumun arkasındaki tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. En sonunda anlamıştım.

Katilim Boston'daydı.

Beni izliyordu.

Daha şimdiden benden bir adım öndeydi.

İşte yolun sonuna gelmiştik. Geri sayım bitmişti.

Kendi cinayetim resmen başlamıştı.

Elimde olmadan kazdığım topraktan, kirli kardan sendeleyerek uzaklaştım. Sonra silahsız ve paniklemiş bir halde koşmaya başladım.

Otuz Beşinci Bölüm

Jesse cumartesi sabahı gözlerini annesinin devasa çift kişilik yatağında açtı. Annesi yatağın uzak köşesindeki duvar tarafına dönmüş, kollarını açmış yavaşça horluyordu. Jesse saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Muhtemelen her zamankinden biraz daha geç uyanmıştı çünkü oda çoktan aydınlanmıştı, güneş çekili perdelerin kenarlarından içeri sızıyordu.

Eskiden olsa çoktan kendi kendine uyanmış, bir kâse mısır gevreği yemek için mutfağa gitmiş olurdu. Sonra televizyonu açıp cumartesi sabahı çizgi filmlerini izlerdi. Hatta şansını zorlamak isterse internete bağlanıp AthleteAnimalz sitesine bile girebilirdi.

Şimdiyse sadece uyuyan annesine sokulmak istiyordu. Sırtını annesinin o sıcak, yumuşak bedenine dayamayı seviyordu. Üzerindeki kırmızı çiçekli yorganı düzeltip gözlerini gri renkli duvara dikti.

Artık annesiyle yatmayacak kadar büyümüştü. Eğer sınıfındaki diğer arkadaşları bunu duyacak olsalar, hiç şüphesiz onunla dalga geçeceklerdi. Ama yine de belki bir gece daha kalabilirdi annesinin yanında. Hatta belki bir sonraki gece de. Sonra zaten okula gidecek ve okul biraz olsun her şeyi unutturacaktı. Annesi öyle de-

mişti. Danışman bayan da aynını söylemişti. Günlük hayatına dönmek ona iyi gelecekti. Her ne kadar annesi bu sözleri söylediğinde iki kaşının ortasında bir çizgi belirmişse de, ikisi de aynı şeyi iddia etmişlerdi. Jesse o çizgiden hiç hoşlanmamıştı. Uzanıp onları eliyle silmek istedi.

Annesinin canını acıtmıştı. Dahası onu korkutmuştu. Jesse duyduğu yüksek seslerde sıçramadan duramazken annesi de onu gözünün önünden ayıramaz olmuştu. Bu yüzden dün bütün günü kanepede kıvrılıp, aptalca televizyon programları izleyerek ve Jesse bile beyninin çürüdüğünü düşününceye kadar abur cubur yiyerek geçirmişlerdi. Gerçekten de sanki beyninde yamuk yumuk şekiller, çukurlar, yaralar oluşuyor ve kafasının içinde tıpkı bir zombi beynine dönüşüğünü hissediyordu.

Öyle ki Jesse en sonunda yarısını yediği Twinkie çikolatasını bir kenara bırakıp bir elma istemişti.

Annesiye o an gözyaşlarına boğulmuştu. Jesse hemen sebebin o olduğunu düşünüp, Twinkie'yi ortadan kaldırsa da annesi çikolatayı onun elinden alıp sorunun Twinkie olmadığını göstermişti.

Sorun Jesse'nin kötü bir çocuk gibi davranmış olmasıydı. Kuralları ihlal etmiş, yabancı birinin peşine takılmış, bir şeytanla karşılaşmış ve genç bir çocuğun ölümüne şahit olmuştu. Ve artık olayları nasıl geriye alabileceğini bilmiyordu. Olanlar çoktan olmuştu. Kötü bir çocuk olmuştu. Peki ya şimdi... Ya şimdi?

İmkânı olsa geriye gitmek, tıpkı bir video gibi her şeyi geri sar-mak istiyordu. Bakın, Jesse kütüphaneye gidiyor, önce dışarıdaki, sonra da içerideki merdivenleri çıkıyor, sonra yabancı çocukla bir süre oturup bu kez yanından kalkıyor ve yeniden merdivenlerden inerek annesinin yanına gidiyor. Bakın Jesse annesinin yanında. Aferin Jesse, orada kal, orada kal. İyi çocuk ol, o zaman annen ağlayacaktır.

Polis bilgisayarına el koymuştu. Sanırım bunu perşembe gecelerini cuma sabahına bağlayan gece yapmışlardı. Sorulan bir dünya sorunun ardından Jesse onları eve bırakan polis arabasının arka koltuğunda uyuyup kalmıştı. Galiba onu üçüncü kata kadar annesi kucağında taşımıştı. Oysaki kucağa sığmayacak kadar büyüktü artık. Annesi onu kanepeye yatırmış olmalıydı. Öyle yorgundu ki, ayakbılarının ayağından çıktığını bile fark etmemişti.

Sabah saat altıda çığlık atarak uyanmıştı. Kötü bir rüya görmüştü. Ne gördüğünü tam olarak hatırlamıyordu, ama gördüklerinin yine o çentikli sivri dişleri ve parlak açık mavi gözleri olan şeytanla bir ilgisi vardı.

Annesi yeniden uyumasını söylemiş, Jesse de denemişti. Ama bir saat sonra yine bir çığlıkla, ondan bir saat sonra da başka bir çığlıkla tekrar tekrar uyanmıştı.

Saat dokuz olduğunda annesi artık kalkmasına izin vermişti. Haberler iyiydi. Bugün ne Jesse için okul, ne de annesi için iş vardı. Annesinin dediğine göre zihinlerini dinlendireceklerdi. Ama annesinin iki kaşı arasındaki o iki çizgi yine belirivermişti ki, Jesse bu durumdan aslında annesinin çok mutlu olmadığını, çok da eğlenmediklerini çıkarabiliyordu.

Kahvaltı için köşedeki bir kafeye gittiler. Dönüş yolunda annesi haberi verdi. Polisin soruşturmayı sürdürebilmesi için o antika bilgisayara ihtiyacı vardı ve annesi bilgisayarı o gece onları eve bırakan devriye aracının memuruna teslim etmişti. Polisin işi bittiğinde geri alabileceklerdi, ama annesi acele etmemelerini söylemişti. Bir daha o bilgisayarı görmek istemiyordu.

Jenny bu sözleri söylerken oğlunun gözlerinin içine bakmıştı. Jesse ise konuşmadan sadece başıyla onaylamıştı onu. Annesi derin bir iç çekerken iki kaşının arasındaki çizgiler bir an kaybolmuştu.

Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi ama daha kalkması gereken milyon tane yük vardı.

Jesse artık ne yaptığını daha iyi anladığını düşünüyordu. Kötü bir çocuk olmuştu. Ama zamanda geri gitmek, olanları başa sarmak ve yaşananları engellemek mümkün değildi. Şu an artık tek yapabileceği kötü çocuk olmayı bırakıp iyi bir çocuk olabilmektir. Yani mesela Twinkies yemek yerine bir bardak süt içebilirdi. Kötü davranışı yok etmek için iyi davranışlar sergilemeliydi.

Dün gece kadın polis onun yardımına ihtiyaç duyduğunu söylemişti. Jesse bir görgü tanığıydı. Ve bu yüzden cesur olup onlara olan biten her şeyi anlatmalıydı. Utanmaya gerek yoktu. Olanlar onun suçu değildi. Sadece konuşacaktı o kadar.

Jesse elinden geleni yapmıştı. Ama çok da utanmıştı. Gitmesi gerekirken o tehlikeli yabancıya uyup kütüphaneden çıkışını anlatırken çok utanmıştı. Tehlikeli yabancı çocuğun en mahrem yerini gösterdiğini anlatırken utanmıştı. Ama en çok da koyu saçlı zayıf şeytanın silahı ve masmavi gözleriyle ortaya çıkıp ona gülümsediğini anlatırken utanmıştı.

O çocuk kötüydü, kadın da öyle. Ama bundan utanan Jesse olmuştu ama bunun en büyük sebebi çok korkup gözlerini kapatmış olmasıydı. Tüm o olanların çoğunda, hatta hepsinde. Kafasına giren her ayrıntıda gözleri kapalıydı.

Kütüphaneden çıktığı andan sonrasını hatırlamak istemiyordu. Kafasından silinsin, geri alınamıyorsa yok olsun istiyordu. Birkaç video sahnesi zihninden tamamen silinse ne olurdu? Artık ondan sonra çılgınlıklarla uyanmak zorunda kalmazdı. Annesi de ona bakıp irkilmek zorunda kalmazdı.

Jesse yeniden okula dönecekti ve o eski minik dünyalarına kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Jenny ve Jesse tüm dünyaya karşı.

Jesse'nin tek istediği buydu. Her Şeyden çok istiyordu bunu. Annesi ve kendisinin yeniden iyi olmasını istiyordu. Jesse ve Jenny'nin yeniden tüm dünyaya karşı olmasını istiyordu.

"Anne." Jesse dönüp uyuyan annesine baktı.

Annesi kıpırdamamıŐtı.

Elini omzuna koydu. "Anne."

"Hımmm?" Annesi usulca böyle seslendiyse de yine kıpırdamamıŐtı.

Jesse annesinin yastığın üzerine dağılan uzun kahverengi saçlarına dokundu. İçinden tıpki o Őeytanınkilere benziyor diye geçirdi ama annesi öyle kötü biri değildi. Ayrıca annesi gerekkti, o silahlı kadınsa açıkça bir canavardı.

Jesse usulca bir i çekti. Annesini uyandırmaktan nefret ediyordu, ama artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Kötü bir ocuk olmuŐtı. Her Şeyi geri saramadığına göre artık iyi bir ocuk olacaktı. Sorunu giderip artık süt çocuğu olacaktı.

"Anne, uyan."

Annesi derin bir nefes alıp sırtüstü döndü. Gözlerini kırpıŐtırıp esneyerek tavana baktı.

Annesinin tam olarak, gerçekten uyandığını görebiliyordu, çünkü o yumuşak dinlenmiŐ yüzü bir anda kaskatı kesilmiŐtı. Gözlerini kapatıp kaşlarını çattı. Sonra da Jesse'ye döndü.

Aceleyle, "Sen iyi misin tatlım?" diye sordu. Sesi gergindi.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum canım." Jesse'nin elini tuttu. "Kötü bir rüya mı gördün?"

"Hayır. Bugün Twinkies yemek istemiyorum."

"Tamam."

"Dışarı çıkıp temiz hava alalım."

“Olur, Jesse.”

“Kahvaltıda da yulaf ezmesi yiyeceğim. Ama şekersiz. Senin gibi.”

“Jesse...”

“Seni seviyorum anne.”

“Ben de seni seviyorum canım. Bunu da atlatacağız Jesse. Her şey düzelecek.”

İşte o zaman Jesse ağlamaya başladı. Nedenini bilmiyordu. Aslında ağlamak değildi niyeti. Ama annesi yine de kollarını uzatınca Jesse annesinin göğsüne tıpkı küçük bir çocukken yaptığı gibi kıvrılmış, annesi de başını okşamıştı. Bu hareketle Jesse daha da fazla ağlamıştı çünkü o annesiydi ve onu seviyordu ve yeniden eskisi gibi tüm dünyaya karşı Jenny ve Jesse olmak istiyordu. Tüm dünyaya karşı sadece Jenny ve Jesse olma fikrini seviyordu.

En sonunda yataktan kalktılar. Annesi kahvaltıyı, Jesse masayı hazırladı. Bu kez vakti olduğu için annesi yulaf ezmesini hafif ateşte hazırlamıştı. Jesse macun kıvamındaki karışımdan ilk kaşığı alıp, gözlerini sımsıkı yumdu ve cesurca ilk lokmasını yuttu. O an bir kı-kırtı duydu.

Annesi gülüyordu. Neredeyse o küçük ahşap masanın üstüne yığılacakmış gibi Jesse'nin yüzündeki korkunç ifadeye bakarak katılarak gülüyordu.

Jesse de gülmeye başladı. Jesse bir kaşık daha alırken annesi yemeğini bitirmişti bile. Aslında o kadar da kötü sayılmazdı, sadece şekersiz ve yapış yapıştı o kadar. Jesse belki bir kâse daha bile yiye-bilirdi. Belki.

Kahvaltıdan sonra, sıkıca sarınıp parka gittiler. Annesi havanın çok soğuk, yaklaşık eksi on iki derece olduğunu söylemişti. Ama güneşin çıkmasıyla hem yerdeki kar, hem de gökyüzü öyle parlaktı ki,

Jesse'nin gözleri acımıştı.

İşte Jesse salıncağın üzerinde o parıl parıl parıldayan gökyüzüne doğru yükselirken hatırladı gerçeği.

Jesse öylesine heyecanlanmıştı ki, neredeyse salıncağın en yüksek yerinden yere çakılacaktı. Son anda zincirleri yeniden yakalayıp ayaklarını yere değdirmeye çalıştı. Kendini yeteri kadar yavaşlattığında siyah salıncaktan inip annesine koştu.

“Hatırlıyorum, hatırlıyorum, hatırlıyorum. Dedektiflere söyleyebileceğim bir şey biliyorum. Onları aramalısın anne.”

“Pekâlâ. Pekâlâ. Ne oldu Jesse, ne hatırladın?”

“Gözleri, o mavi, şeytani gözleri. Neden bir canavar gibi göründüğünü şimdi anladım.”

“Neden tatlım?”

“Çünkü gerçek değillerdi. Daha önce de görmüştüm. Cadılar Bayramı kitaplarında. Lensti anne. Vampir gözü gibi, zombi gözü gibi, ama onunkiler kedi gözü gibiydi, mavi kedi gözleri. Öyle bir şey vardı gözünde. O kadın gerçek bir şeytan değildi. Sadece kılık değiştirmiş bir kadındı o kadar!”

Otuz Altıncı Bölüm

D.D. sabah saat altıda sıçrayarak uyandı. Ne bebeği ağlamış, ne saatinin alarmı çalmış, ne de Alex uyanıp hazırlanmaya başlamıştı. Bir an yatağında öylece uzanıp düşündü ve hatırladı. O gün 21 Ocak'tı. İki cinayetin yıldönümü, Charlene Grant'in de kendi ölümünü beklediği gündü.

D.D. yataktan kalktı.

Alex'in lacivert penye sabahlığını üzerine geçirip kahve yapmak üzere mutfağa geçti. Mutfaktayken telefon mesajlarını da kontrol etti. Henüz hiçbir haber yoktu.

Yeniden banyoya dönüp, dişlerini fırçaladı ve uykusuzluğunun en büyük göstergesi olan gözlerinin altındaki mor halkaları ve çenesinin altında yeni yeni oluşmaya başlayan gevşekliliği kontrol etti. Sarıkan deriyi eliyle sarsıp bunun kırk bir yaşın getirdiklerinden biri olduğunu düşünerek hoşnutsuzlukla ilk fincan kahvesini içmek üzere mutfağa döndü. İşyerini arayıp, sesli mesajlarını dinledi. Haber yoktu.

Neredeyse yirmi dört saattir haber almadığı anne ve babasını aramalıydı. Bu durumdan hiç hoşlanmayacakları açıktı ve bu konuda hiç de haksız sayılmazlardı.

Ama ondan önce hazırlaması gereken bir kahvaltı vardı.

Kahvaltı için pastırma ve yumurta pişirdi. Tam *waffle* yapmaya başlamıştı ki Alex uyku sersemi gözlerle mutfığa girdi. Beyaz bir tişörtün üzerine gri renkli bir FBI Akademi eşofman üstü giymişti. Altında yatariken giydiği turkuvaz renkli bir pantolon vardı. Yanakları kırçillı sakallarıyla gölgelenmişken eşofman üstünün sol omzunda bebek tükürüğü izi vardı.

D.D. ikisinin de yaşlandığına kanaat getirdi. Ama her ne olursa olsun, yine de iyi görünüyorlardı.

Alex'e bir fincan kahve doldurdu.

Alex minnetle kahveye uzanırken, "Bugün tatil değil misin?" diye mırıldandı.

"İşyerine gitmeyeceğim ama bugün cinayet davamız için büyük bir gün olacağı benziyor. Her an balistikten gelecek bir haberi bekliyorum." D.D. kendi fincanını tamamen doldurdu.

D.D.'nin fincanını yeniden doldurduğunu gören Alex, "Kahveyi bıraktığını sanıyordum," dedi.

"Evet, ama cinayet masasında çalışıyorsan bu da işinin bir parçası."

Tüm gününü kahve içerek geçiren bir adam için bu karşı ko-yulamayacak bir fikirdi.

Alex masaya oturdu ve D.D. kahvaltısını hazırladı. Aslında bu istisnai bir durumdu çünkü mutfak genelde Alex'den sorulurdu. D.D. aklından, *al sana sıcacık bir sahne daha*, diye geçirdi. Dün gece sadece Jack'le birlikteydi. Anne oğul baş başalardı. Şimdi de Alex ile baş başa sadece karıkoca olarak birliktelerdi.

Annesinin haklı olabileceğini düşünmek çok sinir bozucuydu.

Huzur veren bir sessizlik içinde kahvaltılarını ettiler. Alex gazetesini okuyup bulmacasını çözdü. D.D. ise mutfakta dolanıp bula-

şıkları yıkadı, kuruladı ve kaldırdı. İçinde bir sıkıntı vardı. Ne olduğunu bilemese de sanki bir sorunu düşünüp duruyor gibiydi.

Saat yedi buçukta Jack de geç kaldığı partiye katıldı. D.D. duşunu alırken Alex onu besledi. Saat sekiz olduğunda D.D. anne ve babasını aramak için halen erken olduğunu düşünüp yeniden cepte telefonu mesajlarını ve sesli mesajlarını kontrol etti. Haber yoktu.

Charlene Grant artık işten çıkmış, silahını arıyor ve bulamıyor olmalıydı. Artık polisin peşinde olduğunu anlayacaktı. Ya da belki de tarihin verdiği huzursuzluk, başına geleceklerin korkusu ve arkadaşlarının üzüntüsüyle polise teslim olacaktı. Ya da belki de sadece paniğe kapılacaktı.

Siz eğer bugün dünyadaki son gününüz olsa ne yapardınız? Gelen sona daha iyi hazırlanmak için iyi bir uyku mu çekerdiniz? Dünyadaki son sevişmeniz için ateşli bir partner mi bulurdunuz? Yoksa son bir kez bol yağlı, şekerli, kalorili bir yemeğin dibine mi vururdunuz?

Sevdiğiniz insanları arayıp veda eder miydiniz?

Gerçi Charlene'in ardında bıraktığı kimsesi yoktu. Sadece bir teyzesi ve başıboş bir köpeği vardı.

Rosalind Grant. Carter Grant. Ölmüş iki kardeş.

Christine Grant. Ölmüş bir anne.

Charlene Rosalind Carter Grant. Namı diğer Abigail. Fırtınanın tam ortasındaki kadın.

D.D.'nin içi yeniden sıkılmaya başladı.

Saat dokuzu gösterirken ailecek karınları doymuş ve temizlenmişlerdi. Artık hazırlardı. D.D. son bir kez daha sesli mesajlarını kontrol etti. Hâlâ haber yoktu. Telefonuna da son bir kez baktı. Arayan yoktu.

D.D. en sonunda pes ederek anne ve babasını arayıp evine davet

etti. Anne ve babası Boston'un yoğun trafiğine hiç bulaşmak istemedikleri için araba kiralamadıklarından onları otelden Alex alacaktı. D.D. onlara yaşadıkları yerin Boston değil Waltham olduğunu söylemek istemişti aslında. Yani gerçekten Boston'da tıpkı sumo güreşlerinde olduğu gibi en geniş, en güçlü arabayla yol alıp, izlenmeye değer bir spor performansı sergilemek zorunda kalırdınız. Ama Waltham'da sadece banliyöler arasındaki seyrek trafiğe maruz kalırdınız... D.D. derin bir iç çekip belki milyonuncu kere kendi kendine yaşlandığında Jack'in başını bu denli ağrıtmayacağına söz verdi. Ama şöyle bir düşününce, kim bilir belki de annesinden çok daha kötü olacaktı.

D.D. beklerken Jack'i kangurusuna yerleştirip, göğsüne bağlarken elektrik süpürgesiyle evi temizledi ve oturma odasını topladı.

Oda aslında boya istiyordu. Hazır onu yaparken Alex'in bekârlıktan kalma soluk mavi kanepesi de değişebilir, ahşap zemin parlatabilirdi. Mekânı biraz olsun yumuşatmak için yere örgü bir halı, biraz yeşillik katmak için de bir saksı bitkisi yerleştirilebilirdi. Ya da belki de pencereler komple elden geçmeliydi.

D.D. kendini en son duvar kâğıdı üzerine kafa yorarken bulduğunda, bir anda kendine gelip süpürgeyi kapattı ve aklını topladı. Lanet olası dekorun canı cehennemeydi. Tanrı aşkına, o Dedektif Çavuş D.D. Warren'dı. İş koltukları kılıflamak değil, cinayet davalarını çözmekti.

Saat dokuz kırk beşte artık mesajlarını kontrol etmekten vazgeçip, doğrudan laboratuvarı aradı. Jon Cassir telefonu açmayınca, ona sesli bir mesaj bıraktı. Sonra da bebeğiyle beraber evin içinde birkaç küçük iş daha yaptı.

Dedektif O., Charlie'nin aradıkları azılı katil olduğuna inanıyordu. Charlie istismara uğradığı çocukluk yıllarının, ona acı veren

annesinin ve kurtaramadığı ölen iki kardeşinin acısını şimdi pedofil-leri kendine hedef seçerek telafi etmeye çalışıyordu. Ayrıca yakında ölecek bir kadın olarak kaybedecek neyi vardı ki?

Ne var ki Dedektif O., Charlene'in 21 Ocak'ta öldürüleceğine inanmıyordu. Ona göre, tüm bunları Charlie uydurmuştu.

D.D. kaşlarını çatı. Bu iki teori de eşit miktarda özeldi. Charlene ya 21 Ocak cinayetlerini yönetmişti, yani bugün öleceği falan yoktu ya da kendini gerçekten kader mahkûmu olarak algılayıp sapıkları öldürmeyi kendine iş edinmişti.

D.D. oturma odasını adımlamaya başladı.

Charlene bugün öleceğine inanıyordu. Doğru ya da yanlış, bilmek mümkün değildi, ama D.D. yine de içten içe ona inanıyordu. Kızın o sıska görüntüsünün, dağılmış parmaklarının, boğazındaki morlukların başka bir açıklaması olamazdı zira. Hiç kimse gerçekten böyle gerçekçi bir tehlike altında olmasa bu denli sıkı hazırlanmazdı.

Bu durumda D.D.'nin incelemesi gereken iki seri cinayet vardı. Bunlardan biri iki çocukluk arkadaşının cinayetleriydi ki bu Charlene'i bir sonraki kurban yapıyordu. Bir diğeri de muhtemelen Charlene'in hayatının son günlerinde adaleti sağlamak için bulaştığı üç pedofil cinayeti idi.

Yalnız tek bir fark vardı. Üçüncü pedofilin olay yerinde Charlene kendini küçük ve travmaya girmiş görgü şahidine Abigail olarak tanıtmıştı. Zaten fazladan, ölen kardeşlerinin ismini taşıyan bir kadın ne diye kendine başka bir isim daha uydursundu ki? Belli ki kendine bir isim bulmak istemişti ama neden sadece Rosalind ya da sadece Carter değil ya da hep yaptığı gibi neden Charlene Rosalind Carter Grant dememişti? Ayrıca hangi katil tetiği çektikten sonra dönüp kendini seyircilere tanıtır mı?

D.D. zihninin içindeki Dedektif O.'nun, ancak deli olan biri

bunu yapar, dediğini duyar gibiydi. Ona göre Charlene tek bir kişilik değil, “bölünmüş bir kişilik”ti. Geçmişiyle barışmamış bir kadındı.

O sırada ön kapı açıldı ve Alex, D.D.’nin anne ve babasıyla içeri girdi.

D.D.’nin annesi kollarını iki yana açıp içeri girerken, “Nerede benim torunum?” diye coşuyordu. “Birbirimize biraz hatıra bırakma vakti geldi.”

D.D. hissiz bir biçimde, *hatıralar*, diye düşündü. Kişiden kişiye değişen bir kavramdı bu.

O an aklına çok ilginç bir fikir geldi.

Saat on bir. Jack ana kucağında yeniden uykuya daldı. D.D.’nin anne ve babası kanepede oturuyorlar. Annesi Boston’un korkunç derecede soğuk havasından, berbat trafiğinden, gökyüzünün her zaman gri oluşundan –ki şu anda dışarıda güneş ısıldıyor, gökyüzü masmavi– ve hükümetten kimsenin ağzına dahi almadığı, ancak hiçbir vatandaşın bir daha düzgün sağlık ödemesi alamamasına yol açacak yeni sağlık düzenlemesinden dert yanıyor.

D.D.’nin annesi fikirlerini, “Sakin yaşlanma,” diye tamamladı. “Çok korkunç bir şey. Hep, durmadan, ara vermeden evrak işleriyle uğraşıyoruz. Ne zaman yeni bir doktora gidip tedavi olsak yine baştan sona her şeyi değiştiriyorlar ve her şeye bir daha sıfırdan başlıyoruz.”

Alex gözlerindeki donuk ifadeyle sallanan sandalyede oturuyordu. Dördüncü fincan kahvesini içmesine rağmen, elindeki fincana bakışına bakılırsa halen içtiği onca kahve işe yaramıyordu.

D.D. de artık daha fazla oturamamıştı. Jack bebeğin oyuncaklarını toplamış, sonra da battaniyesini düzeltmişti. Sonra ana kuca-

ğının yerini değiştirip uyuyan bebeğine ne olur ne olmaz diye iki oyuncak daha getirip yanına bırakmıştı.

“Florida’ya ne zaman geliyorsunuz?” diye sordu annesi.

“Ne?”

D.D.’nin annesi babasına bakıp, “Biz martta gelirsiniz diye düşünmüştük,” dedi. “O zaman hem hava ılık, hem de her gün güneş ıslıl ıslıl oluyor. New England’daki mart ayından çok daha iyi olduğu kesin, tatlım. Şansınız yaver giderse o sırada burada sıcaklıklar kaçır bulur? Eksisi altı derece falan mı? Eğer oraya gelerseniz Jack’i sahile götürüp, ayaklarını okyanusa bile sokabiliriz. Tabii bir de parti vermek gerekir. Çok büyük bir şey olmasına gerek yok. Sadece seni ve Jack’i arkadaşlarımıza tanıştırabileceğimiz büyüklükte bir şey yaparız. Tabii bir de Alex’i.”

Alex isminin söylenmesiyle bir anda sıçrayarak kendine gelmişti. Kafasını kaldırıp panikle ne kaçırdığını anlamaya çalışıyordu.

D.D.’nin annesi konuşmaya devam ederek, “Biletlerinizi biz ayarlarız,” dedi. “Sana ve Alex’e hediyeğimiz olsun. Bebek hediyesi.” Neşeyle gülümsedi.

D.D. odanın tam ortasında kalakalıp Jack’in elindeki emziğine sıkıca yapışmıştı. Gözlerini Alex’e dikti.

Alex boş gözlerle, “Florida mı?” diye sordu.

D.D., “Evet,” dedi. “Onları ziyaret etmemizi istiyorlar. Mart ayında.”

“Mart ayında Florida’da hava çok güzel olur.”

“Doğru.”

“Tamam.”

“Ne?”

“Gidebiliriz. Martta. Ailenin nerde yaşadığını görmek çok hoş olacak.” Sonrasında Alex kalkıp mutfığa yürüdü.

D.D. çalan telefonuyla muhtemelen son anda üç cinayet işlemekten kurtulmuştu. Arayan Dedektif O.'ydu.

D.D., “Buna cevap vermem gerek,” diyerek doğruca arka taraftaki yatak odasına yöneldi.

Dedektif O. selam bile vermeden, “Cassir aradı,” dedi. “Balistik incelemede silah ikinci ve üçüncü cinayetlerle örtüşmüş. İlk cinayetin kurşun çekirdeği tahmin ettiği üzere fazla zarar görmüş. Ama işe bak, üç cinayetin ikisi...”

D.D. beyninin çarkları hızla dönerken, “Aynen öyle,” dedi. “Üç cinayetin ikisiyle uyuşması benim için yeterli. Charlene Rosalind Carter Grant için artık yakalama kararı çıkarttırabiliriz.”

“Hemen hallediyorum.”

“O., bu sabah Facebook sayfasına baktın mı? Hani şu kurduğun sayfa vardı ya?”

“Evet. Bin yüz kişi katılmış ve sayı giderek de artıyor. Herhangi bir tehdit unsuru ya da tuhaflık yok. Eski koca bir daha yazmadı. Listede her iki kurbanla aynı liseye gitmiş kişiler de var, ancak hiçbirinin psikopat olduğuna dair bir iz yok. Sanırım biraz daha zamana ihtiyacımız var.”

“Doğum günlerini kontrol edebiliyor musun?”

“Eğer insanlar profillerinde o bilgiye izin veriyorlarsa evet, yoksa hayır.”

“O halde 21 Ocak doğumluları bir kontrol et.”

“Bugün mü? Sence... sence biri bunu doğum gününü kutlamak için mi yapıyor?”

“21 Ocak'ın bir anlamı olmalı değil mi? Randi'nin hayatında da, Jackie'nin hayatında da bugünün hiçbir anlamı yoktu. Charlie'nin hayatında da yok. Bu yüzden bugünün katil için bir önemi olmalı.”

“Doğum günü kutlaması mı diyorsun?”

“Evet,” dedi D.D. ve bunu söylemesiyle birlikte beynindeki çarklar bir anda durup yapbozu bir araya getirmişti. Cevabı bulmuştu. “Charlene Rosalind Carter Grant,” dedi. “İşte problem bu. Durmadan Charlene Rosalind Carter Grant üzerine yoğunlaşıyoruz.”

“Evet.”

“Belki de bu işin onunla bir ilgisi yoktur. Belki yoğunlaşmamız gereken kişi Charlene Rosalind Carter Grant değildir. Belki de her şey Abigail’le ilgilidir.”

“Charlie zaten Abigail. Balistik raporu da bunu kanıtlıyor.”

“Belki de. Ama bu hâlâ şu soruyu cevaplamaz: Katil kendini Abigail olarak tanıtmaya ihtiyacı hissetti? Neden?”

“Çocuğu yatıştırmaya çalışıyordu. Kızın nefret ettiği kişiler sapıklar, kurbanlar değil.”

“Kurbanı bir isim vermeden de yatıştırabilirdi. Ama seçtiği isim gayet açık. “Benim adım Abigail.”

“Belki henüz cesedini bulamadığımız kız kardeşinin anısına söylemiştir.”

“Pekâlâ, o halde ölen kız kardeş Rosalind’in adını ikinci isim, ölen erkek kardeş Carter’ın adını da bir diğer ikinci isim olarak adına eklemişken Abigail’i neden eklemedi...”

“Bölünmüş kişiliği yüzünden.”

“Neden?”

“Ben nereden bileyim? Adı üzerinde delilik bu ya.”

D.D., “Peki ya ayın yirmi biri?” diyerek devam etti. “Charlene’in en iyi iki arkadaşı 21 Ocak’ta öldürüldü. Neden bu gün?”

“Bu soru daha önce de soruldu. Maalesef, hiç kimse cevabı bilmiyor. Ama öte taraftan belki bugün yeni bilgilere ulaşabiliriz.”

“Bence bu iki şey birbirini tamamlıyor.”

“Hangi iki şey?”

“Abigail ve ayın yirmi biri. Gördün işte, biz sadece Charlene Rosalind Carter Grant’i biliyoruz. Sadece onun geçmişini araştırıp, sadece ona sorular sorduk. Peki ya Abigail ne olacak? Neden o isim ve neden o tarih?”

“*Abigail*’in yakın arkadaş cinayetleri ve sapık cinayetleri arasında bir bağ olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?”

“Ben öyle düşünüyorum.”

“Ama...” O. bir an duraksamıştı. “Abigail zaten Charlie.”

“Aslında, bu eğer çok kişilikli bir olaysa, bu sav doğru değil. Bu durumda Abigail, Charlie’nin sadece bir parçası demektir. Ama teknik açıdan konuşacak olursak, iki kişi hiç karşılaşmamış da olabilir.”

O., “Bu durumda Charlie’yi tutuklayacak mıyız?” diye sordu.

“Elbette. Elimizde balistik raporu var. Yakalama emrini çıkartmak için o raporu kullan. Charlene’i hapishaneye atmak hiç de kötü bir fikir değil. Ama sana tekrar söylüyorum asıl tanışmamız gereken kişi Abigail. Her ne oluyorsa, cevabı ancak ondan alabiliriz.”

O. şimdi artık aklını kaçıran D.D.’ymiş gibi bir imayla, “Charlene Grant’i tutukluyorum,” dedi.

D.D., “Güzel,” diyerek onayladı. “Ben de Abigail’i araştıracağım. Bakalım hangimiz daha önce katili bulacak.”

Otuz Yedinci Bölüm

İlk Grovesnor devriye aracı acı acı bağırarak görüldüğünde olduğum yerde donup kalmıştım. Benim için geliyorlardı. Bunu iddia etmek için ortada mantıklı bir sebep yoktu belki, ama iddia ediyorum benim için geliyorlardı. Paranoyak olmanız sizi almaya gelmedikleri anlamına gelmiyordu.

Metro istasyonunun hemen girişindeki telefon direğinin yanında durup, omuzlarımı kamburlaştırarak, başımı yakamın içine gömdüm. Bu sayede mucizevi bir şekilde kabanımın içinde kaybolabileceğimi umuyordum.

Ama elbette ki işe yaramamıştı. Frenler acı bir çığlıkla bağırırken devriye aracı tam yanımda durdu. Gözlerimi yukarı kaldırıp aşağıya inen metro merdivenlerine ne kadar uzak olduğumu anlamaya çalıştım. Aramızda belki kırk, belki de elli adım vardı. Ufak tefek ve hızlıydım. Eğer sağa doğru bir hamle yaparsam belki karşı koyma ihtimalim olurdu...

O an Memur Mackereth'in yan koltuğun açık olan penceresinden, "Atla," diye bağırdığımı duydum. "Tanrı aşkına Charlie. Atla. Bin şu arabaya. Hadi!"

Kapıyı hızla açıp kendimi içeri attım ve kapıyı çarparak kapat-

tım. Torpidonun hemen altındaki ayak boşluğunun olduğu yere saklandım. Başımı eğip, kendimi daha fazla kamufle etmek için koyu kahverengi saçlarımı arabanın siyah deri koltuğunun üzerine yaydım. Tom ise gazı kökleyip çoktan yola koyulmuştu. Sirenler yine sanki memur sıcak takip üzerindeymiş gibi açtı.

Tom iki eli direksiyonda, bakışları tam karşıda, gergin bir ifadeyle, “Silahını tarif et,” dedi.

“Ne?”

“*Silahını tarif et!*”

“Yarı otomatik 22 kalibrelik Taurus. Nikel kaplamalı. Gül ağacı kabızalı...”

“Kabzası nasıl?”

“Gül ağacından.”

Tom söylenerek hızla bir köşeyi dönüp hızını biraz daha artırdı.

“Tom, neler oluyor?”

“İki dakika önce komiser muavini aradı. Hakkında yakalama kararı çıkarılmış.” Nihayet gözlerini bana çevirdi. “Birinci dereceden cinayet suçlamasıyla.”

Gözlerim kocaman açılırken tek kelime edemedim.

“Bana söyleyecek bir şeyin var mı Charlie? Ben yapmadım de. Masum olduğunu söyle.”

“Anlamıyorum,” dedim.

“Ben de öyle,” dedi ifadesiz bir ses tonuyla. Kızgın gibiydi. Hem kendine, hem bana, hem duruma ve sebebini tam olarak anlayamamıştım. “Anlamadığım şu: Son otuz dakikadır telsizden anons geçilen önemli bir dosyayı dinliyorum, dosya seri cinayetlerle öldürülen çocuk tacizcileriyle ilgili. En sonunda cinayette kullanılan silahı belirleyebildiklerini söylüyorlar. Bir avuç Boston polisi dalga geçerek katili tutuklamak yerine *kadına* polis nişanı vermek gerektiğini söylüyorlardı.”

Tom gözlerini bir süre yoldan çekip bana baktı. “Sen olduğunu anladım Charlie. Bu sen olmahtydın. Dün gece silahını teslim etmeni istemeleri, komiser yardımcısının işe giriş çıkış saatlerini kontrol etmesi, gecenin yarısını bir Boston dedektifiyle telefonda konuşarak geçirmesi...”

“Bekle.” Biraz doğrulup başımı arabanın torpidosunun altından çıkardım. “*Seri* cinayet mi dedin? Çocuk tacizcileri mi? Ne diyorsun sen?”

“Aynen öyle. Dün gece silahına el koyamadılar. Shepherd çantana da baktı ama temizdin.”

Artık konuşmuyor sadece dinliyordum.

Tom devam ederek, “Merak etmeden duramıyorum,” dedi. “Boston polisi nasıl oldu da kurşunları silahınla eşleştirebildi. Bu yüzden laboratuvarı aradım...”

“Sen laboratuvarı mı aradın?”

“Kesinlikle. Oradaki baş balistik teknisyeni Jon Cassir ile ayda birkaç kez beraber atış talimi yaparız. Ona sordum. Bilirsin, polis polise bir konuşmaydı, hep olduğu gibi işten konuşuyormuş gibi ve bana tüm gecesini çok önemli bir dosyanın balistik testini yaparak geçirdiğini söyledi. Dediğine göre silahta parmak izi bulamamış ama kabzanın plastik olduğu göz önüne alınacak olursa...”

“Plastik kabza mı?” Kafam giderek daha da fazla karışıyordu.

Tom aracı yavaşlatıp sinyalini yaktı. Frene basıp bir kavşakta durdu. Görünmez olmayı umarak yeniden kafamı aşağı gömmüştüm. Sonra sağa dönüp yavaş yavaş hızını yükseltti. Tepe ışıklarını söndürüp, biraz daha yavaşladı. Aklında bir rota var gibiyse de beni nereye götürdüğü hakkında bir fikrim yoktu.

“Bir gece çantayı kontrol etmiştim,” dedi.

“Sen benim postacı çantamı mı karıştırdın?”

“Tuvalete gitmiştin. Ben de sana bakmaya gelmişim. Odada yoktun ama çantan oradaydı. Ben de içine baktım.”

“Sen benden izinsiz...”

“Bence bana minnettar olmalısın, Charlie. Tabancanı gördüm. Hatta güzel parça diye düşündüğümü hatırlıyorum. Özellikle de gül ağacından yapılan kabza çok hoşuma gitmişti. Madem öyle senin gül ağacı kabızalı yirmi ikilik bir tabanca varsa ve biz dün gece ona el koyamadıysak, ne diye Boston Polis Merkezi plastik kabızalı bir tabancanın sana ait olduğunu iddia edip, dahası seni bir seri cinayetle suçluyor?”

“Çantamı neden karıştırdın?”

“Antrenman zayıflatlarına zaafım olduğunu unuttun sanırım, değil mi?”

“Ama bana bundan bahsetmemiştin.”

“Henüz kararımı tam olarak vermemişim. Şimdi sıra sende. Anlat bakalım.”

Bir süre altdudağımı kemirerek sessiz kalmayı tercih ettim. En sonunda, “Bilmiyorum,” dedim. “Ben üç tacizciyi falan öldürmedim. Benim sadece bir tabancam var. Onu da dün geceki konuşmamızdan sonra sakladım. Ama on dakika önce, koyduğum yere baktığımda bulamadım. Belki de Boston polisleri almışlardır. Ama dediğine göre cinayetlerle ilişkilendirdikleri silah benimkinden tamamen farklı ama yakalama kararına bakacak olursak, onlar bunu henüz bilmiyor.” Kaşlarımı çatıp, bu konuyu kafamdan tekrar tekrar geçirdim ve kaşlarımı bir kez daha çatıttım. “Anlamıyorum.”

Devriye aracı biraz daha yavaşlamıştı. Tom sinyal verip bu kez sola döndü. “Kimi kızdırdın?”

“Kendime arkadaş ya da düşman edinecek kadar kimseyi tanımıyorum. Son senemde sadece içime kapandım. Sanırım bunu her-

kese karşı soğuk duruşumdan ve donukluğumdan çıkarmış olmalısın.”

Tom bana hak veriyormuşçasına homurdandı. “Anlaşılan o ki, birileri senin katil olduğunu düşünüyor. Ya da...” Bir an durdu. “Ya da birileri başkalarının senin katil olduğuna inanmasını istiyor. Çünkü ortadaki durum tam da bu, değil mi? Klasik bir komplo. Birisi silahın sana ait olduğunu iddia ederek silahı teslim etmiş. Ki o silahın üç cinayette de kullanıldığı ortaya çıkmış.”

“Ama o benim Taurusum değil. Benim ruhsatım,” diyerek konuşmaya başladıysam da sustum. Taşıma ruhsatımda sadece taşımaya izinli olduğum silah sınıfı yazıyordu. Yani 22 kalibrelik plastik kabızal değil, gül ağacı kabızalı bir tabanca gibi ayrıntılı bilgiler yazmıyordu. Daha sert bir şekilde, “O benim silahım değil,” dedim. “Atış hocam J.T. Dillon da bunu doğrulayabilir. Son sene Taurusumla beni bizzat o çalıştırdı. Tabancamın nasıl bir şey olduğunu o da biliyor.”

Tom homurdandı. “Güzel, en azından savunmada ilk görgü tanığın hazır.”

Ne demek istediğini anlıyordum. Gerekli zaman ve çabayla Boston Polis Merkezi’nin hata yaptığını savunabilirdim. Teslim edilen 22’lik benim tabancam değildi. Ama bu arada benim için bir tutuklama emri çoktan çıkarılmıştı. Yani gördükleri ilk yerde hapse gönderilecektim. Kendimi savunma imkânımı ancak sonra bulabilecektim.

Ama benim için sonrası yoktu. Sebep sadece bugünün ölüm günüm olan 21 Ocak olması değil, aynı zamanda son bir yılımı bu gün için harcamış oluşumdu. Katilimi silahımla ve karşı koymaya hazır olarak karşılamalıyım. Ama şimdi yirmi dakika gibi bir sürede hem savunmasız, hem de kanundan kaçır durumdaydım.

Bu nasıl olmuştu ve kim yapmıştı?

Aklım yavaş ama emin adımlarla çalışmaya başladı. “Cinayetin işlendiği silahı teslim eden bir polisti. Ancak o şekilde silahla katili eşleştirmek mümkündü. Herhangi biri Boston Polis Merkezi’ne gelip de alın size Charlene Rosalind Carter Grant’in silahı. Gerekli testleri yapın, diyemezdi.”

“Bingo.”

“Ama düşünecek olursak, aynı polis benim yarı otomatik Taurusuma da el koydu. Yani bu sayede olanları fark edip, kendi silahımla doğruca merkeze gidip bir yanlışlık olduğunu söylememin önüne geçmiş oldu.”

“Belki de.”

Yeniden, “Anlamıyorum,” dedim. Bu kadar zayıf ve altüst olmuş olmaktan nefret ediyordum.

“Senin yirmi ikilik bir tabancan olduğunu kim biliyor? Ben biliyorum. Bizim merkezde ya da Boston Polis Merkezi’nde bunu bilen başka kimse var mı?”

“Boston Dedektifi D.D. Warren ve diğer dedektif O. ile görüşüyorum. İkisi de tabancamı biliyor. Dedektif D.D. bana arkadaşlarımdan cinayetiyle ilgileneneceğine ve bu güne dair neler bulabileceğine bir bakacağına dair söz vermişti. Ve O. da katili tuzağa düşürmek için bir Facebook sayfası açacağını söylemişti...”

Sesim bir anda kesildi. Ama merkeze son gidişimde bana arkadaşlarımdan ölümüyle çok da ilgisi olmayan bir yığın soru sormuşlardı. Annem, çocukluğum, ölen kardeşlerim hakkında bilgi almaya çalışmışlardı. Özellikle de O. kendimi nasıl da “öfke ve çaresizlik” içinde hissetmiş olabileceğim üzerinde ısrar etmişti. İnsanların çoğunun pek çok çocuğun bu sıkıntıyı yaşadığını bildiğini ama polisin elinden bir şey gelmediğini söyleyip durmuştu.

Ta ki ben tüm şehri dolaşıp pedofilleri tek tek avlayıncaya kadar.

Benim yaptığımı düşünüyorlardı. Elbette ya. Ve ben de karşı çıkmadım çünkü tamamen suçsuz bir insan değildim. Farklı bir cinayet olsa da yine de ellerime kan bulaşmıştı.

Ama iki dedektif tarafından sadece şüpheli sıfatıyla sorgulanırken nasıl olmuştu da birinin hazırladığı komploya düşmüştüm. Ve bunu hangisi yapmıştı?

Çok geçmeden anladım. Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Gözlerimi Tom'a çevirdim. "Dedektif O.," dedim. "Her şeyi o yaptı. Aman Tanrım, kendi işlediği cinayetler için bana tuzak kurdu."

Tom durdurduğu arabada sürücü koltuğundan bana şüpheliyle baktı. "Bunu neden yapsın?"

"Sen kendin az önce söyledin. Polisler katili tutuklamak yerine ona polis nişanı vermek gerektiğini söyleyerek dalga geçmiyorlar mıydı? İşte belki de bu pedofil katilinin, belki de zaten bir polis nişanı vardır. Öfkeli bir cinsel suçlar dedektifi. Bilirsin işte, her zaman adaleti sağlayıp kurbanı kurtaramayacağını, suçluyu yakalayamayacağını anlayan genç ve istekli bir çaylak polis. Ama gecenin karanlığına sığınıp suçluyu öldürebilir."

Tom bu tezi kaşlarını çatarak karşıladıysa da tamamen kafayı sıyırmışım gibi de davranmadı. "Bu iş bazen gerçekten çok sinir bozucu olabiliyor," dedi. "Ama neden sen? Dediğin gibi senin ben de dahil olmak üzere damalı plastikten değil gül ağacı kabzalı bir tabancan olduğunu doğrulayacak şahitlerin var. Yani er ya da geç bu işten sıyrılman olası. Sonuçta Dedektif O. adının kötü polise çıkmasıyla kalacak ya da en kötüsü katil olduğu anlaşılacak."

Anlamıştım. "Çünkü benim çok vaktim kalmadı. O da biliyor ki ben bugün öleceğim. Bu durumda biçilmiş kaftanım. Hatta birbirimize benziyoruz bile diyebilirim. Tek fark onun daha güzel oluşu. Ama bilirsin işte aynı kahverengi saçlar, benzer boylar. Benim de

yirmi ikilik bir tabancam olduğunu biliyor. Bunu daha önce sor-muştu. Daha dün var gücüyle beni Dedektif D.D.'nin gözü önünde gelgit hafızalı ve travmatik geçmişe sahip bir deli olarak resmetmeye çalıştı. Aranılan katil profiline tıpatıp uyduğumu ispat etmek için ça-baladı. En iyisi de..." Saatime baktım. "Sekiz saat sonra öleceğim için masumiyetimi savunamayacak olmam. Ölmüş ve suçlu. İnfazcı bir memur Tanrı'dan başka ne ister ki?"

Tom kaşlarını bir kez daha çatıp beni başıyla hafifçe onayladı. Kapısını açtı ve bana, "Bekle," dedi.

Söylediği gibi yapıp başımı koltuğun altına biraz daha göm-düm. Ama çok geçmeden öfkelenmişim. Tüm o hazırlığımı, çalışma-larım eğitilmiş bir köpek gibi söz dinlemek için miydi? Boş versene. Doğrulup oturdum ve etrafıma bakındım.

Tuğla bir apartmanın önündeki kar yığınının hemen yanına park etmiştik. Apartman eski değilse de zengin işi de değildi. Gerçek in-sanlar olan, işçi sınıfının yaşadığı bir yer olmalıydı. Tam noktaları birleştirmeye başlamıştım ki, Tom kapımı açarak, "Topun ağzında olan benim. Senin için bir sakıncası var mı?" diye bağırdı.

Arabadan inip, başımı ve yüzümü olası tanıklardan gizlemeye çalışarak yürüdüm. Memur Mackereth beni kendi evine getirmişti. Bir firariye yardım ve yataklık ediyordu çünkü içten içe haklı oldu-ğuma inanıyordu.

Süklüm püklüm bir halde onu takip ettim. Üç kat çıkıp, tek ya-tak odalı, caddeyi gören kocaman pencereleri olan ve perdelerin sım-sıkı çekili olduğu eve girdik. Evin içindeki karanlığa gözlerimi alış-tırmaya çalışarak birkaç kez kırıştırdım. Sonradan pencereleri ka-rarttığını fark ettim. Hep gece vardiyasında çalışan bir polis olarak gündüzleri evde uyuyordu.

Işıkları açıp, anahtarlarını mütevazı mutfağının tertemiz tezgâ-

hının üzerine fırlattı. Ev muhtemelen yaklaşık elli beş metre kare kaddı. Büyük bir kare içinde mutfak ve salon, ona bağlı küçük bir kare içinde de yatak odası ve banyo vardı. Hah kahverengiydi. Mutfak dolapları koyu renkli ahşap ve mutfak tezgâhı dore renkli formikaydı. Oturma alanındaki bej renkli koltuk hayli büyüktü ve alana bir de düz ekran bir televizyon yerleştirilmişti. Bilindik bekâr evlerinden biriydi. Güzel olmasa da temiz ve kullanışlıydı. Memur Mackereth mütevazı ama derli toplu bir hayat sürüyordu.

Mackereth, “Çok fazla kalamayacağım,” dedi. “Tutuklanman için yakalama kararı çıkarıldı biliyorsun. İşe geri dönmem gerek. İşten çıktığımı görürse komiser yardımcısı şüphelenebilir.”

“Teşekkürler,” dedim.

“Muhtemelen önümüzdeki bir saat ve sonrasında işleri sıkı tutacaklardır. Herkes görev başında olmalı. Sonra eğer bir şey çıkmazsa, herkes rutin işinin başına döner. Ben de işten çıkıp, gece vardiya-
yandan önce dinlenme fırsatı bulabilirim.”

“Tamam.”

“Burada güvende olursun. Ama içeride kalmaya ve perdeleri açmamaya özen göster. Eğer televizyon izlersen, sesini çok açma. Bu bölgenin en büyük avantajlarından biri komşuların çalışıp, gün içinde evde olmamaları. O yüzden bina çok sessizdir.” Bana baktı. “Köpeğin olmadan rahat edecek misin?”

“O zaten hep kendi başına takılıyor.”

“Aramak istediğin biri var mı?”

“Teyzem.”

“En yakın akrabası o mu?”

“Evet...”

“O halde arama. Polisin görüşeceği bir sonraki kişi o olacaktır.”

“Endişelenmesini istemiyorum...”

“O seni tanıyor, senden hoşlanıyor hatta belki de seviyordur değil mi?”

“Evet...”

“O halde ona güven. İşler hep böyle olur. Kaçak kovalamanın kuralı budur. Önce, zanlının olabileceği bilindik tüm yerler kontrol edilir. Önce işinden, sonra evinden başlarlar. Sonraki hedef tanıdıklarındır. Ki senin durumunda bu iş tam bir muamma. Ama elbette ki teyzeni ziyaret edeceklerdir. Eğer boks derslerinden ya da atış hocandan bahsettiysen onlar da listede yerlerini alırlar. Ama burada on iki aydır yaşamana rağmen ardında çok az iz bıraktın. Bu işleri biraz yavaşlatacaktır.”

“Ben öyle düşünmüyorum.”

“Neden öyle dedin?”

“Çünkü birileri peşimde, beni izliyor, bekliyor ve ölümümü planlıyor. Bugün güçlü olmam gerek. Hazır ve formda olup, oyunu kuralına göre oynamalıyım. Ama durum öyle mi? Saat öğleden sonra bir yirmi sekiz ve şu halime bir bak. Dedektif O.’nun entrikaları yüzünden silahsızım ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış bekliyorum. Birazdan sen de gideceksin ve birileri kapıyı çalacak. Ve ben açmamam gerektiğini bildiğim halde o kapıyı açacağım. Randi ve Jackie’nin de bunu yaptığını bile bile ben de yapacağım. Ama yapmam gerek. Çünkü merak denen bir şey var ve sonucu ne olursa olsun o merak giderilmeli. Bu yüzden o kadın her kimse kapıyı çalacak ve ben de açacağım.” Sesim biraz daha yükselmmişti. “Kapıdaki katilim olacak. Belki de Çavuş D.D. Warren’dır. Lanet olsun belki de Dedektif O., hatta belki de bir yıldır görmediğim ama dün aniden Boston’da ortaya çıkıveren teyzem bile olabilir. O kapıyı içeri girmesi için sonuna kadar açacağım. Çünkü bunu yapmak zorunda-

yım. Ne diyeceğini dinlemem lazım. Onu senin evine kabul edeceğim.

Ne diyeceğini bilmiyorum ama bir şeyler diyecek. Randi'nin de, Jackie'nin de duyduğu son sözleri bana da söyleyecek. Güzel şeyler olmalı. Söyledikleriyle beni baştan çıkaracak. O konuşacak, ben dinleyeceğim ve bu gerçek ellerini kaldırıp, boğazıma sarılıp, parmaklarını yavaş yavaş sıkarken de değişmeyecek.

Sen en sonunda işten çıkacak ve eve geleceksin ve ben mutfak zemininde yerde yatıyor olacağım. Hiçbir boğuşma izine rastlanmayacak. İçeri zorla girildiğine dair bir iz de bulamayacaklar. Eldeki tek delil 21 Ocak olacak.”

Tom gözlerini bana dikti. Sonra yavaşça uzanıp, avcunun ortasıyla alnımın ortasına bir tokat indirdi.

“Nesin sen lanet olası Pamuk Prenses falan mı? Kendine gel.”

Gözlerimi kırıştıtırıp tahminlerimde ne kadar ileriye gittiğimi ve hayal gücümü ne kadar geniş tuttuğumu fark ettim. “Affedersin, uzun zamandır uyumadım.”

“Yapma ya. Şimdi, olanları tekrar gözden geçirelim. Bana üç isim verdin. Dedektif Warren, Dedektif O. ve teyzen.”

“Aynen öyle.”

“İyi düşünmüşsün. Şimdi artık hipotezleri bir kenara bırakıp bu yapbozun hiç olmazsa bir parçasını garantiye alalım.” Tom cep telefonunu çıkarıp numaraları tuşlamaya başladı. “Jon Cassir, lütfen,” dedi. Bir dakika sonra da, “Selam Jon, ben Tom. Hey, sana bir sorum olacak,” diyordu. “Seni sıkboğaz etmek istemem ama dün gece incelediğin balistik raporu hakkında bir şey soracaktım. Silah bizim merkezde acil komuta merkezinde çalışan sivil bir memurla eşleşti. Aynen öyle, düşünebiliyor musun? Hepimiz büyük bir şok içindeyiz. Ama en azından pis sapıkları vurması da bir şey değil mi? Ama yine

de... Neyse, biz de merkezdeki birkaç kişi olarak bu soruşturmayı kimin yürüttüğünü merak ediyorduk. Delil belgesinde kimin adı var biliyor musun? Dedektif Ellen Ohlenbusch. Harika. Teşekkürler, Jon. Seni gelişmelerden haberdar ederim. Tamam. Haftaya. Poligonda görüşürüz. Hoşça kal.”

Tom telefonu kapattı. “Al sana cevap. Silahını teslim eden kişi Dedektif Ohlenbusch.”

“Katil sürtük,” diye mırıldandım. “Cinsel tacizcileri öldürmesine bir şey demiyorum, ama en azından kendine pay çıkarmayabilirdi. Şimdi kendi ünü için beni harcıyor. Yaptığına başka ne denir ki?”

“Bir de şu açıdan düşün: Bu gece ve yarını sağ atlatabilirsen, onun canına okuyabilirsin.” Tom anahtarlarını aldı. “Bu arada söylemememe bilmem gerek var mı, sabit hatlardan uzak dur.” Ceptelefonunu gösterdi.

“Kullan-at bir ceptelefonum var.”

“GPS takibi var mı?”

“Sanki Grovesnor’ın bana ödediği parayla böyle şeylere param yetermiş gibi konuşuyorsun.”

En sonunda gülümsemişti. Kapıya yöneldi. Sonra tam kapıdan çıkacakken bir adım geri atıp döndü ve elini uzattı.

Bu hareket karşısında ne boks pozisyonu aldım ne de ellerimi yukarı kaldırdım. Ben orada öylece dururken Tom beni kendine doğru çekti. Ellerini omuzlarıma üzerine koyup, parmaklarıyla sıkarken yaklaşan dudaklarına karşı ellerim göğsündeydi.

Hiç kibar bir an değildi aslında. Bunu yapmayı ne sormuş, ne beni rahatlatmış, ne de bir şeyler için söz vermişti. Sadece kızgınlığını belli eden dudaklarıyla beni, bana açmış gibi arzuyla öptü. Ben de ellerimi saçlarının içinden geçirip, sol bacağıma kalçasına doladım.

O beni hırsla öperken, ben ondan daha aç, daha da istekliydim. Onu istiyor, arzuluyor, öpüyor, öpüyor, öpüyordum.

Sonra birden beni itti. Bir adım geri çekildi. Kahverengi kısa saçları dimdik olmuş, göğsü hızla inip kalkıyordu. İkimizi de durdurmak istercesine elini havaya kaldırdı.

“Bu yüzden yapmadım,” dedi sesi çatallanırken.

“Tamam.” Ellerimi iki yanımda sıkıyor, kendimi üzerine atmak için zor tutuyordum.

“Sen de çok iyi biliyorsun ki aracıma geri dönüp rapor vermemeliyim.”

“Lanet olası komuta merkezi.”

“Birkaç saate geri döneceğime söz veriyorum.”

“Birkaç saate ölmeyeceğime söz veriyorum.”

Beni başıyla onaylayıp, gözlerini bana dikti ve sonra da...

Gitti.

Arkasından kapıyı kilitledim. Sonra orada öylece durup, ilk önce hangimizin yalancı çıkacağını düşündüm.

Son altı buçuk saat. Silahım yok. Köpeğim yok. Güvenli bir yerde miyim bilmiyorum.

Hepsinin canı cehenneme. Mutfığa geçip alet edevat çekmesini buluncaya kadar etrafı karıştırmaya başladım. İzole bant, tükenmez kalem, dört büyük boy pil, misina, paket lastiği, çekiç ve kullanılmayan bozuk paralar.

Artık savaşa hazırdım.

Otuz Sekizinci Bölüm

D.D. merkeze dönüp konferans odalarından birine girdi. Sonra, sekiz kişilik masanın sol ucundan başlayarak olay yeri fotoğraflarını masanın üzerine yaydı. Önce Randi Menke'nin, sonra Jackie Knowles'ın fotoğrafları aldı masada yerini. Masanın tam ortasına uzun bir sıra halinde yirmi santime yirmi yedi santimlik dört olay yeri fotoğrafını sanki birer Amerikan servisiymiş gibi dizdi.

Sonra bir adım geri çekilip uzaktan izlemeye başladı.

O sırada içeri giren Neil, D.D.'ye araması gereken bir görgü şahidi olduğunu söyledi. D.D. homurdandı. Neil dışarı çıktı.

Bir sonraki gelen Phil'di. Herkesin yemeğe çıktığını söyledi. D.D. homurdandı. Phil dışarı çıktı.

Fotoğraflara bir süre daha baktı.

Abigail'i düşündü. Uzun zaman önce ortadan kaybolmuş bir bebek miydi? Yoksa bölünmüş bir kişiliğin diğer yarısı mı? Charlene Grant'in gidip gelen hafızasının bir parçası mı? D.D., *Abigail'in ne olduğunun önemi yok*, diye düşündü. Önemli olan kim olduğuydu.

Abigail. Bir çocuk tacizcisini soğukkanlılıkla öldürdükten sonra kendini bir görgü tanığına tanıtmaktan hiç çekinmeyen kahverengi

saçlı mavi gözlü kadın. Charlene Grant ile bir şekilde bir ilgisi vardı. Acaba yakın arkadaş cinayetleriyle de bir ilgisi var mıydı? İşte yapbozun tam merkezini oluşturan ve asıl kayıp olan parça buydu. 21 Ocak tarihinin seçilişinin de, tüm bunların oluşunun da sebebi oydu.

Abigail.

D.D. gözlerini Randi Menke ve Jackie Knowles'ın olay yeri fotoğraflarına dikti. Baktıkça düşündü, düşündükçe doğru iz üzerinde olduğu hissine kapıldı. Bunu Abigail yapmıştı ve olay yeri fotoğraflarından Abigail'e dair kötü kokular yükseliyordu.

Quincy cinayetlere baktığında, kadın işi, olduğunu söylemişti. Derli toplu odalar, kabartılmış yastıklar, lekesiz yerler. Her iki kurban da olay anında tuhaf bir biçimde uyuyor olabilirlerdi, ama yüzlerinde dehşet ifadesinden eser yoktu. Boyunları uygulanan kuvvetle kırılmış, kolları ya da bacakları acı içinde eğilip bükülmemişti.

Yakın çekim fotoğraflarda bile kurbanların boyunlarındaki morluklar son derece belirsizdi. Hassaslıkla, sanki sadece işi görece kadar bir güçle sarılmıştı boğazlarına.

Kurbanlar hiç karşı koymamıştı, buna yeltenmemişlerdi bile.

Abigail'in bildiği, yaptığı bir şey iki yetişkin kadının kendilerini bu derece sorunsuz teslim etmelerine, onun da işini bu derece kusursuz, tertipli, kibarca yapmasına sebep olmuştu. Ama neydi o sebep?

Şiddet içeren bir cinayet değildi. D.D. durup, yazıtahtasına doğru yöneldi ve bunu not etti. Abigail'i öldürmeye teşvik eden her neyse belli ki kana susamış olması ya da vahşiliği değildi. Kurbanlarından nefret etmiyordu. Onlara işkence etmemiş, yaralamamış ya da öldürdükten sonra zarar vermemişti.

Sadece içeri girip işini yapmış sonra da ortalığı temizlemişti. Oldukça soğukkanlı bir iş çıkarmıştı.

Kişisel bir mesele değildi. D.D. bu çıkarımını da tahtaya ekledi.

Abigail bu iki kadını öldürse de bu olayın şahsi olduğunu düşünmüyordu. Eğer öyle olsaydı, kurbanlarının vücutlarına insanlık dışı dokunuşlar yapabilir, yüzlerini kesebilir, belki ellerine zarar verip saçlarını kesebilirdi ya da başka bir boyuttan bakılacak olursa, kendini sık sık cinayet işlemek zorunda hisseden katil, bundan utanç ve pişmanlık duyabilir ve kurbanın cesedini özellikle de yüzünü gizleme gereği duyabilirdi. Bu sayede yaptığını da gizlemiş olabilirdi. Ama katil ikisini de yapmamıştı. Hiçbir kızgınlık, utanç belirtisi yoktu. Tamamen soğukkanlıydı.

Abigail iki kişiyi öldürmüştü çünkü bunun yapılması gerekiyordu. Bunu yaparken de elinden geldiğince acısız olmasına özen göstermişti. Katil ayinini basit ve en munasip şekliyle yapmıştı. Sonra da ortalığı düzeltmişti. Belki bu da işinin bir parçasıydı, izlerini temizlemeye çalışıyordu. Ya da bu ilk pişmanlık belirtileriydi. Bir kadının başka bir kadından özrüydü. Üzgünüm, seni öldürmek zorunda kaldım ama, bak, bulaşıkları yıkadım, kanepeyi düzelttim ve yerleri sildim.

D.D.'nin tek ihtiyacı olan bir nedendi. Eğer şahsi bir mesele değilse Abigail bunu neden yapmıştı? Mali bir çıkarı mı vardı? Quincy'nin raporlarına göre, her iki ölümden de ciddi anlamda kârlı çıkan kimse olmamıştı. Kişisel bir hesaplaşma mıydı, bir âşık için ikinci kadını ortadan kaldırmak mı, işyerindeki rekabet mi, kızımızın yerini almaya çalışan bir amigoyu bertaraf etmek miydi sebep? Yine, Randi Menke'yi Jackie Knowles'a bağlayan hiçbir sebep yoktu. Aynı aşkta birbirlerine rakip de değillerdi, aynı işyerinde de çalışmıyorlardı. Aynı eyalette bile yaşamıyorlardı. Sadece Charlene'in arkadaşlarıydılar, o kadar ki bu arkadaşlık da yıllar önceydi.

D.D. kaşlarını çatıp tahtaya yeni bir sütun açtı ve suratını biraz daha buruşturdu.

Bu kez soruna farklı bir açıdan bakmaya karar vermişti.

Bir süreliğine “Neden,” sorusunu unuttu. Şimdiki soru “Nasıl” dı. Nasıl olur da bir kadın –D.D., Quincy’nin tahminlerine göre katilin kadın olma ihtimalinden emindi– bir diğer kadını hiç çaba sarf etmeden bu kadar kolay öldürebilirdi?

Fiziken daha güçlü ve büyük müydü? Öyle bile olsa, birisi size saldırdığında karşı koyup mücadele eder, tırnaklarınızı etine geçirmeye çalışır, tekmeler, dirseklerinizle vurmaya çalışırdınız. Oda cinayetinin ardından temizlenmiş bile olsa her kurbanın üzerinde fiziksel mücadelenin izleri bulunurdu. Ezikler, kesikler, ölüm sonrası morarma.

Kurbanların kıyafetine takılıp kalmış saç telleri, doku parçaları olmalıydı. Deri hücreleri ya da kurbanların tırnak aralarından alınan kan örnekleri bile olabilirdi. Morluklar da aynı şekilde yardımcı olabilirdi. D.D. şimdiye dek saldırganın yüzük izi, kemer tokası şeklinde pek çok iz görmüştü. Hatta bir keresinde kadının bir rakibiyle saç saça, baş başa kavgasının ardından rakibinin yanağında saç tokasının izini bıraktığına bile şahit olmuştu.

Ama D.D. fotoğraflara tekrar tekrar bakarken hep aynı sonuca ulaşıyordu: eli hep boş, boş, boştu.

Sanki Randi Menke de, Jackie Knowles da öylece durup katilin onları boğmasını beklemişlerdi. Biri, kötü biten bir evliliği sonlandırma cesaretini göstermişti. Bir diğeri, daha otuz bile olmadan kariyer basamaklarını hızla tırmanmıştı.

D.D. inanmıyordu. Bu kadınlar karşı koymak nedir biliyor olmalıydı. O halde neden yapmamışlardı?

Hem de kadın bir katilin karşısında...

Uyuşturucu, diye düşündü. Pek çok kadın katilin silah tercihi bundan yanaydı. Abigail kurbanlarını uyuşturmuş ve ondan sonra öldürmüş olabilirdi.

Akla yatan tek seçenek buydu.

Ama... D.D.'nin başı ağrımaya başlamıştı. Önce Randi'nin toksik raporunu inceledi, sonra da Jackie'ninkini. Jackie'nin kanında barda bir ya da iki bardak şarap içen bir kadın kadar 0,5 promil alkol çıkmıştı. Randi Menke'nin kanı ise temizdi.

D.D. bir sandalye çekip kendini üzerine attı ve suratını buruşturarak bir kez daha raporları incelemeye koyuldu.

O sırada Phil içeri girdi. Elinde yukarı kaldırdığı kahverengi bir çanta vardı. Görünüşe göre, D.D. öğle yemeğine hayır dememişti. Artık yiycbilirdi.

D.D. çantayı alırken, “Kadın kesinlikle onlara uyuşturucu vermiş olmalı,” diye söylendi.

“Kadın mı?”

“Abigail.”

“Abigail de kim?”

“Randi.Menke ve Jackie Knowles'ı öldüren kadın.”

“Anlaşıldı.”

“Akla yatkın görünen tek gerçek bu. İki kurban da boğulmaya hiç karşı gelmemişler. Bunun sebebi zaten etkisiz hale getirilmiş olmaları olmalı.”

“Tamam.”

“Ama toksik incelemelerde herhangi bir ilaç izine de rastlanılmamış.”

“O halde Abigail onları zehirlememiş.”

“Ama yapmış! Biliyorum!”

“Pekâlâ, bir de şu açıdan bakalım: Abigail onları toksin testinde görünmeyen bir maddeyle etkisiz hale getirmiş olabilir.”

D.D. kahverengi çantayı açıp biftekli sandviçinden bir ısırık alırken, “Bu durumda uyku haplarını, esrarı ve narkotiği bertaraf

etmiş oluyoruz,” dedi. “Bu da ot, metamfetamin, kokain, *ecstasy*, *oxycodone* ve *vicodin* kullanmadığı anlamına gelir... Ee, geriye ne kaldı?”

Phil kendi tonbalıklı sandviçinden bir ısırık alırken omuzlarını silktilti. “Arkasında farmasötik etki bırakmadan bir insanı ne etkisiz hale getirebilir ki?”

D.D. kaşlarını çatarak, “Hipnoz olabilir mi?” dedi.

Phil başını hayır anlamında salladı. “Sanmam. Hipnozda birisini rızası dışında bir şey yapmaya zorlayamazsın. Karşıdakini gönüllü olarak boğmaya teşvik etmek insanın kendi rızası dışında bir eylemdir.”

“Bu durumda kurban kendiliğinden hipnozun etkisinden çıkıp karşı koyacaktır.”

D.D. buna hak verip sandviçinden bir ısırık daha aldı. “Anlamıyorum. Abigail görünüşe göre hiçbir sebebi olmadan iki kadını öldürdü. Ne öfkeli, ne baskı altındaydı, ne de kişisel kazanç için yaptı bunu. Onları öldürdü çünkü öyle olması gerekiyordu. Hangisi daha kötü sence? Ölmek mi yoksa ölümünden katilinin hiçbir kazancının olmaması mı? Bilirsin işte sırf laf olsun diye seni öldürüyorsa...”

“Kiralık katil olabilir mi?” diye sordu Phil.

“Bu durumda da ortada kazanç elde etmesi gereken birileri olmalı. Bu iki kadının ölümünün kimin işine geldiğini anlayamadım. Kaldı ki ikisi arasındaki tek bağ Charlene Rosalind Carter Grant.”

“Belki de katil Charlene’i kazanmıştır,” dedi Phil. “Bu sayede Charlie’ye ulaşacak ondan ilgi ya da sevgi kazanacaktı. Bu da doğanın bir kanunu nasılsa.”

“Aslında, Abigail’in Charlene olduğunu düşünüyoruz.”

“Gerçekten mi? Ne zamandan beri?”

“Bu sabahtan beri. Charlene’in silahı çocuk tacizcileri cinayet-

lerinde kullanılan silahla örtüştü. Yani, pedofilleri Charlene vurdu ve katilin üçüncü cinayetinde kendini Abigail olarak tanıttığına dikkat edersek Charlene'in Abigail olduğu anlaşıyor.”

“Bu dosya artık kafamı şışiriyor.”

“Al benden de o kadar!”

O sırada D.D.'nin ceptelefonu çaldı. Bakışlarını korkuyla arayanın annesi, umutla da Charlene'in tutuklandığını haber verecek Dedektif O. olduğu düşüncesiyle ekrana çevirdi ama arayan ikisi de değildi. Arayan numaranın bir gün önce kendi aradığı bir numara olduğunu fark etti.

D.D. telefonu açarken, “İyi insan lafının üstüne ararmış,” diye mırıldandı. “İyi günler, Charlene Rosalind Carter Grant ya da ayın artık yirmi biri olduğuna göre Abigail dememi mi tercih ederdin?”

Charlene selam bile vermeden, “O silah benim değil,” dedi.

“Anlamadım?”

“Balistik raporunuzdan bahsediyorum. O raporda incelenen benim silahım değil. Bunu ispat edebilirim.”

“Nasıl?”

“Sen. Sen merkezde benim silahımı gördün. Hatırlıyor musun? Yirmi ikilik bir Taurus. Kabzası gül ağacındandı ama dün gece teste tabi tutulan silahın kabzası plastik. Benim silahım değil.”

D.D. dudaklarını büzüp, gözlerini Phil'e dikti ve başıyla ona bir kalem ve kâğıt vermesini işaret etti. Kâğıdın üzerine kargacık burgacık bir yazıyla *balistik raporu* yazdı. İşin aslı daha raporu kendisi bile görmemişti. Sadece duymuştu o kadar.

D.D., “Belki de iki silahın vardır,” dedi.

“Yok. Sadece gül ağacı kabızalı ruhsatlı tabancam Taurus var.”

“İspatla.”

“Atış hocam J.T. Dillon ile irtibat kurun. Bir sene önce o silahı almamda bana o yardımcı olmuştu ve son on iki aydır da beni aynı silahla çalıştırıyor.”

“Bu sadece senin en azından gül ağacı kabızlı bir tabancan olduğunu ispatlar. Plastik kabızlı ikinci bir tabancan olmadığı anlamına gelmez.”

Bir anlık bir sessizlik oldu. Charlene, “Sizin yükümlülüğünüz bunu ispat etmek değil mi?” diyerek konuşmaya başladı. “Raporu yeniden inceleyin. İkinci silahta parmak izime rastlanmış mı? Tabanca benim olmadığı için üzerinde parmak izim de yok. Yani benim olduğunu ispat edemezsiniz. O üç pedofili ben öldürmedim ve siz de benim yaptığımı ispatlayamazsınız.”

“Bak ne diyeceğim. Merkeze gel ve bunları yüz yüze konuşalım.”

“Bak, ben ne diyeceğim. Bugün ayın yirmi biri. Tabancam ortadan kayboldu ve bana kalırsa sizin kendi dedektifiniz bana bir komplo kuruyor. Bu yüzden ben de Boston Polis Merkezi’nin yakınına bile yaklaşmayacağım.”

“Dedektifimiz mi?”

“Dedektif O. Sahte tabancayı polise teslim eden o ve muhtemelen de benim tabancamı çaldı.”

“Nasıl yani, *senin* Taurus kayıp mı şu anda? Yani hani şu gül ağacı kabızlı olan?”

“Aynen öyle. Dün işe giderken onu saklamıştım. Ben...” Bir an duraksadı. D.D. kızın hızla bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordu. “Dün sen ve O. beni sorguladıktan sonra, benim yanlış bir şey yaptığımı inandığınızı anladım. Bana bir kurbandan çok bir şüpheliymişim gibi yaklaşmıştınız. Ben de panikledim. Tabancamı

yanımdan ayırmak istemesem de işe götüremem gerektiğinin de farkındaydım. Bu yüzden ben de tabancamı park yerindeki bir çalılığın altında karın içine gömdüm. Orada güvende olacağını sanmıştım.”

D.D. hikâyenin bu kısmını Dedektif O., dan duyduğu için başıyla onayladı.

“Ama işten çıktığımda silahımı bıraktığım yerde bulamadım. Sonra... polis telsizinden hakkımda tutuklama kararı çıkarıldığını ve balistik raporunun tabancama uyduğunu duydum. Bu yüzden laboratuvarı aradım...”

“Sen laboratuvarı mı aradın?”

“Elbette. Laboratuvarı arayıp Dedektif O. olduğumu ve raporun detaylarını istediğimi söyledim. Tabancanın tarifini duyduğum an benim olmadığını anladım. Ama benimki de kayıptı. Hâlâ anlamıyor musun?”

D.D. içine bir sıkıntı çökerken usulca, “Neden açıkça sen söylemiyorsun?” diye sordu ve kocaman açılmış gözlerini bu konuşmayı dinleyen Phil’e dikti.

Charlene, “Gerçek cinayet silahını balistik incelemeye veren Dedektif O.’ydu,” diyerek konuşmaya başladı. “Plastik kabızalı bir yirmi ikilik Taurus. Ama o tabanca benim değil, Dedektif O.’nun. Cinayetlerde kullanılan silah ona ait. Çocuk tacizcilerini o öldürdü. Şimdi de bana komplo kuruyor. Çaresizce ölmeyi beklediğim bu günde onun sayesinde silahsızım ve saklanmak zorundayım. Saat sekizi gösterdiğinde Randi ve Jackie’nin katili işimi bitirecek. Bunun için âlim olmaya gerek yok. Ben öleceğim ve işlediği üç cinayet Dedektif O.’nun yanına kâr kalacak. Beni de sayarsanız dört cinayetle... Ki bana kalırsa kesinlikle saymalısınız.”

D.D. gözlerini önündeki beyaz yazıtahtasına dikti. “Çocuk ta-

cizcilerini Dedektif O. öldürdü.”

“Ben de onu diyorum. Tabanca onun, benim değil. Bu cinayetler onun eseri, benim değil.”

“Dedektif O. kendini küçük çocuğa Abigail olarak tanıttı.”

“Evet. Bana tuzak kurmaya çalışıyordu.”

D.D., “Sana tuzak kurmaya çalışmak mı?” diye sordu. “O halde neden kendini Charlene Rosalind Carter Grant olarak ya da kısaca Charlie diye tanıtmadı? Neden Abigail?”

“Abigail benim kız kardeşimin adıydı.”

“Charlie, Dedektif O. bunu nereden bilecek ki?”

Hattın diğer ucunda bir an sessizlik olmuştu.

D.D. kendi kendine söylenmeye devam ederek, “Günü geldiğinde herkes ölecek,” dedi. “Cesur ol.”

“N... n... ne?”

“Bu ne demek Charlie?” D.D. üç cinayeti birbirine bağlayan notlardan daha önce Charlie’ye hiç bahsetmemişti. Bir mesajın içeriği, iyi bir dedektifin kendine saklaması gereken detaylardandı. Ama onu kullanarak içeriği tam vermeden de zanlıyı itirafa zorlayabilirdi.

D.D., Charlie’nin çok uzaklardan geliyormuş gibi çıkan bir sesle fısıldadığını duyabiliyordu. “Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol, çocuk. Cesur ol.”

“Charlie?”

“Annem. Bu sözleri bana annem söylerdi.”

“Sana mı, Charlie? Yoksa küçük kız kardeşin Abigail’e mi?”

“Aman Tanrım...”

D.D. bu tepkinin sonuna kadar haklı olduğunu düşündü. Gözlerini dehşet içinde Phil’e çevirdiğinde, Phil de aynı tepkiyle ona bakıyordu. Sonra birlikte masanın üzerine yayılmış iki cinayetin renkli fotoğraflarına baktılar.

D.D. aceleyle, “Charlie,” dedi. “Bana Abigail’i anlat. Onu hatırlaman gerek. Çünkü her nasılsa, kız kardeşin Ellen O. diye tanınan bir Boston dedektifi olmuş. Ki şu ana kadar üç çocuk tacizcisi ve en yakın iki arkadaşını öldürmüş olması olası. Kız kardeşin sadece hayatta değil, aynı zamanda senin için geliyor, Charlie. Birkaç saat içinde seni de öldürecek.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Boks konusundaki en büyük sıkıntı bu sporun oldukça seviyeli bir spor oluşu.

Rakibinizin tam karşısında durursunuz ve sadece yumruklarınızı kullanıp belden yukarısını hedef alırsınız.

Nefsi müdafaa açısından bakacak olursanız bu strateji tüm bedeninizle giriştiğiniz bir kavga kadar etkili değildir. Kesinlikle, bir katille baş edebilmem için daha uygun ve de bir kız için daha kolay olan sporlar da vardı.

Ama ben en başından beri boksu sevmiştim.

Sanırım tüm hayatım boyunca saldırganlığımın önünde durup, onun gözlerinin içine bakmayı beklemiştim.

Neyse ki boks antrenörüm Dick, kadınlar için nefsi müdafaa dersleri veriyordu. Aynı zamanda bana kötüye harcadığı gençliğinden de ipuçları veriyordu ki, o zamanlar yaşamın tüm zorluklarına bulunacak en güzel çözüm kafaları tokuşturup, kıçları tekmelemektir. Son bir senede, antrenmanlarımızdan sonra benimle bazı sırlarını paylaşmıştı. Atış hocam J.T. de aynısını yapmıştı. İnanın bana, eğer amacınız dövüşün dibine vurmaksa, SAT komandolarıyla çalışın. Görünüşe göre, savaş zamanlarında onlar iyi niyetle söylenen yalanın mubah olduğuna inanıyorlar.

Son hazırlıklarımı sürdürürken o zaman da durumdan şikâyetçi değildim, şimdi de değilim.

Saat üç kırk beş. Güneş çoktan batmaya başladı.

Havanın kararması gizlenmem için en büyük silahım. İşte o zaman Tom'un evinden çıkıp, son kurbanımı bularak, geçmiş hatalarım için günah çıkarabilirim. Umarım bunun için çok geç kalmamışımdır.

Basit oyunlarla işe başladım. Tükenmez kalemi, uzanıp kolaylıkla alabileceğim şekilde saçımdaki lastikli tokaya sıkıştırdım. Tom'un odasından uzun beyaz bir spor çorabı buldum. İçine dört büyük pil yerleştirip bilekten bağlayarak bir düğüm attım ve birkaç hamleyle denemesini yaptım. Çorabın parmak ucu kısmındaki ağırlık işe yarayıp, sert bir yumruk görevi görecek ve beni darbelerden korurken, rakibime de ciddi biçimde zarar verecekti.

İzole bandı sağlam bir bıçak kınını ayak bileğime bağlamak için kullandım. Kının içine kısa, tırtıklı bir mutfak bıçağı soktum. Çok ideal değildi belki ama eğer bıçak kullanmam gereken bir durum olursa başım cidden belada demekti. Çünkü bu tür becerilerde pek iyi sayılmazdım. Buna midemin dayanıp dayanmayacağından da emin değildim. Ama çaresiz anlarda çaresiz önlemler almak mubahtı.

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.

O an koridorda duyduğum ayak sesleriyle olduğum yerde kalakaldım. Kulağıma sessiz ama hızlı adımlar çalınıyordu.

Tom en kısık sesiyle, "Benim," dedikten sonra anahtarını deliğe soktu.

Alalecele çekmecedan aldığım malzemeleri toplayıp, cebime tıktırdım. Nefes nefese bir halde, kalbim delicesine atıyordu. Son dakikada eğilip kışlık ağır botlarımın bağcıklarını gevşettim.

Tom içeri girdiğinde son hazırlıklarımı tamamlıyordum.

İşte, oyun zamanı gelmişti.

21 Ocak.

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.

Sanırım Dedektif D.D. Warren'ın beni altüst eden çıkarımları nihayet zihnimin kapaklarını açmıştı. Mucizevi bir şekilde uzun zamandır ortalarda olmayan kız kardeşim Abigail'i hatırladım. Dedektif O. oluşunu da, 21 Ocak'ın anlamını da, en iyi arkadaşlarımın neden ölmek zorunda olduğunu da anlamıştım. Hatta saygı gören bir cinsel suçlar dedektifinin neden sapıkları öldürdüğünü, her cesede neden aynı notu bıraktığını ve neden bana komplo kurduğunu bile anlayabiliyordum.

Ama ben masumdum.

Abigail aklımda neşeli, kahverengi gözlü, tombik ve kıkır kıkır küçük bir bebek olarak kalmıştı. O benim tüm kalbimle sevdiğim ve de kaybettiğim küçük kız kardeşimdi. Öldüğüne inanıyordum. Ama tabii eğer ölmüş olsaydı onun da adını tıpkı diğer kardeşlerime yaptığım gibi kendi adıma eklerdim. O zaman Charlene Rosalind Carter Abigail Grant olurdu.

Dedektif Warren'a göre bu Abigail'in ölmediğinin bir ispatıydı. Onun nasıl olup da bir Boston dedektifi olduğunu aklımız almıyordu. Hâlâ rüyalarımda gördüğüm o kahverengi saçlı, kahverengi gözlü kızdı.

Ne var ki, benim rüyalarımda gördüğüm en fazla dokuz aylık bir bebektir. Ben onu sadece o haliyle hatırlıyordum. Bu gür saçlı, kıvrımlı hatlı ve gelecek vaat eden bir cinsel suçlar dedektifi olmuş kadın bana yabancıydı. En başından beri bana benzemeyen genç ve açık göz bir dedektifti.

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.

Bu sözleri hatırlıyordum. Bu sözler içimi ürpertiyor, omuzlarımı dikleştirip başımı dik tutmamı sağlıyordu.

Annemin en sevdiği cümleydi ve en önemlisi Dedektif Warren'ın Abigail'in yaşadığına dair savını kuvvetlendiriyordu.

Ama küçük kız kardeşim artık beni sevmiyor muydu?

Tom artık içeri girmiş, “Buzdolabını açtın mı?” diye soruyordu. Halsiz ve bitkin görünüyordu. Neredeyse on sekiz saatir ayakta idi. Aslında ikimiz de öyleydik. Ben de onunla odanın diğer tarafına yürürken her an kendinden geçecekmiş gibiydi. Sonra yavaş yavaş kendine gelmeye başladı.

“Portakal suyunu içtim,” dedim.

“Tarihi geçmiş yiyecek var mıydı?”

“Salatalık turşuları gayet iyiydi.”

“Peki ya silah kasası?”

“On iki aydır beraber olmamıza rağmen hâlâ doğum gününü, en sevdiğin hayvanı ya da annenin kızlık soyadını bilmiyorum. Bu yüzden şifreyi açmak için çok şansım yoktu.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Kimseyle görüştün mü?”

“Bir konuşma yaptım sadece. O da Dedektif D.D. Warren’la. Haberler iyi. Sanırım bana inanıyor.”

Tom bir anda durdu. Mutfağı oturma odasından ayıran tezgâhın diğer tarafında duruyordu. Bense öbür taraftaydım.

“Ama tutuklama emrini kaldırmadı.”

“Bana inandığını söyledim, güvendiğini değil.” Elimi aşağı indirerek tezgâhın ardına gizlemiştim. Ellerimin titrediğini fark etmesini istemiyordum. Aslında ellerim birazdan olacakların gerginliğiyle titriyordu.

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.

“Peki, sence Dedektif O. senden ne istiyor?”

“D.D. onun uzun zamandır ortalarda olmayan kız kardeşim olduğunu düşünüyor. İntikam için geri dönmüş olabileceğini söylüyor.”

Tom’un gözleri bu haberle kocaman açılmıştı. “Ciddi misin? Seni bu yüzden mi öldürecek?”

“D.D. öyle düşünüyor.” Yana doğru bir adım atarak tezgâhın ucuna doğru yaklaştım. Sağ elimi cebime atıp kullanmak üzere oraya

sakladığım şeyi arıyordum. “Ben ona pek katılmıyorum.”

“Onun kardeşin olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hayır, D.D.’nin bu konuda son derece haklı olabileceğine inanıyorum. Ama sadece Abigail ya da diğer adıyla O.’nun beni öldüreceğine inanmıyorum. Bence en başından beri yanlış düşünmüşüm. Üçüncü kurban ben değilim.”

“O halde bu, iyi haber.”

“Profil Uzmanı Quincy beni hep elimde yeterli veri olmaması konusunda uyarmıştı. Dediğine göre arkada kalan kurban sayısı çok azdı. Üç arkadaştan ikisinin ölmesi bana göre beni üçüncü kurban yapıyordu. Ama Randi ve Jackie benim en yakın arkadaşlarım oldukları için öldürülmediler. Sadece ben onları sevdiğim için öldürüldüler.”

Tezgâhın diğer tarafındaki Tom beni kaşlarını çatarak süzdü. “Bu aynı anlama gelmez mi?”

“Hayır, daha geniş bir açıdan bakacak olursak gelmez. Benim iki yakın arkadaşım vardı ama sevdiğim üç kişi vardı.”

“Nancy Teyze.”

“Aynen öyle. Otelini iki kez aramayı denedim ama cevap yok. Dedektif O. bugün onunla görüşecekti. Tabii ki Dedektif Warren bu emri Dedektif O.’nun gerçek kimliğini öğrenmeden önce vermişti.” Bir adım daha ilerledim. Tezgâhın neredeyse sonuna gelmiştim. İki adım daha atarsam, saldırı mesafesine girip Tom’un yanına ulaşabilirdim.

Ellerim giderek daha da fazla titriyordu. Sanki birisi boğazımı sıkıyormuşçasına yutkunmak ve derin derin nefes almak zorunda hissediyordum kendimi.

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.

Bunca yıl sonra, annem benim için geliyordu. Hissettiğim aslında buydu. Henüz anlam veremediğim bir şekilde annemi bu oyunda galip, kendimi mağlup çıkmışım gibi hissediyordum. Yirmi yıl sonra

bile bana hâlâ bedel ödetebiliyordu.

Tek farkla, ben artık küçük bir kız değildim. Sessizce başımı eğip geceye teslim olmayacaktım.

Dersimi almış, ölmeye hazırlanmıştım. Ama dahası, karşı koymaya hazırlıklıydım.

Tom, “Abigail’in teyzenin peşinde olduğundan emin misin?” diye sordu. “Çünkü analiz için halen elinde iki kurban var. Ve eğer bu dedektif sandığınız gibi senin uzun yıllar önce kaybettiğin kız kardeşinse ve intikam peşindeyse, pekâlâ hâlâ senin peşinde olabilir.”

“Eğer amacı en başından beri beni öldürmek olsaydı, bunu çoktan yapabiliirdi. Kapımı çalıp bana adını söylemesi yeterliydi. Onu içeri alırdım, Tom. Orada öylece durup küçük kız kardeşimin ellerini boğazıma sarıp sıkmasına ses çıkarmazdım. Ama bunu yapmadı. Bunun yerine arkadaşlarımin peşinden gitti. Benim ölmemi istemiyor. Benim acı çekmemi istiyor. Muhtemelen tıpkı kendisinin de çektiği gibi.”

“Bu yüzden mi sana komplo kurdu? Önce arkadaşlarını, sonra teyzeni öldürecek ve sonra da seni hapse mi yollayacaktı?”

Tom’a doğru son adımımı atarken bu hareketin olağan görüneceğini umarak omuzlarımı silktilim. “Bana sorarsan komplo kısmı sadece vakit kazanmak içindi. Bu benim kendimi gizleyip savunmaya geçmeme sebep olacaktı. Bu sayede teyzemin arkasından daha kolay gidebilecekti.”

Tom bana hak vererek, “Pekâlâ,” dedi. “Teyzen nerede kalıyor? Hemen gidip bulalım onu.”

“Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum.”

“Destek ekibi çağırabilirim. Bir mazeret uydururuz. Hırsızlık, yangın, tüm üniformalıları oraya toplayacak bir şey uydurabiliriz. Bu, O.’yu köşeye sıkıştıracaktır.”

“Sanmıyorum.”

Tom beni umursamayarak ondan beklediğim üzere anahtarla-

rını eline aldı.

Tam, “Sana bir sürprizim var...” diye lafa başlamıştı ki...

Tezgâhın etrafından dolanıp üzerine saldırdım. İki adımda hafifçe dönerek sol yumruğumu havaya kaldırdım. Parmaklarımı sımsıkı kapatıp, kemiklerimle burnuna üst üste tam üç sert yumruk indirdim. Tom korunmak için ellerini havaya kaldırmamıştı. Bir kızdan gelen bu ani saldırı karşısında karşı koymamıştı bile. Kendini bana karşı savunmamıştı.

Son darbe. Başının sağ tarafına yukarıdan aşağı bir yumruk. Bacağımı ve omzumu döndürüp bozuk paralarla ağırlaştırdığım yumruğumu Tom’un kafasına var gücümle indirdim.

Tom yere yıkıldı. Önce dizlerinin üzerine düşüp sallandı, ardından da yan tarafa doğru yıkıldı. Omzu düşerken mutfak dolaplarının sert kapaklarına çarpmıştı. Gözlerimi kapatıp irkilerek kendimi geri çektiysem de toparlanmam gerekiyordu.

Eğer daha üç saat öncesine kadar öptüğünüz, bu dünyada sizi koruyan tek adama saldırebiliyorsanız, gözlerinizi açıp sonuçlarına katlanmalıydınız.

Tom yerdeydi. Attığım darbenin acısıyla sızlayan eklemlerimi ve bileklerimi salladım. Antrenmanın böyle bir özelliği vardı, seni acıya hazırlar, daha sağlam yumruklar atmanı sağlardı.

Çok zamanım kalmamıştı.

Gece çökmek üzere. Günlerden 21 Ocak.

Tom’u yerde düzeltip önce nabzını kontrol ettim; ardından da başının altına bir yastık yerleştirdim. Üzerimdeki koyu renk kabanı Tom’un dolabından bulduğum çizgili bir L.L. Bean kamuflaj kabanıyla değiştirdim. Boynuma yine onun kahverengi atkısını sarıp, o kolonya, sabun karışımı kokusunu içime çektim. Başıma da başka bir kahverengi bere geçirip ceplerimi son bir kez daha kontrol ettim.

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.

Tom’u alnından usulca, nazikçe ve pişmanlıkla öptüm.

Sonra gözlerim yanıp, tüm bedenim titrerken ondan uzaklaştım.

Tom'un bana yardım edeceğini biliyordum. Dedektif Warren ile işbirliği yapabileceğimin de farkındaydım. Ama ikisini de istemiyordum. D.D.'nin daha kız kardeşimin yaşayıp, benim için geldiğini söylediği ilk andan beri ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ondan sonraki birkaç saat sadece bana ait olacaktı.

Bu bir aile meselesiydi.

Tom için daha önceden yazdığım ve hiçbir zaman yeterli olmayacak bir özür notu bıraktım. Anahtarlarını alıp evden çıktım.

Loş ışıklarla aydınlatılmış parka indiğimde ilk büyük şaşkınlığımı yaşadım. İlk başlarda hafifçe duyduğum ağlayan bir köpek sesi ben Tom'un arabasına yaklaştıkça giderek artıyordu. İşte arabanın ön koltuğunda oturup, gözlerini camdan bana dikmişti: Tulip'ti bu.

Tom tam bana bir sürprizi olduğunu söylüyordu. Köpeğim... Tom bütün şehri dolaşıp Tulip'i bulmuş ve onu bana getirmişti.

Uzaktan kumandayla devriye aracını açıp Tulip'i aşağı indirirken ve artık kesinlikle benim olan köpeği titreyen bedenimle kucaklarken muhtemelen gözlerim yaşlarla doluydu. Onu kucağıma alıp sımsıkı sarıldım. Onun için de, Tom için de, hâlâ sevdiğim kız kardeşim için de çok üzgündüm. Ama en çok şu an benim günahlarımın bedelini ödüyor olabilecek teyzem için üzgündüm.

Kendimden emin bir edayla devriye aracının kapısını kapattım.

Onun yerine Tom'un koyu yeşil Ram kamyonetine yöneldim. Her iki kapısını da açmamla Tulip çoktan arabaya doğru fırlamıştı.

Birlikte gecenin karanlığına doğru yola çıktık.

Tam yirmi yıl sonra... Bir zamanlar kurbanken, şimdi bir savcıydım.

Kırkıncı Bölüm

D.D. bir acil durum toplantısı için Phil ve Neil'i odasına çağır-
dı. Önündeki otuz dakika içerisinde amirine yani cinayet masası başko-
miser yardımcısına meslektaşları olan Dedektif O.'nun muhtemelen
adının karıştığı suç eylemlerindeki son gelişmeleri bildirmek zorun-
daydı. Ama D.D.'nin öncelikli isteği işleri yoluna koymaktı.

Salam bile vermeden lafa başladı. "Dedektif O. hangi cehen-
nemde, ne yaptı ve biz bunu neden daha önce anlayamadık?"

İlk söz alan Phil oldu. O.'nun cepte telefonuna cevap vermediği,
resmi çağrılara geri dönmediği ya da merkezden geçilen telsizleri ya-
nıtlamadığı göz önüne alınacak olursa, emre itaatsizlik ettiği orta-
daydı. Henüz onun için yakalama emri çıkarılmamışsa da Boston
polislerinin arasında dilden dile yayılan bir söylenti vardı: Eğer biri-
leri Dedektif O.'yu ya da devriye aracını görececek olursa, derhal mer-
kezle irtibata geçmek durumundaydı.

Tüm bunlar olurken Phil, Dedektif O.'nun dosyasını incele-
mekle meşguldü. Genç yaşı ve işte henüz yeni oluşu sebebiyle dos-
yası pek kalın sayılmazdı. Boston Polis Merkezi'ne iki yıl önce daha
küçük bir banliyödeki merkezden gelmişti. Çok çalışması ve yorul-
mak nedir bilmeyen hizmet anlayışıyla tanınıyordu. Belki yaklaşı-

mında bir parça sertti, bu nedenle herkesle yıldızı barışmasa da çok önemli alanlarda çok zor dosyalarda cinsel suçlar dedektifi olarak büyük başarılar elde etmişti.

Tabii ki dosyasında patlamaya hazır bir bomba olduğunu ima edecek hiçbir bilgi yoktu.

Phil, “Bununla birlikte,” diyerek konuşmaya başladı. “Sekiz yıl boyunca Colorado’da yaşamış. Bu aynı zamanda Charlie’nin oranın komuta merkezinde çalıştığı ve Christine Grant’in cesedinin bulunduğu zamana denk geliyor.”

D.D. altüst olmuş bir halde ekip arkadaşlarının tam karşısında oturuyordu. “O yaptı. Bahse girerim ki o yaptı. O. –ya da Abigail, adı hangi cehennemse– annesini öldürdü. Hatta bundan bana da bahsetti. Kadının tıpkı kendi bebeklerini öldürdüğü gibi yüzüne yastık bastırılıp öldürülmüş olabileceğini söylemişti.”

Neil, “Ama neden?” diye sordu.

“Onu bulduğumuzda sorma şansımız olacaktır.” D.D. altdudağını yemeye başladı. “Charlene’i bulmalıyız. Yirmi yıl öncesine dair daha çok bilgiye ihtiyacımız var ve son gece annesinin ve küçük kız kardeşinin arkalarında Charlene’i ağır yaralı bırakıp kaçmalarına sebep olan olayı öğrenmeliyiz. Şu an akla uygun görünen tek gerçek bu. Bir şey oldu, belki annesi çok kızdı ve bu kez Charlene’i yaralamak yerine öldürmeye karar verdi ama sonra panikleyip küçük çocuğunu alarak kaçtı.”

Neil araya girdi. “Anlamıyorum. Charlene nasıl olur da bir kardeşi olduğunu unuttur? O son olayı inceleyen polisler nasıl olur da bir çocuk daha olduğunun farkına varmazlar?”

D.D. omuzlarını silkti. “Christine Grant’in kayıtlarda olmayan iki çocuğu olduğunu biliyoruz. Sanıyorum ki Charlene’in diğer küçük kardeşi Abigail kayıtlarda olmayan üçüncü çocuk. O dönemin

raporlarında benim dikkatimi en fazla çeken ayrıntı polisin evde bir aile yaşadığına dair herhangi bir bulguya rastlamamış olması. Ne oyuncak, ne kıyafet... hiçbir eşya yok. Sanırım Anne Grant sadece psikopat değil aynı zamanda da gerçek bir akıl hastasıymış. Ne kendi ne de başkalarının sorumluluğunu alabilecek durumda görünüyor. Bunca yükü Charlene'in henüz sekiz yaşındayken omuzlarında taşıyabilmiş olmasına gerçekten şaşıyorum. Üstelik bir de bıçaklanıp ölüme terk edilmiş. O günleri hatırlamak istemediği için onu suçlamamam."

"Yani bu durumda Christine Grant iki bebeğini öldürecek kadar kaçıkken, diğer ikisini büyütecek kadar akli başında, öyle mi?" Neil açıkça bu durumdan şüpheliydi.

D.D. bunu bir düşündü. "O., Charlene'e çocukken iyi bir çocuk olup olmadığını sormuştu. Ona göre anneleri belki de Rosalind ve Carter'ı çok mızımız oldukları için öldürmüş olabilirdi." D.D. bakışlarını ekip arkadaşlarına çevirdi. "Şimdi elimizdeki bilgilere bakacak olursak, belki de annesi hikâyeyi ona böyle anlatmıştı. İyi bir çocuk olursan, yaşamana izin veririm. Ama beni üzersen, ağlarsan, kızdıırırsan o zaman..."

"Ama bir noktadan sonra Abigail annesiyle ters düşmeye başladı," dedi Phil. "Hatta az önce onu öldürdüğünü bile söyledin."

"Kesinlikle. Düşünsenize. İlk sekiz yılında Charlene annesinin tek hedefiydi, annesi ona istediği zaman zarar verip, istediği zaman iyileştiriyordu. Sizce Anne Grant sırf büyük kızından ayrıldı diye Munchausen sendromunun gereklerinden vazgeçmiş midir? Bahse girerim bu kez ikinci çocuğuna eziyete başlamıştır. Yani bu kez kırk ampul yiyip, lavabo açıcı içme sırası Abigail'deydi. Abigail ilk kez bir annenin sevgisinin ne kadar can yakıcı olabileceğini öğrendi."

D.D. sesi giderek hüzünlenirken derin bir iç çekti. "Munchau-

sen sendromunda hedef genelde küçük yaştaki çocuklar oluyor. Bebekler, yeni yürümeye başlayan çocuklar. Yani konuşarak kendilerini savunamayacak yaştaki çocuklar. Ama Abigail akli erecek yaşa geldiğinde parmaklarının kapının arasında bilerek sıkıştırılmasına izin vermemeye başlamış olmalı. Büyük ihtimalle o da kendi çapında çözümler buldu ki, bu konudaki en büyük ustası annesi olsa gerek.”

D.D. yeniden Phil’e döndü. “İspat etmemiz gereken gerçek şu: Nasıl oldu da Abigail Grant, Ellen O.’ya dönüştü? Çünkü bir meslektaşımızı iki ayrı seri cinayetin faili olarak tutuklamadan önce savımızı sağlam temeller üzerine oturtmamız gerek.”

“Tabii ya, tabii, tabii. Bunu söyleyeceğini biliyordum.” Phil saatine bir göz attı. “Yirmi dakika gibi bir sürede bana bu görevi verip çözmemi istiyorsun ve ben bu soruya cevap veremiyorum. Ama sanıyorum ki, Ellen O. özenle araştırılarak seçilmiş takma bir isim. Bu isme dair bir sosyal güvenlik numarası, ehliyet, kredi geçmişi ve Denver Üniversitesi’nden not çizelgelerine ulaştım. Tahminimce, evrakların uzandığı zamanları dikkate alacak olursak, Abigail Grant henüz bir ergenken Ellen O. adını aldı. Bunun pek çok yolu olmuş olabilir: Resmi bir biçimde evlatlık verilmiş olabilir, henüz reşit değilken kimsesiz biri olarak isim değişikliği için başvuruda bulunmuş olabilir. Ya da belki de tanık koruma programı kapsamınca da adı değişmiş olabilir. Ailenin mahkeme kayıtlarında incelemelerime devam edeceğim ama şu ana kadar kesin bir cevabım yok.”

Neil, “Onu terk etmiş olabilecek gerçek bir ailesi ya da arkadaşları olmuş olabilir mi?”

Phil bir evrakı havaya kaldırırken, “Kişisel dosyasına göre yok,” dedi. “Kayıtlı hiçbir aile üyesi yok. Acil durumlarda aranacak numarayı aradığımda ise ona evini satan holding şirketine ulaştım. Yani bu durumda Abigail... yani O.’nun... bu dünyada yapayalnız

olduğunu söylemem mümkün.”

Neil kaşlarını çatarak, “Peki pedofilleri neden öldürüyordu?” diye sordu. “Ailevi geçmişine bakarsak Charlene’i ve hatta arkadaşlarını kendine intikam için hedef seçtiğini anlamak mümkün. Ama pedofiller neden?”

D.D., “Bir de şu açıdan düşünün,” dedi. “Ortada iki farklı ihtiyaçla işlenmiş iki farklı cinayet serisi ama tek bir katil var. Abigail’in Randi ve Jackie’ye reva gördüğü ve muhtemelen Charlie’ye de göreceği daha samimi, daha ayinsel bir son. Onu terk eden ablayı cezalandırırken bir yandan da gücü eline alarak annesinin yıllardır yaptığı istismarın öcünü almak istiyor. Pedofil cinayetleri ise onun her günkü stresle baş etme yöntemlerinden biri. Yine içinde kapatamadığı yaranın bir sonucu. Kayıtlarda resmi olarak var olan tacizcinin istismarına uğramış bir çocuk daha... O., Charlene’i buradayken kurbanları kendiyile özdeşleştirmek ve kendini güçsüz görmekten nefret etmekle suçlamıştı. Ama şimdi baktığımda, bu aslında sanırım kendi hisleriymiş. Kurbanlarla kendini özdeşleştiren oydu ve iki yıldır bu işin içinde olduğundan tüm bu yaşananlara son verememek kendini güçsüz hissetmesine sebep olmuş olmalı.”

“Peki ya notlar? *Günü geldiğinde herkes ölecek...*”

“Charlene Grant’in dediğine göre bu söz annelerine aitmiş. Anlaşılan aile içinde güç alınan sihirli bir söz gibi. Bana kalırsa burada daha ilginç olan notun içindeki limon suyuyla yazılmış diğer not: *Yakala Beni*. İlk başta bunun katilin bir meydan okuması olduğunu sanmıştım. Ama şimdi bunun bir rica olup olmadığının merakı içindeyim. *Günü geldiğinde herkes ölecek*, kısmını yazan Abigail’di. Dedektif O. da o söze, *Yakala Beni*, kısmını ekledi. İki farklı not içindeki iki farklı karakteri temsil ediyor.”

“İyi polis, kötü polis yani,” diyerek özetledi Neil.

“Aynen öyle,” dedi D.D., O. ile baş başa oturup notları inceledikleri, elyazısı analizi yaptıkları ve de görgü tanığının ifadelerini

tartıştıkları sırada O. hiç renk vermemişti. Gerekli kimliği gerekli yerde oynama konusundaki başarısı gerçekten çok ürkütücüydü.

Bu aynı zamanda elyazısı uzmanının çıkarımlarına da son derece uygundu: notu yazan kişi sert, aşırı kontrolcü, A tipi kişiliğe sahip biriydi.

D.D.'nin Charlene'in telefonunu kapatmasının ardından ilk yaptığı şey doğruca Dedektif O.'nun masasına gidip elyazısından üç örnek almak olmuştu. Üç notu boş bir masanın üzerinde pedofil cinayetlerinden alınan üç notun yanına koymuştu. Notların birebir örtüşüğünü söylemek pek mümkün görünmüyordu. Yani D.D.'nin bu konudaki eğitimsiz gözlerine öyle görünmüştü. O.'nın doğal elyazısı temiz ve düzgündü ama harflerin alt kısımlarının düz ve her harfin boyunun mükemmel ölçüde aynı olduğunu söylemek pek mümkün değildi. Belki de cinayetdeki notlarını yazarken cetvel kullanmıştı. Hatta belki de işleri daha da karmaşık hale getirmek için şablon bile kullanmış olabilirdi. Tüm notlarda aynı şey yazdığına göre bu iki cümlelik, altı kelimelik ifadeyi tekrar tekrar yazarak mükemmel hale getirmek zor olmasa gerek.

Ama yine de bu notlardan yazanın kişiliğine dair ipuçları elde etmek mümkündü. Kişi kontrollü, kararlı ve psikopat biriydi.

D.D., "Bu öğleden sonra üçüncü cinayetin görgü tanığından bir telefon aldık," dedi. "Çocuğun annesi cinayeti işleyen katilin gözlerinin şeytani değil, sadece gözlerinin kedi gözü gibi görünmesine sebep olan mavi kontakt lensler olduğunu söyledi. Bir saat önce Cadılar Bayramı kataloğunda gördükleri bir resimden yola çıkarak bu kaniya varmışlar ve belki faydası olur diye haber vermek istemişler."

D.D. o yırtık katalog parçasını Neil ve Phil'in önüne bıraktı. "Sanırım O., Charlene'in kahverengi saçlı, mavi gözlü dış görünüşüne biraz daha benzemek için lens takıyordu..."

Phil önündeki lenslere bakarken hafifçe ürktüğünü belli ederek,

“Ama neden kedi gözleri?” diye sordu.

“Seni korkuttu mu?”

“Evet.”

“Aynen öyle. Unutma, O. sadece kendini Charlene’e benzetmeye çalışmadı aynı zamanda da kendi görünüşünü gizlemek istedi. Yani olaydan tam bir saat sonra bu kez kendi haliyle görgü tanımının karşısına geçti. Geldiğinde makyaj yapmış, saçlarını maşalamış, güzel bir elbise ve bir kaban giymişti. Hatta ben bile o an bir randevudan geldiğini düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum ki sadece dellileri yok etmeye çalışıyormuş. Çocuğun bir saat önce gördüğü kadın saçlarını sımsıkı bir atkuyruğuyla toplamış sıska suratlı, korkunç mavi gözleri olan biriydi. Ama gerçek hayatında O., o halinden farklı görünmek için elinden geleni yaptı.”

Neil, “Ama O. zayıf ya da sıska biri değil ki,” diye karşı çıktı.

“Belki de kıyafetlerinin altına destek ürünleri giyiyordu.” D.D. bunu söylerken gözlerini hamileliğindeki halinden eser kalmayan göğüslerine dikmişti. “Gerçi bu konuda çok fazla bilgi sahibi değilim ama.”

Kızıl kafalı Neil bu sözle kızarak başını iki yana sallamıştı. “Pekâlâ, diyelim ki O.’nun bu merkeze iki yıl önce tayin edildiği ve Charlene’i öldürmek istediği gerçeğini kabul ettik, ama Charlene’in Boston’a geleceğini nereden biliyordu? Charlene bir sene öncesine kadar Cambridge’te değildi bile.”

“O. muhtemelen Charlene’in Boston’a geleceğini bilmiyordu, zaten muhtemelen buna ihtiyacı da yoktu. Düşünsenize, Boston’a taşınarak New England’ın göbeğine yerleşmiş oldu. Buradan New Hampshire’a da, Rhode Island’a da ve daha pek çok eyalete gitmek çok kolay. Sadece Jackie için Atlanta’ya uçuşması gerekecekti ki o da Logan Havaalanı’ndan sadece birkaç saat. Yani Charlene ya da diğer kurbanları nerede olursa olsun 21 Ocak’ta onlara Boston’dan ulaşmak hiç de zor değil.”

Phil devam ederek, “Amiriyle konuştum,” dedi. “Görünüşe göre O. geçen yıl 21 Ocak’ta çalışmamış, bir önceki yıl da aynı şekilde. Bugün de teknik olarak görevde ama gördüğünüz gibi ortalarda yok...”

D.D. bu gerçeği başıyla onaylayıp Horgan’a yapacağı sunum için bu gerçeği not aldı.

Söz alan Neil, “Neden önce Randi’yi öldürdü?” diye sordu. “Neden doğrudan Charlie’yi öldürmedi?”

“Sanırım Abigail ona hızlı bir ölümden çok daha fazlasını yaşatmak istiyor. Eğer amacı onu bir an önce öldürmek olmuş olsaydı, haklısın doğrudan New Hampshire’a gidip komuta merkezinde çalışan Charlene’i tıpkı diğer pedofillere yaptığı gibi başına iki kurşun sıkarak öldürebilirdi. Ama bana kalırsa onun amacı Charlie’ye öncelikle işkence etmek, ona dünyada yapayalnız ve çaresiz olduğunu hissettirmek. Neden önce Randi de Jackie değil sorusuna gelecek olursak...” D.D. omuzlarını silkti. “Bir yerden başlamak zorundaydı ve muhtemelen Randi daha kolay bir hedef gibi göründü. Boston’a sadece bir saat mesafedeydi ve şiddet dolu bir evlilikten henüz çıkmıştı. Bence O. arabasına atlayıp, Randi’nin yanına gitti ve polis kimliğini gösterip Randi’nin eski kocasıyla ilgili bir soruşturma yürüttüklerini söyledi. Ve Randi de onu böylelikle içeri aldı.”

Phil üzerine basa basa, “Ama yine de boğulurken hiç karşı koymadı,” dedi.

D.D., Phil’in ne demek istediğini anlayarak “Detaylar, detaylar,” dedi. “Jackie Knowles’a gelince... O., Atlanta’ya uçmuş olabilir ama bu çok zor bir iş değil. Daha yola çıkmadan araştırmalarını yapmış olabilir. Yani Jackie’nin nerede çalıştığını ve oturduğunu belirleyip, kredi kartı harcamalarından en sevdiği restoranların nerede olduğunu öğrenmiş olabilir. Ya da Jackie’nin ofisinin önünde bekleyip, onu bara kadar takip etmiş sonra da karşısına çıkmış olabilir. Ona bir iki içki ısmarlayıp birlikte oradan buradan konuşmuş olabilirler.”

Neil araya girerek, “Jackie de onu davet etmiştir. Sonra da en son hedefine bir adım daha yaklaşarak en yakın ikinci arkadaşı da öldürmüştür.”

D.D. bunu düşündü. “Bu çocukların nasıl büyüdülerini, annelerinin ruh halini düşünecek olursak... anneleri onları sadece fiziken değil, ruhen de yaraladı. Belki de Abigail’in en iyi anladığı işlerden biri de bu. Kız kardeşinin ölmesini istemiyor, onun acı çekmesini ve boyun eğmesini istiyor. Çünkü ikisi de bunu çok iyi yapabiliyor. Hatta belki de Abigail için acı içinde sevgi bile barındırıyor. Anne neden onlara zarar veriyor? Çünkü onları çok seviyor.”

Phil kaşlarını çatarak, “Ama her iki cinayette de Randi ve Jackie acı çekmeden ölüyorlar,” dedi.

“Çünkü Abigail’in dikkatini çekmek istediği kişi onlar değil. O, Charlene’nin derdinde ve cinayetlerin bu derece gizemli oluşu sebebi, yani içeri zorla girilmemiş olması, kurbanların karşı koymaması Charlene’in kederini biraz daha artırmak ve dikkatini biraz daha fazla çekmek istemek.”

“Ben Charlene’in onlar kadar şanslı olacağını sanmıyorum,” dedi Phil.

“Hayır, ben de öyle düşünmüyorum. Çünkü ne de olsa Charlene kendini bu konuda fazlasıyla eğitti.”

Neil, “O. da aynı şekilde,” diyerek bir gerçeğe dikkat çekti.

D.D. dudaklarını büzdü. “Doğru. Ve bu sabah erken saatlerde O., Charlene’in silahını çaldı. Gerçi belki de böylesi daha iyi oldu. Bu onun Charlie’den beklentilerini azaltacaktır ve bu, Charlie’nin işine gelebilir.”

Phil, “Yani şimdi bu bir yarış mı?” diye sordu. “Charlie’yi önce biz mi, yoksa O. mu bulacak, diye mi yarışıyoruz?”

Neil şaşkınlıkla, “Charlene için polis koruması talep etmedin, öyle değil mi?” diye sordu.

“Ona bu talebi nasıl sorabilirdim? Yapma, telefonlarımı aç-

mıyor bile. Beni sadece bir kez arayıp, derdini anlattı. Bizim neler yaptığımızla ilgilenmiyor bile. Bize fazla güvendiğini sanmıyorum. Belki de bunun onu öldürmeye çalışan kişinin bir Boston dedektifi olmasıyla bir ilgisi vardır. Ya da belki de yoktur.”

Phil, “Bu yüzden onun için çıkarılan yakalama kararını kaldırmadın,” dedi. “Onu halen yakalayıp, gözden uzaklaştırmak istiyorsun.”

“Bence onun için en güvenlisi bu, evet.”

“Ama hâlâ haber yok.”

“Yok. Kız yer yarıldı içine girdi.”

Phil, “Umarım, O. da aynını düşünüyordur.” dedi.

D.D. masaya vurarak, “Pekâlâ,” dedi. “Şimdiki adımım Horgan’la görüşüp Dedektif O.’nun evini aramak için arama izni çıkarmak olacak. Neil, bu aramayı senin yapmanı istiyorum. Phil, sen de O.’nun geçmişini araştırmaya devam et. Eğer onunla ilgili bir şey öğrenecek olursan –arkadaşları, hobileri, hayvanları, alerjisi olduğu yiyecekler– buldukların belki bize şu an ne yaptığı ve nasıl yaptığı konusunda bir ipucu sağlayabilir. Bana kesin zamanlar ve gerçeklerle gelin ve bilgileri önüme pat, pat, pat koyun. Bu arada adına kayıtlı silahların da bir listesini istiyorum. Ben de ekip amiriyle görüşeceğim.”

“Daha fazla bilgi mi alacaksın?”

“İçimden bir ses bildiğim bir şey olduğunu söylüyor.”

“Paylaşmak ister misin?”

D.D., Phil’i bir an süzdü. “Aslında, daha iyisini yapacağım ve araştırmaları sen yaptığın için işi sana bırakacağım. Bugün erken saatlerde Randi ve Jackie’nin toksin raporlarını incelediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Raporlara göre vücutlarında hiçbir ilacın etkisi bulunamamıştı ama yine de karşı koymadan öldürülmüş olmalarının en mantıklı açıklaması bir şekilde uyuşturulmuş olmalarıydı.”

Phil başını hatırladığını belirterek salladı.

“Bana ardında farmasötik izler bırakmayan ilaçlara yönelmemi tavsiye etmiştin. Toksin raporlarında çıkmayan ilaçları önermiştin.”

Phil bunu düşündü. “Çok zekice düşünmüşüm. O ilacın hangisi olacağını da söyledim mi?”

“Hayır, sen söylemedin ama O. söyledi.” D.D. parmaklarını masaya vurmuştu. Yapbozun tüm parçaları içinde canını en çok sıkın parça buydu. Bir dedektifle omuz omuza bu masada oturmuş ve O. bu cinayet oyununun içine ufak ufak ipuçları soksa da D.D. hiç şüphelenmemişti. Yoksa O. yine bir şekilde, *Yakala Beni* mi, demeye çalışıyordu? Yoksa ondan yaşça ve kıdemce çok daha büyük meslektaşıyla açıkça dalga mı geçiyordu?

“O. bana cinsel suçlar dedektifi olarak daha önce çözdüğü bir olaydan bahsetmişti: Kötü bir üvey baba üvey kızlarını insülin kullanılarak uyuşturuyordu. Çocukların kan seviyelerini bir anda düşürüp onları neredeyse komaya sokacak hale getirerek karşı koymalarını engelliyordu. Sonra da onlara şekerli bir karışım vererek kan şekeri seviyelerini yeniden normale çıkarıyordu.”

“Yani insülin,” diye devam etti D.D., “her zaman elinin altında. Uygulaması da gayet basit. Kurbanın koluna, deri altı yağına küçük bir enjekte. On beş yirmi dakika içinde kurban kendinden geçebilir ve O. istediği her şeyi yapabilir ve kurbanların onu durdurma gibi bir şansları asla olmaz.”

Neil gözlerini D.D.’ye dikti ve, “İnsülin,” diye tekrarladı. “Evet, bu işi görecektir.”

D.D. ayağa kalktı. “Bir an önce Dedektif O.’yu bulmalıyız,” dedi sertçe. “Ve de Charlene Grant’i. Bugün günlerden 21 Ocak ve saat üç kırk üç, Beyler. Abigail yine av peşinde. Eğer Abigail ve insülin Charlie’yi bizden önce bulacak olursa ne boks ne de koşu onu kurtarmaya yetecektir.”

Kırk Birinci Bölüm

Aramaya teyzemin kaldığı Cambridge Oteli'nden başladım. Eli sıkı bir kadın olarak teyzem ilan sayfalarında şehrin en uygun otellerini araştırmış ve kararını vermeden önce de fiyat konusunda oteli son bir kez daha aramış olmalıydı. Ödemesini kredi kartıyla yapacağından bir Boston polisinin onu bulması zor olmasa gerekti. Dedektif O., teyzemin kredi kartı kullanımını takip ederek kaldığı otelin kapısına dek gelebilirdi ve biliyordum ki polis kimliğini gösterdiğinde teyzem hiç şüphe etmeden onu içeri davet ederdi.

Arabayı bir sokak ileri park ettim. Tulip'e arabada kalmasını söyleyip, çok fazla dikkat çekmemeye özen göstererek ve ihtiyatla otele yaklaşmaya başladım. Bu sırada da gözlerim durmadan etrafta teyzemi ve/ya da bir Boston polisini arıyordu. Günübirlilik ucuz otel, iki katlıydı ve katları açıktı. Bir park alanının tam merkezine inşa edilmişti. Kapalı merdivenlerden teyzemin ikinci kattaki odasına çıktım. Kapı kapalıydı ama odanın penceresinin perdeleri sonuna kadar açıktı ve kahverengi-dore renkli oda son derece aydınlıkken aynı zamanda da boştu. Bir süre orada durup bunun ne anlama geleceğini anlamaya çalıştım. Akli başında hiçbir kadın böylesi bir otelde perdeleri açarak oturmazdı. Kaldı ki benim teyzem ışıkları asla açık bırakmazdı. Elektrik israfı ve dünyaya zarar vermek bir yana, boşa para

harcamak da istemezdi.

Dedektif O. Odayı bu şekilde mutlaka o bırakmış olmalıydı. Bana odanın boş olduğunu, teyzemin elinde olduğunu haber veriyordu.

Ellerim ceplerimde, başım aşağıda, kulaklarım bir pusunun işareti olabilecek hızlı adımlara dikkat kesilirken yeniden Tom'un kamyonetine döndüm. Ama pusu falan yoktu. Sadece karanlık, soğuk bir cumartesi akşamıydı o kadar. Herkesin evlerine çekilip sevdikleriyle gülüp eğlendiği bu gecede, ben her şey için çok geç kaldığımı ve bunun bana çok pahalıya mal olacağını fark ederek Boston'un ıssız sokaklarını adımlıyordum.

Anlaşılan Dedektif O. teyzeme benden önce ulaşmıştı. Ama onu otel odasında boğup öldürmek yerine yanına alıp ortadan kaybolmuştu. Bunu neden yapmıştı?

Çünkü otel odası onun evi değildi. Kurbanları kendi evlerinin konforu ve güvenliği içinde ölmeliydi.

Neden? Bunun sebebi bizim hiç konfor ve güven duygusunu tatmamış oluşumuz muydu? Ya da korkuyu tırmandırıp işleri daha da kötüleştirmek miydi amaç?

Elim farkında olmadan karnımın yan tarafına gitmiş, bıçak yarım sıvazlıyordu.

Bir an için, o anı yeniden yaşadım. Kaburgalarım ıslak ve yapış yapış, bacaklarım dermanı giderek kesilirken titrekti. Karşımdaki duvarı alevler sarıyordu. Ateşe bakarken bu denli üşümek çok tuhaftı.

Sis.Sis, diyerek seslendi biri. *Sis.Sis!*

“Üzgünüm,” dedim. “Üzgünüm.”

Telefonum çaldı. Tom'un arabasına altı metre kala cevapladım.

“Hâlâ hatırlıyor musun?” diye sordu kız kardeşim.

“Ev yanıyordu.”

“Canım annem. Adeta dramatik sonlar için yaratılmıştı.”

“Sen alevleri ellerinle söndürmeye çalışmıştın.”

“O an iyi bir fikir gibi görünmüştü gözüme.”

Bir an duraksadım. “SisSis. Bana SisSis derdin.”

Bu kez bana hemen cevap vermedi. Verdiğindeyse sesi artık daha amansızdı.

“Bana beni hep koruyacağına dair söz vermiştin. Beni bırakmayacaktın. Ama bu sözünü tutmadın, değil mi Charlene? Beni bıraktın. Sonra da beni tamamen unuttun. Bu nasıl bir kardeş sevgisi böyle SisSis?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Hem artık ne dediğimin ne önemi vardı ki? Zaten o benim yerime de konuşuyordu: “Söylesene Charlene, hâlâ iyi bir asker misin?”

“Neden?”

“Çünkü günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol, Charlie. Cesur ol...”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyordum. Beni bu derece ürküten söylediği sözler değil, onları söyleyiş biçimiydi. Sanki mezardan çıkmış bir ses konuşuyor, annem onca yılın ötesinden fırlıyordu.

Elimden geldiğince sakın olmaya çalışarak, “Lütfen ona zarar verme,” dedim. “Nancy Teyze’nin bir suçu yok. Bu senin ve benim aramda.”

“O halde hâlâ hatırlamıyorsun.”

“Ne istiyorsun?”

“Bunu bilmen gerek.”

“Anlat o halde, sana geliyorum.”

“Nerede olduğumu biliyor olman gerek.”

Biliyordum. Anlamıştım. Kamyonetin kapısını açtım ve telefon hâlâ kulağımdayken koltuğa tırmandım. Olacakların ağırlığı şimdiden omuzlarıma çökmüş gibiydi.

21 Ocak. Yirmi yıldan bir gün çıkıp geliyordu.

Beni öldürecek olan kız kardeşime, “Seni seviyorum, Abby.” diye fısıldadım. “Unutma, her ne olursa olsun, ben seni seviyorum.”

Küçük kız kardeşimse telefonu yüzüme kapatmıştı.

Bir sonraki adımımın ne olacağı konusunda uzun uzun düşünüp zor bir karar aldım.

Tüm hayatım boyunca annemin bir deli olduğuna inandım. Belki bu yargıya iki, dört ya da beş yaşındayken başıma gelenleri özellikle hatırladığım için ulaşmamıştım. Ama ara ara anımsadığımı hatıralar hiçbir zaman sıcak ve net değildi. Annemi hiçbir zaman yatmadan önce bana kitap okurken ya da bizim için henüz fırından yeni çıkardığı kurabiyeleri hazırlarken anımsamıyordum.

Rüzgârın dağların arasından esip, insanı huzursuz ederek duvarları titrettiği soğuk kış gecelerinde annemi düşünürdüm. Rutubetli bodrum katları, pas kokusu, kan tadı ve annem gelirdi aklıma. Bir gün okuldaki Tarzan merdiveninden sallanırken yere düşüşümde omzumun çıkardığı ses ve o omzumu yeniden yerine yerleştirmek için hızla bir ağaç kütüğüne vurduğumda çıkan daha yüksek ses bana annemi hatırlatıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla annem gerçek bir deliydi. Sağı solu belli olmayan, tutarsız ve de güvenilmezdi. Onu yönlendiren, vahşi hırsları ve içindeki umutsuzluğun karanlık, derin kuytularıydı. Çok sevdiği kadar nefret de ederdi. Ben onun en sevdiği kızı, en iyi çocuğuydum. Çünkü o ayağıma bir *bowling* topu düşürürken iyi bir kız olup ses çıkarmazdım.

Annemin dünyasında birini sevmek onun canını yakmak demekti. O yüzden, canımı ne kadar çok acıtırsa, beni o kadar çok sevdiği için mutlu olmalıydım.

Delilik genetik, biliyorsunuz.

Tüm hayatımı bir sabah uyandığımda birilerinin canını yakmak isteyeceğim endişesiyle geçirdim. Belki arkadaşlarımı dövmeye, teyzeme bağırıma başlıyacaktım. Artık teyzemin yarım pansiyonluk pansiyonunu temizlemeyi bırakıp odaları yağma etmeye başlamaktan korkar olmuştum.

Yatağa Charlene Rosalind Carter Grant olarak gidip, sabahları Christine Grant olarak uyanmaktan, küçük çocuklardan nefret etmekten korkuyordum.

Neyse ki bu hiç olmadı.

Ama sanırım kız kardeşim benim kadar şanslı değildi.

Aklıma ilk gelen şey kız kardeşimin teyzemi yeniden White Dağları'nın doruklarındaki pansiyonunun olduğu New Hampshire'a götürmüş olabileceğiydi. Ama bu kuzeye tam üç saatlik bir yolculuk demekti. Ayrıca, deli olmak aynı zamanda aptal olmak anlamına gelmiyordu, teyzem kendi evinde kendi işini yapıyordu. Yani bu etrafın bir yığın görgü tanığıyla dolu olacağı anlamına geliyordu.

Küçük ailemizin yeniden ve son bir kez bir araya gelmesi için daha iyi bir seçenek vardı ki, o da benim Cambridge'teki kiralık odamdı. Yalnız ve yaşlı bir kadının sahibi olduğu tarihi binadaki tek göz kiralık oda... Tüm kalbimle ev sahibimin dışarıda olmasını umdum. Çünkü şansımızın çok da yaver gitmeyebileceği saatlere giriyorduk.

Aracımı caddenin tam karşısındaki gözlemevinin önüne bıraktım. Cumartesi akşamı saat beş sonrasında park yerinde tek tük arabalar vardı. Karanlık tamamen çökmüş, beyaz kar yığınlarını aydınlatan cılız sokak lambaları yanıyordu.

Tulip'in arabada kalmasını planladıysam da kapıyı açmamla birlikte dizlerimin üzerinden atlayarak aşağı inmişti. Karlı park yerinde kendi etrafında hızla birkaç kez döndü. Belli ki yeniden dışarıda

olmaktan çok memnundu. Onu yakalayıp yeniden arabanın içine tıkmayı düşündüysem de kıyamayıp vazgeçtim.

Onun yerine, onu çağırıp, başına son bir öpücük kondurdum ve ona dünyanın en iyi köpeği olduğu için teşekkür ettim. Tulip inleyerek kuyruğunu salladı ve beyaz-bronz tüylerini sanki soğuğu kovalamak istiyormuş gibi savurdu. *Sonra koşar adımlarla park yerinin diğer ucuna giderek belki hayatta kalırsam bir gün bana da anlatacağı bir maceranın peşine düştü.*

Tulip tuğla binaların ardında kayboluncaya kadar bekledim. Boğazımdaki yumru, olmasını umduğumdan çok daha büyüktü. Kabanımın ceplerini hafifçe sıvazlayıp boynuma sardığım atkıyla oynadım.

Son bir senemi plan yaparak, hazırlanarak ve de strateji geliştirerek geçirmiştim.

Şimdi beynimin içinde annemin sözlerinin yankılandığını duyuyordum: *Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol.*

Caddenin karşısına geçip ev sahibimin karanlıklar içindeki evine yöneldim.

Evin zemin katındaki pencereler bana tıpkı dişsiz, karanlık bir tebessümmüş gibi bakıyorlardı. Ne ön verandada, ne de arka bahçede ışık vardı. Belki de ön kapı da kilitliydi. Belki de kız kardeşim kapının hemen diğer tarafında içeri girmem için bekliyordu.

Benden beklenmeyişi yapmaya karar verdim. Benim burada olmamı istediği ortadaydı. Her ikimiz için de henüz bitmemiş hesaplar vardı, o yüzden beni hemen vurmasını beklemiyordum. Konuşmak isteyecekti. Ben de dinlemek isteyecektim. Teyzemi öldürüp bana elinden geldiğince daha çok acı çektirecekti. Onun için üzgün olduğumu, onu sevdiğimi bilmesini istiyordum. Her ne kadar geçmiş nasıl düzeltereceğimi, bu saatten sonra bunu yapıp yapmayacağımı bi-

lemesem de, bunun için elimden geleni yapmaya hazır olduğumu bilmesini istiyordum.

Keşke ikimiz de en başından başlayabilseydik.

Arka bahçenin çitlerine yaklaşıırken, caddede hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bahçe kapısını açıp içeri girdikten sonra ardımdan tekrar kapattım. Şimdi artık beni gizlice izleyen gözlerden uzaktım. Yavaşça her zaman girip çıktığım kapıya yaklaştım.

Derin bir nefes aldım. Derin bir nefes verdim.

Kapıyı çaldım. Tam üç kez. *Tak tak tak.*

On saniye sonra bana cevap verdi.

Arkasındaki koridor karanlık ve gölgeliyken, Cambridge'in gökyüzünün arkamda belli belirsiz ışıklar yaktığını biliyordum.

Üzerinde siyah bir kot pantolon ve üzerine sımsıkı yapışan siyah bir kazak vardı. Sıkıca topladığı atkuyruğu saçları ve delicesine mavi kontakt lensleriyle Dedektif O.'dan daha zayıf ve savaşıçı görünüyoru.

Ona baktığımda annemi görüyordum.

Ona baktığımda kendimi görüyordum.

"Merhaba," dedi. "Benim adım Abigail."

Sağ elini yukarı kaldırdığında elinde bana doğrulttuğu bir enjektör olduğunu gördüm.

"Kolunu uzat," dedi.

Enjektörü göstererek, "Nedir o?" diye sordum.

"Bunu soracak son insan sen olmalısın. Şimdi akıllı bir kız ol ve ne diyorsam onu yap."

"Hayır."

"Charlene Rosalind Carter..."

"Annemiz öldü. Ben artık arkama bakmıyorum. Sen de bak-

mamalısn. Biz kardeşiz ve kardeşler birbirlerine böyle davranmaz.”

“Kolumu uzat.”

“Hayır.” Arkamı dönüp yürümeye başladım.

Arkamdan, “Eğer gidersen, onu öldürürüm,” diye bağırdı. “Sekiz dakika ya da belki dokuz. Teyzenin sadece o kadar süresi kaldı. Belki de umurunda değildir. Belki de aileni ölüme terk etmek en iyi yaptığın şeydir, öyle değil mi SisSis?”

Bana eski lakabımla hitap etmişti. Bu benim için bir zaferdi. Bu her ikimize de geçmişi hatırlatacaktı. Eğer önümüzdeki on beş dakikadan sağ kurtulmayı planlıyorsam, geçmişi hatırlamak zorundaydım. Ve Abigail’i... En azından onun da benden nefret etmediği anları hatırlamalıydım. Belki de o zamanlar beni seviyordu.

Yeniden ona doğru döndüm. Bana tekrar elindeki enjektörü işaret etti. Bir anlık bir tereddüitten sonra kolumu uzattım. Fikrimi değiştirmeme izin vermeden hızla hareket ederek kabanımın üzerinden iğneyi kolumun üst tarafına batırmıştı. Doğru dürüst hissetmemiştim bile. Gömleğimin üzerinden tıpkı bir sinek ısırığı gibi çok hafif bir acı hissettim. Enjektörün arkasına basmasıyla içindeki ihtiva saniyenin binde biri gibi bir zamanda vücuduma girmişti.

Abigail beni dikkatle süzdü. Ben de aynı şekilde karşılık verdim, ona karşı içimde bazı hislerin uyanmasını bekliyordum. O an birden sersemlemeye başlayarak boğazımda bir yanma hissettim, hatta belki kolum uyuşuyordu. Annemizin başvurduğu yöntemlerin çoğu insana bir anlık bir haz yaşatırsa da bu kez hiçbir şey hissetmemiştim.

Abigail durumdan memnun, başını salladı ve sonra da benden kabanımı çıkarıp ona vermemi istedi. Bu sayede beni bir çırpıda ceplerime sokuşturduğum ilkel silahlarımdan arındırmıştı. Sonra ceplerimi yoklayıp cepte telefonumu aradı. Ama saçıma sıkıştırdığım tükenmez kalem ve yıpranmış kışlık botlarımın içindeki yün çoraplarımın altına izolebantla gizlediğim bıçağımı atlamıştı. Güvenlik tara-

masından geçmemin ardından kapıyı sonuna kadar açıp, beni karanlık koridorun içine aldı.

Benim için bir anlam ifade edeceğini düşünmüş olmalı ki, “Randi bunu hissetmedi bile,” dedi. “Diğer arkadaşın Jackie ise ona iğneyi sapladığımda arkasına döndü. Bense gömleğinin kolunun arkasında bir diken gördüğümü ve onu çektiğimi söyledim ve bana inandı. Nancy Teyze ise iğneyi elimde gördü. Görmesine izin verdim. Bilsin istedim.”

Abigail kendi yatak odamdan, içinde bir mutfak ve çokça oturma grubu olan büyük salona geçmeme izin verdi. Daha önceki düşündüklerimde haklıydım, bugün kimsenin şanslı günü değildi. Hem Nancy Teyzem, hem de ev sahibim Frances odadaydı. Frances solgun yüzü ve bitkin bedeniyle uzaktaki solmuş bir berjer koltuğa çökmüştü. Teyzem bana daha yakındı. O da hörgüçlü bir kanepeye başını yaslamış, kapalı gözleri ve kıpraşıp duran göz kapaklarıyla pek iyi görünmüyordu.

Hızla ona koşup nabzımı kontrol ettim. Nabızı atıyorsa da iyi durumda olduğu söylenemezdi. Teni soğuk ve nemliydi, istemsiz hareketlerle titriyordu.

“Ne yaptın ona?”

“Ne o yoksa bunu senin üzerinde hiç denemedi mi?”

“Ne?”

“İnsülin. Kan şekerini dibe vurur. İnsanı komaya sokar, hatta ölüme götürür. Ya da belki acile kısa bir ziyaret yapmana sebep olur.”

Sözlerini umarsızca söylüyordu. Bu sözlerin arkasında gizlenen dillenmemiş hikâyeyi, annemizin elinde yaşadığı onca olayı anlayabiliyordum. Ondan merhamet dilenebilirdim ama yapmadım. Bunun yerine tam karşısına geçip bacaklarımı açarak dengemi kurdum ve açık açık konuştum.

“İşte geldim, şimdi istediğini yap. Ama önce Nancy Teyze ve Fran’e biraz şeker ver ve bırak gitsinler.”

“Şekerli karışım,” dedi Abigail. “İşleri yoluna koyar. İki arkadaşına da son anda verdim. Aksi halde ölüm sonrası kan testlerinde düşük kan şekeri seviyeleri ortaya çıkabilir ve oyunum anlaşılabilirdi. Ama doğru zamanda verilen az miktarda şekerle... Mutfak tezgâhının altında spreyci şeklinde bir şeker karışımı olacaktı.”

Teyzemi ve ev sahibimi kurtarma çabama ortak olması beni şaşırtmıştı. Ama yine de dönüp karanlık mutfığa doğru ilerlerken rahatlamak bir yana, kendimi daha da fazla diken üstünde hissetmiştim. Tam mutfağın ortalarına gelmiştim ki, birden bacaklarımın tüm dermanının kesildiğini hissettim. Adımımı atamayıp hafifçe sendeledim. Son anda kendimi düşmekten kurtarmıştım. Sersemlediğimi hissederek gözlerimi kırıştırdım. İnsülin etkisini göstermeye başlamıştı. Mutfak tezgâhının tam ortasındaki gümüş rengi şeker spreyni alıp yeniden teyzemin yanına döndüm.

“Onlara şeker verebilirsin ama sana yok. Çünkü seni vuracağım.” Abigail elindeki enjektörü cebine atmış ve onun yerine eline bu kez 40 kalibrelik bir Sig Sauer almıştı.

Usulca, “Ve tüm bu eğlenceye son vereceksin, öyle mi?” diye sordum.

“Seni öldüreceğimi söylemedim. Sadece vuracağım dedim.”

Elimdeki spreyci şişesinin ağızlığının nasıl bir şey olduğunu anlamam bir süremi almıştı. Şişenin dört farklı dekoratif ucu vardı. Beyaz olanı vanilya tadındaydı. Bu başlık kurabiyeleri süslemek ve sevilen birini son anda ölümden kurtarmak için kullanılıyor olmalıydı. Ellerim titrerken parmaklarımı yapmam gereken şeye odaklamam gerekiyordu.

Önce daha kötü durumda görünen teyzeme yöneldim. Sonra Frances'e döndüm. Şeker spreynin başlığını onun da ağzına hafifçe sokup başlığa basmıştım.

Sonrasında bir adım geri çekildim. Kardeşim de en az benim kadar büyük bir dikkatle onları izliyordu.

“Dedektif O. olmayı nasıl becerdin?” diye sordum. Kardeşimin tam önünde, yaklaşık iki metre uzaktaydım. Sig Sauer tabancasını tam sol omzuma nişan almıştı. Odanın içinde hiçbir ışık yoktu, o da tamamen karanlıktı. Etrafta kendimi gizlemek için kullanabileceğim büyük küçük mobilya parçaları vardı.

Bu odayı ondan daha iyi tanıdığım için, ışığın az olmasının benim adıma bir avantaj olduğunu düşündüm. Ama yine de elinde silahı olan oydu ve bu haliyle gayet rahat görünüyordu.

“Müşteriler sayesinde,” dedi.

“Müşteriler mi?”

Yüzündeki ifade hâlâ sert ve ifadesizdi. Aynı zamanda hem bir polisin, hem de kurbanın yüzüydü. Bu iki yüzün birbirinden bu denli ufak farklarla ayrıldığını daha önce fark etmemiştim.

“On dört yaşındayken sevgili annemizi terk ettim. O zamanlar Colorado’da yaşıyorduk. Artık bana fiziken acı vermiyordu ama bu kez de pazarlamaya başlamıştı. Bilirsin işte, artık kendisi eskisi kadar iyi görünmüyordu ve kirasını ödemek zorundaydı. Eve hâlâ erkek arkadaşlarını getiriyordu ama artık o erkekler onun odasında değil, benim odamda kalıyorlardı.”

Cevap vermedim.

“Bir gece, bedenimi ben sattığıma göre ipler de benim elimde olmalı, diye düşündüm. Bu yüzden doğru erkeğin gelmesini bekledim –bilirsin işte, şu çok paralı olanlardan– ve onunla bir anlaşma yaptım. Eğer beni alırsa, yalnızca ona hizmet edeceğimi söyledim.

İşe yaramıştı. Kısa sürede pek çok şeyim oldu. Adam başarılı bir avukattı ve hatırı sayılır bir serveti vardı. Bilirsin, böyle adamların kıyıda köşede hep gizlediği bir şeyleri vardır. Biraz daha dil dökerek kendime bir daire edindim ve yeni bir kimlik çıkardım ki, sevgili annem beni bularak alıp götürmesin. Tabii bunların hepsi yasal yollardan oldu. Kendimi hukuk dünyasındaki bir akbabaya satmamın yanıma kâr kalan kısmıydı bu. En nihayetinde, internet üzerinden

bazı kursları tamamlayıp lise diplomamı aldım. Tek problem on se-
kizime geldiğinde benim üniversiteye gitmek istemem, onunsa beni
yaldızlı kafesinde tutmak istemesiydi.”

Abigail bir an sustu. Kanepedeki teyzem inleyerek gözlerini aç-
maya başlamıştı. Her ikimize de baksa da halen olanları net seçemi-
yormuş gibiydi. Hatta görebildiğinden bile şüpheliydim.

Konuşmaya devam ederek, “Onu ne zaman öldürdün?” diye
sordum.

Abigail gülümsedi. “Bu soruda kesin bir tarih göremedim.
Kesin tarihi biliyor olman lazım.”

“21 Ocak.”

“Kesinlikle. Ama acaba neden SisSis? Nedir bu 21 Ocak’ın
önemi? Bunu sen açıklasana.”

Gözlerimi ona dikip birlikte geçirdiğimiz zamanları, sabırla
unutmaya çalıştığım geçmişimi hatırlamaya çalıştım. “Doğum günün
mü?”

Bana tuhaf gözlerle baktı. “Hayır.”

“Benim doğum günüm mü?”

“Yapma. Senin doğum günün hazıranda.”

Bu sırada Frances uyanmıştı. Nefes alıp veriş i değiş ip düzen
kazanmıştı. Belki oturduğu yerde doğrulamıyordu ama artık etrafta
olan bitenin daha çok farkında olduğunu söyleyebilirdim. Acaba Abi-
gail de aynı şey i söyleyebilir miydi?

Ama kız kardeşimin dikkati şu an ne teyzemde ne de ev sahi-
bimdeydi. O sadece gözlerini bana dikmiş, beni izliyordu. İlk kez te-
reddüt etmiş gibi görünüyordu.

“Gerçekten de her şey i... unuttun mu?”

Kendimi yarı utangaç, yarı aptal gibi hissederek omuzlarımı
silktim. “Pek çok şey i unuttum, evet.”

“Beni bile mi?”

“Üzgünüm Abigail. Hatırlamak için çok çabaladım, yemin ede-

rim. Ben sadece... aklımda sadece bir bebektin ama sonra birden yok oldun. O kadının seni öldürdüğünden öylesine emindim ki. Tıpkı Rosalind gibi. Carter gibi. O güzel, kusursuz, değerli bebekler, gün geldi..."

"O gün Carter'ı öldürüşünü izledim."

"Gerçekten izledin mi?"

"Her şeyi hatırlıyorum. Carter ağlıyordu ve annem eline bir yastık aldı. Yastık onun o minik bedeninden kat kat daha büyüktü. Ve kafasına bastırmaya başladı. Bana, "Bebekler ağladığında böyle yaparız. Abigail," dedi. "O yüzden sakın ağlayayım deme."

"O zamanlar sen de küçük bir çocuktun."

"Sanırım iki yaşındaydım. Sen de dört olmalıydın."

"İki yaşındayken olanları nasıl hatırlyorsun?"

"Sen dört yaşındayken olanları nasıl unutuyorsun?"

Oturduğu yerde doğrulan teyzem elini yan tarafına attı.

Kendi kendime, "Ölmek istedim," dediğimi duyuyordum. "Gözlerimi açtığımda hastanedeydim ve doktorlar beni nasıl hayata döndürdüklerinden bahsediyorlardı. Çok riskli bir ameliyat geçirmiştim ama her şey iyiye gidiyordu. Ama ben onlara minnettar olmak yerine, onları öldürmek istiyordum. Öylesine üzgündüm ki." Teyzemden bir adım uzaklaşıp arka kapıya doğru yaklaştım. Abigail'in bakışlarının beni takip edeceğini umarak, dikkatini kendine gelen iki kadından uzaklaştırmak istiyordum.

Kardeşıme dürüstçe, "Unutmak zorunda olduğumu düşündüm," dedim. "Ancak o sayede yeniden yaşamaya başlayabileceğimi düşündüm."

Abigail, "Seni öldürdü," dedi. "Seni bıçakladı. Kendi gözlerimle gördüm."

"Yangın vardı."

"Hatırlıyorsun!"

"Kanı, alevleri ve o sıcağa rağmen o kadar üşümemin ne kadar

tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Evi yakmaya çalışmıştı.”

“Beni bıçakladıktan sonra mı?”

“Evet. Aşağı önce seni indirmiş. Ama ben onu görmemiştim. Sonra tekrar yukarı çıkıp beni aldı. Birlikte mutfağa gittik, eline kibriti aldı ve ben ondan kaçamadım. Bizi diri diri yakacaktı ama sen bir anda arkasında belirdin ve o eski ağır lambayla kafasına bir darbe indirdin.”

“Ona vurdum mu?”

Gözlerini bana diktğinde içindeki tereddütün giderek arttığını fark ettim. “Gerçekten de hatırlamıyor musun?”

“Keşke hatırlasaydım. Onun canını acıttığımı hatırlamayı çok isterdim. Daha çok, tüm hayatımı kendim olmak için harcamışım gibi hissediyorum. Ben küçükken kafamın içine öyle işlemiş ki, kendi fikirlerimi bulmam, kendim olmam tam yirmi sekiz yılıma mal oldu. Annemiz deliydi Abigail. Biz de ona karşı koyamayacak kadar küçüktük. Ama şimdi biz büyüdük ve o öldü. Artık ipler onun elinde değil. Nihayet kendimiz olabiliriz. Sonunda kazanan biz olabiliriz.”

Abigail sanki ben hiç konuşmamışım gibi mırıldanarak, “O gece onu öldürmeye çalıştım,” dedi. “Senin öldüğünü sanmıştım. Annem kendine gelmeye başladığında sen olmadan onunla bir başıma kalamayacağımı düşündüm. Bunu biliyordum Charlie. Daha o zamanlardan o kadar güçlü olmadığının farkındaydım. Bu yüzden o lambayı elime aldım, ona vuracaktım ama o an bacaklarıma bir tekme atıp beni yere düşürdü. Ben yerdeyken lambayı bu kez o alıp, beni onunla dövdü.”

Bir an sarsıldım. Ürpermiştim. Hayır, belki de bu tüm bedenimi saran bir şok dalgasıydı. Bir an, bunun kanımdaki şeker oranını hızla düşüren insülinin mi yoksa uzun zamandır üzeri örtülü geçmişimin sismik hareketinin mi bir sonucu olduğunu bilemiyordum.

“Senin ölüşünü izledim,” diye fısıldarken yakaladım ken-

dimi. “Ben... o... o seni öldürdü. Lambayla. Hatırlıyorum. Ama ben kıpırdıyamıyordum. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ne kolumu kaldırılabiliyor, ne bağırabiliyor, ne de yalvarabiliyordum. Hiçbir şey yapamıyor, sadece yerde öylece uzanıp bir yandan soğuktan titrerken bir yandan sıcaktan yanıyordum. İçimse avaz avazdı. Hatırlıyorum. Sen yere düşüp, o kalkarken tüm bedenimin içten içe çığlık çığlığa olduğunu duyabiliyordum, ama elimden bir şey gelmedi. Ben bağırırken, o elinde lambayla ayaklanıp, var gücüyle lambayı sana indiriyor, seni öldürüyordu.

Seni o kadar uzun süre hayatta tutmayı becerdim ki Abby. Bilemezsin. Seni alıp ormana kaçtığım geceler¹ ya da seni yatağın altına ya da döşeme altına sakladığım günleri hatırlamazsın. Diğerlerini kurtaramadım. O zaman yeterince akıllı, yeterince güçlü değildim. Ama sen... üç ya da dört yaşındayken seni koruduğumu düşündüğümü hatırlıyorum. Seni kurtarmıştım ve sen artık benimdin. Seni seviyordum, *seni seviyordum*, Abigail.”

Sesim bocalayarak kısılmıştı. Bedenim istem dışı kasılmalarla titriyor, zihnindeki fikirler uçup gidiyor, aklımı bir türlü toparlamıyordum. Yeniliyordum. Kan şekerim hızla düşüyordu. Odaklanamıyordum, aklım karışıyordu. Keder. Tarifsiz bir keder içindeydim. Küçük kız kardeşim ölmüştü ve aklımın çılgınca işleyişinde ben bunu hatırlayamıyordum. Ama biliyordum. Abby’nin ölümünü seyretmiştim ve öyle parça parça olmuştum ki, doktorlar ne kadar da uğraşsalar beni bir daha bir araya getiremezlerdi.

“Ama ölmedim,” dedi Abigail. Bu kez onun elleri titremeye başlamıştı. Elindeki silah sarsılıyordu. Harekete geçip bu durumu lehime çevirmeliydim.

Ama bacaklarım bana karşılık vermiyordu. Bunun yerine, dengemi kurma umuduyla yalpalayarak duvara uzandım.

Bunu çalışmadım, diye düşündüm. Bu tür bir saldırıya hazırlıklı değildim.

Abigail hem suçlayan hem de keder dolu sert sesiyle, “Ama *yaşadım*,” diyerek devam etti. “Beni yanına aldı. Çok korkunçtu, berbattı ve ben her gece senin için dua ettim Charlie. Sen benim ablamdın, beni koruyacağına söz vermiştin ve ben senin için *dua ettim*. Hem de her gece. İlk erkek yatağıma geldiğinde henüz on yaşındaydım ve canım çok *yandı*. Ağlayıp, beni kurtarmanı bekledim. Ama sen hiç gelmedin. Beni kurtarmadın. Onun yerine, on dört yaşındayken sırf kurtulmak için kendimi profesyonel bir sapığa sattım. Ama yetmedi ve onu öldürdüm. O da yetmedi. Bu kez annemin peşine düşüp onu da öldürdüm. Bunun artık içimi rahatlatacağını düşünüyordum. Ama fark ettim ki o da yetmedi.”

Gözlerimi kardeşime diktim. “Annemizi sen mi öldürdün?”

“Tabii ki.” Gülümsedi. “Bil bakalım ne zaman.”

“21 Ocak. Onu da 21 Ocak’ta öldürdün.”

“Evet. Nihayet anladın. Onun yastığını kullanıp tıpkı bana öğrettiği gibi bu kez onu öldürdüm.”

Duyduklarım beni dehşete mi düşürmeliydi yoksa minnettar mı olmalıydım bilemiyordum. “Ama... o zaman her şey bir son bulmalıydı. O kadarı sana yetmeliydi.”

“Elbette ki yetmezdi. Çünkü sen hâlâ yaşıyordun. Hiç gelmeyen sen. Beni hiç kurtarmayan sen.”

“Ama ben senin yaşadığından bile haberdar değildim.”

“Evet, haberdardın.”

“Hayır, değildim. Nereden bilecektim?”

“Çünkü o sana söyleyecekti.”

Abigail dönüp parmağıyla şimdi artık tamamen uyanıp, dehşetle bizi izleyen Nancy Teyze’yi işaret etti.

Teyzem, “Çok üzgünüm,” diye bağırdı. “Charlie, çok üzgünüm!”

O an Frances birden koltuğundan kalkıp beklenmeyen bir hızla kendini Abigail’in üzerine attı.

Silah patlamıştı.

Yere düştüm.

Çığlıklar duyuyordum. Frances, Nancy Teyze, Abigail.

Abigail'in, "SisSis," dediğini duydum. Küçük kız kardeşim beni çağırıyordu.

"SisSis!"

Yerde yuvarlanan şeker spreyini yakalayıp sürünmeye başladım.

Kırk ikinci Bölüm

D.D. aklını kaçırmak üzereydi.

21 Ocak Cumartesi saat 17.02.

Ne Charlene Rosalind Carter Grant'den, ne de Dedektif O.'dan haber vardı.

Görev başındaki pek çok polis memuru bir saat önce Charlie'nin Cambridge'deki kiralık evine gitmişti, evde hiç ışık yanmadığı gibi ev sahibi de kapıyı açmıyordu. Grovesnor Polis Merkezi de bu esnada Charlene'in işiyle ilgili irtibat kurabileceği kişileri belirlemeye çalışıyordu. Charlene ise ne işe dönüyor, ne de polis arkadaşlarını arıyordu.

Bu durumda bakılması gereken iki yer kalıyordu ki bunlardan biri teyzenin New Hampshire'daki evi, diğeri de tam olarak yerini bilmedikleri Cambridge'te kaldığı oteldi. D.D. New Hampshire Eyalet Polisi ile irtibat kurmuş ve onlardan pansiyonu kontrol etmelerini istemişti. Nancy Grant orada da yoktu. Yanında yardımcısı olarak çalışan genç kadın bugün ondan hiç haber almadığını ve yarına kadar da eve dönmesini beklemediğini söylemişti.

D.D. kadının kredi kartı harcamalarını incelediğinde Cambridge'teki ucuz otellerden birine ödeme yapıldığını keşfetti.

Ve D.D. vakit kaybetmeden otele doğru yola koyuldu. Elbette ki Charlene'in teyzesinin odasındaki yatağın altında saklanmış, onu bekliyor olmayacağını biliyordu, ama kendini bir şeyler yapmaya zorunlu hissediyordu.

Gece tamamen çökmüştü. Gökyüzü zifiri karanlık, hava çok soğuktu. Ayın yirmi biriydi ve eğer onun şehrinde, onun gözetiminde bir cinayet daha işlenirse, işte D.D. o zaman kahrolurdu. Buna izin vermeyecekti. Bunun için daha önceden uyarılmıştı ve hazırlıklıydı.

D.D. aradığı oteli kolaylıkla buldu. Otel yetmişlerin sonlarından kalan, bir park yerinin tam ortasına inşa edilmiş, alelade, iki katlı, katları açık bir yerdi. Etrafı biraz daha kolaçan ettiğinde Nancy Grant'in aracının otelin önünde olduğunu ve odasının da ikinci katta olduğunu fark etti.

Üç dakika sonra, D.D. asık suratıyla otel görevlisinin açtığı kapının eşliğinde duruyordu. Otel görevlisi de en az onun kadar huzursuz görünüyordu.

Asyalı küçük adam, "Belki de gitmiştir," dedi.

"Belki de."

D.D. hiçbir şeye dokunmadan odada gezinmeye başladı. Odada ne bir valiz, ne kişisel eşyalar vardı. Hatta yatağın örtüsü bile kırışmamıştı. Nancy Teyze odada uyuduysa bile kalktıktan sonra ortalığı tamamen toparlamış olmalıydı.

Bir sonraki saniye fark ettiği bu gerçek, D.D.'nin tüylerini diken diken etmişti.

Abigail. Bunu yapan o olmalıydı. Dünyanın en obsesif-kompulsif katili. Kurbanları önce öldürüyor, sonra ortalığı düzelterip yastıkları bile kabartıyordu.

Yalnız bu kez odanın ortasında uzanan bir kurban yoktu. Bu da Nancy Teyze'yi öldürmeden yanına aldığı anlamına geliyordu. Ama

neden? Cinayetlerinde bu derece ayinsel basamaklar izleyen bir katilin oyunun tam da bu aşamasında yolundan sapması pek mümkün sayılmazdı.

Abigail'in başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Başka birine.

Tıpkı D.D. gibi o da Charlene Grant'in peşindeydi.

Ama ondan önce yem olarak kullanmak için yanına Nancy Grant'i almıştı.

D.D. telefonunu çıkarıp otelde araştırma yapmaları için bir suç ekibinin ayarlanmasını istedi.

Sonra arabasına döndü. Park yerinden çıkarken beyninin çarkları da en az devriye aracının tekerlekleri kadar hızlı dönüyordu.

Abigail ablasını istiyordu. Abigail intikam istiyordu. Nereye gidebilirdi?

Bu durumda D.D.'nin aklına tek yatan yer Cambridge'teki kiralık evdi. Orada olmalıydı. Ama polis ekipleri orayı kolağan etmişlerdi. Kapıya kadar gidip, kapıyı çalmışlarsa da içerden hiç yaşam belirtisi alamamışlardı.

Belki bunun sebebi içeride yaşam değil, ölümün kol gezmesiydi.

Tam Charlene'in yaşadığı caddeye girmek üzereydi ki, kaldırımındaki bir şey dikkatini çekti.

D.D. var gücüyle frene yüklendi ve arkasındaki araç son anda kendini kurtardı. Şoför, D.D.'nin farkına bile varmadığı bir kızgınlık işaretiyle geçip gitti. D.D. ise çoktan aracından çıkıp elini uzatmıştı.

"Tulip," diye seslendi. "Gel kızım. Hadi. Geçti. Seni akıllı köpek. Beni hatırladın mı? Ofisime gelmiştin. Ben Charlie'nin arkadaşım."

Beyaz-bronz tenli köpek kuyruğunu tereddütle salladı. En so-

nunda uzanıp D.D.'nin uzattığı elini kokladı.

D.D. de karşılık olarak köpeğin kafasını okşayıp kulaklarını sevdi.

“Charlie nerede Tulip? Biliyor musun? Onun için çok endişeleniyorum. Bana yardım etmek ister misin? Hadi göster bana, Tulip. Charlie nerede?”

D.D. şaşkınlıkla köpeğin dönüp caddeden aşağı gidişine tanık oldu. Giderken de arkasına bakıp, D.D'nin peşinden geldiğinden emin olmak istiyordu. O andan sonra hem köpek, hem de D.D. koşmaya başlamışlardı.

Kırk Üçüncü Bölüm

Son bir yılda o kadar çok savunma stratejisi öğrenmiştim ki. Nasıl hızla eğilinir, gelen bir yumruk nasıl ters çevrilir, yumruktan nasıl kaçılır, yumruk nasıl savuşturulur hepsini çalışmışım. Nasıl dimdik durulu kollar ayarlanarak ateş edilir, yorgunluktan ölsem bile nasıl koşulur hepsini öğrenmiştim.

İşte şimdi ayın 21'iydi.

Bense karanlıkta sert tahta zemine neredeyse yıkılmak üzere, yarı düşmüş bir haldeydim. Birilerinin çılgınlık attığını duyuyordum. Burnuma barut kokusu çalınıyordu.

Ve o an aklıma gelebilecek en mantıklı şeyi yaptım.

Elimdeki şeker spreyini dudaklarıma götürüp sıktım.

O an bir silah sesi daha duydum. Hemen ardından da üçüncü ve dördüncü el ateş seslerini duydum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sendeleyip, devam eden karmaşaya doğru emeklemeye başladım.

Şimdi de inlemeler duyuyordum. Hemen yanımda yatanın ev sahibim Frances olduğunu gördüm. Bir top gibi kıvrılmış, omzunu tutuyordu. Karanlıkta görmek zor olsa da kan kokusunu alabiliyordum.

“Bana yardım et,” diyerek inledi. “Charlie, Charlie bana yardım et...”

“Edeceğim, edeceğim. Şşt, sakın.”

Etrafımdaki kara gölgeler çoğalıyordu. Birisi yerden doğruldu. Bu Abigail’di. Silahı halen elindeydi ama eskisi kadar güçlü görünmüyordu.

“Neredesin?” diye bağırdı. Elindeki silahı gördüğü her gölgeye doğrultarak ilerliyordu. Frances’in yanında kaskatı kesilip bekledim. Artık kız kardeşimin beni vurmayaacağından emin olamıyordum.

Elimden geldiğince sakın olmaya çalışarak, “İyi misin, Abby?” diye sordum.

“Kes sesini! Kes sesini, kes sesini, kes sesini, kes! Sen de onunla birlikte bu işin içindesin biliyorum. Onun için beni ve annemi terk ettin. Pekâlâ, eğer oyunu böyle oynamak istiyorsan...”

Birden bana doğru dönüp, tetikteki parmağını oynattı.

Bir anlık kısa bir şaşkınlığın ardından refleks olarak yerde dönmeye başlayıp Frances’ten uzaklaşarak berjer koltuğa yöneldim. Abigail ateş ederken ben hâlâ dönerek uzaklaşıyor, kendime sığınacak bir yer arıyordum. Bu sırada teyzem odanın diğer köşesindeki pencerenin önündeki üçlü koltuğun arkasından çılgınlıklar atıyordu.

Teyzem titrek bir sesle, “Onun bir suçu yok,” dedi. “Bilmiyordu. Ona hiç söylemedim.”

İçimden bir ses cevabı bilse de, “Neyi söylemedin?” diye bağırdım.

Abigail bir an durup teyzemin vereceği cevabı beklemeye başladı. Nihayet başımı koltuğun arkasından uzatıp buradan nasıl kurulabileceğimizin hesaplarını yapmaya başlamıştım.

Frances ağır yaralıydı ve bir an önce tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Abigail de halen silahlı ve tehlikeliydi. Teyzemse... Onunla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ama bir an önce bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Teyzem, “Anneni Colorado’da buldum,” diyerek yanıtladı. Sesi yer değiştiriyor gibiydi. Belli ki kendine daha güvenli bir yer arıyordu. “Onu bulması için tuttuğum özel dedektif nihayet onu bulmuştu. Sen on yaşındayken onunla yüz yüze konuşmaya gittim.”

“Ama neden?” Buna öyle şaşırmışım ki bir an Abigail’i izlemeyi bırakıp teyzemin sesinin geldiği tarafa yönelmişim. Yerimden fazla çıkmış olmalıydım ki, Abigail bir anda yeniden üst üste ateş etmeye başladı. Kendimi hızla koltuğun arkasına gizlerken kurşunlardan biri koltuğun kolunda patlamıştı. İçime biraz daha şeker çektim.

“Onunla kardeş kardeş konuşmak istedim,” dedi teyzem. “Seni yaralamıştı, diğer bebeklere yaptıklarından bahsetmiyorum bile... O zamanlar ne düşündüm bilemiyorum. Kızgındım. Onunla konuşmak istiyordum. Polisi aramadan önce ağzıma geleni saymak istiyordum.”

Abigail şimdi artık bana değil, teyzemin sesine doğru yürümeye başlamıştı. Yeniden hızla aklımdan neler yapabileceğimi geçirdim. Telefon? Ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Silahlar? Kabanımın cebindeki içine pil doldurduğum çorabı elimden almıştı ama ayak bileğime bağladığım bıçak hâlâ yerindeydi. Kafama taktığım tükenmez kalem de aynı şekilde. Ne kadar deli olursa olsun kız kardeşimi bıçaklamayı midem kaldırır mıydı bilemiyordum. Belki de işimi kalemle görmek en iyisiydi.

Abigail karanlıkta teyzemi bulmaya çalışırken sanki yeniden çocukluğuna dönmüş gibi bir sesle, “Evimize gelmiştin,” dedi.

“Senin orada olduğunu bilmiyordum. Varlığından haberim bile yoktu.” Teyzemin sesi artık daha yumuşak ve daha uzaktı. “Polis tutanaklarında... ikinci bir çocuktan bahsedilmemişti hiç.”

Abigail, “Sahip olduğum her şey küçük bir sırt çantasının içindeydi...” dediğinde bunu ben de anımsamışım. Cümlelerin geri kalanını ben de kız kardeşimle birlikte tamamlamışım. “Tıpkı iyi bir asker gibi.”

Teyzem devam ederek, “Seni gördüğümde ne yapacağımı bi-

lemedim,” dedi. “Aklımda bir planım vardı. Kız kardeşime bağırıp çağırarak, ona biraz akıl verecektim sonra da onu alıp bir ömür hapse tutmaları için polisi arayacaktım. Bunu fazlasıyla hak ediyordu! Ama anladı, kahretsin ki Chrissy ne yapacağını anladı ve planlarında benden bir adım öndeydi.”

İnlemeler duydum. Ses arkamdan geliyordu. Frances yeniden acıyla nefes almaya çalışıyordu. Duyduğum ses beni galeyana getirmişti. Burada böylece oturup Abigail’in elindeki silahla bizi avlamasını bekleyemezdik.

Teyzem karanlığın içinde Abigail’e konuşmaya devam ederek, “Ama sonra seni gördüm,” dedi, “ve ne yapacağımı bilemedim. Chrissy’ye hasta olduğunu söyledim. Ondan teslim olmasını istedim. Seni bana vermesini söyledim. Sana da tıpkı Charlene’e baktığım gibi bakabilirdim. Chrissy ise bunu duymazdan geldi. Bana her şeyi yanlış anladığımı, aklımın bir hayli karıştığını söyledi. New York’ta bir sevgilisi varmış ve Charlie’yi dediğine göre o bıçaklamış, bebekleri de o öldürmüş. O gecedan beri ondan kaçıyormuş. Seni de bu yüzden yanına alıp polisten kaçmış. Bu sayede sevgilisinin onu bulamayacağını düşünmüş.”

Odanın diğer köşesindeki Abigail’in bir an durduğunu hissettim. O ana kadar teyzemin sesine doğru ilerleyip, hedefini tam olarak belirlemeye çalışıyordu. Ama şimdi duraksamıştı. Bu sırada ben de ayağımdaki ağır kışlık botlarımdan birini çıkarma fırsatı buldum.

Teyzem fısıltıyla, “Bir an için ona inandım,” diyordu. “Sonra Chrissy birden gülmeye başladı. Gözlerimin içine bakıp polise de aynı yalanı uyduracağını söyledi. Polisler eski sevgilinin peşine düşerken Chrissy de Charlie’nin vekâletinin yeniden kendisine verilmesi için başvuruda bulunacaktı. İkinizi de yanına aldıktan sonra da yine ortadan kaybolacaktı. Önce buna ihtimal vermesem de dediğini yapacağımı biliyordum. Dram ve entrika onun işiydi. En sevdiği meziyetleriydi. Bunun Abigail’e, Charlie’ye ya da bana zarar verdiği kimin

umurundaydı? Bunun sadece Christine'in işine gelmesi yeterliydi.

"Ona ne istediğini sordum ve bana bir anlaşma teklif etti. Eğer polise onu bulduğumdan bahsetmezsem olursam, Charlie'nin bende kalabileceğini söyledi. Ne ben onu, ne de o beni görmüş olacaktı. Her ikimiz de yanımızda birer çocukla kendi yolumuza gidecektik. Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi, bunu büyük bir cömertlik gibi anlatıyordu. Ve ben de..."

Seni yeniden onun eline bırakamazdım Charlie. İyileşiyordun. Arkadaşların vardı, mutluydun ve ben... Seni artık ona veremeyecek kadar çok seviyordum. Bu yüzden bu şeytani anlaşmayı kabul ettim. Onun şartlarını kabul ettim, Abigail. Ablanı korumak için seni kurban ettim. Kalbimin derinliklerinde bir gün beni affedeceğinin umuduyla yaşadım hep."

Teyzemin sesi şimdi artık daha cesurdu. Ne yapacağını hissettiğim anda çok geç kalmıştım. Saklandığım koltuğun arkasından çıkıp, karanlık odada onun yanına ulaşabilmem için artık çok geçti.

Teyzem saklandığı kanepenin ardından çıkıp, doğrudan Abigail'in gözlerinin içine bakıyordu.

Cesurca, "Hep bunu umdum," diye fısıldadı. "En azından birinizi kurtardığım için bana minnettar olursun diye düşündüm."

Abigail gözlerini teyzeme dikmişti. Bir an kurtulabileceğimizi düşündüm. Abigail'in belki de...

Tetiği çekti. Elindeki Sig Sauer büyük bir gürültüyle patlamıştı. Teyzem tuhaf bir biçimde nefes alıp, hafifçe sola dönmüş ve sanki dengesini kurmak istiyormuşçasına elini yukarı kaldırmıştı. Abigail ikinci kez nişan almıştı ki elimdeki botu kafasına fırlattım.

Omzuna isabet ettirebilmişim. Onu yaralayacak kadar sert bir atış olmamıştı bu. Ama dengesini bozmaya yetmişti. Bir an dengesini kurmaya çabalarken ben de koltuğun üzerinden kaptığım yastıkları ona doğru fırlatmaya başlamıştım.

Refleks olarak eğilmeye, sağa, sola kaçmaya başlamıştı. Bu fir-

satı odanın diğer tarafına geçmek için değerlendirdim.

Ondan uzaklaşmıyor, aksine üzerine koşuyordum.

Sehpanın üzerinden zıplamış, üçlü kanepenin etrafından dolanmış ve eğilip kenara kaçarak doğrudan ateş hattına doğru ilerlemeye başlamıştım.

Abigail gözlerini açtı. Solgun ve şaşkın yüzü karanlıkta ısıldı. O an geçmişten bir anı uyandı zihnimde. Başka bir zamanda başka bir solgun yüz belirivermişti gözlerimin önünde. Sevdiğim ve mutlu etmek istediğim başka biri vardı karşımda...

Ama yetmemişti. Hiçbir zaman da yetmeyecekti. Beni yaralayacaktı.

Kardeşimin tam önünde durdum. Aramızdaki otuz santimetrelilik mesafede Abigail, Sig Sauer'ını göğsüme dayarken kılımı bile kıpırdatmamıştım. Silahın sıcak namlusu onun âşıkâr öfkesini haykırır biçimde tam göğüs kafesimin üzerindeydi.

Boğuk bir sesle, "Beni kurtarmalıydın," diye fısıldadı.

"Yaptım. Senin için kendimi feda ettim. Hem de defalarca. Ama yetmedi. Seni seviyordum Abby. Sen de beni seviyorsan, Nancy Teyze'nin de dediği gibi benim için mutlu olmalıydın."

"Lanet olsun nefret ediyorum bu..."

"Şşt..."

Kardeşimin eli titremeye başladıysa da tetikteki elini kıpırdatmak üzereydi. O an saçımın içine gizlediğim plastik kalemi atkuyruğumdan çıkarıp yatay biçimde iki avcumun arasına aldım ve tıpkı demir bir çubukmuş gibi kardeşimin bileğinin hemen üzerinden koluna sımsıkı bastırdım.

Bu eski bir barmen numarasıydı. İşe yaramıyormuş, hiçbir şeye benzemiyormuş gibi görünse de insanın canını fena halde acıtırır ve saniyeler içinde kolun alt kısmına gelen kanı kesip, tüm eli hissiz bırakırdı. Bu sayede rakibin yumruğu boşa çıkar ve rakip karşı koyamaz hale gelirdi.

Abigail'ın sağ eli istemdişi olarak bir anda gevşedi. Elindeki Sig Sauer yere düşerken acıyla sessiz bir çığlık atmıştı. Yere düşen silahı tekmeleyerek uzaklaştırdım. Bu sırada sol yumruğuyla başıma sıkı bir yumruk indirdi.

Sonraki saniye var gücüyle yumruklar savuruyordu. Bense kendimi savunmaya çalışıyordum. O an aniden açılan arka kapıdan havlayarak koşturan bir köpek içeri daldı. Beraberindeki isimse, "Boston Polisi, herkes ellerini görebileceğim bir yere kaldırsın!" diye bağırıyordu.

Ellerimi D.D. Warren'in görebileceği bir yere koymam imkânsızdı. Abigail kaybettiği silahının yerine artık ellerini kullanmaya başlamış ve parmaklarını boğazıma dolamıştı. Parmaklarını giderek daha da fazla sıkarken zaten karanlık olan oda gözlerimin önünde biraz daha kararıyordu. Kafamın içinde binlerce ışığın sönmesine tanıklık ederken ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak, tırnaklarımı çıkarmaya, pençeleşmeye, parmaklarını bulup onları gevşetmeye çalışıyordum.

Ellerinde inanılmaz bir güç vardı. Sadece bedenimden nefesimi kesmeye çalışmıyor, elinden geldiğince boynumu da kırmaya çalışıyordu.

O an yeniden arkamdaki sehpa doğru sendeledim. Dengemi kaybedip yere düşmüştüm.

"Dur, polis!"

Küçük kardeşim gözlerindeki şeytani sevinçle ellerini bir an bile gevşetmeden, üzerimde var gücüyle beni öldürmeye çalışıyordu. Ta ki gözlerimin önündeki görüntüsü bulanıklaşınca kadar sıkı, sıkı. Gördüğüm artık kız kardeşim değildi. Bir anda karşımda beliveren annemin yüzüydü.

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol...

O an birden ellerini tutmayı bırakıp karşı koymaya başladım. Böbreklerine sert yumruklar indiriyordum. Çenesine bir aparkat, yü-

zünün sağ tarafına bir yumruk indirmiştim. Tekrar tekrar durmadan vurdum. Bir senelik antrenmanımın acısını hayatımın kavgasını ve-
rerek çıkarıyordum.

Aklını yitirmiş gibi davranan kız kardeşim art arda gelen yumrukları yerken kendinden hiç taviz vermemiş, parmaklarını bir an olsun gevşetmemişti. Gözlerimin önündeki dünya giderek daha da fazla kararıyordu.

“Abigail Grant! Dedektif O.! Hemen ondan uzaklaş. Ellerini görebileceğim bir yere kaldır!”

Dedektif Warren’dan ateş etmesini istiyordum. Hadi ateş et artık. Ama D.D. elbette ki bunu yapamıyordu. Abigail ve ben yerde onun elleri benim boğazımda, benim yumruklarım onun karnında adeta bir bütün olmuştuk. İki çaresiz kadın, kocaman ve tek bir sav-
vaşçı beden...

O sırada nereden çıktığını anlayamadığım beyaz-bronz renkli Tulip bir ok gibi fırlayıp, Abigail’in savunmasız olduğu tarafta saldırı pozisyonu alarak hırladı ve havlamaya başladı.

Tulip keskin ve beyaz dişlerini gösterirken Abigail çığlıklar atarak en sonunda boğazımı bırakmıştı. Sendeleyerek geri adım attığında Tulip’in minik bedenini yakalayıp duvarın uzak köşesine doğru fırlattı.

Bir anlık bir ciyaklama sesinin arkası sessizlikti.

Bense yan dönerek kalkmaya, uzaklaşmaya çabalıyordum. Sürünmeye çalışıyordum. Elimden geldiğince. Ama kollarımı bedenimin altına çekemiyor, ciğerlerimi havayla dolduramıyordum.

“Abigail Grant. Eller yukarı. Bu sana son uyarım. Dur, yoksa ateş edeceğim!”

Günü geldiğinde herkes ölecek. Cesur ol...

Kızkardeşim, D.D.’ye doğru döndü. Bu kez elinde bir şey vardı. Az önce elinde olmayan bir şey... Bu bileğime bağladığım bıçaktı. Yerde boğuşurken düşürmüş olmalıydım.

Gözlerini bana çevirdi. Elimde olmadan olduğum yerde kalmıştım. Yeniden saldırıp beni öldürmesini bekliyordum. Kan ve yangın... Belki de ikimiz de bunu bekliyorduk. Yirmi yıl önce bitmesi gereken hesap şimdi bitecekti.

Kendimi savunmak için ellerimi bile kaldırmadım. Sadece onun da bana bakmasını umarak gözlerimi küçük kız kardeşime dikmiş-tim. Sadece onu gerçekten seven ablasını görsün istiyordum.

D.D. Warren'ın, "Yapma," diye bağırıldığını duydum. Giderek yaklaşıyordu. Ama sanki dönüm noktasını anlamış gibi adımları oldukça yumuşaktı. "Bırak o bıçağı Abigail. Sen bir polissin, unuttun mu? *Yakala Beni*. Notlarının içine gizlice bunu yazdın, çünkü sen doğruyu herkesten daha çok biliyordun. Böyle bitmek zorunda de-ğil."

Abigail hem bana, hem D.D.'ye, "Annem haklıydı," diye fısıldadı. "Canavarlar her yerdeler. Küçük çocukların canını yakmak için gecenin bir yarısı çıkageliyorlar. İnternette, caddelerden... Her yerde olduklarını görebiliyorum. Onlara karşı polis kimliğimi, sila-hımı kullanmayı denedim ama ikisi de işe yaramadı." Canavarlar ve annem. Hepsi de benim beynimin içinde."

"O., bırak o bıçağı. Sana yardım edeceğim. Ablan da yardım edecek. Bu işten sağ salım çıkabiliriz."

Kardeşim gözlerini önce D.D.'ye, sonra bana dikti.

Sadece bir dakika. Yirmi yılda sadece bir kez.

Kardeşim bıçağını havaya kaldırdı.

"Sadece artık kimseye acı çektiirmek istemiyorum, Charlie. Sa-dece huzur istiyorum."

Yattığım yerden var gücümle acı bir çığlık attım. Dedektif War-ren sehpanın üzerinden hızla davranmıştı.

Ama Abigail bıçağı hızla boğazına saplayıp boğazını parçaladı. Solgun yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Öne doğru sendeleyip önce dizlerinin üzerine düştü, ardından da yere yıkıldı.

Dedektif Warren bu kez daha sert, daha yüksek bir sesle acil yardım istiyor, destek ekiplerini çağırıyordu. Artık onu dinlemiyordum. Artık umurumda değildi.

Küçük kız kardeşimin yanına uzandım. Karanlıkta elini bulup tuttum.

Boğuk bir sesle, “SisSis?” diye seslendi.

“Seni seviyorum, Abby.”

Abigail o an ıslak, kaygı verici, acı dolu bir ses çıkardı.

Kardeşıme birlikte olduğumuz son an, “Günü geldiğinde herkes ölecek,” dedim. Elimi daha sıkı tuttu. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. “Cesur ol Abby. Seni seviyorum. Cesur ol.”

Kırk Dördüncü Bölüm

Kız kardeşimi diğer kardeşlerim Rosalind bebek ve Carter bebeğin yanına gömdüm. Onların büyük mezarları yok. Sadece düz birer granit plakaları var o kadar. Şimdi kız kardeşim için benim elimden gelen neyse, teyzemin yirmi yıl önce iki bebek için elinden gelen de buymuş. Çok büyük mezarları olmasa da yine de bir aradaydılar. İki yüz yıllık J-Town mezarlığında büyükanne ve büyükbabalarıyla huzura yatmış iç burkan bir üçlü vardı karşımda. Aile mezarlığında iki yer daha vardı ki biri teyzem, diğeri de zamanı geldiğinde benim içindi.

Dedektif Warren kardeşimin bilgisayarında özel bir blog bulmuştu. Kardeşim o bloğa, “Merhaba, benim adım Abigail,” adını vermişti ve içindeki uzun, tüyler ürperten başlıklarda en yakın arkadaşlarımla cinayetleriyle birlikte internette nasıl saatlerce dolanıp sapıkları avladığını ve ihtiyacı olan çocuklara yardım ettiğini detaylarıyla anlatmıştı.

Kız kardeşim haklıydı. Her yerde canavar görüyordu ve o canavarlar onu üzerlerine tıpkı kara bir dalga gibi çekerken hiçbir kovalamaca, hiçbir cinayet onu tatmin etmiyordu. Boston’dan, New York’a, Los Angeles’a kadarki bölgede tam otuz üç pedofili vurup öldürdüğü ortaya çıktı. Son üç kurbanı birbirine yakın yerdelerdi

Çünkü ayın yirmi biri yaklaştığından Abigail avlarını Boston civarından seçmek zorunda kalmıştı. O zamana kadarsa kurbanlarını geniş bir bölgeye yaymaya özen göstermişti. Ne de olsa bir polisti ve bu konudaki bilgisini akıllıca kullanıyordu.

Arkadaşlarım Randi ve Jackie ölümün onların peşinde olduğunu hiç anlamamışlardı. Randi kapısını bayan bir polise açmış ve insülin etkisini gösterip de kendinden geçinceye kadar polisle karşılıklı çay içip kocasının vukuatlarından bahsetmişlerdi. Jackie ise barda güzel bir kadın olarak tanıımıştı onu. Hikâye farklı olsa da, yaklaşım aynıydı.

En sonunda, ölürken beni hiç akıllarına getirmedikleri ortadaydı. Benim arkadaşım olmalarının ölümlerine sebep olduğunu hiç bilmemişlerdi.

Bu durumda kendimi daha iyi mi hissetmeliydim, yoksa daha kötü mü?

Bu soruya asla cevap veremeyecektim.

Dedektif Warren, Colorado’da kimliksiz bulunan cesedin gerçekten anneme ait olup olmadığını tespit etmek için DNA testi istemişti. Sonucun nasıl çıkacağı beni çok da ilgilendirmiyordu aslında. Christine Grant’in cesedinin şehrın herhangi bir morgunda kalması ya da kimsesizler mezarına gömülmesi benim için hiç önemli değildi. Onu teslim almayı talep etmeyecektim. Onu Abigail, Rosalind ve Carter’in yanına gömemezdim. Belki bu size benim kalpsiz olduğu mu düşündürebilir. Akıl hastalığının merhamet gerektiren bir hastalık olduğunu düşünebilirsiniz.

Ama bu benim umurumda değil. Polis zaten onların dosyalarını çoktan kapattı. şimdi benim tutup da kendi dosyamı açmaya halim yok.

Dedektif Warren benim tabancamı da kız kardeşimin yatağının

başucundaki komodinde buldu. Silah benim adıma kayıtlı olduğundan, sonunda teslimi bana yapılmıştı. Silaha balistik inceleme yapılmasına gerek duyulmadığından başka bir kurban olan Stan Miller'ın cinayetinde ele geçirilen kurşun çekirdekleriyle karşılaştırmak imkânı da hiç olmamıştı.

Bu durumda da kendimi daha iyi mi, yoksa daha kötü mü hissetmeliydim?

Bu soruya asla cevap veremeyecektim.

Ev sahibim Frances omzuna aldığı kurşun yarası yüzünden iki hafta hastanede kalmıştı. İşin tuhaf tarafı, Frances'in uzun zamandır ortalarda olmayan yeğeninin tam da bu sıralarda ortaya çıkıp, kısa bir tartışmanın ardından Frances iyileşene kadar ona bakmaya karar vermesiydi. Anlaşılan o ki ev sahibim kocasının ölümüyle ve otuz yıl önce dört yaşındaki oğlunu bir trafik kazasında kaybetmenin acısıyla baş edebilmek için kendini içkiye vermiş bir alkolikti. Bu sırada ailesinin geri kalan üyeleriyle de ipleri koparıp kendine daha fazla zarar vermişti. Daha önceki konuşmalarımızda bana bunlardan hiç bahsetmemişti.

Ne var ki ölümün insanın aklını başına getiren bir yanı vardı. Şimdi artık Fran herkesi affedip, her şeyi unutmaya hazırdı. Tıpkı yeğeninin de olduğu gibi.

Bunun ne demek olduğunu ben de çok iyi anlıyordum. Ben de teyzeme hastanede kaldığı altı hafta boyunca eşlik etmişim ve aramızda gecikmiş samimi bir bağ geliştirmiştik. Teyzem de omzuna iki kurşun isabet etmişti. Hastanedeki ilk hafta oldukça riskliydi. Teyzemin elini tutup yanında olmak, kendi karmaşık duygularımı anlamlandırmak için bana iyi gelmişti.

Teyzem, kız kardeşimden vazgeçerek benim hayatımı kurtarmıştı. İlk birkaç gün boyunca bu düşüncüyü bir türlü aklımdan çıkı-

ramamıştım. Ona minnettar olmak istiyor ama aynı zamanda da çok kıızıyordum. Nancy Teyze nasıl olur da küçük yeğenini zaten iki çocuğunu öldürmüş ve diğer yeğenine ciddi işkenceler yapmış bir kadınla baş başa bırakabilirdi? Bu bana çok zalimce, kalpsizce geliyordu.

Bu iş canımı çok sıkımtı. Teyzem pratik zekâlı biriydi belki, ama vicdansız biri değildi.

Beşinci gün Arvada Acil Komuta Merkezi'ndeki arkadaşlarımı aradım. Onlar beni Boulder'daki birkaç emektar polis memuruyla görüştürdüler. Anlaşılan, teyzem bana hikâyemi hepsini anlatmamıştı. Kız kardeşinin izini sürdüğü doğruydu. Colorado'ya uçmuş, Christine ile yüzleşmiş ve Abigail'in varlığıyla şok olmuştu. Ve belki sonra annemin şartlarını kabul edip, isteklerini yerine getirmeye gönüllü görünmüştü.

Ama teyzem arkasını dönüp öylece çekip gitmemişti. Kız kardeşinin harabe halindeki evinden çıkar çıkmaz doğrudan Boulder polisine gitmişti. Ama teyzemin orada bir dedektifle yüz yüze görüşmesi birkaç saatini almıştı. Onun ardından aile hizmetleri ve taktik birlikleriyle gerekli iletişimin sağlanması da birkaç saate mal olmuştu. Ama beş altı saatin sonunda polisler nihayet aranan bir katili yakalama ve küçük bir kızı kurtarma emriyle annemin evine baskın yapmışlardı.

Ama maalesef, kardeş kardeşi tanırdı. Christine bir an bile olsun kendisinden yaşça büyük, sorumluluk sahibi ablasının arkasını dönüp böyle sessiz sedasız gideceğine ihtimal vermemişti. Bu yüzden teyzem ihbarda bulunurken, Christine çoktan eşyalarını toplamış, Abigail'i de yanına alarak adeta buhar olup uçmuştu.

Abigail, teyzemin geri döndüğünü ya da onu kurtarmaya gelen ekipleri hiç görmemişti. O sadece başka bir şehre giden annesinin

peşine takılmış, teyzesini onu kaderine terk eden biri olarak resmetmişti aklında.

Teyzem denediyse de onu kurtarmayı başaramamıştı. Bütün hikâyeyi Cambridge'teki o küçük odada anlatmamıştı çünkü asıl derdi kendini aklamak değildi. Sadece Abigail'in dikkatini benden uzaklaştırmak istiyordu o kadar.

Bunca yıl sonra bile, teyzem hâlâ kendi canını benim için vermeye hazırды.

Sanırım o da kendi kız kardeşinden en az benim kardeşimden olduğum kadar farklıydı.

21 Ocak'ın başka sonuçları da vardı elbette. Bunlardan biri de bir daha Tom'u hiç görmemiş olmamdı. Bir adamın arabasını izinsiz alabilirdiniz belki ama onu kendinden geçinceye kadar dövmek görmezden gelinecek bir şey değildi. Bunu anlayabiliyordum. Hilekârlık ve birini yaralama bir ilişkinin temelini oluşturamazdı elbette.

Ama yine de onu özlüyorum. Kendi kendime kaldığımda kendimi yalnız hissedip üzüldüğümde bunu itiraf ediyorum. Keşke başka bir zamanda, başka bir yerde...

Kim bilir belki de bir gün ona bir not bırakırım: *Eğer ilgilenirsen hâlâ bir antrenman zaiyatıyım.*

Neler olacağını kim bilebilir?

Bu sırada J-Town'a geri taşındım. Yaşadığım dağlara, teyzeme, herkesin beni tanıdığı yere geri döndüm. Tulip de yanımda. O da şimdi bir pansiyon köpeği olarak mutlu bir hayat sürüyor. Misafirleri karşılayıp, sincapları kovalıyor, canının istediği gibi geziyor.

Ben de teyzem iyileşirken kalabalık hafta sonlarında pansiyonla ilgileniyorum. Hafta içlerinde ise küçük kasabamın acil komuta merkezindeyim. Salıdan cumaya kadar gece vardiyasında çalışıyorum. Bu küçük kasabanın buna ne ihtiyacı olur diye düşünmeyin. Daha

geçen gece birileri bir golf arabasını çalıp sahada zincirini koparıncasına sürmeye başladı. Yeşil alan zikzaklar halinde mahvolmuştu. Neyseki arayan cesur ihbarcım ve doksan yaşındaki görgü tanığı, fırınlanmış ananas parçaları sayesinde çılgın hırsızı yakalayıp adalete teslim etmişlerdi.

Hâlâ koşuyor ve boks yapıyorum ve bazen uykusuz geçirdiğim uzun gecelerin ardından, poligona gidip birkaç atış talimi yapıyorum.

Ama şimdi daha yumuşak, daha nazik bir hayatın peşindeyim. Sık sık kız kardeşim ve kendini iyi hissetmek için öldürdüğü ama hiçbir şeyi değiştiremeyen otuz üç pedofili düşünüyorum. Kimi zamanda Stan Miller'ı ve kendi tercihlerimi düşünüyorum.

Genetik olan sadece delilik değil biliyorsunuz.

Şiddet de genetik.

Hayattaki bu ikinci şansımı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Telefönlara cevap verirken kendi kendime sık sık doğru yoldan ayrılmayacağıma dair söz veriyorum. Telefonda ağlayan bir çocuk duyduğumda artık risk almayacağımı düşünüyorum. Başka bir kadının benimle gözyaşlarını paylaştığını duyduğumda etik kuralları aşmayacağımı düşünüyorum.

Bu kararlılığım daha ne kadar sürecek acaba?

İşte bu da cevap veremediğim sorulardan biri.

Yani şimdilik.

Kırk Beşinci Bölüm

D.D.’nin istediği raporu elde etmesi pek çok hafta sürmüştü. Hatta bu yüzden karşılığında pek çok kez iyilik yapmak zorunda bile kalmıştı. Ama nihayet rapor tamamlandığında açıp okumuş, memnuniyetle başını sallayıp işleme koymuştu. Sonra da sanki çok önemli değilmiş gibi bir dosyaya takıp, en sevdiği iki adamı görmek üzere eve gitmişti.

Kapıdan girer girmez Alex, “Çok mutlu görünüyorsun,” demişti. “Çünkü haklıydım.”

“Ah. Geçerli bir sebep.”

“Elime gelen balistik raporunu inceledim de. Şüphelerimde yanılmamışım: Charlene Rosalind Carter Grant o üç pedofili öldürmemiş ama bir cinayet işlemiş.”

Alex soluk renkli bir mamadan Jack’in ağzına bir kaşık vermişti. Bebek, ilk katı gıdalarına başlamıştı. İlk yemeği pirinç lapasıydı. Şimdiye dek Jack’in elma gibi yanaklarına çok iyi gelmişti.

“Ne zaman tutuklayacaksın onu?”

“Şimdilik öyle bir plan yok.”

Alex uçak numarasını denemişse de Jack bu numaraya kanmamıştı. Deneme sırası D.D.’deydi. D.D. üzerindeki en sevdiği siyah takım elbisesinin ceketı olmasına rağmen yine de kendini

şanslı hissediyordu.

Alex arkasına yaslanıp onu dikkatle izlemeye başladı. Bugün boş günüydü ve sabahtan beri Jack'le beraberdi. Yeni denenen yemek yüzünden mutfak beklendiği üzere berbat haldeydi.

Alex bu kez, "İnsanları tutuklamamak seni mutlu etmez ki," dedi.

D.D. balık suratını taklit etmeye çalışarak yanaklarını içine çekmişti. Jack de ağzını "O" şekline getirerek onu taklit etmeye çalışıyordu. Bu sayede D.D. bir kaşık mamayı Jack'in ağzına boca edebilmişti. D.D. bu konuda tam bir profesyonel olduğunu düşünerek ikinci kaşığa geçti. "Bu raporun yasal dayanağı tartışmaya açık. Bir davada şüpheli olmayan bir kişinin ruhsatlı tabancasını balistik incelemeye gönderme hakkım var mı? Peki bu tabancanın arkasında bıraktığı üç cinayet için Charlene'e tuzak kurmaya çalışan bir polisin evinde bulunduğunu söylememe gerek var mı? Yani demek istediğim bu olayda delil güvenlik zincirinde bir hata var, yani rapor geçerli değil."

D.D.'nin ağzıyla kocaman bir "O" yapmasıyla Jack kahkahlara boğulmuştu. İkinci kaşık mama da başarıya ulaşmıştı. D.D. atıkça vuran bir golcü gibiydi.

"Ama sen yine de mutlusun, öyle mi?"

"Çünkü biliyordum. O. ve ben Charlene'i ilk kez sorguladığımızda kız tam bir suçlu gibi duruyordu. Pekâlâ, belki bunun sebebi kızın Boston sokaklarını dolanıp pedofilleri avlaması değildi. Ama şehirde başka bir halt karıştırdığını biliyordum."

"Neymiş o halt?"

"Çok sevgi dolu bir insan olan Stan Miller'ı ortadan kaldırmak. Mahallenin kabadayısı. Güvenlik görevlisi, şiddet yanlısı dayakçı bir koca ve de çekiçlere son derece meraklı. Yaklaşık yedi hafta önce yıkılan bir yangın merdiveninin altında bulunmuştu. Bulunduğunda

ölmek üzereydi. Dairesi delik deşik olmuş, ailesi hiçbir yerde bulunamamıştı. Aslında hâlâ da ortalarda yoklar. İstersem bulabilirim belki ama mahalleli de onların gitmesinin kendileri için daha iyi olduğu kanısında.”

“Ama adam yıkılan yangın merdiveni yüzünden ölmüş, vurularak değil.”

“Bu da başka bir tuhaf nokta. Charlie’nin Stan Miller’a ateş ettiğini ispatlayabiliriz ama onun kurşunundan çıkan silahla öldüğünü ispatlayamayız.”

“Ama sen yine de mutlusun, öyle mi?”

Jack bebek kıkırdıyordu. Jack bebek oturduğu mama sandalyesine ve D.D.’nin suratına pirinç lapası püskürttü ama D.D. yine de mutluydu. Arkasına yaslanıp önündeki mama kâsesini karıştırarak şans yakalayacağı bir sonraki anı beklemeye başladı.

“Bir şeyleri bilmeyi seviyorum. Charlene Grant’in ne yaptığını bilmeyi seviyorum. Ona bir not yazdım çünkü ne yaptığını bildiğimi bilmesini seviyorum. Kız tam bir infazcı. Bir Boston cinayet masası dedektifinin gözünün üzerinde olduğunu bilmesi gerekir. Bu onun için en iyisi.”

“Ah. Demek ona işkence ediyorsun? Şimdi anladım neden bu kadar mutlu olduğunu.”

“Sadece onu gözlemliyorum. Bu onun dürüst olmasını sağlayacak ve az da olsa bana minnet duyacak.”

Jack bebek ağzındakileri etrafa püskürtmeyi kesmişti. D.D. balık moduna geri dönüp iki kaşık daha lapa tıkmayı başarmıştı be-beğin ağzına.

D.D., “Bu durumda bence eylül olabilir,” dedi.

Alex onu dikkatle süzdü. “Ne? Tatil mi? Uzaklaşmak için mi?” Gözlerini kapatıp yutkundu. “Gerçekten aileni ziyarete gidiyoruz.”

“Elimde olsa gitmem. Ama öyle tahmin ediyorum ki, biz git-

mezsek onlar geleceklerdir. Tek kızlarının düğününü kaçırmak istemezler herhalde.”

Bu kez gözlerini eşine dikme sırası D.D.’deydi. Alex gözlerini açtı. Şaşkın, aslında dahası sersemlemiş gibi görünüyordu. D.D. kalbinin delicesine attığını hissediyordu. Alex’ten bu tepkiyi bekliyorsa da kendi heyecanı onu şaşırtmıştı.

“Düğün mü?” diye sordu Alex.

“Sonbaharda. Ağaçlar yapraklarını dökerken. Bence bu çok güzel olacaktır.”

“Ben de davetli miyim?”

“Beyazlar içinde olacak olan ben olurum diye düşünüyorum. Pekâlâ, fildişi rengi de olabilir. Smokin içindeki de pekâlâ sen olabilirsin.”

Alex başını usulca olur anlamında sallamıştı. “Bu kararı nasıl aldığını sorabilir miyim yoksa fikrini değiştirmeden evvel yüzüğü parmağına hemen takayım mı?”

“Şey, yüzüğü seçmemiz birkaç haftamızı alabilir...”

“Kes sesini,” dedi Alex. Sonra da, “Bekle beni.” Oldukça tuhaf bir hamleyle sandalyesini geri itip odadan çıktı. D.D. ise yanağındaki lapa taneleriyle öylece oturup beklemeye koyuldu.

Jack yumruk yaptığı tombik ellerini hafifçe geriye yatırılmış mama sandalyesinde havaya sallıyordu.

D.D. oğluna, “Bence baban bir kaçık,” dedi.

Jack ise daha çok lapa püskürterek cevap vermişti.

Alex döndüğünde elinde D.D.’nin gözlerinin kocaman açılmasına sebep olacak mavi bir kutu tutuyordu. D.D., “Olamaz!” dedi.

“On dört ay önce almıştım. On dört aydır bekliyorum. Ne kadar inatçı, sinir bozucu ve insanı deli eden bir kadın olduğunu daha önce söylemiş miydin?”

D.D.’nin kalbi yeniden deli gibi çarpmaya başlamıştı. “Bunlar bir evlilik teklifi sırasında hiç de duymayı umduğum kelimeler değil.”

Ama ne önemi vardı ki. Hiç de olmamıştı. Alex mutfakta dizlerinin üzerine çökmüş, Jack pirinç lapasına bulanmış, D.D.'nin yüzü de bu lapadan nasibini almış ve işte her şey olması gerektiği gibi olmuştu.

“D.D. Warren, benimle evlenir misin?”

“Alex Wilson, benimle evlenir misin?”

İkisi de aynı anda, “Evet,” dediler. Alex'in kutuyu açmasıyla D.D. derin bir nefes almıştı çünkü gözlerinin önündeki her zaman takabileceği safir kakmalı bir yüzüktü. Önce D.D., ardından da Alex biraz gözyaşı dökerken Jack etrafa mama püskürtmeye devam ediyordu. Jack'i kucaklarına alıp öperlerken her yer ve herkes, hatta ıslıl ıslıl parlayan safir yüzük bile pirinç lapasıyla kaplanmıştı.

Her şey normale dönüp Jack bebek temizlendiğinde ve bunu kutlamak için bir şampanya patlatmaya karar verdiklerinde Alex, “Anlamıyorum,” dedi. “Neden şimdi? Bir katili tutuklayamayacağını keşfettin ve bunun sonucunda en sonunda benimle evlenebileceğine mi karar verdin?”

“Hayır. İşyerindeki öfkemi gerçek dünyamda var olanlar sayesinde aşabileceğimi keşfettim. Çünkü hayatımda sen ve Jack varsınız. Ayrıca, rapor elime ulaştığında fark ettim ki, bu haberi Phil ve Neil bilmiş ya da bilmemiş hiç umurumda değildi. Doğruca eve gelip sana söylemek istedim.”

D.D. kanepede hemen yanında oturan nişanlısını dikkatle süzüp yumuşacık, özenli bir sesle, “Başıma gelmesinden en çok korktuğum şeye sebep oldun, Alex. Bunun çok da kötü olmadığını fark ettim.”

“Ne yaptım?”

“Beni değiştirdin.” Omuzlarını silkti. “Tüm hayatım, savaşılar elde ettiğim her şey. Ailemdeki en tuhaf kişi bendim, erkek gibi bir şeydim ve ailem ne bana ulaşmaya çalışıyor, ne de yaptıklarımı tasvip

ediyordu. Diğer çocuklar anne ve babalarını memnun etmek için uğraşırken ben tam aksini yapıyordum. İnat etmiştim. Her ne olursa olsun, kendim olmaya söz vermiştim. Hatta bu bazen acı verse de, zorlasa da bunu yapacaktım. Ama sorun değildi, çünkü kendim oluyordum.”

“Acı verici,” dedi Alex. “Zorlayıcı.”

D.D. gülümsedi. “Ama sen vazgeçmedin ve beni değiştirmeye çalışmadın. Sen benim için çok iyi bir insansın. Sabırlısın, anlayışlısın ve kesinlikle Jack’in hep ihtiyaç duyacağı bir babasın. Seni izlerken ben de senin gibi olabileceğimi fark ettim. Bazen sabırlı olmak iyidir. Biraz anlayış dünyayı daha çekilebilir kılar. Artık hiç çekilmez biri olmayacağım demiyorum ama...”

Alex, “Ona ne şüphe,” diyerek onu temin etmişti.

“Ama her şeye farklı bir şekilde de yaklaşabileceğimi fark ettim. Bu sayede mutlu olabilirim. Hayatımda ilk kez eve geldiğimden mutlu olabiliyorum. Gerçekten olabiliyorum.”

Alex, D.D.’nin elini tutup hiçbir şey söylemeden sadece sıktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Onu anlamıştı, bu kadarı da yeterliydi.

“Seni seviyorum Alex.”

“Ben de seni seviyorum D.D.”

Jack’i yatağına yatırıp, birlikte kanepeye kıvrıldılar. Oturma odasını boyamaktan bahsedip birlikte History kanalında program izlediler ve uzak diyarlarda sahili döven denizi izlerken uyuyakaldılar.

Gece yarısı olduğunda Jack mama isteyerek uyanmıştı.

D.D. onu besledi ve sonra hem onu, hem de Alex’i yatağına yatırdı.

Sabah saat ikide polis telsizi ötmeye başladı.

Karanlıkta üzerini giyip, Alex’i ve Jack’i öptü. Kimliğini alıp kendini yola vurdu.

Dedektif Çavuş D.D. Warren yine görev aşkıyla iş başındaydı.

Yazarın Notu ve Teşekkürü

Şimdiye dek, yazma sürecinin en sevdiğim yanı okuyucularımı (hatta bazen kendimi!) ürkütüp, dikkatlerini çekecek farklı yollar bulmak için eğlenceli ve ilginç kişilerle görüşmek olmuştur. *Son Yüzleşme* de o kitaplardan birisi ve birazdan sayacağım kişilere bu açıdan gerçekten büyük bir minnet borcum var:

Bana internetin küçük çocukları kandırıp, kurban etmek için de kullanılabilecek bir araç olduğunu açıklayan internet güvenlik uzmanını Ellen Ohlenbusch'a teşekkür ediyorum. Bu konu pek çok anne babanın duymak dahi istemedikleri ama canlarını ciddi anlamda yakabilecek bir konu. Tıpkı bu romandaki Jesse'nin annesi Jennifer gibi... Ah, bu arada ismini kullanmama izin verdiğin için teşekkürler. Ne diyebilirim ki Ohlenbusch göz ardı edemeyeceğim kadar güzel bir isimdi, özellikle de bir Boston polisi için.

Boston Polisi demişken... Esquire'dan Wayne Rock'a teşekkür etmeliyim. Wayne'le ilk tanışmamız yedi yıl önce başka bir D.D. macerası olan *Saklambaç* için araştırma yaparken olmuştu. O dönemden bu yana Wayne, Boston Emniyeti'nden emekli oldu belki ama hâlâ benim telefonlarımdan kaçıışı yok. Kendisi polis prosedürleri ve olayların yasal detaylara uygunluğu hakkında en büyük danışmanım-

dır. Wayne her zaman benim takdirimi kazanmış ve kurtarıcım olmuş işinin ehli bir polistir.

Acil komuta merkezine gelince, sanırım bu konuda Gardner Polisi'nden Shannon L. Barnes başta olmak üzere pek çok kişiye bir teşekkür borçluyum. Bana kalırsa bu telsiz memurları kolluk kuvvetlerinin hak ettiği saygıyı en az gören ve göz ardı edilen ekibi. Bana hikâyelerinizi paylaşma fırsatı verdiğiniz için teşekkürler. Keşke işinizin gerçek anlamda hakkını verebilmek için daha çok zamanım ve imkânım olsaydı.

Boks konusunda, en derin teşekkürlerimi üç dünya şampiyonluğu bulunan Dick Kimber'a sunmalıyım. Kendisi boksa olan aşkını tüm ailemle paylaştı. Evet, birlikte dövüşen bir aile her daim birliktir. Dick aynı zamanda bana nefsi müdafanın en önemli ve ince detaylarını öğretti. Kalem tekniği de bunun içindeydi, ki gerçekten de bu yöntemin ciddi biçimde can yaktığını söylemeliyim. Haftalarca kolumun çürük içindeki haliyle gezdiğimi söylemeliyim. Teşekkürler Dick!

Daha önceleri de dediğim gibi bu kitapta eğer varsa, var olan tüm hatalar yalnız ve yalnızca bana aittir. Hey, kendime de pay çıkarmam gerekmez mi?

Eğer içinizde bu hikâyede üzerinde daha çok durulması gereken karakterler olduğunu düşünüyorsanız, haklısınız! Charlie'nin atış hocası J.T. Dillon ve karısı Tess ilk olarak *Mükemmel Koca* kitabımda boy göstermişlerdi. Rhode Island Dedektifi Roan Griffin de karısı Jillian ile *The Survivors Club* kitabımda tanışmışlardı. Eski FBI profil uzmanı Pierce Quincy *Mükemmel Koca*, *The Third Victim*, *The Next Accident*, *The Killing Hour*, *Gone* ve *Kusursuz Tuzak* gibi daha önce pek çok kitapta yer almıştı. Aynı zamanda FBI'ın sahtekâr sağlıkçı memuru David Riggs ile de *The Other Daughter* kitabımda

tanışmıştınız. Eminim ki, Riggs, Randi Menke'nin eski kocası için bilgi toplamakta hiç zorlanmadı ve o kötü doktoru ortadan kaldırmayı gönülden istedi. Lisa Gardner romanlarıyla birlikte tüm karakterler ile ilgili bilgi edinmek isterseniz LisaGardner.com sitesini ziyaret etmeniz yeterli.

Tüm bu karakterler nasıl oldu da tek bir romanda toplandı diye soracak olursanız, bunun için anneme teşekkür edebilir ya da onu suçlayabilirsiniz. Okuyucular onu özlediği için J.T. Dillon'ı kitabımda yeniden yazacağımı söylediğimde annem başını nazikçe sallayıp kendisinin de *The Survivors Club*'dan Griffin'i özlediğini söyledi. Ve düşündükçe Quincy ve Kimberly'i de uzun zamandır anmadığımı fark etti. Onları da hatırlatsam nasıl olacağını sordu.

Öfkeyle dışlerimi gıcırdatmayı bitirdiğimde aslında muhasebeci olan annemin harika bir fikir ortaya attığını fark ettim. Bu yüzden bu kitap senin için anneciğim. Çünkü her ne kadar romancı bir kızının olması seni şaşırtsa da bana her zaman destek olup, bana ilham verdin. Seni seviyorum.

Sevgi demişken, bu kitabı gerçek hayattaki Tulip'e de armağan ediyorum. On altı yıl önce çok sevdiği ailesi tarafından bir hayvan barınağından alınan Tulip dünyanın en akıllı, en kibar köpeklerinden biridir. Ailesi Tulip'in adının romanda geçmesini Kuzey New Hampshire'da Hayvanları Kurtarma Birliği'nin düzenlediği yardım gecesi açık artırmasında kazandı. Bana artık Tulip'le geçirdikleri zamanın sona yaklaştığını söylemişler, bu yüzden de tanıdıkları en harika köpek olan Tulip'in adının ölümsüzleşmesini çok istediklerini söylemişlerdi. Bu kitap o yüzden ailesine ilham vermeye devam eden Tulip'e de gelsin.

Gerçek hayattan kitabıma aktardığım diğer karakterlere gelince... Tom Mackereth ve Randi Menke'yi LisaGardner.com site-

sinde her yıl düzenlediğimiz *Arkadaşını Öldür, Dostunu Yarala* çekilişini kazandıkları için tebrik ediyorum. Çekilişin kazananı olarak bir sonraki romanımda ölecek ya da yaralanacak karakterin adını onlar belirlemiş oldular. Bunun için her ikisi de kendi adlarını uygun gördüler. Umarım kitabı beğenmişsinizdir. Sitemi ziyaret eden diğer okuyucularım, çekilişler devam ediyor. *LisaGardner.com*'u ziyaret edin, kim bilir belki de gelecek senenin talihlisi siz olursunuz!

Ayrıca başka bir yardım gecesi açık artırmasını kazanan Stan Miller'ı ve Rozzie May Hayvan Birliği tarafından düzenlenen gece-sinde kızı tarafından ismi kitapta kullanılma hakkı satın alınan Fran'i de tebrik etmek istiyorum.

Her zamanki gibi aileme, uzun saatler boyunca gözlerini uzaklara dikip düşünen bir eşle yaşamaya alışan kocama ve bana her gün kitabımın nasıl gittiğini soran; ne, nerede, ne zaman, neden ve kim gibi sorularla konuyu anlamaya çalışan ve eğer şanslıysam başıyla onaylayan bir tanecik kızıma sevgi ve minnetlerimi sunuyorum. Vay canına!

Son olarak en derin şükranlarımı iki yeni ve harika editörüme sunuyorum: Amerika Dutton'dan Ben Sevier ve İngiltere Headline'dan Vicki Mellor... Bu, gelişecek güzel bir dostluğun başlangıcı olsun diyorum.